

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

*Μιά Τελευταία
Γουμμή*

ΓΚΥ ΝΤΕΣΑΝΤΕΠΛΑΙΡ

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

Nº 28
ΑΡΧ 5

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΔΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 28 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1938

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΕ ΕΜΦΑΝΙΣΙ: ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΘΑΥΜΑ
ΣΕ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ: ΣΩΣΤΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΟΛΟΣΣΟΣ

ΜΕ

120

ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΕ

2 ΟΛΟΧΡΥΣΑ

ΦΩΤΟΛΙΘΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Επί τη εύκαιρία: Γενική ανακαίνισις στήν ὕλη καὶ στή σελιδοποίησι

ΝΕΑ ΕΚΛΕΚΤΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΝΕΟΙ ΑΡΙΣΤΟΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΕΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ

Μερικὰ ἀπὸ τὰ νέα μας δέματα καὶ τὰ νέα μας ἀναγνώσματα:

Μωρίς ντέ Φόρ
«ΡΑΛΛΟΥ
Ἡ ΑΠΙΣΤΗ
ΑΡΧΟΝΤΟΙ

Κώστα Ἀθανάτου
ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ
ΜΟΡΦΕΣ

Δημ. Ψαδᾶ
ΕΥΤΥΧΙΕΣ
ΑΡΙΣΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΤΥΧΟΥΣ

Ἐμίλιο Σαλγκάρι
ΗΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ
ΤΟΥ ΜΑΧΗΤΗ

Ἀδ. Δ. Παπαδήμα
«ΑΝΟΙΧΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ,
ΚΛΕΙΣΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ»

Δ. Παπαγιαννοπούλου
ΖΩΗ ΕΡΓΑ
ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους πρωτότυπη εἰκονογράφησις τῶν σκίτσογράφων
ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΓΑ, Μ. ΓΑΛΛΙΑ, Ν. ΖΩΓΡΑΦΟΥ, Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ, ΤΑΣΣΟΥ

Κάθε φορά που βρέχει, τίθεται εις κυκλοφορίαν το πρακτικώτερον, αλλά συγχρόνως και ηλιθιώτερον και ένοχλητικώτερον πράγμα του κόσμου: 'Η όμπρέλλα. 'Ο άνθρωπος που την έφευρε, έπρεπε ν' ανασκολοπισθή. Γιατί, ή κινητή αυτή μαύρη στέγη, μπορεί μόν να προφυλάσσει από τους καταρράκτας του ουρανού τον στεγαζόμενον, αλλά προκαλεί την νευρικήν εξέγερσιν των άλλων δαδων, που κυκλοφορούν χωρίς όμπρέλλα. Έκει που θαδίζετε γρήγορα, εκτεθειμένος στη δροσιά των σταγόνων που πεφτούν επί της αέλιας κεφαλής σας, ένας άλλος κύριος, όμπρελλοφόρος, που έρχεται αντιθέτως, σάς άρπάζει με την άκρη του σύρματος της όμπρέλλας του το καπέλλο σας και το πετάει μακριά. Και δέν σας ζητάει και παρντίον...

Έάν δέν σας άρπάξει το καπέλλο, θα σας τσιμπήσει το μανίκι, το κολάτρο, την τσέπη, ή θα έπιχειρήσει, να σας βγάλει το μάτι, το όποιον μόλις και μετά θίας κατορθώνετε να διασώσετε. 'Αλλά έκει που συμβαίνει αληθινή τραγυδία, είναι ή συνάντησις με όμπρελλοφόρον κύριον στη γωνία ενός δρόμου. Έκει σάς έρχεται αύθορμητως ή διάθεσις να παραβήτε, επί οιαδήποτε τιμωρία, την άυστηράν άστυνوميκήν διάταξιν την άπαγορεύουσιν την θλασφημίαν.

Και δέν είναι μόνον ή άνοιχτή όμπρέλλα που προκαλεί καταστροφή. Και κλειστή όταν είναι, κάνει τη δουλειά της. 'Ο όμπρελλοφόρος κύριος, πριν άρχισή ή όταν περάσει ή θροχή, τη μεταχειρίζεται ως μπαστούνι. Και ή μύτη της όμπρέλλας, πολύ συχνά κάνει λάθος και, αντί να χτυπήσει στην πλάκα του πεζοδρομίου, εισέρχεται στο ρεβέρ του πανταλονιού σας και το αλχηματίζει. Φρίκη!

'Αλλά μήπως ή όμπρέλλα δέν είναι θάσανο και γι' αυτόν που την κρατά; Στο εϋμετάβλητο αθηναϊκό κλίμα, έπειτα από μία δυνατή μπόρα άκολουθεί θαυμασία λακάδα. Και δέν υπάρχει κωμικότερα ιστορία, από το να κρατά κανείς όμπρέλλα κάτω από ένα λαμπρόν ήλιο. Και σ' αυτό άκριθώς όφείλονται και τα συχνά κρούσματα έγκαταλειψως της όμπρέλλας σε διάφορα μέρη. Μπαίνει μέσα στο καφενείο, την αφήνει στη γωνία κι' έπειτα, όταν φύγης την εϋχώς. Που να τη θυμηθής όταν έξω είναι χαρά Θεού; Όταν επιστρέψης για να την αναζητήσεις, έχει κάνει φτερά. Την έχει άρπάξει κάποιος, που θά την ξεχάσει κι' αυτός, ασφαλώς.

— Δέκα όμπρέλλες της σαιζόν, χρειάζομαι, έλεγε κάποιος όμπρελλοφόρος συμπολίτης.

— Και δέκα όμπρελλές στην πλάτη, του άπήντησεν όμπρελλοπαθής συνάδελφός του. 'Αν ήταν στο χέρι μου, θ' άπηγόρευα επί ποιή θανάτου την όμπρέλλα...

Συμφωνούμεν άπολύτως με τη γνώμη του.

ΙΩΝ

Καλλιτεχνική Ζωή

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

★ Συνεχίζονται κι' αυτήν την έβδομάδα οι παραστάσεις της «'Ελισάβετ» από τον θίασον Μαρίκας Κοτοπούλη.

★ 'Ο θίασος Κατερίνας 'Ανδρεάδη εργάζεται πολύ καλά με το νέον έργο του Πιραντέλλο «'Εϋα—'Αίνα μιά σε δύο», ή πρώτη του όποίου έδόθη την πρσασμένη Δευτέρα στο θέατρον «'Αλίκης».

★ 'Εντός της έβδομάδος δίδεται στο θέατρον «'Ιντεάλ» από τον θίασον Μηλιάδη—Κυριακού, συνεργασία Κ. Μαυρέα, ή πρώτη της νέας ήθογαφικής όπερέτας «Κορίτσια της παντοειδής» των κ.κ. Εϋαγγελίδη—Σακελλάριου με μουσική του κ. Κ. Γιαννίδη.

★ 'Ο γνωστός έπιθεωρησιογράφος Δ. Γιαννουακής έτοιμάζει την νέαν του έπιθεώρησιν, ή όποία, όπως ο ίδιος έδήλωσε, θα έχη άπ' την άρχή ως το τέλος χρώμα 'Ελληνικό.

★ 'Ο τίτλος της έπιθεωρήσεως αυτής είναι: «'Η φουστάνελλα», γι' αυτό και κάποιος, καλαμπορίζων, είπε, ότι άφού είναι «φουστάνελλα», θα όγη με τα τσαρούχια!

★ Συνεχίζονται με σχετικήν κοσμοσυροήν οι παραστάσεις της «Βελουδένιας» των κ.κ. Σπυροπούλου—Παπαδούκα με μουσικήν 'Αττίκ στο θέατρον «Μοντιάλ».

★ Την προσεχή Κυριακή, δίδεται στο θέατρον «'Ολύμπια» μελοδραματική παράστασις με τον «Ριγολέττον» από τους κ.κ. Τάκη και Πέτρον Τσουμπρήν, Μουλάν, την κ. 'Αγγελοπούλου κ.ά.

★ 'Ο θίασος Παρασκευά Οικονόμου με πρωταγωνίστρια την Καν Ζωζώ Νταλμάς συνεχίζει θριαμβευτικώς τας παραστάσεις του στας Πάτρας όπου ευρίσκειται από δεκαήμερον.

★ Πολύ ικανοποίησιν εισπράξεις πραγματοποιεί και ο έπαινος Κούλας Γκιουλέπας—Στυλιανοπούλου στην Ζάκυνθον.

★ Στην Θεσσαλονίκη και στο άνακινισθέν χειμερινόν της θεάτρον «Λευκός Πύργος» παίζει από την περασμένη έβδομάδα ή 'Αθηναϊκή ρεβ—όπερέτα με επί κεφαλής τας Κας Σωτηρίαν 'Ιατρίδου, Μερόπην 'Ιωαννίδου, Λέλαν Περωτή και τους κ.κ. Ι. Σπαρίδην, Α. Χρυσόχρον, Ν. Περγίτην, Α. Πένναν κ.λ.π.

★ 'Εντός της προσεχούς έβδομάδος δίδεται από τον θίασον 'Αργυροπούλου στο όμώνυμον θέατρον, ή πρώτη της νέας κωμωδίας «Δός της φύσημα».

★ Στις 2 'Ιανουαρίου άναχωρεί για την Κωνσταντινούπολιν, προκειμένου να δώσιν σειράν παραστάσεων στο έκει θέατρον «Μαξιμ» όπερετικόν συγκρότημα αποτελούμενον από τας Κας 'Ηρώ Χαντά, Μαρίκαν Νέζε, Καίτην Βερώνη, Δώραν Βός και τους κ.κ. Μάνον Φιλιάδην, 'Αγγ. Μαυρόπουλον, Κ. Μαντατάκη, Γ. 'Ιωαννίδη, Ν. Κωνσταντινίδην κ.λ.π.

★ 'Εντός των ήμερών άναχωρεί για την Σύρον, όπου θα δώσιν 14 μόνον παραστάσεις, κατά τας ήμέρας των έορτών ο μουσικός θίασος Πάολας, Μανιατάκη, Γιάννη 'Ιατρού, Σοφίας Βερώνη κ.λ.π.

★ Το γνωστόν καλλιτεχνικόν συγκρότημα «'Εξπρές 14 σολογγίτη» σημειώνει άγρεις πέννες στο Ρέθυμνον της Κρήτης.

★ Σε λίγες μέρες άναχωρεί για την Θεσ.

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Περί χαράς

Λοιπόν, άγαπητέ μου, ο χειμώνας άρχίζει...

— Το κρύο.
— 'Όχι. 'Αρχίζει ο χορός.
— Μά υποθέτω ότι ο χορός δέν σταματάει ποτέ. 'Ο κόσμος χορεύει και το καλοκαίρι.

— Ναι, αλλά ο χειμώνας είναι ή έπίσημος έποχή του. 'Ο χορός, άγαπητέ μου, θέλει κλειστό χώρο, καλοριφέρ ή σόμπα, υποθλήτική άτμόσφαιρα, με λίγα λόγια θέλει χειμώνα. Λοιπόν; Συμφωνείτε;

— Για να μη σάς χαλάσω το χατήρι, συμφωνώ.

— Τότε πάμε να χορέψουμε...
— Δυστυχώς δέν μπορώ να σάς ακολουθήσω. Δέν ξέρω χορό.

— Πώς; Δέν ξέρετε χορό; Δέν έμάθατε;

— Για να μην ξέρω, ασφαλώς δέν έμαθα.

— Και γιατί δέν έμάθατε;

— Γιατί θεωρώ το χορό σαν ένα πράγμα άνόητο. Τι θά πη χορός; Δύο άνθρωποι αντιθέτου φύλου, έναγκαλίζονται αλλήλους και προχωρούν βαδίζοντας κατά ώρισμένον τρόπον. Δύο θήματα έμπρός, ένα πλάγιως, ένα όπισθεν, τρία έμπρός και πάλιν δύο πλάγιως και μιά θόλτα και όλίγη κάμψις της μέσης και πάλι άπ' την άρχή. Αυτή ή άνοησία, λοιπόν, λέγεται διασκεδάσις! Και το χειρότερο άπ' όλα είναι ότι υπάρχουν άπειροι άνθρωποι, και μάλιστα σοφοί, που διαπραττουν αυτήν την άνοησίαν, φανταζόμενοι ότι διασκεδάζουν, ή ότι κάνουν κάτι αξιοθαύμαστον. 'Αν θέλετε τη γνώμη μου, έάν ένας άνθρωπος που θαδίζει κατά τρόπον άνώμαλον και πηδηχτόν—γιατί αυτό θα πη χορός—καθήσει λίγο και σκεφθή την πράξιν του, θά αισθανθή τόσο ντροπή, ώστε θά οίκτηρη και έαυτόν και την χορεύουσιν κοινωνίαν. 'Αλλά, δυστυχώς, κανείς από τους χορεύοντας δέν συναισθάνεται αυτό το καθήκον της σκέψης και γι' αυτό βλέπομε το πλήθος των ανθρώπων που συνωστίζονται στις χορευτικές αίθουσας και θαδίζουν τρία θήματα έμπρός, ένα πλάγιως και δύο όπισθεν...

— Αυτά, άγαπητέ μου, τα συζητούμε και άλλοτε. Πρός το παρόν πάω να χορέψω.

— Θάρθω κι' έγώ.
— Γιατί;
— Για να γελάσω!

ΡΩΜΑΙΟΣ

σαλονίκη ή ντιζέ Σοφία Βέμπο, ή όποία θα τραγουδήσιν σ' ένα από τα έιλεκτότερα κέντρα της Θεσσαλονίκης με πολύ εύνοϊκούς όρους.

Την δίδα Βέμπο ακολουθεί και ή αδελφή της δις 'Αλίκη Βέμπο.

★ Μετά την άποχώρησιν της διδος Σοφίας Βέμπο από την επιχείρησιν Σαμαρτζή την θέσιν της ντιζέ θα καταλάβη ή «Βασίλισσα των δίσκων» Δανάη.

Προετοιμασίες

Έρχονται οι έορτές συνοδευόμενες από συντάγματα φροντίδων.

Πρέπει να κάμωμε τὰ ψώνια μας, για τους έαυτούς μας, τους οικείους μας, τους γνωστούς μας, στους όποιους έχομε υποχρέωσι να προσφέρωμε ένα δώρο.

Το ρήμα «ψωνίζω» κλίνεται σε όλους τους χρόνους και σ' όλα τὰ πρόσωπα.

★

— 'Αχ, εκείνο το δαχτυλιδάκι με το ρουμπίνι! Είπε τρέλλα.

— Δέν νομίζω. Και είμαι της γνώμης, ότι δέν θα σου πηγαίνει καθόλου.

Νά, μιά από τις άπειρες σκηνές του ψωνίσματος αυτών των ήμερών:

Ο σύζυγος και ή νεαρά σύζυγος κάνουν τὰ ψώνια τους. 'Η μάλλον εκείνη ψωνίζει κι' αυτός πληρώνει, άφού προηγουμένως έκφραση την γνώμην, ότι όλα τὰ πωλούμενα είδη είναι σαχλά και άχρηστα. 'Αλλ' ή κριτική του έχει την τύχην όλων των κριτικών έν 'Ελλάδι: Κανείς δέν την λαμβάνει υπ' όψει και πιδ πολύ ή νεαρά σύζυγός του, ή όποία προτιμά, ότι άκριθώς δέν άρέσει σ' εκείνον.

Ο σύζυγος, άίρων τας άμαρτίας των έορτών υπό τύπον όγκου πακετών, βγαίνει από το τελευταίο μαγαζί, πελιδνός. 'Η κυρία άκτινοβολεί από χαράν:

— Σοφοκλή, πάμε να πάρωμε το τραμ.

Ο δυστυχής Σοφοκλής, ο όποιος δέν άκουσε καλά, άφήνει φωνήν απογνώσεως:

— Φθάγει πιά! Δέν παίρνω τίποτε άλλο.

— Καλέ, το τραμ να πάρεωμε, να πάμε στο σπίτι μας. Τι νόμισες;

— Δέν ξέρω. Νόμισα πως είπες, να το πάρεωμε, δηλαδή να τό... αγοράσωμε.

★

Ο καθένας, που έχει φίλην, μπροστά στην διτρίνα γίνεται 'Αμλέτος:

— Τι να τής πάω ως δώρον; διερωτάται. Μιά τσάντα; Ένα ζευγάρι κάλτσες ή κανένα καλλυντικό;

Οί άνδρες έχον συνήθως μεσανύχτα στα γυναικεία είδη. Δέν έχον υπή έπαρκώς στα μυστήρια της γυναικείας τουαλέττας. Μπαίνει ένας νεαρός σ' ένα κατάστημα και λέει στον υπάλληλο:

— Δώστε μου, σάς παρακαλώ, αυτήν την γυναικεία τσάντα.

— Ποιά τσάντα;

— Αυτήν έκει στο βάθος.

— Μά αυτό, κύριε, δέν είναι τσάντα. Είναι... άνδρικό πορτοφόλι.

Και αυτό δέν είναι και τόσο τρομερό. Ένας συμπολίτης έπαθε κάτι χειρότερο. Μπήκε σ' ένα άρωματοπωλείον:

— Θέλω να μου δώσης, είπε στον υπάλληλο, μιά κρέμα καλή. Καταλαβαίνεις, ε;

Τι να καταλάβη ο υπάλληλος; Του έδωσε μιά κρέμα, την όποιαν αυτός έσπευσε να στείλη στην φίλην του. Την έπομένη ή παρολίπτρια του έστειλε το έξης σύντομον γραμματάκι:

«'Εύχαριστώ για την κρέμα. 'Αλλά δέν έχω την συνήθεια να... ξυρίζομαι».

Τής είχε στείλει μιά κρέμα... ξυρίσματος.

★

Χρειάζεται, κύριοι, να φοιτήσετε τις παραμονές των έορ-

των σε φροντιστήριον γυναικείας μόδας, για να μην παθαίνετε τέτοιες συμφορές.

Τουάντιον οι γυναίκες έχον μεγάλην ικανότητα ν' αγοράζουν άνδρικά είδη.

— Περιμένω, έλεγε χθές ένας σύζυγος, να μοι αγοράση ως δώρο ή γυναίκα μου κανένα ζευγάρι κάλτσες, που να κρατήσουν μερικόν καιρό. Διότι αυτές, που αγοράζω μόνος μου, δέν κρατάνε καθόλου.

Πολύ φυσικά: Μία καλή σύζυγος, που μαντάρει τις κάλτσες του άνδρός της, όταν τρυπουν, ενδιαφέρεται πιδ πολύ για την στερεότητά των. 'Επίσης ξέρει τα γερά ποναίμια, τις καλές γραβάτες και γενικώς, ότι θ' αγοράση για τον άνδρα της θά είναι καλό.

Με την στανικήν τους γνώσιν της άνδρικής αγοράς, οι γυναίκες ταλαιπωρούν τους πωλητάς, για να εύχαριστήσουν μ' ένα καλό δώρο τον σύζυγό τους ή τον φίλο τους. Και όλες το έπιτυγχάνουν. Διότι είπαμε: Ξέρουν καλύτερα από τους άνδρες τὰ άνδρικά είδη.

Και καλά μόν οι παντρεμένες. Το ίδιο όμως συμβαίνει και με τα κορίτσια. Προχθές, αίφνης, μιά νέα μπήκε με την μαμά της σ' ένα κατάστημα. 'Η μαμά ήθελε ν' αγοράση για έναν άνηψιό της άσπρόροχα.

— Δώστε μου, είπε στον υπάλληλο, τρεις φανέλλες και τρία εσώθρακα.

— Κοντά να είναι τὰ σώθρακα. συνεπλήρωσε ή δεσποινίς. Οι νέοι σήμερα φορούν κοντά.

Το φρύδι της μαμάς έκκυρτώθη από θυμόν.

— Και πού ξέρετε εσύ, είπε στην κόρη της, αυτή τη λεητομέρεια;

— 'Η άφελής κυρία άγνοούσα, ότι οι νέες της έποχής μας είναι σ' όλα αυτά ξεφτέρια.

— Εσύ, μπαμπά, δέν θα πάρης τίποτε για τον έαυτό σου; ρωτά ο μεγάλος γυιός.

— 'Α, ναι, πως! Θα πάρω, λέει ο μπαμπάς. Και κατευθύνεται στο περίπτερο:

— Δώσε μου, σε παρακαλώ, μιά λάμα ξυρίσματος.

— Ψάχνει όμως την τσέπη του και δέν βρίσκει πεντάρα. Σε παραδίόσθηκε με τὰ ψώνια:

— 'Ας μείνη ή λάμα, λέει στον περιπτεριστή. Θα μείνω άξυρίστος. Θα πενήθσω την οικονομική μου συμφορά...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑ

Επικειμένων των έορτών πολλοί γονείς που έχον τὰ μέσα θά κάμουν δώρα εις τὰ παιδιά των. Έχω και έγώ να τους κάμω μίαν παράκλησιν. Έφ' όσον τὰ παιδιά των είναι γραμμένα εις την 'Εθνικήν Νεολαίαν να τους κάμουν ως δώρον πρωτοχρονιάτικο μίαν στολήν νεολαίας. Έτσι εύκολύνουν και τὰ παιδιά των και την 'Οργάνωσιν.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΔΙΩΝΟΣ

... Η 'Αθήνα δεν ξεχώριζε πολύ παραπάνω από τις άλλες Έλληνικές πολιτείες στην πρώτη-πρώτη αρχαιότητα. Τό εξαιρετικό μεγαλείο της της τώδεκα ο έγχθρος. Καί οι δύο έπιδρομές των Περσών για να περάσουν κατακτητικά από την 'Ασία και να ξεχυθούν στην Εύρωπη, έναντιόν της 'Αθήνας έγιναν. Καί τις δύο — τη μία με το Μιλτιάδη κατά ξηράν στην άκρογιαλιά του Μαραθώνος, και την άλλη με το Θεμιστοκλή κατά θάλασσαν στο στενό της Σαλαμίνος — οι 'Αθηναίοι τις απέκρουσαν. Η 'Αθήνα, λοιπόν, γινότανε τό τείχος του πολιτισμού κατά των θαρβάρων και οι κάτοικοί της οι φρουροί για την ασφάλεια της Δύσεως.

Έτσι άρχισε, μόλις τότε, να στερεώνεται τό καταπληκτικό μεγαλείο της πόλεως και τό μεσουράνημα της άκμης της που τό προσκυνάει ή 'Ανθρωπότης ως τή σήμερα.

Ένα μεγαλείο που δεν κράτησε πολύ, γιατί τό φθόνησαν θανάσιμα ένδοξα λαδικώς και τό γκρέμισαν γρήγορα με πάθος, πρώτα ό νότος από την Πελοπόννησο με τη θίαη κι' αταρχική Σπάρτη, κ' ύστερα ό θορράς με τό Φίλιππου και 'Αλεξάνδρου τόν θάναυσο Μακεδονικό έγωισμό.

Αλλά σέ έκείνο τό συντομώτατο διάστημα σημειώθηκε τόση όρμη ραγδαίας ανάπτυξεως, άναδείχτηκαν θροχή οι μεγάλες προσωπικότητες σέ κάθε δημιουργία της έπιστήμης και της τέχνης, της φιλοσοφίας, της δραματουργίας, της γλυπτικής, της ποιήσεως, ώστε ή εποχή έκείνη στάθηκε — και στέκεται άκόμα και θά στέκεται πάντα — όλότελα μοναδική στο βίο του Κόσμου, με την άσθυστη έπιγραφή: Χρυσός Αιών. Είνε ή περίοδος της ψυχικής ευρωστίας που χάρισε ή άπίστευτη πολεμική νίκη με τό ήθικό της κι' έδωκε στους ανθρώπους φτερά ν' άγγίξουν τη δύναμη του Θεού.

6

στορία ό 'Ηρόδοτος και ό Θουκυδίδης, και με την κεκτημένη ταχύτητα ακολουθήσαν ό 'Αριστοτέλης και οι άλλοι σοφοί που τά έργα τους διατηρούνται ως τή θεώτερα άπαυγάσματα της ανθρώπινης σκέψεως, χωρίς τίποτα και ποτέ ν' άντέχη σέ σύγκριση μ' αυτά. Καί κορύφωμα, και σύμβολο, ένσάρκωση της κολοσιαίας αυτής έννοιας, ένα πρόσωπο: ό πολιτικός ήγέτης Περικλής. Με παραστατικό άριστούργημα της διαβάσεώς του ένα κτίσμα: Τό μαρμαρένιο ναό της Παρθένου Θεάς της σοφίας και

των όπλων άπάνω στον ιερό θράχο της 'Ακροπόλεως. Αυτή όμως ή μνημειακή στιγμή του χρόνου, που λάμπει σαν άτίμητο διαμάντι μέσα στή χαώδη πρίν και μετά, έπνίγχε σέ τόσες πίκρες και σέ τόσα δάκρυα για τους εργάτες της...

★ Καθώς ό Πλάτης όταν έκαμε τόν 'Αδάμ δεν του φάνηκε άρκετός και του πρόσθεσε από τό πλευρό του την Εύα για συμπλήρωμα, έτσι άπαράλλαχτα και ό άνδρας που πήρε

στά γέρα του μπράτσα την πρωτοβουλία και την ευθύνη για την τεράστια προσπάθεια, ως ήταν ώραίος κι' ευγενικός, έξυπνος, μορφωμένος, γενναίος και ίκανώτατος, δεν θάκανε τίποτα άν τούλειπε από δίπλα του μία γόησσα γυναίκα με μοναδικά έφόδια καλλονής και νοού που του ένέπνευσε μαζί με τόν πιο δυνατό έρωτα και τό κέφι για τό άφθαστα πράγματα που επεχείρησε.

Ο Χρυσός Αιών κυρίως ύπήρξε ένα φλογερό και δραματικό ειδύλλιο. Δεν θά τόν καταλάβετε καθόλου άν δεν ύπολογίσετε άπάνω απ' όλα τό αιώνιο στοιχείον της ζωής, τό θηλυ, την πιο χαρακτηριστική μορφή μοιραίας γυναίκας που θαυματουργεί και που καταστρέφει, την λογία-έταίρα της 'Αθήνας, την 'Ασπασία από τη Μίλητο. Τό πρόσωπό της είνε τό άλφα και τό ώμέγα της ύποθέσεως.

Γύρω από τόν άκτινωτό φωταστέρανο που εξαυλώνει τό ζευγάρι αυτό με τις μαγικές ανταύγειες της δόξας και άνάμεσα από την τρυφερότητα και την θέρμη της αγάπης τους, άντifeύγίζει τό πραγματοποιημένο και φευγαλέο όνειρο του μεγάλου ανυψωτικού κατωρθώματος του ανθρώπινου πνεύματος σέ έπίπεδα άφθαστα, με τις θεόρστες λάμψεις του, αλλά και με τις πένθιμες μαύρες του σκιές...

★ Ο Περικλής άνηκε σέ σπουδαία και πλουσιώτατη γενιά. Μάννα του ήταν ή 'Αγαρίστη, θυγατέρα του Κλεισθένη, άνδρος με δημόσια δρράσι και ήγεμονική καταγωγή. Καί πατέρας του ό συνετός και άνδρείος στρατηγός των 'Αθηναίων Σάνθηππος, ό νικητής της Μυκάλης. Οι γονείς του τόν σπουδασαν περίφημα. Τη ρητορική, ως ποίμε δηλαδή τά νομικά, τόν διδάξε ό δνομαστός 'Αναξαγόρας από τας Κλαζομένας, που είχε φοιτήσει κι' αυτός κοντά στο διάσημο 'Αναξιμένη στη Μίλητο. (Ολοι από τη Μικρά 'Ασία, γιατί στην 'Ανατολή πάντα άστραφτε τό φυλετικό μας δαιμόνιο). 'Αλλά ό Περικλής

συνεπλήρωσε την κατάρτισή του και στας πολιτικές έπιστήμες, άκόμα και στή μουσική. Χάρις σ' έναν ειδικό καθηγητή, τό Δάμωνα. Προκισμένος με έπιβλητική άνδρική όμορφιά, άρρενωπή κατατομή που χρησίμευσε ως πρότυπο για άνάγλυφα στο Φειδία άργότερα, με θαθεία άντίληψη και έλκυστική χάρι πνεύματος και γλυκύτητα λόγου, έμενε όμως από μονάχος του στο περιβώριο, έτσι από ένα αίσθημα φιλοσοφικής άπραξίας κι' έλκεκτικότητας, καθώς προτιμούν συχνά τό εύπορο άρχοντούλα. Έπηρε μιά φρόνημη γυναίκα (τόσο άσημαντή που ούτε τ' όνομά της άναφέρεται πουθενά) κι' έκαμε μαζί της παιδιά, άποτραβηγμένους στα χιτήματα του και στα κυνήγια του.

Ετσι, ήρεμα και άριστοκρατικά κυλούσαν οι ώρες του, όταν έάφνου πήδησε άναπάντεχα στή μέση ό πειρασμός.

Ήταν πολύ της μόδας οι έταίρες έκείνο τόν καιρό. Έφερναν άνια και πληζι στους άνδρες τά τυπικά έθιμα του σπιτιού. Καμιά νόμιμη σύζυγος δεν έβγαίνε έξω. Περιωρισμένες όλες στο νοικοκυριό, στην κουζίνα και στην άνατροφή των παιδιών. Τόσο πολύ μάλιστα, που όσάκις ύπήρχε καλεσμένος, δεν καθόντουσαν ούτε στο τραπέζι τά θηλυκά. Οι έλεύθερες γυναίκες, λοιπόν, αυτές που πουλούσαν τό κορμί τους, άνυπόληπτες και άσούστες, έγύριζαν θουτηγμένες σέ λούσα και κοκκινάδια στα κέντρα, στην 'Αγορά. Θεακτικώτερες από τις άλλες, προκλητικά ντυμένες, έμπειρες στην κουέντα και στο γλέντι, τραβούσαν έγγάμους στη φίλια τους κι' έπαιρναν ένεργό μέρος στις συζητήσεις για όλα τά θέματα. Ήσαν έπί τό πλείστον έξένες, φερμένες απ' άλλου, φτωχά παραστρατημένα πλάσματα της άμαρτίας, λογις-λογής ναύγια ή ήθηκά, που θά προτιμούσαν ίσως μυριάκις άντι να τριγυρίζουν με άγωνία για να κερδίσουν τό ψωμί τους, νάβρυσκαν κι' αυτές την εύχάριστη σκλαβιά στην άτάραχη άρμονία μιας στέγης όπως όι κάλοπαντρεμένες, οι τίμιες.

Μιά τέτοια τοαχπινούλα ήταν κι' ή 'Ασπασία, θαυμαλάχορηνη και καμωματού, που γνώρισε κάποτε τυχαίως τόν Περικλή. 'Αλλά έσχόταν από έναν τόπο που δεν έβγαίναν μονάχα άρραίες γυναίκες, αλλά και μεγάλοι φιλόσοφοι. Τη Μίλητο. Έκεί την είχε γνωρίσει ό 'Αναξαγόρας όταν έσπούδαζε, κι' αυτός τη σύστησε στον 'Αθηναίο του

μαθητή. Η 'Ασπασία ήξερε απ' έξω τόν Όμηρο. Είχε και ιδέες σωστές. Καί φιλοδοξία άπεριόριστη. Ο πατέρας της ό 'Αξιοχος της είχε μάθει πολλά γράμματα, και αυτή σαν πρωτόρθε στην 'Αθήνα πήγε κατ' ευθείαν στο γέρω-Σωκράτη και μιλώντας μαζί του τόν έκανε πολλές φορές να θαυμάση τά προσόντα της. Μιά περαστική και χωρίς άλλες συνέπειες γνωριμία νόμισε ότι κάνει με την 'Ασπασία ό άσπληρς και μετρημένος Περικλής. 'Αλλά, τη νύχτα στο σπίτι του τη συλλογιζότανε συνεχώς, και μόλις ξημέρωνε έτρεχε άμέσως πάλι να τη βρη...

... Σ' ένα άπόμερο σπιτάκι έβλέπονταν τακτικά. Ο Περικλής πλήρωνε τά έξοδα. Η 'Ασπασία δεν ήθελε να θγαίνει διόλου έξω από 'κεί. Οι φίλοι της, που την έχασαν, ένοιωσαν την έπιθυμία να πάνε να την δούν. 'Οχι ως έρασταί, αλλά για την αξιόλογη παρέρ της. Καί ποιοι; Ο Σωκράτης, ό Πλάτων, ό 'Αλκιβιάδης, κι' ένα σωρό άκόμα έσοχοι άνθρωποι, ό γλύπτης ό Φειδίας γιός του Φαρμίδα — που έλεγαν γι' αυτόν ότι δεν ύπάρχει τό ταίρι του στην τέχνη να δίνη ζωντανή πνοή στ' άγάλματα, και δεν ένω τά -κανε τόσο υπερφυσικά, γιγαντιαία, σέ μέγεθος, τηρούσε όμως τις αναλογίες με τόση προσοχή, ώστε φαινόταν κανονικά — ό άρχιτέκτων ό 'Ικτίνος, ό Ισάσιος βοηθός του ό Καλλικράτης, ό 'Αναξαγόρας πάντοτε, ό σοφιστής ό Πρωταγόρας από τά 'Αδέρρα που ύπερηφανεύτανε ότι είχε δάσκαλό του τόν άσσυκрито Δημόκριτο. Καί άλλοι πολλοί.

Ο Περικλής θρήκε την άτμόσφαιρα του σπών κύκλο αυτό της φιλενάδας του. Έκτίμησε ό σεβασμός τόν περιέβαλλαν από τούς σοφούς. Καί ή 'Ασπασία όλο και άνυψωνότανε με τις άρετές της στή δική του και στή γενική συνείδηση. Έκτο, ριαρχούσε με τά προσόντα της προνομιούχου της φύσεως. Οι συγκεντρώσεις πυκνώθηκαν. Οι συζητήσεις έπαιρναν σημασία και περιωπή. Τό ότι ήσαν μαζεμένοι έκλεκτοί Έλληνες από κάθε μέρος, ό ένας από την 'Ιωνία κι' ό άλλος από τη Θράκη, έσχημάτιζε σωματομένη για πρώτη φορά την ιδέα της ένότητος του 'Ελληνισμού σ' ένα ένιαίο έθνικό σύνολο με άργανωμένη συγκρότηση.

— Έδώ στην 'Αθήνα πρέπει να γίνη μία 'Ελλάς 'Ελλάδος! — είπε ή 'Ασπασία μιά θραυνά

Και οι λέξεις αυτές άκούστηκαν με συγκίνηση. Η συντροφία άποχτούσε θέμα και σκοπό. Τόσοι καλλιτέχνες με αξία θά μπορούσαν να ώρθώσουν μνημεία αιώνια που να κάνουν την 'Αθήνα πρωτεύουσα — προσκύνμα! — ξαναπρόφεβε ή 'Ασπασία κάποτε άλλοτε.

— 'Αλήθεια!... ψιθύρισε κάποιος. Καί όλοι συλλογίστηκαν θαθεία.

— Ναί, αλλά θέλει άπόφασι και παλληκαριά από άνδρα-άρχηγό με θέληση και με κότσια! — πρόσθεσε ένα άλλο θράδυ ή γυναίκα με τη σαγηνευτική λαλιά. Καί όλοι άλληλοκυττάχτηκαν γύρω από τόν Περικλή, που σιωπούσε ξαπλωμένος στή γωνιά ενός ντιβανίου...

★ Τά νομοθετήματα του Σόλωνος είχαν μαραθή από την πολυκαίρια και την κακή έφαρμογή. Πολύ παληά και πολύ θεωρητικά. Η πόλις είχε ταλαιπωρηθή από τόν Πεισίστρατο και οι διάδοχοί του ώδήγησαν άτιμωτικά την στρατιά των Περσών. Ο Κλέων που έάπαιρνε την έξουσία δεν ήταν παρά ένας κοινός και κενός δημαγωγός. Ο Περικλής έκαμε ένα θήμα προς τη μεγάλη άπόφασι!

Τό ασύλληπτο σχέδιο της 'Ασπασίας έπαιρνε σάρκα και όστά. Η πλατεία της ψυχής και ή φουντωμένη της διάνοια έκίνητοποίησαν κάθε στοιχείο χρήςιμο στην ύπόθεσι. Τό σπύτι της μεγάλης έπισημοποιήθηκε.

Έγινε πολιτικό σαλόνι, έδρα του έπιτελείου των έξοχότητων, όπου από τό πρώτ' έως τό θράδυ δασίλευε όργασμός δραστηρότητας. Ο κόσμος μιλούσε φανερά πιά για τόν Περικλή και τά μεγάλα του προτερήματα. Η άρχή του μειδιούσε ύποσχετικά. Αύτός θά διεδέχτο τόν 'Αριστοκλή και τό Θεμιστοκλή. Ένας μόνον σοβαρός αντίπαλος άπέμενε: Ο Κίμων, ό γιός του Μιλτιάδη, αλλά οι 'Αθηναίοι κι' αυτόν τόν έξωστράκισαν και ύστερα πέθανε, μακριά, στην Κύπρο, πολεμώντας πάντα κατά των Περσών, που τούς είχε πολέμησει σέ όλη του τη ζωή...

... Ο Περικλής ως κυβερνήτης έκαίνοτομησης τολήμια. Εφήρμοσε χωρίς διασταγμό και άργοπορία όλα όσα είχε ύποσχεθή. Στα κοινωνικά και οικονομικά μέτρα έβαλε κατά μέρος πολλά από τά Σολωνεία ως άχρηστα. Έθαψε έντός του για πάντα τόν άριστοκρατικό και πήγε ριζοπαστικά με τις άπόψεις του

7

λαού. Σκόρπισε άφθονα τ' αγαθά των άνέσεων σέ όλες τις τάξεις του πληθυσμού. Έγινε δημοφίλητος. Έξάπλωσε σέ μεγάλη άκτίνα τό σύστημα των συμμαχιών με τά νησιά και τις άλλες πόλεις με μία ύποτυπώδη μορφή όμοσπονδίας. Καί έναυπήγησε ύπερβολικά ίσχυρό στόλο για να έξασφαλίση την ριαρχία του. Ίδρυσε ώδεία και θέατρα. Καί για κορώνα του έβαλε 'μπρός άμέσως την Ισοπέδωσι της κορυφής του πέτρινου λόφου της 'Ακροπόλεως για να στήξη άπάνω ένα ναό που να μην έξη ξαναγίνει όμοίος του, και στο ψηλότερο σημείο του να φαντάξη πέρα μακριά από τό γαλό το Φαλήρην ή Παρθένος προστάτις της πόλεως ένοπλη, ιά λάμπη σά φοβέρα με τό χρυσάφι της μέσα στην άποθέωσι του χρυσού φωτός που ρίχνει σπάταλα ό 'Αττικός ήλιος.

Η 'Ασπασία σέ όλα αυτά ήταν ό κυριώτερος συντελεστής.

Αλλά και ή βασική άφορμή για τό σκάνδαλο. Ένώ, τά συνεργεία έβγαζαν με πυρετώδη ζήλο τά πελώρια κομμάτια λευκού μαρμάρου από τά σπλάγχνα της Πεντέλης και οι συνοδείες τά κουβαλούσαν Ιδροκοπώντας, ό μέγας Περικλής έχωριζε τη γυναίκα του, την πάντρευε μάλιστα κατά τόν πιο πρωτότυπο τρόπο με κάποιον άλλον, για να ζήση αυτός άπερίσπαστος με την παλακίδα του. Καί τό πράγμα αυτό δεν μπορούσε να περάσει άπαράτηρητο. Οι λαοί απαιτούν από τούς άρχοντες να είνε έξ ίσου ήθικοί όχι μονάχα στο δημόσιο, αλλά και στον ιδιωτικό βίο τους. Έναν όμοίο τους πολίτη τόν άναγνωρίζουν πάντα για άνώτερο, πο έ όμως δεν άνέχονται μία έταίρα από πάνω τους. Ο Περικλής τό κατάλαβε και ζήτησε να νομιμοποιησής τις σχέσεις του. 'Αλλά ό νόμος δεν επέτρεπε γάμο μίας ξένης μ' έναν έντόπιο.

★ Καί τό ειδύλλιο έμεινε έκκρεμο. Ένα ήφαίστειο που θράζει από μέσα και μία ώρα θά ξέσπαγε.

★ Η Σάμος άνήθηκε να ύποταχθή στο καθεστώς και διέλυσε τη συμμαχία της. Η είδησις έστενοχώρησε τόν Περικλή γιατί ήταν άναγκασμένος ν' άνοίξη πόλεμο. Έξεστράτευσε ό ίδιος κι' έπνίξε στο αίμα και στή φωτιά τούς σπασιαστές. Ήταν ένας θρίαμβος για την έπιβολή του προγράμ-

8

ματός του, ώστε το σκληρό παράδειγμα της τιμωρίας να εμποδίσει κάθε άλλη απειθεία. 'Αλλά, γυρίζοντας νικητής, ένοιωσε στην 'Αθήνη την πρώτη ψυχρότητα. 'Αφορμή ή 'Ασπασία πάντοτε. Γιατί την είχε πάρει μαζί στο στόλο και ή κακή φήμη απέδωσε σ' αυτήν όλη τη μανία που είχε δείξει ο Περικλής. 'Αρχαία ήταν ή προστριβή που είχε ανέκαθεν ή Σάμος με την πατρίδα της 'Ασπασίας, τη Λαρνακή. Πολλοί πόλεμοι είχαν προηγηθεί μεταξύ τους για την κατοχή της Πριήνης με τα εύφορα κτήματα. Κι' έτσι, πιστεύτηκε ότι ή έστειλε ή μιλησία θρήνη την εύκαιρία χρησιμοποιώντας τη δύναμη των 'Αθηναίων να εκδικηθεί. 'Η 'Ελπίνίκη, αδελφή του πεθαμένου Κίμωνος, που λέγαν ότι υπήρξε ταυτοχρόνως και γυναίκα του αδελφού της, έχυσε πικρά το φαρμάκι της:

— 'Ακούς εκεί! Νίκη κι' α... ή μιά φορά! 'Εδίδαν το μακαρίτη τον αδελφό μου που πολεμούσε τους Πέρσας, κι' έφεραν αυτόν να σκοτώσει τα παιδιά μας και να ρημάξει πολιτείες 'Ελληνικές για τα κέφια της μαϊτρέσσας του!

Οι νοικοκυράδες της 'Αθήνας, μαννάδες, σύζυγοι, αδελφές, έπροπαγάνδιζαν την ελπίδα. "Εδινε κι' έπαρνε ή διάδοσις ότι ή 'Ασπασία, ή ακόλαστη 'Ουφάλη του νέου 'Ηρακλή, προετοίμαζε την έπιβολή τυραννίας, και οι πολίτες προετοιμαζόντο κι' αυτοί ν' αντισταθούν. 'Ο Κλέων, ένας βιομήχανος βυρσοδέψης, που έφιλοδοξούσε να κυβερνήσει, σκόρπιζε μ' έπιτελειότητα τα ζήζακια. Δέν μπορούσε όμως άκόμα να χτυπήσει κατ' ευθείαν, γιατί ο Περικλής διατηρούσε άρκετή έπιρροή.

.....

'Αλλά, ή κάτω θόλτα έρχιζε. Κι' δέν θα μπορούσε πια να σταθεί πουθενά.

Εύκολοτερα ήταν ν' ανάψει πλαγίως ή έπιθεσις κατά της 'Ασπασίας και των εύνοουμένων της. Του περιβάλλοντος.

'Ο Περικλής κατηγορείτο επί μετ'οληψία ότι παρά τον νόμον είχε διορίσει σέ πολλές θέσεις μαζί διαφόρους φίλους του. Πολυθεσίτες ήσαν πραγματικά ο Πυρίλαμπος ο Χαρίνος και ο Μένιππος που είχαν πάρει καθένας τους πολλά αξιώματα. Αυτοί περιετοιχίζαν την 'Ασπασία και υπηρέτουσαν όλες τις άδυναμίες της. 'Ενας όνομαστός μουσικός από τον ίδιο κύκλο, ο Δάμων ο δάσκαλος του Περικλέους, καταδικάστηκε

σ' έξορλα ότι έπροπαγάνδιζε την ιδέα της τυραννίας με τη λύρα του.

'Η αντίδρασις πήρε μεγάλο θάρρος από την πρώτη αυτή θετική έπιτυχία της και προχώρησε γοργότερα.

'Ο Φειδίας έλαβε κλήσι ως κατηγορούμενος επί καταχρήσει! 'Ενας έργατης απ' αυτούς που είχαν δουλέψει στον Παρθενώνα, ο Μένων, είχε υποβάλει τη μήνυσι. Αυτός έθεβαίνε ότι ο μέγας άγαλματοποιός είχε κλέψει μέρος από το χρυσάφι που είχε χρησιμοποιήσει για να στολίσουν το άγαλμα της 'Αθηνάς. Τό σώμα της θεάς έλχε κατασκευασθ ή από ελεφαντόδοντο, αλλά ο ρουχισμός ήταν από καθαρό σφύρηλατνένο χρυσό. 'Ο Περικλής έδορυθήθηκε τρομερά κι' έκαμε δήλωσι ότι όσο τυχόν λείπη από το χρυσάφι, τό πληρώνει από την τσέπη του. 'Αλλά, ο Φειδίας δέν ανησύχησε και πολύ. Γιατί προβλεπτικά είχε φροντίσει από πριν ώστε τα ένδύματα του άγάλματος να είναι κινητά, κι' έπρότεινε με θάρρος ν' αμειβεθούν και να ζυγισθούν! Τό θάρρος τους θα ήταν πενήντα τάλαντα σωστά, δσα άκριβώς του είχαν παραδοθεί. Στο μεταξύ δέ μως έπεδόθη και δεύτερη συμπληρωματική μήνυσις. "Οι δηλαδή ο Φειδίας είχε σκαλίσει κάτω από την ασπίδα της 'Αθηνάς τη μορφή του Περικλή, και αυτό έδιώκετο ως άσεβεια! 'Ο Φειδίας συνελήφθη κι' έρρίφθη στη φυλακή. 'Υπάρχουν μερικοί που υποστηρίζουν ότι έπέθανε σ' ακάτερργα. 'Αλλά, πιστεύεται μάλιστα ότι έδραπέτευσε, γιατί άργότερα τον φιλοχένησαν οι Πλείσι στην 'Ολυμπία, όπου έκαμε άλλο μεγάλο έργο άριστούργημα, τό κολοσσιαίο χρυσελεσάντινο όμοίωμα του Διός με τους κεραυνούς!

Οι έχθροι του Περικλέους διατείνονται ότι ο ίδιος ο Περικλής ή τον έδηλητηρίασε μέσα στη φυλακή, ή τον έφυγάδευσε γιατί φοβόταν τις άποκαλύψεις του. Κα' ή συκοφαντική έκστρατεία συνεχίστηκε. "Ενας Σπριόμβροτος, από τη θάσο, διατείνετο ότι ο Περικλής είχε έρωμένη και τη γυναίκα του στρατηγού Μενίππου του προστατευμένου του. 'Επίσης ότι άλλος από τους προστατευμένους του, ο Πυρίλαμπος, που ήταν πτηνότροφος, του προμήθευε παγώνια — πουλιά θεωρούμενα ιερά — για να τά κάνει έρωσα στην έρωμένη του. 'Ο Δωπίθης έπέδωκε μήνυσις εναντίον του σοφού 'Ανα-

ξαγόρα ότι τάχα ήταν άθεος, αφού έδίδασκε ότι ο ήλιος είναι μιά μπάλλα από φωτιά. "Εγινε δίκη, και ο Περικλής αυτοπροσώπως παρέστη ως συνήγορος του αλληλού δασκάλου του. 'Αλλά, τό δικαστήριο τον έτισε με βαρεία ποινή προστιού. 'Ο άτυχής σφός μη έχοντας να πληρώσει τα πέντε τάλαντα, φυγεκρυφά, και άπελπισμένος έπέθανε στη Λαμψακή.

Τα πράγματα στο μεταξύ είχαν όξυνθ ή σε θαμνό έπικίνδυνο. 'Η Σπάρτη έφέρετο όλοταχώς προς τον πόλεμο με διάφορες άφορμές. Τα Μέγαρα διέλυσαν τη συμμαχία τους με την 'Αθήνα. 'Ο Περικλής έκήρυξε την πόλι τους σε άποκλεισμό. 'Η 'Ασπασία και πάλι έπηρε όλη τη βοή της υπεύθυνος του διχασμού! Γιατί; Χωρίς να φται η ύσισαστικώς στο παραμικρό. Μιά παρέα μεθυμένων 'Αθηναίων που είχε πάει έκδρομή στα Μέγαρα άπήγαγε από 'κει κάποια έταίρα που λεγότανε Σιμαίθα. Οι Μεγαρίτες προσεβλήθησαν κι' έστειλαν μερικά παλληκάρια της κρυφά στην 'Αθήνα να έφραμόσουν αντίποινα. Οι λεβέντες αυτοί, για να γίνη ή πράξις τους αίσθητοτερη, παραμόνεψαν έξω από τό σπίτι του Περικλέους, και καθώς έθγαιναν τό θράδυ από 'κει δυό κοπέλλες από τις φίλες της 'Ασπασίας, τις άρπασαν, τις έφίμωσαν και τις πήγαν θριαμβευτικά στα Μέγαρα σάν νάκαναν σπουδαίο άνθραγάθηνα.

Οι αντίπαλοι του Περικλέους έξεμεταλλεύθησαν τό συμβάν και απέδωσαν σ' αυτό τάχα την αίτια της διαστάσεως 'Αθηνών και Μεγάρων που προεκάλεσε τον Πελοποννησικό πόλεμο!

Τέλος μιά μέρα ο Περικλής κατηγορήθηκε σταθερά επί κακή διαχειρίσει του δημοσίου θησαυρού! Ούτε λίγο, ούτε πολύ: Καταχράστηκε! Και οι δικαστάι του επέβαλαν τό βαρύτερο πρόστιμο που μπορούσε ν' άγίνη, πενήντα τάλαντα! 'Η καταδίκη αυτή τον έστερούσε των πολιτικών δικαιωμάτων του — αυτός ήταν ο σκοπός — και ο Περικλής κηρύχτηκε έκπτώτος των δημοσίων αξιωμάτων του ως άρχοντος του και στρατηγού. "Οτι έπάρσιζε τόσον καιρό ο Κλέων δίκης την συνάδευσε μόνος του. 'Η άγόρευσις του φαίνεται ότι υπήρξε τό κορύφωμα της έσκουμένης εύγλωττίας του. Καί ή πεισικότης του είχε άποτέλεσμα. Δείχνοντας με μιά άπεγνωμένη χειρονομία τό έργο του, τον Παρθενώνα, προς τά μέλη του ύπαιθρίου δι-

καστηρίου, στο λόφο της Πνυκός, δέν μπόρεσε να συγκρατηθεί, έκλαψε κι' έκαμε τους δικαστάς να κλάψουν κι' αυτοί.

'Η 'Ασπασία άθωώθηκε. Και μαζί, χωρίς καμιά προφύλαξη, έφυγαν κι' οι δύο για τό σπίτι τους. Μαζί.

'Αλλά, ή δόξα του Περικλή είχε συγκυλισθ ή στα σκάνδαλα.

Τά πράγματα στο μεταξύ είχαν όξυνθ ή σε θαμνό έπικίνδυνο. 'Η Σπάρτη έφέρετο όλοταχώς προς τον πόλεμο με διάφορες άφορμές. Τα Μέγαρα διέλυσαν τη συμμαχία τους με την 'Αθήνα. 'Ο Περικλής έκήρυξε την πόλι τους σε άποκλεισμό. 'Η 'Ασπασία και πάλι έπηρε όλη τη βοή της υπεύθυνος του διχασμού! Γιατί; Χωρίς να φται η ύσισαστικώς στο παραμικρό. Μιά παρέα μεθυμένων 'Αθηναίων που είχε πάει έκδρομή στα Μέγαρα άπήγαγε από 'κει κάποια έταίρα που λεγότανε Σιμαίθα. Οι Μεγαρίτες προσεβλήθησαν κι' έστειλαν μερικά παλληκάρια της κρυφά στην 'Αθήνα να έφραμόσουν αντίποινα. Οι λεβέντες αυτοί, για να γίνη ή πράξις τους αίσθητοτερη, παραμόνεψαν έξω από τό σπίτι του Περικλέους, και καθώς έθγαιναν τό θράδυ από 'κει δυό κοπέλλες από τις φίλες της 'Ασπασίας, τις άρπασαν, τις έφίμωσαν και τις πήγαν θριαμβευτικά στα Μέγαρα σάν νάκαναν σπουδαίο άνθραγάθηνα.

Οι αντίπαλοι του Περικλέους έξεμεταλλεύθησαν τό συμβάν και απέδωσαν σ' αυτό τάχα την αίτια της διαστάσεως 'Αθηνών και Μεγάρων που προεκάλεσε τον Πελοποννησικό πόλεμο!

Τέλος μιά μέρα ο Περικλής κατηγορήθηκε σταθερά επί κακή διαχειρίσει του δημοσίου θησαυρού! Ούτε λίγο, ούτε πολύ: Καταχράστηκε! Και οι δικαστάι του επέβαλαν τό βαρύτερο πρόστιμο που μπορούσε ν' άγίνη, πενήντα τάλαντα! 'Η καταδίκη αυτή τον έστερούσε των πολιτικών δικαιωμάτων του — αυτός ήταν ο σκοπός — και ο Περικλής κηρύχτηκε έκπτώτος των δημοσίων αξιωμάτων του ως άρχοντος του και στρατηγού. "Οτι έπάρσιζε τόσον καιρό ο Κλέων δίκης την συνάδευσε μόνος του. 'Η άγόρευσις του φαίνεται ότι υπήρξε τό κορύφωμα της έσκουμένης εύγλωττίας του. Καί ή πεισικότης του είχε άποτέλεσμα. Δείχνοντας με μιά άπεγνωμένη χειρονομία τό έργο του, τον Παρθενώνα, προς τά μέλη του ύπαιθρίου δι-

καστηρίου, στο λόφο της Πνυκός, δέν μπόρεσε να συγκρατηθεί, έκλαψε κι' έκαμε τους δικαστάς να κλάψουν κι' αυτοί.

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΟΙ ΚΟΤΤΕΣ ΚΑΙ Η ΓΛΑΣΤΡΑ

Ευθυμιοσ. Σχεδόν κεφάτος. Σφυρίζοντας έπιγάνει. Θα έλεγα πως ήταν εύτυχής αν ή εύτυχία δέν είναι λέξις τολημρότατη προκειμένου για τον 'Αριστείδη.

'Εκάντιζε. 'Εσήκωνε τό κεφάλι ψηλά και φυσούσε σύννεφα καπνού στον άέρα. 'Από καιρού εις καιρόν, μάλιστα, έχαμογελοόσε άνεπαίσθητα, χωρίς ειδικόν λόγον, έτσι, όπως κάνει ο άνθρωπος που είναι εύχαριστημένος απ' τον έαυτό του. Αισθανόταν στην ψυχήν του ένα κύμα καλωσύνης που ήθελε να έκδηλωθ ή κι' έκδηλωνόταν σ' έγκαρδιώτατες χαιρετούρες δεξιά - αριστερά. "Αν συναντούσε άνθρωπον με τον όποιον μόλις είχε μιά καλημέρα τυπική, ύποκλινόταν με χαμόγελο ο 'Ατυχής και του τραβούσε καπελλαδούρα, συνοδευομένη από θερμήν προσφώνησι:

— Καλημέρα σας, αγαπητέ μου φίλε!...

Δέν είναι άσυνήθης αυτή ή ψυχική διάθεσις. Συμβαίνει πολλές φορές να σου έρχεται ή έπιθυμία να άγκαλιάσης και να άσπασθής όλον τον κόσμον. Να χάρης για την εύτυχίαν όλων των ανθρώπων και των πλέον άγνωστων σου άκόμη. Να λυπάσαι κατάκαρδα άκόμη και τους Κινέζους για την σκληρή τύχη της πατρίδας των. Γιατί; Διότι άπλούστατα κάτι καλόν σου συμβαίνει έσένα και τό καλόν γεμίζει, έστω και για λίγο, την ψυχήν σου αγαθότητα.

Σπανιώτατα συνέβαινε ο 'Ατυχής να θοίσκεται σ' αυτή την τόσο εύχάριστη ψυχική κατάστασι. Κι' αυτό όχι γιατί του συνέβη κανένα καταπληκτικό εύχάριστον γεγονός. Δυό κόττες είχαν πιάσει στην λοταρία. Δυό κόττες, μιά άσπρη και μαύρη μ' ένα τάλληρο! — και τις κρατούσε δεμένες απ' τά πόδια, με τά κεφάλια κάτω και τά ράμφη που έχάραιαν τον δρόμο.

— Χαίρετε, κ. 'Αριστείδη.

Αριστείδη 'Ατυχού!

—Κόττες, ψωνίσατε, βλέπω.

—'Αμπα! Τις κέρδιασιν στον λότο! Μ' ένα τάλληρο, αγαπητέ μου φίλε. Είχα καταπληκτική τύχη σήμερα. Είναι και παχείες ε; Θα κάνουν μιά σούπα άρστούργημα, αγαπητέ μου φίλε. Χαίρετε!

—Χαίρετε, κ. 'Αριστείδη. Σ' αυτό τον τόνο της έγκαρδιότητος μιλούσε ο 'Ατυχής σε όποιον συναντούσε κι' ενώ έπερπατούσε έκανε όνειρα για την σούπα, για τό λουκούλειον γεύμα που θα έπακολουθούσε, για την κατάπληξιν και την χαράν που θα έδοκιμάζε ή Λουλού μόλις τον έβλεπε. 'Αλλά τις σκέψεις του αυτές τις έσταμάτησε άπότομα ένας σκληρός χτύπος επάνω στο κεφάλι του.

—Γκάπ!

Για μιά στιγμήν εξαλίσθη ο 'Αριστείδης. Εμαύρισαν τά μάτια του. 'Ησθάνθη τον κόσμον να περιστρέφεται ιλιγγιώδως όλόγυρά του. Είδε τον ούρανόν σφοντύλι. Έκλονίσθη, έφερε τό ένα χέρι στα μάτια του και με τό άλλο έστηρίχθη στον τοίχον. Πόσα λεπτά έπέρασαν έτσι; Δέν είχε καταλάβει. Κάποτε όμως τό σκότος που έκάλυψε τά μάτια του άραιώσε. "Αρχισε να διακρίνη και είδε τά κομμάτια μιάς γλάστρας όλόγυρά του, μιά πρασινάδα, που περιείχε, προφανώς, ή γλάστρα, παραπέρα, τις κόττες πεσμένες κάτω και κόσμον άρκετό όλόγυρά του, που έχοχλίαζε ευθύμως τό πάθημά του:

—Βρέ τον φουκαρά!

—Κατακέφαλα του ήρθε!

—Κύττα φάσαι!...

—Ε - έχ - έχ, έχ...

Τότε μόνον άντελήφθη ο 'Ατυχής τί είχε συμβή. "Εσκυψε πρώτα, έμάζεψε τις κόττες κι' ύστερα έσήκωσε τό κεφάλι του προς τά επάνω κι' είδε τό μούτρο μιάς γυναίκας που παρακολουθούσε άνήσυχη την εξέλιξιν των γεγονότων κάτω στον δρόμο. "Αναψε ο 'Ατυχής κι' έρώτησε εις ύφος έντονον.

—Δική σας ήταν ή γλάστρα;

—Μάλιστα, κύριε!

'Εφρύαξε ο 'Αριστείδης:

—Και τό λέτε με τόσην αναιδείαν; Δέν ντρέπεσθε, ν' αφήνετε τις γλάστρες σας να πέφτουν στα κεφάλια του ξένου κόσμου;

Συγχρόνως ο 'Αριστείδης έβγαλε τό καπέλλο του, έφαξε τό κεφάλι του και έξηγριώθη άκόμα περισσότερο:

—'Ορίστε! 'Ολόκληρη καρσούλα έκάνετε!

'Αλλά ή κύρια, στην δικαιολογημένη αυτήν όργην του 'Αριστείδη άπήνησε άπαθόστατα:

—Σάμπως τό ήθελα;

—Αυτό σάς έλειπε! Να τό θέλατε κι' όλος! 'Ωραία δικαιολογία! 'Αναίδεια που την έχετε!...

—Ανεσκουμπώθη τότε ή γυναίκα:

—Για τό σου πώ, βρέ κύριε! Δέν

φτάνει που έσπασε ή γλάστρα μου παρά μου κάνει και τον ζόρικο; Για κάνει μου την χάρη!

Κατάπληκτος από του θράσους της ο 'Αριστείδης, έγινε κόκκινος σαν άστακός απ' τον θυμό του και έβρουχη:

—Μωρή παληοκατσίκαι!

Τότε έγινε σκηνή πορείοι. 'Εξησανίσθη ή γυναίκα απ' τό παράθυρο κι' ένεφανίσθη στην πόρτα άστραπιαώς με ύφος έξαλλον. Είχε τό μούτρο άγριεμένο. Τά μάτια της πετοόσαν σπιές. "Ετρεμε τό πηγούνι της. Είχε όγκώδεις διαστάσεις, ώμους πρωτοπαλαιστού της πυγμαχίας και μπράτσα θηριώδη.

'Ο κόσμος, μυρισθείς μεγάλο γλέντι, άπεσύρθη προς τά πίσω, κι' έσημάτισε κύκλον για να παρακολουθήσει, φλεγόμενος από περιέργειαν, την εξέλιξιν των γεγονότων. 'Αλλά εκείνου που έπηκολούθησε ήταν έντελώς άπροσδόκητο. 'Εκύτταξε ή φοβερή γυναίκα τον 'Ατυχή απ' την κορφή έως τά νύχια. "Υστερα, άπότομα, τό βλέμμα της σταμάτησε στις κόττες που κρατούσε, άστραψαν τά μάτια της κι' ακούστηκε φοβερή ή φωνή της:

—Βρέ παληολωποδύτη!...

—'Εμένα θρίζεις λωποδύτη;

—'Εσένα βρέ!

Και ώρμησε επάνω του ή φοβερή γυναίκα να του άρπάξει τις κόττες απ' τά χέρια:

—Τις κόττες μου!

—Ποιές κόττες μωρή;

—Τις κόττες μου! Μοδ έκλειψε τις κόττες μου ο λωποδύτης! Πιάστε τον! Είναι κλεφτοκοττάς! 'Ερήμασε όλόκληρη την γειτονιάν αυτές τις μέρες! Πέντε κόττες μούχει φάει έμένα κι' άλλες δυό μου πήρε σήμερα. Κύριε άστυφύλακα!

'Ο 'Ατυχής για ένα δευτερόλεπτο έμεινε έμβρόντητος. Δέν έβρισκε λόγια να άπάντησιν σ' αυτήν την έξαφνική τροπήν που έπαρναν τά πράγματα. Τό μόνο που έκανε ήταν να σφίγγη όσο μπορούσε δυνατότερα τις κόττες, τόσο που τά δυστυχ ή πούλερικά έσκουσαν αγωνιώδως και έπροκαλείτο πρωτοφανής φασαρία.

—Πίσω, κυρά μου!

—Τις κόττες μου, λωποδύτη.

—Ελνε δικές μου!

—Φτοού σου, αδιάντροπε, παληοκλέφταρε, τις έξερει όλη ή γειτονιά τις κόττες μου! Πρέζτε γειτόνοι, νάτος ο κλεφτοκοττάς που μάς έρήμεζε τά κοτέσια! Τον έπ'άσασα!

Με την φασαρίαν όλο και μαζεώταν κόσμος, και γυναίκες, γυναικούλες, παιδιά, κύριοι, περίεργοι κάθε είδους, μαρίθα θυρωβώδες, έτσι που ο 'Αριστείδης τά είχε έντελώς χαμένα και προσπαθούσε του κάκου να έξηγήσιν τί είχε συμβή. Τέλος έσπευσε επί τόπου άστυφύλαξ. Μόλις τον είδε

έβησε η γυναίκα:

—Πιάστενε! Μου έκλειψε τις κόττες.
—Ο άστυφύλαξ έστράφη στον Άτυχη.
—Πού τις θήκες;
—Ο Άριστέιδης όμως τα είχε τόσο πολύ χαμένα, ώστε, όπως του συνέβαινε σε τέτοιες περιστάσεις, έμπέρδευε τα πάντα, χωρίς να καταφέρει να εξηγήθῃ:

—Η γλάστρα!
—Ποιά γλάστρα;
—Μου έπεσε στον λαχνό μια γλάστρα· κύριε πόλιςμαν, και ήλθαν οι κόττες στο κεφάλι μου!

—Τι κάνει λέει;
—Νά, κύτταξε, μου έκανε μια καρούλα.

—Η κόττα;
—Η γλάστρα!
—Ποιά γλάστρα;
—Ήλθε στο γραφείο κάποιος και έβαλε λαχνό, ένα τάλληρο την γλάστρα και έπεσε σε μένα.

—Ο άστυφύλαξ δεν καταλαβαίνει:
—Γλάστρα σου έκλειψε, κυρά μου, η κόττα;

—Κόττες, κύριε άστυφύλαξ. Νάτες! Τον έπλησαν στο τμήμα. Άκολούθησαν και πολλοί γειτόνοι που έβεβαίωσαν ότι πράγματι οι κόττες ήταν της γυναίκας.

Έχειράσθηκε πολύς κόπος για να εξηγήσῃ ὁ Άριστέιδης τα γεγονότα. Κι' εν τέλει αφέθη ελεύθερος μόλις και μετά θίας θλασθημῶν τὸν κλεφτοκοττῶν τοῦ ὁποίου έπεσε θύμα, τὴν γλάστραν ποὺ έπεσε στο κεφάλι του και τὴν κακὴν, τὴν ψυχρήν, τὴν ανοικτήρμονα τύχην του.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

★ Τα ταξίδια εἶνε ἡ ἐπιπόλαιη πλευρά τῶν σοβαρῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ σοβαρὰ πλευρὰ τῶν ἐπιπολαίων ἀνθρώπων.

★ Ἡ εὐτυχία τοῦ πλουσίου δὲν ὑπολογίζεται μὲ τὰ καλὰ ποὺ ἔχει, ἀλλὰ μὲ τὰ καλὰ ποὺ μορεὶ νὰ κάμῃ.

★ Τὸ ἐλαφρὸ κέρδος εἶναι ποὺ κάνει τὸ πορτοφόλι νὰ βαραίνει.

★ Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπου ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τὰ ἐλαττώματά του. Καλύτερος μόνον εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὰ λιγώτερα.

★ Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ ἔχουν ἕναν καλὸ φίλο, κανένας ὅμως δὲν φροντίζει νὰ γίνῃ ἕνας καλὸς φίλος.

★ Λένε ὅτι ἡ εὐτυχέστερη μέρα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ μέρα τῶν γάμων του, γιατί παραβάλλουν αὐτὴν μὲ τίς... ἐπόμενες.

★ Ὁ ἔρωσ εἶναι χίμαιρα, ποὺ ἐφευρέθηκε ἀπὸ τίς αἰσθήσεις, γιὰ νὰ ἐξευγενίσῃ τίς ἀπολαύσεις των.

★ Εἶναι εὐκολότερο νὰ μεταδῶς κανεὶς πνεῦμα σ' ἕναν ἀνόητο, παρά νὰ τὸν πείσῃ ὅτι στερεῖται πνεύματος.

★ Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶναι ὅπως ὁ αἰμός: Ὅσο περισσότερο πιέζεται, τόσο περισσότερη δύναμι ἀποκτᾷ.

★ Μεγάλῃ εὐτυχία ἀλλὰ καὶ μεγάλῃ δυστυχία εἶναι τὸ νὰ μὴν ἐπιθυμῇ κανεὶς τίποτε πιά στὴ ζωὴ του.

★ Ὁ ἔρωσ, κατὰ τίς περιστάσεις, πότε πάσχει ἀπὸ μυωπία καὶ πότε ἀπὸ πρεσβυωπία.

★ Τὸ πνεῦμα εἶναι ὅπως καὶ ἡ φλόγα. Δὲν κρύβεται ποτέ.

★ Πολλὲς γυναῖκες θὰ ἦσαν περισσότερο ἀξιογάπητες ἂν ἀγνοοῦσαν πόσο ἀξιογάπητες εἶνε ἡδῇ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ ἐξομολόγησις τῆς Νίνας

Ὑπὸ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Αὐτὸ δὲν μοῦ εἶχε συμβῇ ὥς τώρα. Νὰ μὲ φιλήσῃ ἁφαντικὰ ἕνας ὄντρας, χωρίς νάχῃ κανένα δικαίωμα γι' αὐτό. Ἰσως νὰ μὲ ρωτήσετε:

—Μήπως, δεσποινίς, τοῦ ἔδωσατε θάρρος καὶ τὸ παρεξήγησε;

—Ὀχι. Δὲν τοῦ ἔδωσα θάρρος. Οὔτε ἴχνος. Ἡ στάσις μου ἦταν ψυχρὴ θὰ μπορούσα νὰ πῶ. Μόνο ποὺ μερικὲς στιγμὲς καθήσαμε μαζί στὸ μπάρο καὶ ἀνταλλάξαμε λίγες κουβέντες, ἐλάχιστες, σὰς βεβαίῳ. Αὐτὸ ὅμως δὲν νομίζω πὼς δίνει τὸ δικαίωμα σ' ἕναν ἄντρα νὰ φιλήσῃ ἁφαντικὰ μὴ κοπέλα ποὺ γνωρίζει γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τοῦ κάνει τὴ χάρι νὰ χορέψῃ μαζί του! Καὶ ὅμως ὁ κύριος ἐτόλμησε. Κι' αὐτὴ ἡ τόλμη μὲ κρατᾷ δυὸ μέρες τώρα σὲ ταραχὴ.

Σὰς εἶπα ὅτι μοῦ τὸν ἐσύστησαν προχθὲς τὸ βράδυ, σὲ κάποιον χορὸ. Ὁ κύριος... δὲν θυμάμαι καὶ τ' ὄνομά του! Ἦταν ἕνας νέος ἀρκετὰ συμπαθητικὸς, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Μὴ ἀλλῇ μορεὶ νὰ τὸν ἔβρισκε καὶ γοητευτικὸ. Ὅμως αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Μόλις μοῦ τὸν ἐσύστησαν, λοιπόν, καὶ ἀνταλλάξαμε δυὸ κουβέντες στὸ μπάρο. Ὁ κύριος μοῦ ἐξήγησε ἕνα χορὸ. Τοῦ τὸν ἔδωσα. Θυμάμαι, ἦταν ἕνα βάλς. Βρῆκε μὴς χόρευα ἐλαφρὰ, σὰν πουλί, κι' ἔπειτα μοῦ ζήτησε τὸν ἄλλο χορὸ. Ἦταν κάποιος ἀρτζεντινικό. Ἐσβύσαν τὰ πολλὰ φῶτα, στὴ σάλλα ἀπλώθηκε ἕνα χρωματισμένο ἡμίφως, ὅλα ἐπήραν τὴν ὑποβλητικότητα ποὺ παίρνουν συνήθως ὅταν παίζεται αὐτὸς ὁ ἀργὸς κι' αἰσθηματικὸς χορὸς.

Ὁ κύριος, ἀπὸ τὰ πρῶτα θήματα ἀκόμα, ἄρχισε ἕνα ἄγριο ἐπιθετικὸ φλέρτι, ποὺ κατάληξε ἐκεῖ ποὺ σὰς εἶπα στὴν ἀρχή. Ἄν θυμάμαι καλὰ, μάλιστα, μεταξὺ μας ἔγινε αὐτὸς ὁ σύντομος διάλογος:

—Δὲν ξέρετε, δεσποινίς, τί συγκίνησι νοιώθω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου τὴν πιὸ γοητευτικὴ γυναίκα, ποὺ γνώρισα ὥς τώρα.

—Δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ κολακίεις!, ἀπήντησα μὲ ὕφος ψυχρὸ.

—Οὔτε ἔμένα, εἶπε ἐκεῖνος. Εἴθε μὴ γυναίκα ποὺ φέρνει τὸν ἄνθρωπο σὲ θέσι νὰ μὴν ξέρῃ τί κάνει.

—Δηλαδή; ρώτησα.

—Δηλαδή, νά!, εἶπε. Καὶ ἐντελῶς αἰφνιδιστικά, χωρίς νὰ τὸ φαντάζομαι καν καὶ πρὶν προφτάσω ν' ἀμυνθῶ, μ' ἔσφιξε μὲ σιδερένια δύναμι μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ χεῖλιά του σὰ δικὰ μου.

—Ἀφήστε με!, ἐφώνασα καὶ τραβήχτηκα.

Ἐκὺτταξα γύρω γιὰ νὰ ἰδῶ μήπως μὰς εἶχε ἀντιληφθῇ κανεὶς. Εὐτυχῶς, τὴ στιγμὴ ποὺ συνέβαινε αὐτὴ ἡ ἱστορία, εἴμασθε σχεδὸν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ μὴ χοντρή κολώνα καὶ δὲν μὰς ἀντιληφθήκανε. Μόνο ἕνα ζευγάρι, ποὺ βρέθηκε κοντά μας, φαίνεται ὅτι μὰς εἶδε, γιατί μὰς ἐκύτταξε μ' ἐπιμονὴ καὶ μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο συμπαθείας στὰ χεῖλιά.

Ἦμουν ταραχμμένη. Αὐτὴ ἡ ἁφαντικὴ ἐπιθεσις μ' ἔκανε ἄνω-κάτω. Καὶ τότε μόνο κατάλαβα ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς μοῦ κρατοῦσε ἀκόμα τὸ χεῖρι στὸ δικό του...

—Ἀφήστε με!, ξαναεἶπα ἄγρια.

Κι' ἔκανα νὰ τραβήξω τὸ χεῖρι μου. Ἐκεῖνος ὅμως τῶσφισε περισσότερο καὶ μοῦ εἶπε:

—Δὲν θέλετε νὰ συνεχίσω με τὸ χορὸ;

—Ὀχι! Κι' ἀφήστε με, γιατί θὰ φωνάξω.

—Ὅπως θέλετε. Θὰ σὰς ἀφήσω. Ἀλλὰ προηγουμένως πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ γλυκὸ φίλι ποὺ δοκίμασα στὴ ζωὴ μου καὶ πὼς τὴν Τρίτη στὶς ἔξῃ θὰ σὰς περιμένω πίσω ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία. Ἀκούτε; Τὴν Τρίτη στὶς ἔξῃ, πίσω ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία!

Καὶ μ' ἄφησε, σφίγγοντας μὲ σημασία τὸ χεῖρι μου γιὰ τελευταία φορὰ, καθὼς τὸ τραβοῦσε ἀπότομα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπρόοπτη σκηνὴ ποὺ μοῦ συνέβη. Ὅλη τὴν ὑπόλοιπη θραύς ἤμουν σὲ ταραχὴ. Μοῦ φαίνονταν καταληκτικὸ, ἀπίστευτο αὐτὸ ποὺ εἶχα πάθει. Νὰ μὲ φιλήσῃ μὲ τόση ἀναίδεια ἕνας ἄντρας ποὺ μοῦ τὸν ἐσύστησαν γιὰ πρώτη φορὰ. Ποῦ δὲν τὸν εἶχα ἰδῇ ποτέ πρὶν, ποὺ δὲν μὲ εἶχε ἰδῇ οὔτε αὐτὸς, καὶ ποῦ, ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας πρὶν, ὁ ἕνας δὲν ὑποπτευόταν τὴν ὑπαρξὶ τοῦ ἄλλου! Τί θράσος, Θεέ μου! Ὡ! μὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω ἕνα χαστοῦκι... Ἐπρεπε, χωρίς ἄλλο! Καὶ ἤμουν τρομερὰ θυμωμένη μὲ τὸν ἑαυτό μου ποὺ δὲν τὸ σκέφθηκα τὴν κατάλληλῃ στιγμῇ. Πῶς δὲν σήκωσα τὸ χεῖρι μου τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε; Ὡ! μὰ θέβαια, ἕνα χαστοῦκι ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλῃ ἀπάντησις σ' αὐτὸν τὸν ἀναίδῃ κύριο, ποὺ φανταζόταν ὅτι κάθε γυναίκα μορεὶ νὰ φιλιέται ἔτσι ἀπὸ τὸν πρῶτον τυχόντα.

Ἐτσι μοῦ ἦρθε νὰ ψάξω νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ ἐξεπλήρωσα αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι ἀπέναντι τῆς ἀξιοπρεπείας μου κατόπιν. Θὰ τὸν πλησιάζα ἀσπληγῶς:

—Ἐσεὶς δὲν εἴθε ποὺ μὲ φιλήσατε πρὸ ὀλίγου;

—Μάλιστα, ὠραία μου δεσποινίς.

—Ὅριστε, λοιπόν!

Καὶ θάφαινα ἱκανοποιημένη.

Μὰ θὰ γινόταν σκάνδαλο... Κι' αὐτὸ θέβαια θὰ ἦταν καὶ εἰς βάρος μου. Τὸ σκάνδαλο θὰ ἦταν ἀναπόφευκτο καὶ ἂν ἔδινα τὸ χαστοῦκι σ' αὐτὸν τὸν κύριο τὴν κατάλληλῃ στιγμῇ. Ὁ θόρυβος τῆς ὀρχήστρας δὲν θὰ ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ καλύψῃ τὸν ἡχο ποὺ θὰ προκαλοῦσε. Ἐπειτα θάπρεπε νὰ ἐξαφανισθῶ ἀμέσως, γιὰ ν' ἀποφύγω τὰ σχόλια καὶ τὴν κακογλωσσία... Ἰσως ἦταν καλύτερο ποὺ δὲν τὸ σκέφθηκα.

Ἀλλὰ μήπως ἦταν μόνο τὸ φίλι; Ἡ

ἄλλῃ ἀναίδειά του, νὰ μοῦ προτείνῃ καὶ ραντεβού! Αὐτὸ πᾶν ἦταν ἔξω φρενῶν. Μά, λοιπόν, ἦταν τόσο αἰγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του αὐτὸς ὁ λαμπρὸς κύριος, ὥστε νὰ περιμένῃ πὼς θὰ πῆγαινα καὶ νὰ τὸν ἔβρισκα; Ὡ! Θεέ μου! Μήπως ἄραγε τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὴ νοσηρὴ του φαντασία ἡ ἰδέα πὼς μορεὶ νὰ εἶχα γοητευθῇ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀγένειά του, ὥστε νὰ πέσω κι' ἐρωτευμένη γι' αὐτόν; Ἀ! μὰ θὰ ἦταν πολὺ ἀστεῖο...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ καθόμουν, ἔστρεφα ἐρευνητικὰ τὰ βλέμματά μου γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψω μέσα στὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν. Τὸν εἶδα μερικὲς φορὲς καὶ μοῦ ἦρθε πάλι ἡ ἄρεξι νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν ἀπάντησι στὰ μάγουλά του. Μὰ συγκρατήθηκα. Πρὸ παντὸς μοῦ ἔδινε στὰ νεῦρα τὸ ἥρεμο καὶ ἀσφαλὲς ὕφος του, ποὺ μαρτυροῦσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Καμμιὰ τύφισ συνειδήσεως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ γελᾷ, ν' ἀστειεύεται, νὰ πίνῃ καὶ νὰ φαίνεται εὐχαριστημένος.

Ἐπειτα τὸν εἶδα δυὸ φορὲς νὰ χορεύῃ. Ἡ μὴ ντάμα του ἦταν μὴ κοπέλλα ἀδιάφορη, μᾶλλον ἀσχημὴ. Ἡ ἄλλῃ ὅμως ἦταν ἀρκετὰ νόστιμη, μερικοὶ μάλιστα θὰ μπορούσαν νὰ τὴν βροῦν καὶ ὁμορφῇ. Τὸν παρακολούθησα ἐπιμονα καθὼς τὴ χόρευε — ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε πάλι ταγκὸ — καὶ μὲ πριέργεια γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ τολμοῦσε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἴδιο κατόρθωμα. Δὲν τοὺς ἔχασα στιγμὴ ἀπὸ τὸ βλέμμα μου. Δὲν τὴν ἐφίλησε. Πῶς τῶπαθε ἄραγε; Κατὰ βάθος ἤμουν εὐχαριστημένη γι' αὐτό, ποὺ δὲν ἔγινε. Στὸν τρίτο χορὸ, ποὺ χόρευε μὲ τὴν ἴδια, ἔκανα κατὰ καλύτερο. Σηκώθηκα κι' ἐγὼ νὰ χορέψω μ' ἕναν νέο

τῆς συντροφίᾱς μου. ποὺ μ' ἐφλέτταρε ἀπὸ καιρὸ χωρίς ἀποτέλεσμα καὶ χωρίς ἐλπίδα. Παρέσυρα μὲ τρόπο τὸν καρβαλιέρο μου, ὥστε νὰ τοὺς ἀκολουθοῦμε κατὰ θῆμα. Βρισκόμαστε διαρκῶς δίπλα τους. Καὶ προσπάθησα νὰ εἶμαι τρυφερὴ καὶ διαχυτικὴ μὲ τὸ σύντροφό μου. Ἦθελα νὰ δώσω τὴν ἐντύπωσι πὼς ἤμουν ἐρωτευμένη μαζί του. Ἦθελα νὰ κάνω τὸν ἄλλο—αὐτὸν τὸν ἀναιδέστατο κύριο—νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του. Τὸν ἐκύτταξα σὲ κάθε στροφῇ. Ἐκεῖνος ἐκάρφωνε πότε-πότε τὸ βλέμμα του σὲ μένα καὶ μὲ τὸ ὕφος του ἔδειχνε πὼς θὰ μὲ ἐναφίλοῦσε εὐχαρίστως, ἂν βρισκόμουν στὴ διαθέσι του. Ὅπως-ὅποτε τὸν παρακολουθοῦσα μὲ περιέργεια, γιὰ νὰ ἰδῶ μήπως ἐπιχειρήσῃ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴ νέα ντάμα του. Κάτι τέτοιοι τύποι συνηθίζουν αὐτοῦ τοῦ εἶδους τίς ἐπιθέσεις. Ἦταν ὅμως σοβαρὸς καὶ ἥσυχος μαζί της.

Ἐφυγα ἄργα ἀπὸ τὸ χορὸ, μόλις εἶχε φύγει κι' ἐκεῖνος. Ἐξ ἄλλου εἶχε ἀρχίσει ν' ἀδειάζῃ πιά ἡ σάλλα.

Ὅλη τὴ νύχτα μὲ βασάνιζε ἡ περιεργὴ ἱστορία τῆς βραδυᾱς. Μ' αὐτὴ τὴ σκέψι μὲ πῆρε ὁ ὕπνος καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψι ξύπνησα τὴν ἄλλη μέρα. Καὶ ἡ ἴδια σκέψι μοῦ τυραννοῦσε τὸ μυαλὸ καὶ τὴν ἐπομένη.

Ἦμουν ἀγανακτισμένη. «Γιὰ φαντάσου θράσος!», ψιθύριζα κάθε τόσο! «Νὰ μὲ φιλήσῃ μ' ἕναν τόσο βάνουσο τρόπο καὶ νὰ μοῦ δώσῃ καὶ ραντεβού!»

—Τὴν Τρίτη στὶς ἔξῃ θὰ σὰς περιμένω πίσω ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία.

Θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητος ἂν πίστευε πὼς θὰ πῆγαινα. Ἐραγε ὅμως θὰ μὲ περιμένε; Ἄν εἶχε καὶ τὸ παραμικρὸ ἴχνος λογικῆς, χωρίς ἀμφιβολία, θὰ

θεωροῦσε περιττὸ νὰ ἐκτεθῇ στὸ κρὸς τοῦ ἀπογεύματος καὶ τὴν ἀγωνία τῆς μάταιης ἀναμονῆς. Ἀλλὰ πάλι... Ἀπὸ αὐτὸν ὅλα μορεὶ νὰ τὰ περιμένῃ καὶ νὰ εἶναι. Τί ἀναίδῃς! Τί πρόστυχος... Κρίμα!... Καὶ εἶχε μὴ τόσο γλυκεῖα κι' αἰσιδοδοξὴ φυσιολογία. Ἄν μὲ πολιορκοῦσε κανονικὰ κι' οἱ ἐρωτικές του ἐκδηλώσεις ἐπῆγαιναν κρεσέντο, δὲν ξέρω τί θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴ θαναυσότητα, μόνο μὲ τὴν περιφρόνησι ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ μὴ γυναίκα ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της. Ἐτσι, ἐντελῶς ἁφαντικὰ, μοῦ εἶπε πὼς τοῦ ἄρεσα, πὼς ἤμουν ἡ πιὸ γλυκεῖα γυναίκα ποὺ γνώρισε, καὶ μὲ φιλήσε. Ἀσφαλῶς τὸ ἴδιο θάλεγε σ' ὅλες. Θὰ τὸ εἶχε σύστημα. Ἀλλὰ πάλι γιατί δὲν φιλήσε καὶ τίς ἄλλες ποὺ ἐχόρευσε; Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς μόνο ἔμένα ξεχώρισε. Καθόλου ἀπίθανο αὐτὴ ἡ βαναυσότης νάκρυβε καὶ καπνοῖα εἰς αἰλικρινείας. Πρῶτῃ φορὰ μὲ ἶδε καὶ θεωρῶσε καλὸ νὰ ἐκδηλώσῃ ἀμέσως τὴν ἐκτίμησί του στὴν ὁμορφίᾱ μου. Ἀλλοῶς, ποῖος ξέρεῖ ἂν θὰ μὲ ξανάβλεπε. Ἄν ἄφηνε νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ βραδυὰ ἔτσι, τυπικὰ καὶ χλιαρὰ, καὶ περιωριζόταν σὲ μερικὰ ὑπνονοούμενα, μὲ τὸν κλασσικὸ ἐπιλόγο: «Πότε θὰ σὰς ξαναἰδῶ», ἴσως δὲν θὰ μὲ ξανάβλεπε ποτέ. Πόσες φορὲς δὲν εἶχα ἀκούσει τὴν ἴδια φράσι ἀπὸ αἰσθηματικὸς καρβαλιέρους, καὶ δὲν δέχτηκα καμμιὰ. Κι' ἔπειτα μορεὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦταν καὶ ζαλισμένος. Τὸ κρασί, ἡ μουσικὴ, ὁ χορὸς, τὰ χαμηλωμένα φῶτα, ὅλα αὐτὰ εἶνε μὴ φλόγα ποὺ λυώνει τὸν πάγο τῆς λογικῆς καὶ φέρνει τὸ νοῦ σὲ μιὰν ἀλλοιώτικη κατάστασι. Μὰ ἦταν καὶ κάτι ἄλλο: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ εἶχε φιλήσει. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω βέβαια, χωρὶς νὰ νοιώθω τὴν παραμικρὴ εὐχαρίστησι, ἀλλὰ μὲ εἶχε φιλήσει. Θὰ μπορούσε νὰ μὲ βλέπῃ καὶ νὰ λέῃ χαμογελῶντας μὲ ἱκανοποίησι:

—Αὐτὴ τὴ γυναίκα τὴν ἔχω φιλήσει. Ἄν τοῦδινα τὸ χαστοῦκι ποὺ ἔπρεπε, βέβαια τὰ πράγματα θὰ ἦταν ἄλλοιως. Τώρα ὅμως ἐγὼ ἤμουν μειωμένη ἀπέναντι του. Θὰ ντρεπόμουν νὰ τὸν ἀντικρῶσω. Ἐγὼ ἐγὼ τί θέλει αὐτός. Αὐτὸς θέλει νὰ τοῦ κάνω τὴν ἐρωτευμένη, νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πιστέψῃ πὼς τὸν ἀγαπᾷ κι' ἔπειτα νὰ τοῦ ψῆσῃ τὸ ψάρι στὰ χεῖλιά. Αὐτὸ θέλει, μάλιστα. Εἶναι ἡ τιμωρία ποὺ τοῦ χρειάζεται... Ἐραγε ὅμως θὰ μὲ περιμένῃ; Εἶμαι περιεργή...

Κυττάζω τὸ ρολόι. Ἡ ὥρα εἶναι πεντέμισι. Μόλις προφταίνω νὰ ντυθῶ. Εἶναι ζήτημα ἂν θάμει ἐκεῖ στὶς ἔξῃ καὶ τέταρτο. Ἀλλὰ καλύτερα ἔτσι. Νὰ ξεπαγίσω στὸν παγωμένο βορρὰ καθὼς θὰ μετροῦ τίς πλάκες τοῦ παζοδρομίου. Κι' ἔπειτα οἱ ἄντρες στὸ πρῶτο τους ραντεβού, περιμένουν καὶ μὴ ὀλόκληρη ὥρα...

Ὅπως-ὅποτε θὰ τὸν προλάβω.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιοῦμορ

ΓΙΑΤΙ ΜΙΛΟΥΣΕ ΕΤΣΙ

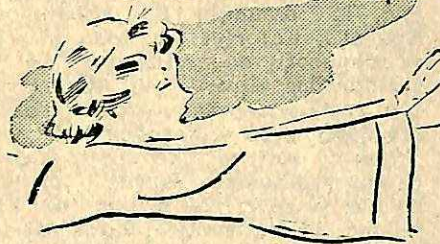
Ὁ π ε λ α τ η ς: Λέτε ὅτι αὐτὸς ὁ παπαγάλος θορίζει μὲ τὰ πιὸ χειρότερα λόγια;

Ὁ π τ η ν ο π ὠ λ η ς: Μάλιστα, κύριε... Ἀνῆκε, βλέπετε, σὲ κάποιον ποὺ τοῦ εἶχαν μειώσει τὸν μισθό...

Μερικὲς στιγμὲς καθήσαμε μαζί στὸ μπάρο καὶ ἀνταλλάξαμε λίγες κουβέντες.

Αδ. Δ. Παπαδήμου

Η ΚΛΕΙΔΙΤΡΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—
Η κόρη της Μαρίας και του Τώνη, η ωραία
Θάλεια, που δεν είχε ποτέ δεκαοκτώ χρονών
την πρώτη νύχτα που γυρίζει από τις Καλά-
γρες της Τήνου στο σπίτι της μητέρας της.
Α' ένα εξοχικό προάστειο των Αθηνών ευ-
πναι κατατρομαγμένη από μια έφιαλτική ό-
πτασία. Στην αρχή νομίζει πως βλέπει όνει-
ρα. "Είτε όμως ξεχωρίζει μέσα στο χλω-
μό φως της θεγμέρας μια αλλόκοτη σιλουέ-
τα, κάτι σαν σκέλετο, που απλώνει απειλητι-
κά προς αυτήν τα μακρὰ κοκκαλιάρικα χέ-
ρια, λες και θέλει να την πνίξει. Η πνιγμένη
κραυγή της όμορφης κοπέλλας ξυπνάει την
εξαδέλφη της τη Λέλα, την κόρη της "Ανας
και του Ντίνου, που έχει μείνει εκείνη τη
νύχτα να κοιμηθεί στο σπίτι της θείας της.
"Ολοι αναστατώνονται. Μά δλοι νομίζουν ότι
ήταν όνειρο. Και μόνο μια γρήα φάντασμα,
που μένει κάτω από το σπίτι της Μαρίας και
του Τώνη, μόλις μαθαίνει τις λεπτομέρειες
από την παράξενη όπτασία, που είδεν η Θά-
λεια, σταυροκοπιείται και μοιρομυρίζει.
Αυτός πρέπει να εινε θροκόλακας.
Την Θάλεια την αγαπάει ένας νέος, ο Τί-
τος, από τον καιρό που ήταν ακόμη μικρή
κοπελίτσα. Μια νύχτα όμως ο Τίτος άκο-
λουθεί το φίλο του, το Θρασύδουλο που τον
παιρνει μ' ένα ταξι και πάνε στο σπίτι μιας
θείας του στην "Αλυσίδα. Η θεία του, μια
υποχόνδρια γρηά μένει μόνη της εκεί, γιατί
ο άνδρας της εινε ναυτικός και ταξιδεύει. Ο
Θρασύδουλος άφηνει τον Τίτο στο ταξι να
περιμένει. Και μπαίνοντας στο σπίτι της θεί-
ας του προσοχίζεται ότι έπηγαίνει για να φάει
έκει. Την ώρα όμως που η άνυποπτη γρηά
πάει να βγάλει το φαά από το ντουλάπι, ο
κακοήγος νέος της επιτίθεται εαφνικά και
ένω με το ένα χέρι της σφίγγει το λαιμό,
με το άλλο της θυβίζει ένα μαχαίρι, που έ-
χει κρυμμένο, στην καρδιά. Οι δυο νέοι γυ-
ρίζουνε στην παρέα τους που τους περιμένε
στο καφεείο και εκεί ο άνυποπτος Τίτος εγνά-
ζει από την τρέση του ένα αιματοδαμμένο
κομμάτι από το φουστάνι της γρηάς, θείας
του Θρασύδουλου, που ο ίδιος ο Θρασύδου-
λος τον έδωσε στην τρέση του Τίτου για να
τον ενοχοποιήσει. Έν τώ μεταξύ η Λέλα λέει
στην εξαδέλφη της τη Θάλεια ότι την όλη
μέρα θά την περιέμενε στο θάθος ο Τίτος. Οι
Κηφισιώτες εε άλλου λένε ότι από την μισο-
ερεπωμένη έπαυλι του κ. Τρύφωνος θγαίνουν
τη νύχτα φαντάσματα. Έν τώ μεταξύ ο Τί-
τος συναντάει με τη Θάλεια στο δάσος του
έξοχικού προαστείου για πρώτη και για τε-
λευταία φορά, γιατί ο κακοήγος Θρασύδου-
λος καταγγέλλει τον Τίτο για φονιά της
γρηάς θείας του. Και ο Τίτος συλλαμβά-
νεται. Η Θάλεια μαθαίνει με φόκη, ότι έπισ-
σαν τον άγνωστο νεό).

δον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΛΕΛΑΣ

"Αποφασισμένη να κατακτήσει την
καρδιά του αγαπημένου της εξαδέλ-
φης της η Λέλα και άδιαφορώντας,
μπροστά στον πόνο της δυστυχισμέ-
νης της Θάλειας, ξαναπήγε στη φυλα-
κή, όπου είχε ρίξει τον άθωο Τίτο...
"Εκείνος, μόλις την αντίκρισε χαμ-
γέλασε. Μά το χαμόγελό του ήταν πικ-
ρό, θλιμμένο... Η Λέλα, με πολή
τσαχνινιά του έσφιξε το χέρι.
—Έχετε να μου πείτε κανένα εο-
χάριστο, τον ρώτησε, ένω το βλέμμα
της πάσχιζε να μαντεύσει την αιτία
της χαράς του.

—Τό εύχάριστο έρχεται σε μια ρτι-

γμή που η καρδιά μου είναι πονεμένη
έμουρμούρισε εκείνος.

—Τί λοιπόν, απέδειχθηκε η άθωο-
τητά σου;

—Ναί... Κι' ελπίζω, ότι σε λίγες
ήμερες θά είμαι έλεύθερος. Όπως
ξέρετε, δεσποινίς Λέλα, εύκολα μπαί-
νει κανείς στη φυλακή, μά δύσκολα
θγαίνει.

—Και πώς λοιπόν αποδείχτηκε η α-
θωότητά σας; Κανένας μάρτυρας έ-
σας; τον ρώτησε η εξαδέλφη της Θά-
λειας.

—Όχι, της απήντησεν ο νέος. "Ο
δικηγόρος μου μου είπε πως ο άνα-
κριτής έμαθε ότι ο πραγματικός δο-
λοφόνος τώσκασε για τό έξωτετικό
κι' αυτό είναι μια απόδειξη της ένο-
χής του και της άθωότητάς μου.

"Αναστένανε τώρα ο Τίτος κι' απο-
φεύγοντας να κυττάει κατάματα τη
Λέλα, επρόσθεσε:

—Μά η χαρά μου αυτή, δεσποινίς
Λέλα, με θρίσκει σε μια στιγμή που
είμαι πτώμα από τη θλίψη.

—Και ο λόγος; ρώτησε τσαχνινικά
η Λέλα.

—Τό λόγο τον ξέρετε, δεσποινίς
Λέλα.

—Πρόκειται για τη Θάλεια;

—Ναί, γι' αυτήν. Έσκυψε το κεφά-
λι ο Τίτος για να κρύψει την συκίνη-
σί του.

Η ζήλεια πάλι δάγκωσε την καρ-
διά της Λέλας. Τώρα μόλις καταλά-
βαινε πως δεν ήταν τόσο εύκολο να
διώξει από τη σκέψη του νέου τη Θά-
λεια. Μά δεν άπογοητευόταν ώστόσο.
Γιατί ήταν άπ' τις κοπέλλες που έν-
νοούν με κάθε τρόπο και με κάθε
μέσο να φέρουνε σε τέλος ένα διαβο-
λικό σχέδιο που άρχισαν. Ο Τίτος
έπρεπε να γίνει δικός της. Και άδια-
φορούσε αν για να φτάσει στο σκοπό
της θά σώριζε γύρω της έρεπια, θά
πληγωνε μια καρδιά εύαίσθητη σαν
της Θάλειας.

Λιποθυμισμένη την είδε να σωριά-
ζεται στα πόδια της τη Θάλεια και
πάλι η σκληρή καρδιά της δεν την
λυπήθηκε. "Ο άγριος έγωισμός της
έχι μόνο δεν υπεχώρησε, άλλ' αντίθε-
τα εφοντώνισε.

—Κύριε Τίτο, είπε η Λέλα. Θά μου
πιτρέψετε να σας μιλήσω ελεύθερα.
Ξέρετε, άλλωστε, πόσο ελίκρινής εί-
μαι, άφοι βλέπετε ότι δεν διατάζω
να ξεσκεπάσω και αυτήν ακόμη την
εξαδέλφη μου.

—Τί θέλετε να πείτε; την ρώτησεν ο
Τίτος.

—Η εξαδέλφη μου δε σας αγάπη-
σε ποτέ άληθινά. Ήταν όπως μου εί-
πε η ίδια, ένα νεανικό αίσθημάκι,
σαν κι' αυτό που αισθάνονται τα πε-
ρισσότερα σχεδόν κοριτσόπουλα στην
ήλικία αυτή. Είνε ένας επιπόλαιος
χακτήρας η Θάλεια κ. Τίτο. Δεν
είνε από τις κοπέλλες που μπο-
ρούν να νιώσουν τό μεγάλο, τον ά-
ληθινό έρωτα.

—Δεσποινίς Λέλα, μήπως εισθε ά-
δικη για την εξαδέλφη σας, είτε ο
Τίτος ένω τό πρόσωπό του είχε γίνει
κατάχλωμο.

—Άδικη, γιατί σας μιλάω τη γλώ-
σα της ελίκρινειας; Δε μπορείτε λοι-
πόν να φαντασθήτε ότι η εξαδέλφη
μου μου μιλούσε πολλές φορές μ' ά-
νοιχτή καρδιά και δε μου κρυβε τίπο-
τε.

—Και τί σας έλεγε; ρώτησε με ύ-
πόκωφη φωνή ο Τίτος.

"Ατάραχη πάντα και πασχίζοντας
να δείξει ότι ήταν ελίκρινή όλα αυτά
που έλεγε η Λέλα, εξακολούθησε.

—Νά ότι η καρδιά της δε μπορού-
σε να μείνη πιστή για πάντα σε έναν
άνδρα, τη στιγμή μάλιστα που δεν
τον διάλεξε μόνη της τον άνδρα αυ-
τόν, αλλά τον έφερε η τύχη στο δρό-
μο της ζωής της. Μούλεγε ότι μικροί
παίζατε μαζί, ότι μαζί διαβάζατε το
Ρωμαιο και την "Ιουλιέττα κι' ήταν
η συνήθεια πιά περισσότερο που την
έφερε κοντά σας κι' όχι ο έρωτας, ο
μεγάλος, ο άληθινός έρωτας...

Τάλεγε με μια τέτοια ελίκρινεια
δλ' αυτά η διαβολική Λέλα, ώστε κι'
η τελευταία άμφιβολία έκλονζόταν
στην ευγενική καρδιά του Τίτου. Και
συλλογιζόταν τό άνυποπτο παλληκάρι,
ότι εγελάσθηκε, εγελάσθηκε φρικτά
και ότι η Θάλεια, τό μόνο όνειρο της
ζωής του, δεν τον είχε αγαπήσει ποτέ
στ' άλήθεια, άλλ' ύποκρινόταν. "Ο-
ταν μάλιστα η Λέλα του ανέφερε τη
λεπτομέρεια ότι μικροί σαν ήταν, αυ-
τός και η Θάλεια, έδιάβαζαν τό «Ρω-
μαιο και την "Ιουλιέττα» και τις ά-
πήγγειλε με μια ταραγμένη φωνή,
τους όμορφους στίχους, από την έρω-
τική αυτή τραγωδία του Σαίξπηρ και
η Θάλεια δάκρυζε — τότε ο Τίτος έ-
πείσθηκε πως η εξαδέλφη της πολυα-
γαπημένης του, που τον επρόδωσε τό-
σο σκληρά, στην τραγική αυτή στιγμή
της ζωής του, έλεγε την άλήθεια.

Πού να μαντέψει ο Τίτος, ότι η Λέ-
λα είχε σκοπούς καταχθό-
νιους...

Και με συντριβή, με άπελπισία έ-
σκυψε το κεφάλι του...

Και η Λέλα, που μάντεψε τις σκέ-
ψεις του, επρόσθεσε: Έξακολούθωντας
να καταφέρνουν την εύαίσθητη καρδιά
του τα τελευταία κτυπήματα.

—Όπως βλέπετε, κύριε Τίτο, ξεύρω
όλες τις λεπτομέρειες από τό αίσθημά
σας και μόνο γιατί σας εκτιμώ, δσον
έκτιμώ όλίγους ανθρώπους, γι' αυτό
θγαζώ τη μάσκα από τό πρόσωπο της
εξαδέλφης μου... Διαφορετικά, θά
πώπαινα...

Ο Τίτος έμεινε σιωπηλός, με τό κε-
φάλι σκυφτό, ένω η τσαχνινική ματιά
της Λέλας δεν έπαψε να τριγυρίζει
στο πρόσωπό του... Η διαβολική κο-
πέλλα συλλογιόταν ότι δεν ήταν ά-
κόμη καιρός να του μιλήσει για τό πα-
ράφορο πάθος της. "Ηθελε πρίν, να
συντρίψει όλότελα τό εϊδωλό του η
Θάλεια, για να τον κατακτήσει έπει-
τα. Κι' ήταν βεβαία, ότι θά τον έκέρ-
διζε...

Πρίν όμως η Λέλα φύγη από τη φυ-
λακή, είπε στον Τίτο που συλλογιμέ-
νος χαμήλωσε τό κεφάλι του:

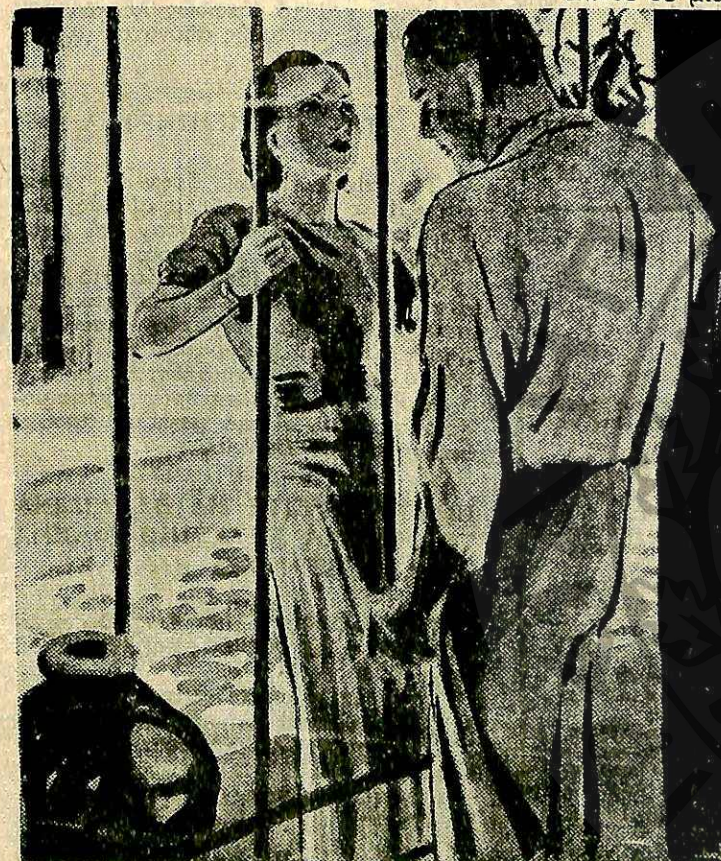
—Αν η Θάλεια ήταν άνάξια για την
αγάπη σας δεν πρέπει να άπογοη-
τεύεσθε. Και τόνισε έπιτηδες τα τε-
λευταία λόγια της.

Ο Τίτος είχε πάντα σκυφτό τό κε-
φάλι. Για μια ακόμη φορά η τρυφε-
ρη καρδιά του έσπάρανε. Δε μπορού-
σε να πιστέψει ότι η Θάλεια τον έ-
πρόδιδε.

Με πολλή τσακινιά τώρα η Λέλα
τούσφιξε τό χέρι και του είπε:

—Θά ήμουν εύτυχής αν όταν ξα-
ναρχόμουν έδω, δε σας εύρισκα.

Η έρωτική παραφορά της την έ-
κανε τόσο όμορφη εκείνη τη στιγμή
ώστε ο Τίτος την κύταξε με κάποια
έκπληξι. Για πρώτη φορά έβλεπε πως
η εξαδέλφη της αγαπημένης του ή-
ταν τόσο ελεγιαστικά όμορφη. Και
την κύταξε άφωνος... "Εξυπνη όπως
ήταν η Λέλα, μάντεψε τις σκέψεις του
νέου και μ' ένα τσαχνίνκο ελεγιοα-
στικό γέλιο του είπε, ένω άπομακρυ-
νόταν.

—Αν η Θάλεια ήταν άνάξια για την αγάπη σας, είπεν η
Λέλα στον Τίτο, δεν πρέπει μ' άπογοητεύεσθε...

—Θά σας ξαναδώ, μά όχι έδω

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

"Αγρυπνούσε κείνη τη νύχτα όπως
κάθε νύχτα, η πονεμένη Θάλεια. Τά
μάτια είχαν στερέψει πιά. Τό μόνο
όνειρο της ζωής της, ο Τίτος, είχε
σβυστή για πάντα... Σά να σωριάστη-
κε εαφνικά σε έρείπια, ένας γιγαντέ-
νιος όμορφος πύργος, η Θάλεια, έ-
κλαιε τώρα στα έρείπιά του... Η μό-
νη της παρηγορία μέσα στο σκληρό
πόνο της, ήταν σαν συλλογιζόταν τις
λίγες στιγμές της ευτυχίας που είχε
περάσει κοντά στον αγαπημένο της.
και θυμόταν τώρα η Θάλεια πως δ-
ταν ακόμη ήταν στις Καλόγρες και
η Λέλα της έστελνε τα γράμματα του
Τίτου, πόση χαρά δοκίμαζε κάθε φο-
ρά που έπαιρνε τό λιγόλογο και τυπι-
κό γιατί δε μπορούσε να γράψει δια-
φορετικά γράμμα από τον αγαπημένο
της... "Ω! να μπορούσε να ξαναζήσει
τις γλυκές εκείνες στιγμές. Μά... η
τραγική πραγματικότητα την έκανε να
πετάγεται πάνω από τό κρεβάτι της,
σαν ένα ζεστό κύμα ν' άνέβαινε από
τα κατάβαστα της ψυχής της και να
της έσφιγγε τό κεφάλι. "Ετρεχε σαν
τρελλή τότε στο παράθυρο της καμα-
ρούλας της, τό άνοιγε και ρουφούσε,
λές και πνιγόταν, ρουφούσε άχόρτα-
γα τον άέρα της νύχτας...

Κάποιο νυχτοπούλι έκρωξε πέρα έ-
κει στα φύλλα της γέρικης μουριάς...
"Η πονεμένη Θάλεια ξαναγύρισε στο
κρεβάτι της. Πόσο είχε λιγνέψει στις
λίγες αυτές τραγικές ήμέρες... Κατα-
κίτρινο ήταν τώρα τό προσωπάκι της
που έμοιαζε σαν ένα χλωμό μαρμαέ-
νο κρίνο... "Ασταθό ήταν τό δέημά της.
Και η ζάλη, η άτέλειωτη ζάλη την
θασάνιζε άδιάκοπα.

"Επese σε μια γωνιά του τούρκικου
ντιβανιού που είχε
στην καμαρούλα της
με τό κεφάλι κρυ-
μένο ανάμεσα στα
χέρια. Κι' έμεινε κάμ-
ποση ώρα στη στάσι
αυτή. "Ω! να ήταν
ψέματα όλα αυτά
και να ξαναγύριζε
χαρούμενος κοντά
της ο αγαπημένος
της... Εαφνικά η Θά-
λεια σηκώνει τό κε-
φάλι της. Μά τινά-
ζει και κατατρομαγμέ-
νη... Δε γελιέται...
"Όχι. "Εκεί απ' τη
γωνιά της καμαρης
όπου εινε η ντουλά-
πα της, βλέπει μια
παράξενη σιλουέττα
να προχωρή σ' αυ-
τήν. Η Θάλεια πα-
γώνει σύγκορμη...
Θέλει να φωνάξει...
μά δε μπορεί. "Η
λαλιά της πνίγεται
στα γέλια της. Και
η σιλουέττα προχω-
ρεί σ' αυτήν ένω τα
μάτια της λές και
είνε πεταγμένα μέ-
σα από τα κοιλώμα-
τά των την κυττά-
ζουνε μ' ένα τρομα-
κτικό βλέμμα...

Και να η Θάλεια ζαρωμένη όπως
είνε στη γωνιά άκούει μια φωνή, μια
φωνή που μοιάζει σαν να βγαίνει από
τά κατάβαστα της ζωής, σαν να έρχε-
ται από μακριά και την κυλάει ένας
άγριος βορρής που μοιρολογάει.

—Άκουσε σύ, σύ που εισαι η κόρη
εκείνης που δε θέλησε να γίνει γυ-
ναίκα μου... Γιατί ήθελα να πάρω τη
μητέρα σου έγώ... Μά τό δρεπάνι του
γάμου μουκόψε τη ζωή την ήμέρα που
θά κάναμε τους γάμους μας με τη
μητέρα σου... Άκουσε σύ που εισαι
ένα άθωο πλάσμα, όπως ήταν τότε η
μητέρα σου. Της μοιάζεις στην όμορ-
φιά και στην ψυχή. Άκουσε και
βγάλε με από τη φοβερή κόλασι. "Ε-
δώ κάπου κοντά είναι ένα σπίτι, ένα
σπίτι σωριασμένο σε έρείπια. Κανείς
δεν τολμάει να ζυγώσει σ' αυτό τό
σπίτι και όλοι περνάνε πολλά μέτρα
μακριά. Στο σπίτι αυτό βρίσκεισαι ά-
πό χρόνια πολλά από τότε που θέλη-
σα να κάνω τη μητέρα σου σύντροφο
της ζωής μου. Σύ, ευγενικό μου πλά-
σμα, που εισαι η κόρη εκείνης, σύ, έ-
λα να με βγάλεις από τη φρικτή μου
κόλασι...

Αυτά τά λόγια άκουσε η Θάλεια
έτσι παγωμένη απ' τον τρόμο της ό-
πως ήταν εκεί στη γωνιά της καμα-
ρας, αυτά τά λόγια που άλλοτε νό-
μιζε ότι τάφερνε από μακριά ένας
άγριος μανιασμένος άνεμος και άλ-
λοτε ότι βγαίνουν απ' τό σκελετωμέ-
νο στόμα της παράξενης σιλουέτας
που έστεκόταν μπροστά της καταμε-
σής στην καμαρη. "Επειτα η παράξε-
νη σιλουέττα γάθηκε μά η Θάλεια δε
μπόρεσε να κάνει ούτε δημα από κεί
που ήταν, ούτε και να φωνάξει...

Σε λίγο μόνο η μητέρα της η Μα-
ρία που ήταν στη διπλανή καμαρη,
άκουσε ένα γδούπο στο πάτωμα σαν
να σωριαζόταν ένα ανθρώπινο σώμα
λιποθύμο.

—Θέε μου, τί είνε; φώναξε η Μα-
ρία κι' έτρεξε στην καμαρη της κόρης
της. "Ο άντρας της ο Τώνης δεν είχε
γυρίσει ακόμη.

Μά μόλις άνοιξε την πόρτα, είδε
στο πρασινωπό φως της θεγμέρας τη
Θάλεια σωριασμένη χλωμή στο πάτω-
μα και κίτρινη, κατακίτρινη σαν τό
λεμόνι, ένω στο άνοιχτό παράθυρο ο
άέρας της νύχτας έκόλωνε τό στόρ.

—Παναγία μου, τό παιδί μου, ξε-
φάνισεν η Μαρία.

Τά ξεφωνητά της έκαναν την φάν-
τρα που καθόταν στο κάτω πάτωμα
να τρέξη πάνω για να ίδι τί συνέ-
βαινε...

... ..
... ..
"Όταν η Θάλεια άνοιξε τά μάτια
της, είδε στο άναμμένο φως της κά-
μαρης, μπροστά της, τη μητέρα της,
τη φάντρα, την ύπνέτρια και τον πα-
τέρα της τον Τώνη που είχε γυρίσει
έν τώ μεταξύ στο σπίτι.

—Παιδί μου τί έπαθες; τη ρώτησε
με άπειρη συμπόνια η μητέρα της.

Η Θάλεια έκύτταξε γύρω της σαν
να μην καταλάβαινε τί της έλεγαν.
Ήταν φανερό ότι πάσχιζε να θυμη-
θί...

Οι μακρινές παθητικές βλεφαρίδες
της που έμοιαζαν σαν μεταξένιες, ά-
νοιγόκλειναν...

—Τί έπαθες; Την ξαναρώτησε η μη-
τέρα της.

Σαν μια μακρινή ήνώ τότε άκού-
σθηκε η φωνούλα της Θάλειας γεμά-
τη από τρόμο.

—Μητέρα, ο άνθρωπος εκείνος...
Πάλι... αυτός...

—Ποιος παιδί μου... Ποιος άνθρωπος... Κανένα όνειρο μήπως;

—Όχι όνειρο μητέρα...

—Αλλά τότε...

—Ενώ η Θάλεια έλεγε αυτό, η φάντρα έσταυροκοπήθηκε κι' έπειτα πηγαίνοντας μπροστά στο είκονοστάσιο γονάτισε και άρχισε να προσεύχεται εκεί.

—Μητέρα, πρέπει να φέρης έναν ταπα, επιθύρισε η Θάλεια.

—Ναι, παιδί μου, να τον φέρωμε της απόκριθες η μητέρας της, αύριο.

—Δέ μπορούμε τώρα, μητέρα; επέμεινε η Θάλεια.

Πόσο παράξενα άντηχούσαν η φωνή της δύστυχης κοπέλλας, λές κι' έρχόταν από κάπου μακριά, λές και έρχόταν από κάπου μακριά, λές και μιλούσε ένας άλλος και όχι εκείνη.

—Τώρα; Τέτοια ώρα; Είπε νύχτα, της έπεν η μητέρα της. Αύριο, πρώτ' πρωί θα στείλωμε την Άννεζά να τον φέρη, να κάμη άγιασμό.

—Μητέρα, φοβάμαι, ξαναείπε η Θάλεια.

Ο πατέρας της που έμενε ως εκείνη τη στιγμή βουβός, έσκυψε πάνω απ' το κρεβάτι της Θάλειας και της είπε:

—Δέν πρέπει να φοβάσαι κόρη μου, άφου είμαστε έμεις κοντά σου.

—Θά ξανάρθη ο άνθρωπος αυτός; έπεν η Θάλεια, έχοντας τα μάτια στηλωμένα με τρόμο στη μέση στην κάμαρη, εκεί που είχε δη την άλλόκοτη σιλουέττα να της λη τα παράξενα εκείνα λόγια...

—Εν τω μεταξύ η φάντρα που κατάλαβεν ότι η άμοιρη κοπέλλα είχε ξαναδη το θρυκόλακα, κατέβηκε κάτω στο σπίτι της και έφερε λουλουδάκια ξερά από το σταυρό και άρχισε να λιβανίζει μ' αυτά η Θάλεια. Σε μία στιγμή η Θάλεια φάνηκε σά ν' άνακουφίστηκε. Ένας άναστεναγμός βγήκε από το στήθος της, έπειτα ρώτησε:

—Θά ξανάρθη ο άνθρωπος αυτός, μητέρα;

—Μά ποιος άνθρωπος; Κάθεσαι και βασανίζεσαι με τα όνειρα, της ά-

ποκρίθηκε η μητέρα της.

—Η Θάλεια τώρα έτρεμε...

Και νά, άνασκήνεται στο κρεβάτι της, στηλώνει με φρίκη τα μάτια της στη μέση της κάμαρης, εκεί που είχε δη την παράξενη σιλουέττα και σάν να της ύπαγορεύη κάποιος τα λόγια αυτά που λεί, έπαναλαμβάνει λέξι προς λέξι όσα της έπεν λίγη ώρα πριν ο παράξενος εκείνος άνθρωπος.

Η μητέρα της, ο πατέρας της, η φάντρα που σταυροκοπιέται άδιάκοπα και η υπηρέτρια άκούνε βουβές από τον τρόπο τους τα λόγια της Θάλειας.

Κι' όταν εκείνη τελειώνει και ξαναπέφτει με βαρύ κορμί στο κρεβάτι της, τότε όλοι άλληλοκυττάζονται με φρίκη και κανένας δέν τολμάει να διακόψη την παγερή σιγή που άπλώνεται γύρω...

Μόνο από το λιβανιστήρι με τα λουλουδάκια του σταυρού που κρατάει στο χέρι της η φάντρα, έξακολουθεί ν' άνεβαίνει γαλάσιος καπνός.

—Είναι θρυκόλακας, ναι βρυκόλακας, δέν μου βγάζετε την ιδέα, έπεν η φάντρα στον Τώνη και στη Μαρία, όταν ύστερα από λίγο έβγήκαν από την κάμαρη, γιατί ο ύπκος είχε κλείσει πιά τα κουρασμένα ματόκλαδα της πονεμένης κοπέλλας...

—Ω, ναι... Ο Τώνης και η Μαρία ήξεραν πολύ καλά τώρα, ότι ο παράξενος άνθρωπος, για τον όποιον μιλούσαν η Θάλεια ήταν βρυκόλακας. Κι' ενώ ο Τώνης έλεγε στη γυναίκα του, ότι έπρεπε να φέρουν την άλλη μέρα τον παπα, η σκέψη της Μαρίας φτερούγιζε στην μακρινή έπαυλη, εκεί όπου είχε περάσει τόσες βασανισμένες ημέρες, μαζί με τη διδυμη αδελφή της, την Άννα, σάν ήταν στην ηλικία που είχε τώρα η κόρη της...

—Και πεθαμμένος λοιπόν ο άνθρωπος αυτός; άνασκήνεται, έπεν η Μαρία.

—Ποιος άνθρωπος; την ρώτησε ο Τώνης.

—Ο Τρύφων...

—Τί παράξενα λόγια είν' αυτά!...

Τού κάκου ο Τώνης και η Μαρία προσπαθούσαν να πείσουν τον έαυτά

τους ότι ήταν όνειρο, αυτό που είδεν η κόρη τους, επιάλη.

—Και δέν ξεύρωμε που τον έχουν θάψει, έπεν ο Τώνης.

—Τώρα ύστερα από τόσα χρόνια, επιθυρίσεν η Μαρία.

—Θεέ μου... Άν λοιπόν είναι άλυτος;

—Μά τί άπέγινε τότε; Δέν άκούσα να μιλάνε γι' αυτόν...

—Δέν θυμάσαι, που έγραφαν τότε οι έφημερίδες, μόλις μās έλευθερώσανε από την έρημική έπαυλη, έπεν η Μαρία, ότι ο μισότρελλος ιδιοκτήτης της έχάθηκε...

—Κι' όμως πρέπει να γλυτώσωμε την κόρη μας από το μαρτύριο αυτό. Δέν είδες πόσο έχει άδυνατίσει... Πόσο έχλώμιασε το προσωπάκι της...

—Άλήθεια, από την ημέρα που έγύρισεν από τις Καλόγρηδες άδυνατίσε τόσο... Και τώρα τελευταία, είναι τόσο άκεπτική... τόσο μελαγχολική...

—Όλην έκείνη τη νύχτα δέν έκλεισαν μάτι οι πονεμένοι γονείς της Θάλειας... Κάθε τόσο έπετάγοντο και άθόρυβα για να μη την ξυπνήσουν έπηγαίναν στην καμαρούλα της κόρης τους... Μά η Θάλεια έκοιμώταν βαρεία, πολύ βαρεία... ένα ύπνο, που έμοιαζε σάν θάνατος...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

Για να μαθαίνετε

Ο ΚΑΘΑΡΟΣ ΣΙΔΗΡΟΣ

Λίγοι ίσως θα ξέρουν ότι ο άπολύτως καθάρος σίδηρος είναι σπανιότερος από τον χρυσόν, όπως το άπολύτως καθάρo νερό είναι πρακτικώς άγνωστον και το ιδεωδώς λευκό χρώμα είναι θεωρητικώς άδύνατον να επιτευχθί.

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Τα έπισκεπτήρια ήσαν εν χρήσει στην Κίνα πριν από δέκα αιώνες. Στη Γαλλία πρωτοεμφανίσθησαν επί βασιλείας Λουδοβίκου του 13ου.

Καθ' όλον τον 18ον αιώνα στο Βέλγιον ως έπισκεπτήρια χρησιμοποιούσαν παλλήλα παιχνυδόχαρτα πίσω στα όποια τύπωναν η έγραφαν με το φτερό το όνομα του έπισκέπτου.

Παρόμοια έπισκεπτήρια χρησιμοποιούσαν και οι πιο μεγάλες προσωπικότητες του Βελγίου.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΒΕΒΑΙΩΘΗΤΕ ΟΤΙ ΕΝΑ ΜΕΤΑΞΙΝΟ ΥΦΑΣΜΑ ΔΕΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΒΑΜΒΑΚΙ

Πριν αγοράσετε μετάξινα υφάσματα ζητήστε να σας δώσουν ένα μικρό δείγμα.

Όταν επιστρέψετε σπίτι σας ανάψτε ένα κερί, και πλησιάζετε πολύ κοντά στη φλόγα το κομμάτι του υφάσματος.

Εάν το υφάσμα περιέχει βαμβάκι δέν θ' άργήσει να πιάση φωτιά. Εάν άπτιθέτως είναι άπο καθαρό μετάξι θά συσταλή, θά φουσκώσει και θά μεταβληθί σ' έναν άνθρακώδη όγκο, αλλά δέν θά καί.

Μανέ-Θεμέλ-Φαρέι

Ένας άπόκρυφος προχριστιανικός δρυλος

Την έπερίμεναν χιλιάδες χρόνια την γέννησι του Χριστού, προτού ο υιός της Μαρίας γεννηθί μέσα στο ταπεινό σπήλαιο της Βηθλεέμ. Και οι ιερείς της Αιγύπτου και της Άσίας την εύχονταν ύπομονητικά μέσα στα άδυτα των ναών τους και άνέμεναν με άγωνία, από άνοιξι σέ άνοιξι, την έλευσι του Σωτήρος.

Μ' αυτή την προσδοκία είχαν ραβευθί και οι 70 ιερείς του Βήλου μέσα στη μεγάλη Ζιγκουρά της Βαβυλώνας το έτος 539 π.Χ.

Ήταν ένα κολοσσιαίο κτίριο αυτή η Ζιγκουρά, με τους έπτά ύπερκειμένους ναούς της. Το ύψος της έφθανε τους 250 πόδας και στη βάση της άπλωνόταν ένα πελώριο θάβρο ύψος 25 ποδών, σκεπασμένο από επάνω ως κάτω με μπρούτζο, που άστραποβολούσε στις άκτίνες του ήλιου.

Κι' εκεί επάνω θρισκόταν ο πρώτος ναός, που ήταν άφιερωμένος στον πατέρα των Θεών, τον Κρόνον. Είχε σχήμα τετράγωνο κι' απ' έξω ήταν σκεπασμένος μ' ένα μίγμα ασφάλτου, που ήταν όλόμαυρο σάν τη σκοταδερή νύχτα.

Επάνω από τον ναό του Κρόνου ύψωνόταν ο ναός της Μίλιττας, όλος από αλάστρο. Κι' έπειτα έρχονταν στη σειρά, ο ένας επάνω από τον άλλον, ο ναός του Διός, χρώματος ροζ άνοιχτού, του Έρμου, που είχε την άπόχρωσι της γαληνιαίας θάλασσας, του Άρεως, κατακόκκινος σάν τη φωτιά, και της Άστάρτης, που ήταν ντυμένος όλος με άσημι.

Ο τελευταίος, που θρισκόταν στην κορυφή όλων των άλλων, είχε σχήμα κυκλικό και ήταν όλος από χρυσάφι. Μέσα σ' αυτόν έλατρευέτο ο θεός Βήλος (ο Ήλιος).

Κανείς άνθρωπος, ούτε και οι ιερείς άκόμη, δέν είχαν το δικαίωμα να μπούν μέσα σ' αυτόν. Και, μόνο μια φορά το

539 π.Χ.

Ήταν ένα κολοσσιαίο κτίριο αυτή η Ζιγκουρά, με τους έπτά ύπερκειμένους ναούς της. Το ύψος της έφθανε τους 250 πόδας και στη βάση της άπλωνόταν ένα πελώριο θάβρο ύψος 25 ποδών, σκεπασμένο από επάνω ως κάτω με μπρούτζο, που άστραποβολούσε στις άκτίνες του ήλιου.

Κι' εκεί επάνω θρισκόταν ο πρώτος ναός, που ήταν άφιερωμένος στον πατέρα των Θεών, τον Κρόνον. Είχε σχήμα τετράγωνο κι' απ' έξω ήταν σκεπασμένος μ' ένα μίγμα ασφάλτου, που ήταν όλόμαυρο σάν τη σκοταδερή νύχτα.

Επάνω από τον ναό του Κρόνου ύψωνόταν ο ναός της Μίλιττας, όλος από αλάστρο. Κι' έπειτα έρχονταν στη σειρά, ο ένας επάνω από τον άλλον, ο ναός του Διός, χρώματος ροζ άνοιχτού, του Έρμου, που είχε την άπόχρωσι της γαληνιαίας θάλασσας, του Άρεως, κατακόκκινος σάν τη φωτιά, και της Άστάρτης, που ήταν ντυμένος όλος με άσημι.

Ο τελευταίος, που θρισκόταν στην κορυφή όλων των άλλων, είχε σχήμα κυκλικό και ήταν όλος από χρυσάφι. Μέσα σ' αυτόν έλατρευέτο ο θεός Βήλος (ο Ήλιος).

Κανείς άνθρωπος, ούτε και οι ιερείς άκόμη, δέν είχαν το δικαίωμα να μπούν μέσα σ' αυτόν. Και, μόνο μια φορά το

Και νά, εκεί που θρισκόταν στο μεγαλύτερο ιερό σημείο της εκστάσεώς του, είδε την έπτάφωτη λυχνία να σβόνη ξαφνικά και το θόλο της Ζιγκουρά ν' άνοιγη στα δύο. Έπάνω από τον έναστρο ούρανό, κατέβαινε ένας πελώριος φωτεινός σταυρός, που έχωνόταν όλοένα και πιο θαθεία μέσα στη Ζιγκουρά, διαπερνώντας όλους τους ναούς της και συντρίβοντας όλα τα είδωλα των θεών της.

χρόνο έρχόταν εκεί ο μέγας Άρχιερεύς για να προσευχηθί στο Θεό και να τον ικετεύσιν να επισπεύσιν την έναράωσί του, που την είχαν προαναγγείλει όλοι οι προφήται, από καταβολής κόσμου και την άνέμεναν με άγωνία όλοι οι άρχαιοι λαοί.

Δέν υπήρχε κανένα άγαλμα, καμιά παράσταση μέσα στο ναό. Και, μόνο, στη μέση, έκαие πάντα μια μεγάλη έπτάφωτη λυχνία, που είχε το σχήμα λευκής περιστέρας. Κάτω απ' αυτήν υπήρχε ένα μεγάλο κρεβάτι, ντυμένο με έλεφαντόδοντο και σκεπασμένο με πορφύρα.

Επάνω σ' αυτό το κρεβάτι, ο Μέγας Άρχιερεύς έφερνε κάθε χρόνο μια νέα, έκπαγλου καλλονής και άκηλίδωτης άγνότητας, που παρέμενε όλη τη νύχτα μέσα στο ναό, θυσιμένη σε μαγνητικόν ύπνο.

Διά μέσου αυτής της νέας, θα έφθανε το πλήρωμα των χρόνων.

Άλλ' ο Θεός δέν έρχόταν.

★

Ο Ναμπού-Νασσίρ, ο μέγας Άρχιερεύς, γονατιστός έμπεδς στη μεγάλη κανδήλα, έπανελάμβανε και τώρα τις ίκεσίες του κι' η φωνή του, θερμή και σθεαρή, άνέβαινε μέσα στη σιγαλιά του ναού.

Κοι νά, εκεί που θρισκόταν στο μεγαλύτερο ιερό σημείο της εκστάσεώς του, είδε την έπτάφωτη λυχνία να σβόνη ξαφνικά και το θόλο της Ζιγκουρά ν' άνοιγη στα δύο. Έπάνω από τον έναστρο ούρανό, κατέβαινε ένας πελώριος φωτεινός σταυρός, που έχωνόταν όλοένα και πιο θαθεία μέσα στη Ζιγκουρά, διαπερνώντας όλους τους ναούς της και συντρίβοντας όλα τα είδωλα των θεών της.

Ο Ναμπού-Νασσίρ ένοιωσε τρόμο μέσα στην ψυχή του. Ήταν λοιπόν το τέλος των Θεών στους όποιους είχε πιστέψει; Κι' οι προσευχές και οι δεήσεις του ήταν μήπως μάταιες και περιττές;...

Όταν συνήλθε από την κατάληξι του, έπροχώρησε ψηλάφητά ως την πόρτα του ναού, που είχε θυσιολή και πάλι στο σκοτάδι, την άνοιξε και βγήκε έξω.

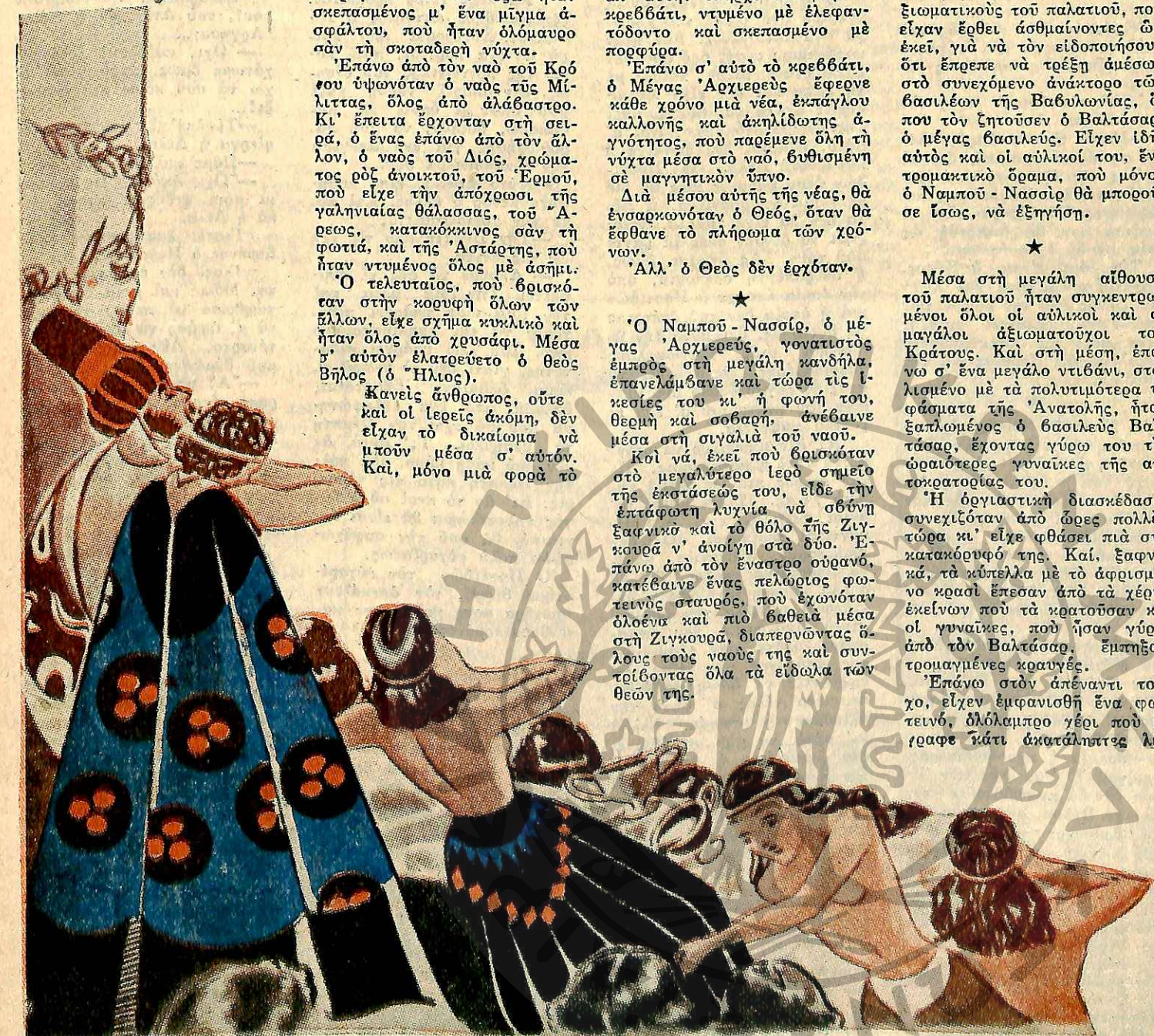
Καθώς κατέβαινε τις μεγάλες σκάλες της Ζιγκουρά, συναντήθηκε με δυο από τους άξιωματούχους του παλατιού, που είχαν έρθει άσθμαίνοντες ως εκεί, για να τον ειδοποιήσουν ότι έπρεπε να τρέξι άμέσως στο συνεχόμενο άνάκτορο των βασιλέων της Βαβυλώνας, όπου τον ζητούσαν ο Βαλλάσαρ, ο μέγας βασιλεύς. Είχεν ιδί, αυτός και οι σύλικοί του, ένα τρομακτικό όραμα, που μόνον ο Ναμπού-Νασσίρ θα μπορούσε ίσως, να έξηγήσει.

★

Μέσα στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού ήταν συγκεντρωμένοι όλοι οι σύλικοί και οι μεγάλοι άξιωματούχοι του Κράτους. Και στη μέση, επάνω σ' ένα μεγάλο ντιβάνι, στολισμένο με τα πολυτιμότερα ύφασματα της Άνατολής, ήταν ξαπλωμένος ο βασιλεύς Βαλλάσαρ, έχοντας γύρω του τις φηαιότερες γυναίκες της αυτοκρατορίας του.

Η όργιαστική διασκεδάσις συνεχίζόταν από ώρες πολλές τώρα κι' είχε φθάσει πιά στο κατακόρυφό της. Και, ξαφνικά, τα κύπελλα με το άφρισμένο κρασί έπεσαν από τα χέρια εκείνων που τα κρατούσαν κι' οι γυναίκες, που ήσαν γύρω από τον Βαλλάσαρ, έμπηξαν τρομαγμένες κραυγές.

Επάνω στον άπέναντι τοίχο, είχαν εμφανισθί ένα φωτεινό, δόξαμπρο γέρι που έγραφε κάτι άκατάληπτες λέ-

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποιος έπεν την περίφημη φράσι : «Τό χρήμα δέν έχει όσημι»;
2. Τι είναι η νίκη της Σαμοθράκης;
3. Ποιος συνθέτης έγραψε τους «Σαλ τιμπαγκους»;
4. Από ποτέ χρονολογείται η Ιδρυσις του Τάγματός των Γεννισάρων;
5. Ποιοι ήσαν και πώς έλέγονταν οι Μάγοι που πήγαν και προσκύνησαν τον Ίησοφ Χριστό στη φάτιη των άλλων;
6. Ποτέ έγινε η ναυμαχία της Ναυπάκτου;
7. Τι λόγια έπεν η Κορινθία όταν έδειχνε τα δυο παιδιά της, τους Γράκχους, στις Ρωμαίες κυρίες;
8. Ποτέ κατελύθη η Άραβική κυριαρχία της Ισπανίας;
9. Ποτέ και από ποιόν έγινε ο πρώτος περίπλους της γής;
10. Δέν ήρθα εδώ για να πάρω μαθήματα ρητορικής, μ' ά για να τιμωρήσω τους έπαναστάτας...», ποιος, ποτέ και σε ποιους έπεν τα

11. Λόγια αυτά: «Είσθε βασιλείς, κλάψτε και φεύ, γω...» ποιος και σε ποιόν έπεν τα λόγια αυτά;
12. Ποι έρισκεται το μεγαλύτερο τείχος του κόσμου και τί μήκος έχει;
13. Ο υδράργυρος δεξιδωταί;
14. Ποση ώρα περνά από την παραγωγή του ήχου μέχρι της επανάληψώς του;
15. Ποιά σώματα χάνουν γρηγορώτερα την θερμότητά τους με την άκτινοβολία;
16. Ποιά περιοχή του Καναδά έξάγει την περισσότερη έλαιο;
17. Ποιά είναι η διαφορά μεταξύ του άμερικανικού ναυτικού μιλίου και του μιλίου έθνός;
18. Ποιος Εύρωπαίος Μονάρχης διεδέχθη τον γιού του στον θρόνο;
19. Ποιό ήταν το όνομα του σημερινού Πάπα Πίετρου του 11ου πριν έκλεγή Ποντίφηξ;
20. Πόσο νερό μπορεί να πιή με μιάς μιά διψασμένη καμήλα;

τις άπαντήσεις θα βρήτέ στη σελίδα 26 του «Θησαυρού»

ζει. Ήταν σαν να πετούσαν φωτιές τα γράμματα τους κι' ετύφλωναν τον βασιλέα και τους αλικούς του.

Τρομαγμένος ο Βασιλέας, διάταξε τότε να φέρουν άμέσως τον Ναμπού Νασσίρ από τη μεγάλη Ζιγκουρά.

Και ο μέγας Άρχιερέας ήλθε σ'ε λίγο. Τό φωτεινό χέρι και οι πυρίνες λέξεις ήσαν ακόμη επάνω στον τοίχο. Άλλ' ήσαν τó ίδιο ακατάληπτες και γι' αυτόν όπως και για τους άλλους.

Άν δεν ήταν ο τρόμος του, ο βασιλέας θα διάτασσε να αποκεφαλίσουν άμέσως τόν μεγάλον Άρχιερέα. Δέν υπήρχε, λοιπόν, κανείς πού να μπορούσε να του εξηγήσει την σημασία αυτόν των μυστηριωδών λέξεων;

Εκείνη τή στιγμή, από τó βάθος τής αιθούσης επρόβαλεν ένας άνθρωπος με όχρo και άποσκελετωμένο πρόσωπο, μακρύ γενειάδα και λάμποντα μάτια.

Ήταν ο Δανιήλ, ο προφήτης.

Επροχώρησε σοβαρός και συλλογισμένος, με τά μάτια συνηλωμένα στις παράξενες λέξεις.

Επειτα έγύρισε προς τόν βασιλέα και είπε:

—Μανέ, Θεκέλ, Φαρές. Αυτό σημαίνει, βασιλέα, ότι οι ήμερες τής εξουσίας σου έμετρήθηκαν, ότι εξυγίσθηκα και θρεθήκατε έλληπτες και ότι τó κράτος σου θα διαιρεθώ ως λεία στους έχθρους σου.

Τήν ίδια νύχτα, ο Κύρος, άναστρέψαν τά έθνη και λύσαν τας ζώνας από τήν οσφύ των βασιλέων· έμπαινε νικητής στην πόλι και άνεκρεθόσετο βασιλέας τής Περσίας και τής Βαβυλώνας.

★
Ο Ναμπού - Νασσίρ είχε γυρίσει τώρα στη μεγάλη Ζιγκουρά και έκλαιε μέσα στην ψυχή του τούς χαμένους ξεούς του. Ξαφνικά, είδε την πόρτα ν' ανοίγει και να τόν περιτριγυρίζουν όλοι οι μάγοι τής Βαβυλώνας και τής Περσίας. Ο Κύρος τόν είχε άναγκηρώσει Άρχιμάγο και Μέγαν Άρχιερέα του Θεού του Ηλίου.

Περίλυπος ο Ναμπού - Νασσίρ έδέχθηκε τά διάσημα του νέου βαθμού του. Και τότε, με φωνή θαθειά και σοβαρή, είπε σ' εκείνους πού τόν περιετοιχίζαν:

—Ματαία ή προσδοκία σας, 3 μάγοι. Ο Βασιλέας τόν Έθναν δέν θα γεννηθώ ούτε στόν ναό του Βήλου, ούτε στόν ναό τού Άμμωνος.—Ρά. Θα γέννηθώ μεταξύ τού περισσότερο καταφρονεμένου από 'λλα τά έθνη τής γης, μεταξύ τών πτωχών, τών ταπεινών και τών καταδικωμένων. Εγώ, ο Μέγας Άρχιερέας τών Άρχιμάγος, σας προλέγω τόν θάνατό των θεών μας και τήν γέννησή τού Σωτήρος.

Τήν άλλη μέρα είς μάτην (Τό τέλος στή σελίδα 70)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΚΟΤΥΧΙΑΣ

Ευδυμο διήγημα του Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Υστερα από τόν συνηθισμένο κοπιαστικό ρωμαντικό περίπατό τους, ο Ποσειδών Φλερτόπουλος και ή Λέλα Μπουμπουκίδου στάθηκαν στην άποκεντρη γωνία πού είχαν διαλέξει για να ανταλλάσουν τά τρυφερά λόγια και τά τρυφερότερα φιλιὰ τού προσωρινού άποχωρισμού τους.

—Λοιπόν, αγάπη μου, τήν Πέμπτη στίς έξι στό ίδιο μέρος, είπε ο Ποσειδών. Σύμφωνοι;...

—Σύμφωνοι, αγάπη μου, τού απήντησε ή Λέλα.

—Καληνύχτα, αγαπούλα μου!...

—Καληνύχτα, χρυσό μου!...

★
Ο Ποσειδών Φλερτόπουλος έγύρισε στό σπίτι του φοβερά άγανακτισμένος. Δέν ήταν κατάστασις αυτή, βρε άδερφέ! Σχετιζότανε τόσοσν καιρό με τή Λέλα και δέν είχε κατορθώσει ακόμα να θρεθώ μαζί τής σέ κλειστό χώρο. Και σ' αυτό, βέβαια, δέν έφταιγε ή καυμένη ή Λέλα. Ο Ποσειδών ήταν βέβαιος πως αν διέθετε μιὰ γκαρσονιέρα, ή Λέλα δέν θα είχε καμιά αντίρρηση να δίνουν εκεί τά ραντε βού τους. Άς όψεται, όμως, ή άθεράπτευτη άδεκαρία, από τήν οποία έπασχε ο Ποσειδών και ή οποία δέν τού έπέτρεπε να διανοηθώ, όχι μόνο τή άπόκτησι μιὰς κοινοφελούς γκαρσονιέρας, αλλά ούτε τó ανάξιον λόγου έξοδο δύο γλυκών τού κουταλιού σ' ένα έξοχικό καφενεϊό.

Α! δέν μπορούσε να συνεχιστῇ αυτή ή κατάσταση. Ήταν καιρός πιά να θρεθώ κά-ποια λύσις. Γιατί καλοί κι' άγιοι, βέβαια, είναι οι ρωμαντικοί περίπατοι, αλλά δέν αποφέρουν, δυστυχώς, κανένα σημαντικό κέρδος. Κι' έξ άλλου υπήρχε κίνδυνος ν' άντιληφθώ ή Λέλα τήν άπελπιστική οικονομική του κατάστασι, όποτε, σαν εύσυνειδητός άπόγονος τής Εύας, θα έφρόντιζε να δώση τó ένδεδειγμένο τέλος σ' αυτή τήν αξιοθαύρατη ιστορία. Άλλά κι' αυτό να μὴν συνέβαινε, δέν άπεκλείετο ή έκδοχή να τόν περάση για δειλό ή για κουτό. Κι' ένα τέτοιο χαρακτηρισμό δέν ήτο έπ' ουδενί λόγω διατεθειμένος να τόν άνεχθώ ο Ποσειδών. Πολύ περισσότερο μάλλον άφού αυτός ο χαρακτηρισμός θα ήταν τελείως άδικος.

★
Τήν άλλη μέρα ή πρώτη φροντίς τού Ποσειδώνος ήταν να πάη να συναντήσῃ ένα φίλο του, ο όποιος είχε τήν τύχη να είναι ιδιοκτήτης

μιὰς κομψῆς γκαρσονιέρας. Ή φίλα τους, βέβαια, δέν ήταν τόσοσν ώστε να δικαιολογούσε ένα παρόμοιο διάβημα. Ο Ποσειδών, όμως, θέλοντας να φτάση στό πολυπόθητο άποτέλεσμα, τ' άφήφησε δλ' αυτά και πήγε.

Ο φίλος του τόν δέχτηκε εύγενικά, τού προσέφερε καφέ και τσιγάρο και τόν ρώτησε τόν σκοπό τής επισκέψεώς του.

—Μου συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό, τού είπε ο Ποσειδών, και από σένα εξαρτάται ή σωτηρία μου.

—Δηλαδή, τόν ρώτησε άνήσυχος ο φίλος του, υποψιαζόμενος ότι επρόκειτο να τού ζητήση δανεικά.

—Να περί τίνος πρόκειται, έξηκολούθησε άπτόητος ο Ποσειδών. Συνδέομαι από καιρό μ' ένα κορίτσι, πού, λόγω τής κοινωνικής του θέσεως, δέν μπορεί νάρθῃ μαζί μου όπου κι' όπου. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να μου παραχωρήσης για ένα άπόγεμα τήν γκαρσονιέρα σου.

—Αυτό ήτανε, είπε καθησυχασμένος ο άλλος. Και πότε τήν χρειάζεσαι;...

—Τήν Πέμπτη από τίς έξι ως τίς έννέα.

—Άκουσε να δῆς τί συμβαίνει. Τήν ίδια μέρα και τήν ίδια ώρα υπάρχει πιθανότητα να τήν χρησιμοποιήσω έγώ. Σού λέω υπάρχει πιθανότητα, γιατί δέν τó θεωρώ άκόμα βέβαιον. Εξαρτάται, δηλαδή, από ένα τηλεφώνημα πού θα έχω τήν Πέμπτη τó μεσημέρι. Γι' αυτό, αν δέν σου κἀν κόπο, έλα πάλι τήν Πέμπτη κατά τίς τέσσερις. Κι' αν τó περί ού ό λόγος τηλεφώνημα θα είναι άρνητικό, θα σου τήν παραχωρήσω πολύ εύχαρίστως.

Ο Ποσειδών τόν εύχαρίστησε θερμά, τόν άπεκάλει «σωτήρα του» και έφυγε κατευθυνόμενος.

★
Ο Ποσειδών, όμως, ήταν άνθρωπος προνοητικός. Για να έχῃ, λοιπόν, τó κεφάλι του τελείως ήσυχο, έξετέθη και σέ δεύτερο κίνδυνο. Ε-ζήτησε, δηλαδή, ένα έκατοστάριο δανεικό από έναν άλλο φίλο του, ο όποιος έγνωστο για ποιούς λόγους τού τó έδωσε.

★
Η τύχη τού Ποσειδώνος δέν έσταμάτησε ως έδώ. Φανταστήτε ότι τήν Πέμπτη στίς τέσσερις και μιση βγῆκε από τó σπίτι τού πρώτου του φίλου έχοντας στην τσέπη του τó εύλογημένο κλειδί τής γκαρσονιέρας.

Επήγε στό σπίτι του π...

τώντας από τή χαρά του, έκανε τó μπάνιο του, διέθεσε άρκετῇ ώρα για τήν άφουξη διευθέτησι τής χωρίστρας του, έβαλε καθαρό πουνάμισο, έξεσκόνισε τά έτοιμόροπα ρούχα του και στίς έξι παρά δέκα άκριβώς δρισκώτανε στην ώρισιμένη γωνία τού ραντεβού.

—Θά τήν πάω με ταξί ως εκεί, συλλογιζότανε. Μέσα στό ταξί, βέβαια, θα τής φερθώ με τέτοιο τρόπο, ώστε όταν θα φτάσωμε στην γκαρσονιέρα δέν θαῖχῃ κανένα λόγο να ντρέπεται. Μωρέ τί τύχη βουνό ήταν αυτή! Και γκαρσονιέρα και έκατοστάριο;... Θεέ μου, είσαι μεγάλος και σ' εύχαριστώ!...

★
Σε λίγο είδε τήν Λέλα να καταφθάνῃ διασπικῇ. Είρεξε προς τó μέρος τής, τής έσφιξε τρυφερά τó χέρι και τής είπε:

—Καλησπέρα, αγαπούλα μου!

—Καλησπέρα, Ποσειδωνάκι μου! τού απήντησε ή Λέλα. Άργησα;...

—Όχι, καθόλου! Άς μὴ χάνωμε όμως καιρό γιατί έχω να σου κάνω μιὰ έκκληση.

—Τί έκκλησι; ρώτησε περιέργως ή Λέλα.

—Πάμε και θά δῆς!...

—Όχι άπόψε, Ποσειδωνάκι μου, φιθίρισε παρακλητικῇ κα ή Λέλα.

—Γιατί; ξαφνιασθηκε θορυβημένος ο Ποσειδών.

—Γιατί δέν έχω καιρό άπόψε. Μόλις και μετά θίας κατώρθωσα να πείσω τή μαμά να μ' άφήση να βγω για ένα τέταρτο. Δέν πιστεύω να μου θυμώσης;...

—Α! μπά!... Πώς σου πέραςε τέτοια ιδέα; ψέλλισε μασώντας τά λόγια του ο Ποσειδών.

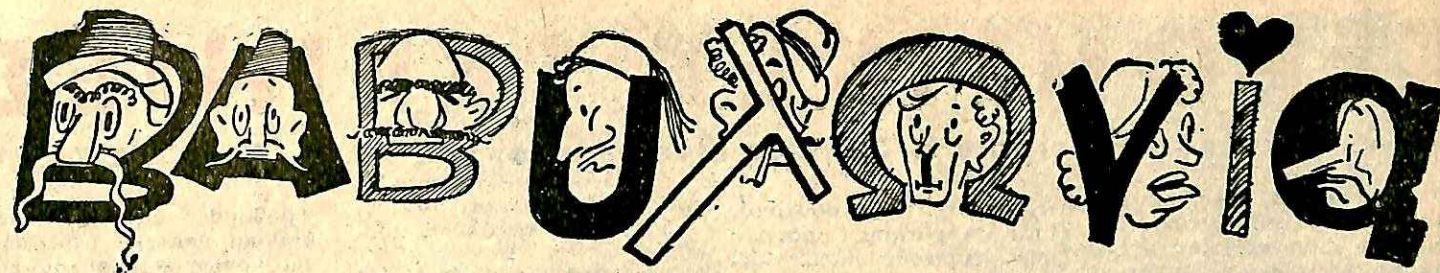
—Λοιπόν, καληνύχτα και τήν Κυριακή στίς πέντε άκριβώς έδώ. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, μουμούρισε έξουθενωμένος ο Ποσειδών.

Όταν άπομονώθηκε ή Λέλα, τόν έπιασε μιὰ τέτοια άγανάκτησις, μιὰ τέτοια λύσσα πού παρ' όλίγο να τού έρθῃ συγκοπή. Άρχισε να καταριέται μεγαλοφώνως τήν άτυχή τήν τύχη του και δλαστημούσε τήν ώρα και τή στιγμή πού γεννήθηκε. Ξαφνικά τόν κατέλαβε ή άκατανίκητη έπιθυμία να έκδικηθώ, να ξεσκάσῃ. Πολλές φοδερές σκέψεις και περισσότερα φoδερώτερα σχέδια περνούσαν από τó μυαλό του. Αισθανόταν να σαλεύῃ τó λογικό του. Σε τέτοιο σημείο μάλιστα, πού σέ μιὰ στιγμή τó άπεφάσισε και χωρίς κανένα διασαγμό έτρεξε έξω φρενών, συνήντησε τόν δεύτερο φίλο του και... τού έπείστρεψε τó δανεικό έκατοστάριό!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

15

Ο Μάγκας για ΤΟ ΚΟΥΒΕΡ...

Ο κόσμος, ρε παιδιά, χάλασε κι' όποιος έχει αντίρρηση είνε μάγκας με λοφίο. Μπαρδόν; Περί τού τούτου θα ξηγηθώ σήμερα και δώστε βάσι για να μηττε στην ύποθεσι. Έψες τó βραδάκι, πού λέτε, σμίξαμε πέντε-έξη μάγκες, κι' έπειδήτεις μάς γαργάλαγε τó λαρύγγι περί μισῃ, κατασταλάξαμε σέ μιὰ ταβέρνα. Νά σου και μάς κοντοζυγώνει τó γκαρσόνι.

—Μαριδίτσες, τού λέω, και ή πρώτη μισή να κάνη τήν εμφάνισί τής έν τῷ άμα.

Τό γκαρσόνι με μπάνισε περιέργως και τήν άμόλησε:

—Ή ταβέρνα είνε άριστο κρατική. Άν θέλετε κανένα σνίτσελ, κανένα μπιφτέκι...

Δέν πρόφτασε να συνεχίση και τινάζομαι άπάνω όσπερ μαινόμενος Όρλανδός.

—Τί είπες, ρε ξόανο, τού σφυρίζω, μπιφτέκια θα μάς δώσης να φάμε; Για τί μάς πήρες, μωρέ; Για σιλβουπλέδες;

Τό γκαρσόνι μπῆκε μονομιάς στό καβούκι του, αλλά έγώ, όσπερ δέξυθος, έβγα μπαρούτι δημητριακό.

—Σηκώθητε, ρε παιδιά, φωνάζω. Αυτό τó τσαρδί δέν είναι για τού λόγου μας.

Τά παιδιά, πού αὐθωρεί συμφωνήσανε, έτοιμαστήκανε για να τού δώσουμε όταν νάσου και μάς πησιάζει ένα άλλο γκαρσόνι.

—Τό λογαριασμό, μου λέει.

—Ποιό λογαριασμό, μωρέ;

—Εξηνταπέντε δραχμές. Είναι τó κουβέρ...

Τότες έγώ δέν κρατήθηκα.

—Άει στό διάολο, ρε μάπα, τού λέω. Ούτε κουβέρ φάγαμε ούτε τίποτα. Δίνε τού άπό δῶ πρινσου ξηγηθώ άλλοιώςτικα.

Ο μάγκας όμως δέν τó κουνούσε ροῦπι.

—Τό κουβέρ, μάς λέει, δέν πρώγεται, κύριε, είναι οι πετσέτες πού λερώσανε οι κύριοι σκουπίζοντας τά

χέρια τους.

Μόλις τάκουσα αυτό, ποιός είδε τó θεριό στη ζούγκλα και δέν τó φοβήθηκε.

—Τί λές, ρε μάπα, φωνάζω, τίς πετσέτες θα σου πλερώσωμε; Άρπα τήν πληρωμή τó λοιπόν!

Σηκώνω, πού λέτε, τά χέρια μου και τού σβουρίζω έναν σφάλιστρο πού βούίξε τó σύμπα!

Δυστυχώς δεύτερη δέ μπόρεσα να τού δώσω, γιατί πέσανε τά παιδιά στη μέση και με άπηγάνανε.

Άλλά δέν είχα δίκη, ρε παιδιά; Άκούς Κουβέρ! Κουβέρ είναι αυτός και ούλο του τó σό!...

Ο ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

Ο Βλάχος για ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Νά στού κρέν,τσουπί μ' κι να μην τού πιστεύγ'ς. Ού Γκόγκους οι Άλιφα-

σκιάς, τού άνηψ'δάκ' τής Κυρά Μαστούρους λέγ'νι πιχταράς τού θιγιάτρου.

Τούν ειγδα τά προυφές με τά μάτια μ' πού είχα πάει να ξεσκός, λιγ'λάκ' στού θιγιάτρου. Μόλ'ς π'λιές τραβήχ'κι τού μπιρντέ', νάσ'κι βγαίν' στη σκ'νή τραγ', δώντας. Ίγώ ού καφιρός τά λέχας.

Άνασ'κωνοιμι κι βάζ' τις φουνές:

—Ούρε Γκόγκου!...Ούρε, ιδώ είμι ιγώ ούΜητρούς'ς.

Ίκειας όμως, τσουπί μ', οῦτι μι ιέδ'κι σημασίγια. Ίγώ τού ματαφουνάξ' δ'μούς. Ίκειας τίπ'τις. Τότινις μι πιάν' κι μένα τού γλυκό μ', βγάζ' τού τσα-

ροῦχ' μ' κι τού τó σβουρίζ' στού κιφάλ'. Ίφτούνου ήτανι. Μουνουμιάς ού κουσμάκ'ς πού λέγλιπι τού θιγιάτρου εβαλι τίς φ'νές κι' ού μπιρντές έκλειςι. Ίγώ, πού τά είχα χαμέν' ού έρ-

μούς καν' να σ'κουθώ, αλλά δέν πρόλαβα. Ίένας άστ'φύλακας μι άρπαξ' ά-

πού τού σβέρκου.

—Πάμ' μέσα, μου κρέν'ε για να μάθ'ς άλλ' βουλά...

—Τί να μάθ', κύρ άστ'φύλακα; τού άντικρέν'. Δέν έκανα τίπ'τις ού καφιρός.

—Δέν έκανις τίπ'τις; Γι'οῦσι μουρέ, πέταξ'ις τού τσαροῦχ' σ' κι χτύπησις τούν άνθρουπου;

—Μά ίφτούνοους δέν είν' άνθρουπους κύρ άστ'φύλακα, είπα ού έρμούς. Είνι ο Γκόγκους ού Άλιφασκιάς, σ'χουριανός μου, πού έγινε πιχταράς τού θιγιάτρου.

Οῦ άστ'φύλακας, όμως, δίν έπιρην άπαύ λόγια κι' όστιρις άπού λίγου νάσου ού Μητρούς'ς στού τμήμα.

—Γιατί ούρε τού έκανις ίφτούνοους; με ρουτολόγ'σι οῦ άστ'νόμους. Ίρουτου-τρουπέις μι τήν ήχθοποιά πού παίζ' τού νόμιτρον κι ήθ'λις να έκδικ'θῃς έκείον πού τήν φ'λάει στη σκηνή;

—Τί λιές, κύρ άστ'νόμ' μ'; Ίγώ ού καφιρός δίν ίρουτουτροῦ μ' καμμίνια. Μακάρ' να μι ήθελε...

—Σιουτή, ζουντόβουλου! —Τί σιουτή, κύρ άστ'νόμ' με; Νέου πιδ'ι είμ'...

—Κλειστε τουν στού κρατητήργιου!... Άμέσως, π'λιές, τσουπί μ', μι άρπουλουγήσανε κι πριν προλάβου να πω κίμινου, μι είχανι κλεισ'στού φρέσκου. Όντας μι βγάλανι τού άλλου προῦ, τραβάου κατ' ίφθειαν στην Κουλοκ'θοῦ, πού μέν' ού Γκόγκους ού Άλιφασκιάς, κι τούν άρπαξ' άπού τού σβέρκου.

—Άλλ' φουρά, τού κρέν', βρε χαϊβάν', όντας σου φ'νάζουιν, ν' άκούς...

—Ίγώ, ούρε Μητρούς'; Γιατί τού κρέν'ς ίφτούνοους; Μι φωνάξ'ς πουτές κι δίν άκ'ςα;

—Ίψες, βρε χαϊβάν' στού θιγιάτρου δίν σι φωνάξ, κι σού έκανις τήν πάπια;

—Ίγώ, ούρε Μητρούς'; Νά σι θάψου!

—Καλά, ούρε, αλλά ξέρ'ς δτ' θα πάου κι' άπόψε στού θιγιάτρου. Άν, φουκαρά, δ'ι μι μ'λήξ'ς, πού θα σου φονάξ', να ξέρ'ς δτ' θα πηδῇς κατ' κι θά σι καν' τ' άλατιού.

Κι να χάψου τή βείτσα " τήν Κουρουμ'ιά άν δίν τού κάνω.

Ο ΜΗΤΡΟΣ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΕΣ ΓΚΡΙΝΙΕΣ

Από την ανέκδοτη σειρά «Η ζωή μας είναι θέατρο» του ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Στο μπάρ ενός μεγάλου Αθηναϊκού ξενοδοχείου, την ώρα κάποιος επίσημης δεξιώσεως. Οι φωνές των προσκαλεσμένων γεμίζουν τους καπνούς της ατμοσφαιράς με ψεύτικη ευθυμία, ενώ δύο κύριοι, κομψότατοι μέσ' στα φράκα τους; κάπως γκριζοί, κάπως μελαγχολικοί, έχουν θυθεί τις πλήξεις τους σε δύο ανασταπτικές πολυθρόνες, κρατώντας από ένα μισογεμισμένο ποτήρι ούισκι, ή καθέναν, στο χέρι. Ο πρώτος απ' τους δύο, σε μια στιγμή έντιμης, πλησιάζει την πολυθρόνα του στην πολυθρόνα του άλλου, κι' αρχίζει μια καταγανακτισμένη συζήτηση).

Ο ΠΡΩΤΟΣ: "Ε, λοιπόν, όχι!... Δεν είναι όμορφες γυναίκες αυτές... Δεν είναι σλουέττες κομψές, δεν είναι τύποι ενδιαφέροντες!... Περνάνε μπροστά στα μάτια μας, και τα βλέμματά μας δε σταματούνε απάνω τους, γιατί δεν υπάρχει ο μαγνήτης της ομορφιάς που να τραβάει... Η αποψινή δεξίωση είναι επίσημη. Οι τουαλέτες πολλές και ακριβές, το μπουφέ-φρουά εκλεκτό όπως εκλεκτό και το ούισκι. Όλα δηλαδή έχουν συνεργήσει για να μαζευτεί εδώ όλη η αθηναϊκή κομψότητα κ' η αθηναϊκή ομορφιά... Κι' όμως ούτε μια δεν είναι έδω μέσα απλώς της προκοπής, ούτε μια δεν έχει ντυθεί υποφερτά, ούτε μια δεν τραβάει... Τόσο, που σε θεοβιάω, το μπάρ, ή πολυθρόνα, κι' αυτό το σωτήριο ποτήρι, κατάντησαν εύτυχies ασύγκριτες σε μένα, μπροστά στο αφάνταστο αυτό μαρτύριο των γεμάτων ασημόητες σαλονιών...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (μάλλον ψυχραιμος): "Απλούστατα, είσαι γκριζάρης, γρουσουζής, νευρασθενικός... Ε-χεις άδικο σ' όλη τη γραμμή: Έδω μέσα απόψε υπάρχουν γυναίκες έξοχες, με ντεκολτέ αλαβάστρινα, με κορμιά χυτά, με μάτια φλογερά, γυναίκες που ούτε διάθεσι έχει, ούτε ικανότητα να συγκρατήση ή πρεσβυωπική κόρη των αξιοθρήνητων ματιών σου... Ο ΠΡΩΤΟΣ: Γιατί, πα-ρακαλώ; Δε μ' άρσειει καμιά έδω μέσα, κι' αυτό προσπάθησα να σου διατυπώσω απλά και χωρίς περιστροφές. Έσύ, άντ', αυτού μου αναπτύσσεις έντε-λώς τα αντίθετα πράγμα-τα κι' επιμένεις πως έχεις δίκιο... Τι σημαίνει όλο αυτό; Πώς δυο άνθρωποι φίλοι, επομένως κάπως σύμφωνοι μεταξύ τους σε γούστα, έχουν διαφορετι-κές αντιλήψεις σ' ένα ζή-τημα: Έγώ βρίσκω όλες τις γυναίκες χειρότερες έδω μέσα, έσύ τις βολικείς υπέ-ροχες... Πάει καλά, άς πιω με το ούισκι μας κι' άς πά-ψουμε...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (έμπι-στευτικά, σχεδόν στο αυτί του πρώτου): Ξέρεις ποιά είναι το περίεργό; Οι αντι-λήψεις μας εν' έντελώς ί-διες και σ' αυτό το ζήτη-μα...

Ο ΠΡΩΤΟΣ (έκπλη-κτος): Πώς αυτό; Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Μά να, κι' εγώ τις βρίσκω όλες έδω μέσα ανυπόφορα άση-μαντες...

Ο ΠΡΩΤΟΣ: Και τότε, που είναι τα αλαβάστρινα των ντεκολτέ, τα αγάλμα-τα των κορμιών, οι φλόγες των ματιών;

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Πουθενά... Η καλύτερα μπο-

ρεί να βρίσκονται παντού, μά εγώ δεν τα βλέπω που-θενά...

Ο ΠΡΩΤΟΣ: Σάν και μένα...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Και χειρότερα...

Ο ΠΡΩΤΟΣ: Και τότε, γιατί προσπάθησες να μου πής ότι τα βλέπεις;

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (πολύ σι-γά): Γιατί ήθελα να σου κάνω το νέο...

Ο ΠΡΩΤΟΣ: Τι σχέδι έ-χουν τα νειάτα;

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Οι γυ-ναίκες απόψε είναι το ίδιο όμορφες, το ίδιο προκλητι-κές, το ίδιο έντυπωσιακές...

...Εμείς αλλάξαμε μόνο... (Βγάζει ένα καθρεφτίκι και το ζυγώνει στα μάτια του πρώτου): Νά, κύτταξε και θα πεισθής...

Ο ΠΡΩΤΟΣ: Τι να κυτ-τάξω; Τα μούτρα μου; Τα έσώ...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Κύτταξε τα μαλλιά σου, που, όσα σου μείνανε—και σου μείνα-νε μετρημένα άρχισαν ν' άσπρίζουν... Κύτταξε εις ρυτίδες σου, που χυθούν σκά-ψι τα κάπως υπερτροφικά μάγουλά σου... Κύτταξε τα μούτρα σου, που έχουν άρχι-σει να χάνουνε τη λάμψη τους...

Ο ΠΡΩΤΟΣ (φανερά στενοχωρημένος): Δηλαδή, γλεντούσα τρελλά ώσπου να σε βρω, κι' ήρθες τώρα και σού, για να μου φτιάξης έντελώς το κέφι...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (σάν να μην τον άκούη): Τα νειά-τα, φίλε μου, είναι μια κα-τάστασις εξαιρετικής ευε-ξίας του οργανισμού, και δημιουργούν ένα δυνατό συναίσθημα άδηφάγου ά-πληστίας, καλείν' έτοιμα να καταβροχθίσουν άδιακρί-τως τα πάντα... Τα νειάτα μοιάζουν με την πείνα, με τη δίψα, με τον έκφυλισμό...

...Όπως ο πεινασμένος τρώει και πέτρες άκόμα, όπως ο διψασμένος είναι

πρόθυμος να πιη και θούρκο έπάνω στη δίψα του, όπως ο έκφυλος είν' έτοιμος να θρη' Αφροδίτη και την πιό άσημαντη γυ-ναίκα, άρκει να έχη τη στοιχειώδη φόρμα του θή-λεος, έτσι και ο νέος: Δεν φιλτράρει τη ζωή, ούτε τη γυναίκα, ούτε τίποτα... Η καλύτερα, το φίλτρο του άφήνει να περνούν πολλά πράγματα, όπως μια μέ-τρια γυναικεία όμορφιά, ένας μάλλον άσημαντός έ-ρωτας, μια μάλλον διαβα-τική περιπέτεια... Σιγά-σι-γά όμως, το φίλτρο πυκνώ-νει με τα χιόνια, από μέσα του περνάνε με την πάρο-δο του καιρού όσο το δυ-νατόν λιγώτερα πράγματα, κι' έρχεται μια μέρα που το φίλτρο γίνεται συμπα-νής και άδιαπέραστη έπι-φάνεια που δένάφήνει να πε-ράση τίποτα πιά... Τότε ό-λες οι γυναίκες είναι άσχη-μες, ο έρωτας παύει να χτυπά τα φτερά του πά-νω απ' τα κεφάλια μας, κι' η ζωή κρατιέται μέσ' στο φίλτρο της γεροντικής πα-ραξενιάς μας σαν ίζημα—όπως θάλεγε ένας χημικός άσυχολούμενος έρασιτεχνικά με τα ζητήματα της έρω-τικής φιλοσοφίας...

Ο ΠΡΩΤΟΣ (υ' έλαφρά μελαγχολία): Η θεωρία σου περί φίλτρου και περί ίζήματος είναι πολύ θλιβε-ρή...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Και σω-στή: Κατάλαξέ το, φίλε μου... Για μας ήρθε το φθι-νόπωρο, άρχισαν τα πρω-τοβρόχια... Σε λίγο θά-τουρτουρίζουμε απ' τον αί-ώνιο χειμώνα... (Τού γτυ-πάει παρηγορητικά τον ώ-μο).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (μάλλον ψυχραιμος): "Απλούστατα, είσαι γκριζάρης, γρουσουζής, νευρασθενικός... Ε-χεις άδικο σ' όλη τη γραμμή: Έδω μέσα απόψε υπάρχουν γυναίκες έξοχες, με ντεκολτέ αλαβάστρινα, με κορμιά χυτά, με μάτια φλογερά, γυναίκες που ούτε διάθεσι έχει, ούτε ικανότητα να συγκρατήση ή πρεσβυωπική κόρη των αξιοθρήνητων ματιών σου... Ο ΠΡΩΤΟΣ: Γιατί, πα-ρακαλώ; Δε μ' άρσειει καμιά έδω μέσα, κι' αυτό προσπάθησα να σου διατυπώσω απλά και χωρίς περιστροφές. Έσύ, άντ', αυτού μου αναπτύσσεις έντε-λώς τα αντίθετα πράγμα-τα κι' επιμένεις πως έχεις δίκιο... Τι σημαίνει όλο αυτό; Πώς δυο άνθρωποι φίλοι, επομένως κάπως σύμφωνοι μεταξύ τους σε γούστα, έχουν διαφορετι-κές αντιλήψεις σ' ένα ζή-τημα: Έγώ βρίσκω όλες τις γυναίκες χειρότερες έδω μέσα, έσύ τις βολικείς υπέ-ροχες... Πάει καλά, άς πιω με το ούισκι μας κι' άς πά-ψουμε...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (έμπι-στευτικά, σχεδόν στο αυτί του πρώτου): Ξέρεις ποιά είναι το περίεργό; Οι αντι-λήψεις μας εν' έντελώς ί-διες και σ' αυτό το ζήτη-μα...

Ο ΠΡΩΤΟΣ (έκπλη-κτος): Πώς αυτό; Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Μά να, κι' εγώ τις βρίσκω όλες έδω μέσα ανυπόφορα άση-μαντες...

Ο ΠΡΩΤΟΣ: Και τότε, που είναι τα αλαβάστρινα των ντεκολτέ, τα αγάλμα-τα των κορμιών, οι φλόγες των ματιών;

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Πουθενά... Η καλύτερα μπο-

ρεί να βρίσκονται παντού, μά εγώ δεν τα βλέπω που-θενά...

Ο ΠΡΩΤΟΣ: Σάν και μένα...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Και χειρότερα...

Ο ΠΡΩΤΟΣ: Και τότε, γιατί προσπάθησες να μου πής ότι τα βλέπεις;

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (πολύ σι-γά): Γιατί ήθελα να σου κάνω το νέο...

Ο ΠΡΩΤΟΣ: Τι σχέδι έ-χουν τα νειάτα;

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Οι γυ-ναίκες απόψε είναι το ίδιο όμορφες, το ίδιο προκλητι-κές, το ίδιο έντυπωσιακές...

...Εμείς αλλάξαμε μόνο... (Βγάζει ένα καθρεφτίκι και το ζυγώνει στα μάτια του πρώτου): Νά, κύτταξε και θα πεισθής...

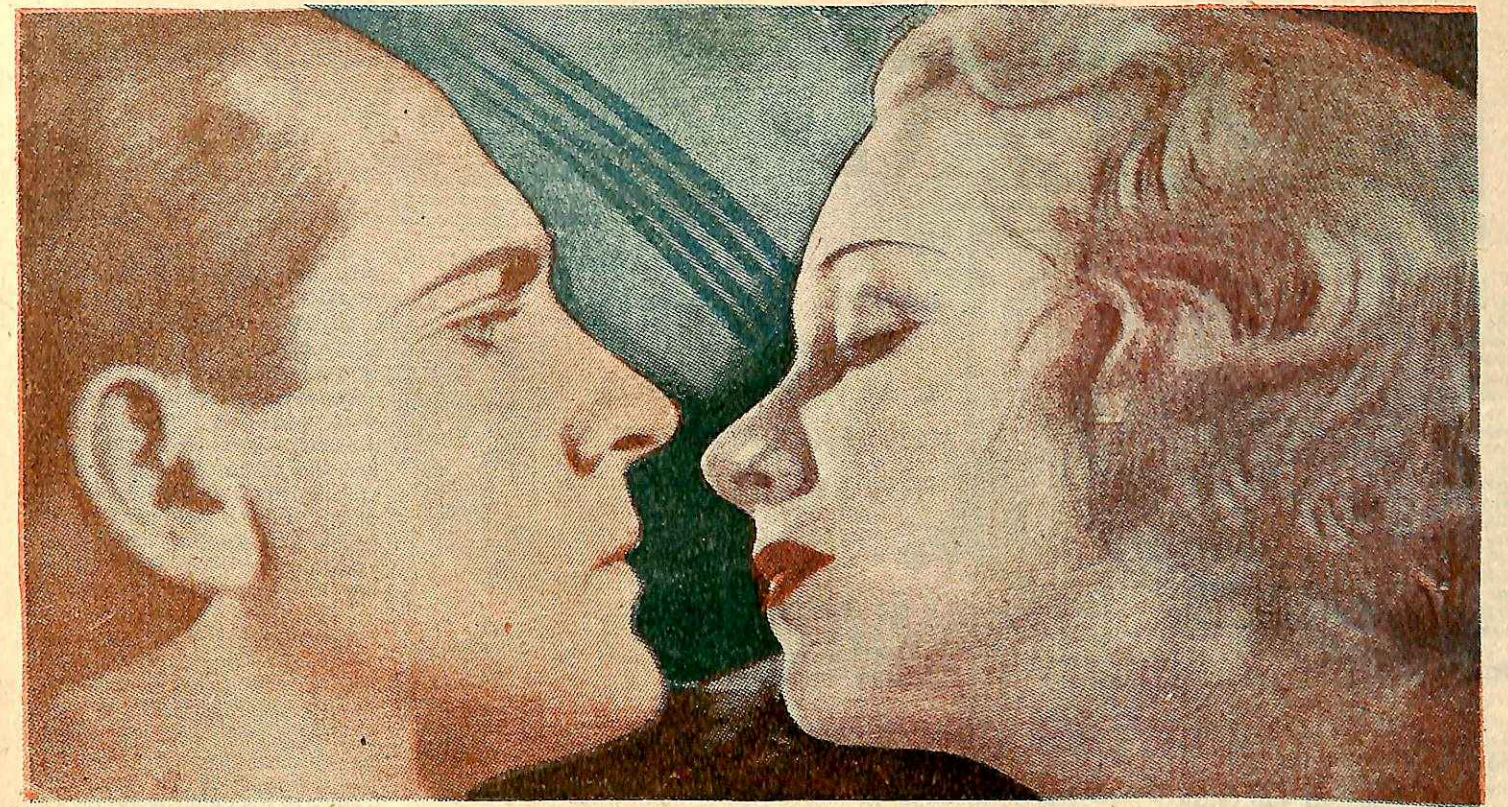
Ο ΠΡΩΤΟΣ: Τι να κυτ-τάξω; Τα μούτρα μου; Τα έσώ...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Κύτταξε τα μαλλιά σου, που, όσα σου μείνανε—και σου μείνα-νε μετρημένα άρχισαν ν' άσπρίζουν... Κύτταξε εις ρυτίδες σου, που χυθούν σκά-ψι τα κάπως υπερτροφικά μάγουλά σου... Κύτταξε τα μούτρα σου, που έχουν άρχι-σει να χάνουνε τη λάμψη τους...

Ο ΠΡΩΤΟΣ (φανερά στενοχωρημένος): Δηλαδή, γλεντούσα τρελλά ώσπου να σε βρω, κι' ήρθες τώρα και σού, για να μου φτιάξης έντελώς το κέφι...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (σάν να μην τον άκούη): Τα νειά-τα, φίλε μου, είναι μια κα-τάστασις εξαιρετικής ευε-ξίας του οργανισμού, και δημιουργούν ένα δυνατό συναίσθημα άδηφάγου ά-πληστίας, καλείν' έτοιμα να καταβροχθίσουν άδιακρί-τως τα πάντα... Τα νειάτα μοιάζουν με την πείνα, με τη δίψα, με τον έκφυλισμό...

...Όπως ο πεινασμένος τρώει και πέτρες άκόμα, όπως ο διψασμένος είναι

ΕΥΑΣ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

ΖΑΛΗ

...Μά και θέβαια θέλω να ξαναγε-μίσης το ποτήρι μου... Θέλω να πιω κι' άλλη σαμπάνια απόψε, κι' άλλη, πολλές... Μ' άρσειει ή σαμπάνια... με χαϊδεύει τόσο γλυκά, τόσο απαλά, σαν χνουδι καθώς κατρακυλά παγωμένη στο φλογισμένο λαρύγγι μου!... Στο κορμί μου φέρνει μια τόσο ήδονική άνα-τριχίλα, και μια τόσο ανάλαφρη ζάλη στο μυαλό μου!... Ναι, θέλω να πιω πολλή απόψε απ' αυτή τη χρυσαφένια βασιλίσσα... Είναι τόσο γλυκεία—γλυ-κειά σαν τόν έρωτα...

Άληθεια, ο έρωτας κι' ή σαμπάνια δεν είναι τα πιο όρατα πράγματα του κόσμου; Δεν μου άπαντάς; Δεν μου λές «ναι»;... "Ω Θεέ μου! Πόσο έκπληκτα με κυττάς!... Αυτά τα μά-τια σου θαρρείς πως δεν μ' έχουν ξα-ναϊδή ποτέ τους!... Είμαι, λοιπόν, τόσο παράξενη απόψε; "Η μήπως έ-γινα πιο όμορφη; Δεν μου λές ούτ' ένα κομπλιμέντο; Αυτή ή σοβαρότης σου, άν ήξερες πόσο άφόρητη είναι πάντα για μένα!... Κι' αυτό το φιλη-μα στο χέρι, που μου δίνει την έντύ-πωσι πως είμαι κάποια αξιοσέβαστη γηραιά σνόμπ!...

Μά κύτταξέ με, λοιπόν!... Κύττα-ξέ με θαθεία στα μάτια, για να ίδης μέσα στη λάμψη τους τον έρωτα που κάνει στίς φλέβες μου το αίμα να κο-χλάζει!... Κύττα τα χείλη μου... Κύτ-τα πως τρέμουν και λαχταρούν ένα φιλί σου!... Κύττα με όλη καλά... Τα νειάτα όργιάζουν απάνω μου, κι' ή καρδιά μου είναι γεμάτη άγάπη για σένα...

Μά όμως είμαι ή γυναίκα του φί-λου σου... Και μ' αγαπάς κι' έσύ... Βέβαια, μ' αγαπάς... Μά με μιάν ά-

γάπη τόσο διαφορετική απ' τη δική μου!... Με μιάν άγάπη, που είναι τό-σο μακριά απ' τον έρωτα!...

Νά σωπάσω; Μά γιατί; "Ω! μην είσαι κακός απόψε μαζί μου... Απόψε, θέλω να ρουφήξω όλες τις χαρές της ζωής μέσ' απ' αυτό το κρυστάλλινο ποτήρι...

"Ελα, ξαναγέμισέ το! Θέλω να πιω κι' άλλη σαμπάνια... Θα μεθύσω απ' αυτήν απόψε, αφού δεν μπορώ να μεθύσω απ' τα χείλη σου... Μά... όχι! όχι! Άρχίζω να λέω ψέματα... Πόσες φορές δεν σ' έχω σφίξει τρελ-λά στην άγκαλιά μου... Πόσες φορές δεν έχω πάρει απ' τα χείλη σου τα πιο θερμά φιλιά σου!... Ναι, πόσες και πόσες φορές...

"Ω! πάλι αυτά τα μάτια σου, που με κυττούν όρθανοίχτα, γεμάτα φό-βο... μήπως έχω τρελλαθώ;... Μά όχι, αγαπημένε μου, δεν είμαι τρελλή. Είμαι μόνο έρωτευμένη μαζί σου... και θέλω νάμαι πάντα κοντά σου... και πάντα κατορθώνω να βρίσκω τον τρόπο γι' αυτό... και σου μιλώ για την άγάπη μου, και σ' άκούω να μου λές κι' έσύ για τη δική σου... Για τη δική σου άγάπη, ναι—άπορείς;

Μά για όλ' αυτά, όμως, χρειάζεται να κλείνω τα μάτια μου και ν' αφήνω τη σκέπη μου να σε φτάνη... Και τό-τε είναι όλα τόσο όρατα!...

Χωρίς να το νοιώθεις, χωρίς καν να

σ' άγγιζώ, ζώ κοντά σου στην πιο γλυκεία έρωτική έκστασι... Είσαι δι-κός μου τότε άπόλυτα, κι' εγώ δική σου... Βλέπω τους δυο μας μέσ' απ' το κρέπι της φαντασίας μου, εύτυχι-σμένους και μόνους παντού... παντού όπου μπορεί να φτάση ο έρωτας... Μά έσύ... έσύ, που δεν ξέρεις, που δεν μπορείς να φαντάζεσαι, έρχεσαι άνυπόπτος και διαλύεις την ψευδαί-σθησι... Έρχεσαι κοντά μου με την γοητευτική σου απλότητα, για να μου μιλήσης για κάποιαν άγάπη σου, για κάποιον καινούργιο έρωτά σου, για μια γυναίκα όμορφη, που χορεύ-οντας μαζί της διεπίστωσης πως έχει πολύ κομψή ταγία...

"Ω! άν ήξερες τις ώρες αυτές πό-σο ζηλεύω!... Πόσο υποφέρω!... Θέ-λω να σου φωνάξω να πάγης πιά και να με λυπηθής... Μά δεν μπορώ... δεν μπορώ, παρά να σου χαμογελώ ψεύ-τικα, με συγκατάβασι και συμπάθεια καλόβολου έξομολογητο... Πόσο φρι-χτός, πόσο άπαίσιος είναι ο ρόλος μου αυτός! Είμαι ή γυναίκα του φί-λου σου, και σ' άγαπώ... και σε ζη-λεύω, χωρίς δικαίωμα γι' αυτό...

Μά ή καρδιά μου βρίσκεται τόσο θαθεία μέσα στα στήθη μου, ζη τόσο μακριά απ' τις συνθήκες, και δεν μπορεί να δη τον γυαλιστερό αυτό κρίκο που σφίγγει το δάχτυλό μου... Κι' απόψε είμαι τόσο εύτυχισμένη έ-δω... Όλα τη γοητεύουν, όλα τη με-θούν... Κι' είναι τόσο αλλοιώτικο ά-πόψε κάθε τι... Έσύ... τα λουλούδια αυτά... ο θόρυβος της τζάζ που έρ-χεται από τόσο μακριά... κι' αυτά τα φώτα που είναι τόσο θολά... τόσο θολά!...

ΕΥΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ). — Την ημέραν της συνκλήσεως του Συμβουλίου του Στέμματος, το οποίον επρόκειτο να συζητήσει επί της έκθεσης καταστάσεως οί έγγεροι του δούκως ντε Λάρμα είχαν συγκεντρωθή από νωρίς με πρόφασιν να επιτύχουν την πτώσιν του πρωθυπουργού. Όλα τα μέλη του συμβουλίου είχαν καταλάβει τις θέσεις των και μόνον ο δούξ ντε Λάρμα και ο Μέγας Ίεροξεταστής άργοσαν να φανούν. Έκείνη τη στιγμή φάνηκε να μπαίνει στην αίθουσα του συμβουλίου και ο κόμης ντ' Ουζέντ που πήγε να καθύση κοντά στην έδρα που ήταν προορισμένη για τον ηγεμόνα).

Βον

Σε λίγο ανηγγελη και ή άφιξις του βασιλέως που φάνηκε κρατώντας στα χέρια του κάποια χειρόγραφα. Το πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό και φαινόταν πολύ σκεπτικός.

Όλοι οί σύμβουλοι σηκώθηκαν με σεβασμό από τις θέσεις τους.

Καθίστη, κύριοι, είπε ο Φίλιππος. Έχουμε σήμερα να σκεφθούμε επί σοδαρατώτων υποθέσεων.

Όλοι ξανακάθισαν με μιάς στις θέσεις τους.

Ο βασιλεύς δεν είχε ακόμα τολμήσει να ρίξη τα μάτια του στο μέρος που συνήθως καθόταν ο πρωθυπουργός του. Όταν επί τέλους έτόλμησε να κυττάξη προς τα εκεί και είδε άδεια τα καθίσματα τινυ δουκός Ντε Λάρμα και του Μεγάλου Ίεροξεταστού, έπηρε κάποιο θάρρος και είπτε :

Σας εύχαριστώ, κύριοι, που προσήλατε σήμερα. Δεν είσθε, εύτυχώς, άπ' εκείνους που δειλιάζουν να παρουσιασθούν την ώρα τινυ κινδύνου.

Οί σύμβουλοι υποδέχθηκαν με ψιθυρισμούς τα έμφαντικά αυτά λόγια του βασιλέως.

Την ίδια όμως στιγμή ή πόρτα της αίθουσής άνοιξε και φάνηκε ο πρωθυπουργός, ακολουθούμενος από τον Μέγαν Ίεροξεταστήν. Καί οί δύο τους ήσαν πολύ σκυθρωποί και ταραγμένοι.

Ζητώ συγγνώμην από τον βασιλέα και τους κυρίους συμβούλους, είπε ο δούξ Ντε Λάρμα, για την άλογγορίαν αυτήν, την οποίαν δεν μπορούσα να προβλέψω.

Τίποτα δεν μπορεί ποτέ του να προβλέψη, ψιθύ-

ρισε ο Έσκαλόν σ' αυτή του Ντε Γκιουσμάν.

... Ένώ έρχόμουν να σας συναντήσω, έξηκολούθησε ο δούξ, το πλήθος περικύκλωσε τ' άμάξι μου και το λιθοβόλησε. Έπιθυμούσα πολύ να μάθω από ποιους διεσπάρησαν οί φήμες αυτές που έξώργισαν τόσο τον όχλο έ ντιόνμου.

Φθάνει! είπε ο βασιλεύς, διακόπτοντας τον πρωθυπουργό του. Ξέρουμε τώρα τί πρέπει να πιστέψωμε.

Πώς Μεγαλειότατε ; φώναξε άγανακτισμένος ο δούξ, τί έννοείτε μ' αυτό που είπατε;

Έννοώ, απήντησε ταραγμένος τώρα ο Φίλιππος, ότι δεν μπορούμε να συζητήσωμε έδώ για την σπουδαιότητα που άποδίδει ο όχλος σε κατηγορίες...ώς φανταστικές, ενώ ή προσοχή μας πρέπει να στραφής σ' άλλα γεγονότα σπουδαιότερα και άνησυχητικά.

Ο βασιλεύς σταμάτησε για μιά στιγμή, έρριξε μιά ματιά στα χειρόγραφα που κρατούσε και είπτε :

Όλη σχεδόν ή Εύρώπη έχει όπλισθ έναντίον μας. Συνεμάχησαν οί ήγεμόνες τινυ διαμαρτυρομένων λαών και άπειλούν να έκστρατεύσουν κατά της Ίσπανίας. Είναι αλήθεια, κύριε πρωθυπουργέ;

Μάλιστα, Μεγαλειότατε, απήντησε ο δούξ.

Πληροφορούμεθα ακόμα, ότι έχθρικά στρατεύματα εισέβαλαν στο Μιλάνο, ότι ο δούξ της Σαβορίας έτοιμάζεται να μάς έπιτεθή και ότι ο βασιλεύς της Γαλλίας έφυγε από το Πα-

ρίσι πρό τεσσάρων ημερών για να τεθή επί κεφαλής του συμμαχικού στρατού. Καί σας έρωτώ τώρα, κύριε πρωθυπουργέ, άν οί πληροφορίες μου αυτές εινε ακριβείς.

Ακριβέστατες, απήντησε ο δούξ Ντε Λάρμα.

Και είπειδή, συνέχισε στόν ίδιο τόνο ο Φίλιππος, μέχρι της στιγμής δεν θελήσατε να μάς άνοκινώσετε τίποτε από τα μέτρα, που έλπίζω να ελάβατε προς αντιμετώπισιν του κινδύνου που μάς άπειλεί, σας έρωτώ ένώπιον τινυ κυρίων συμβούλων του Στέμματος, πόσα πολεμικά πλοία εινε έτοιμα και πόσος αριθμός άνδρων είναι έξοπλισμένοι για να υπερασπίση την τιμήν και την άκεραότητα της Ίσπανίας!

Με συγχωρείτε... Μεγαλειότατε... ψιθύρισε ο πρωθυπουργός...

Πού εινε συγκεντρωμένα τα στρατεύματά μας και ποιους στρατηγούς έχετε εκλέξει για να τα διοικήσουν;

Κανείς από μάς δεν πήρε σχετικές οδηγίες, είπτε ο Γκιουσμάν ντε Μεντόθα.

Ούτε ένας λόχος δεν είναι έτοιμος να υπερασπισθί τα σύνορά μας, ρώναξε ο δούξ ντε Μεντίνα.

Απαντήστε, λοιπόν, στήν Μεγαλειότητά του, κύριε δούξ, φώναξε ο Έσκαλόν, και πείτε του ποιά μέτρα ελάβατε για την ασφάλεια της Ίσπανίας, την οποίαν σας ένεπιστέθη.

Μά απάντησε! Απάντησε, λοιπόν, άρχισαν να φωνάζουν άπ' όλες τις με-

ριές της αίθουσής του συμβουλίου.

Μεγαλειότατε, είπτε ο δούξ Ντε Λάρμα, και σεις κύριοι σύμβουλοι, θεσπαιθείτε ότι δεν έπαυσα ποτέ, ούτε για μιά στιγμή, να φροντίζω για το μεγαλείον και την εύδαιμονία της πατρίδος μας. Θα μου ήταν πολύ εύκολο να σας άναφέρω λεπτομερώς ποιά μέτρα έκρινα σκόπιμα να λάβω για να υπερασπίσω την χώραν από ένδεχομένην έπίθεσιν τινυ έχθρων, καθώς και ποιά διαθήματα έκαμα, διά της διπλωματικής όδοϋ, για να επιτύχω την διάσπασι της συμμαχίας που στρεφόταν έναντίον μας. Φρονώ όμως ότι θα μάταιον και περιττόν άς σας κουράσω σήμερα με την λογοδοσίαν μου αυτήν.

Περιττόν και μάταιον! φώναξε ο Μεντίνα, και γιατί;

Διότι δεν έχουμε πιά να φοβηθούμε κανέναν έξωτερικόν έχθρον, είπτε ο δούξ κυττάζοντας προκλητικά τους αντιπάλους τους, διότι ο γαλλικός στρατός δεν θα περάση τα σύνορά μας. Η συμμαχία τινυ διαμαρτυρομένων λαών, που με τόση δυσκολία είχε συναβθί και που έξαρτιώταν από ένα μονάχα άνθρωπο, σήμερα δεν υφίσταται πιά άφου και ο άνθρωπος αυτός έπαυσε να συγκαταλέγεται με τους ζωντανούς!

Μεγαλειότατε, και κύριοι σύμβουλοι, έχω την τιμήν να σας άναγγείλω τον θάνατον του Έρρίκου Δ' της Γαλλίας!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Η άναγγελία αυτή κατέπληξε και άπελίθωσε όλους όσοι θρίσκονταν μέσα στην αίθουσα του Συμβουλίου.

Ο Έρρίκος ο Δ' άπέθανε; ψιθύρισε κατάχλωμος και άπογοητευμένος ο κόμης Ντ' Ουζέντ.

Απέθανε, είπτε ο Μέγας Ίεροξεταστής με ύφος σκυθρωπόν. Έδολοφονήθη ένθ πήγαινε στην εκκλησία ν' άναθέση επισήμως και κατόπιν θρησκευτικής τελετής την άντισειλεία στην Μαρίαν των Μεδίκων. Ο δολοφόνος του είναι κάποιος Ραβαγιαάκ. Ο Θεός δεν θέλησε να επιτρέψη στόν άρχηγόν τινυ διαμαρτυρομένων να τεθή

έναντίον της Καθολικής Ίσπανίας.

Ο Θεός προστατεύει την Ίσπανίαν! είπτε ο βασιλεύς με κατανύξιν, ύψώνοντας τα μάτια στόν ουρανό.

Άς δοξάζουμε τον Θεό που μάς έσωσε! ψιθύρισε ο Μέγας Ίεροξεταστής.

Η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων, είπτε ο πρωθυπουργός, που με λύπη της έόλεπε την άσεβή εκείνην συμμαχίαν, σήμερα, όποτε κυβερνά ως αντιβασιλίσα τινυ Γαλλίαν, έσπευσε να μάς προτείνη την είρήνην. Έχω στα χέρια μου την έπιστολή της που μου έστειλε με ιδιαίτερόν της άγγελιαφόρον. Αντί απιπάλου θα έχωμε τώρα το Γαλλικόν Έθνος φίλον και έτοιμον να μάς βοηθήση με τα όπλα του και το χρήμα του. Θα έχωμε την Γαλλίαν σύμμαχον μας πιστήν και εις ένδειξιν τινυ ειλικρινών πρός ήμάς αισθημάτων της ή βασίλισσα Μαρία μάς πρότεινε τους διπλούς θυγατέρας της με τινυ πρίγκηπα τινυ Άστουριών και της ένφάντης Άννης με τινυ νεαρόν διάδοχον του Γαλλικού θρόνου. Καί τώρα, έρωτώ τον βασιλέα μου και σας, κύριοι σύμβουλοι του Στέμματος: Πιστεύετε ακόμα ότι επρόδωσα την Ίσπανίαν;

Ζητώ ο δούξ Ντε Λάρμα, έφώναξε, εις απάντησιν, ο μαρκήσιος Ντε Μιράντα.

Ζητώ ο μεγάλος μας πρωθυπουργός, άντήχησε ή αίθουσα από τις φωνές όλων σχεδόν τινυ συμβούλων που τούς είχε άξαφνα παρασύρει ο ένθουσιασμός.

Ο βασιλεύς φαινόταν εύχαριστημένος για την τροπή που έπήραν τα πράγματα, ένθ ο κόμης Ντ' Ουζέντ έτρεχε στής κομήσης Ντ' Άλταμέρα για να είδοποιήση τους φίλους του ότι ποτέ ο πατέρας του δεν ήταν πιό ίσχυρός κι' άκλόνητος από τώρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Υστερα από τινυ θάνατο της Μαργαρίτας τίποτε πιά δεν άνάγκαζε την Κάρμεν να παραμείνη στήν Μαδρίτη και φοβώταν πώς άν έμενε περισσότερο, ίσως δεν θα χε πιά την δύναμιν να υποβληθί στή θυσία που είχε άποφασίσει να υποστή. Γι' αυτό, παρ' όλες τις παρακλήσεις του Φερνάντο, παρ' όλα τα δάκρυα της Αϊζά, ή Κάρμεν έφυγε για την

Παμπελόν κι' έκλεισθηκε στό μοναστήρι της Άναλήψεως ως άπλή μοναχή.

Η Αϊζά, που ύστερα από την άναχώρησιν της φίλης της έμεινε μόνη, σκέφθηκε κι' αυτή να επιτρέψη στή Βαλέντσια κοντα στόν πατέρα της. Έφυγε, λοιπόν, πρώτη ή Ζουανίτα για να θρή τινυ Πετράλθη και για ν' άναγγείλη τινυ έρχομό της Αϊζάς, που έμενε ακόμα στή Μαδρίτη για να περιποιηθί τινυ άδελφό της Γεζίντ, τινυ πόνος του για τινυ θάνατο της Μαργαρίτας του είχε κλονίσει την ύγεια του. Έσκόπευε να γυρίση μαζί του στό πατρικό τους σπίτι μόλις αυτός γινόταν καλύτερα και μπορούσε να ταξιδέψη.

Ο Φερνάντο Ντ' Άλμπάιντα, έξ άλλου, λογάριζε να γυρίση κι' αυτός στα κτήματά του, στή Βαλέντσια, τρέφοντας πάντα την έλπίδα πώς θα έλεπε εκεί την Αϊζά, στό φιλικό σπίτι του πατέρα της και πώς με τινυ καιρό θα μπορούσε να έκπληρωσθί τινυ γλυκό όνειρο της ζωής του.

Η Αϊζά όμως, παρ' όλες τις προετοιμασίες της, νοιώθοντας πώς δεν ήταν σωστό ν' άφύγη από την Μαδρίτη χωρίς να ιδή τινυ βασιλέα, χωρίς να τινυ άποχαιρετήση και να τινυ εύχαριστήση για τα τόσα δείγματα της συμπαθείας και της φιλίας που της έδωσε όλον αυτόν τινυ καιρόν που έμενε στήν αύλη ως κυρία τινυ τιμών της Μαργαρίτας, έζήτησε άπ' τινυ άυλαρχείο να παρουσιασθί στόν βασιλέα.

Μόλις ο δούξ Ντε Λάρμα διέφυγε τους τρομερούς κινδύνους που τινυ άπειλούσαν, είχε, άν ήθελε, όλο

τόν άπαιτούμενο καιρό και όλα τα μέσα, με την συμμοχίαν της Γαλλίας, να έξασφαλήση ένα λαμπρόν μέλλον στή χώρα του. Μπορούσε να διοργανώση τινυ στρατό, ν' αύξήση τινυ πόρους του δημοσίου και να δώση καινούργια ζωή στό έμποριο, στή βιομηχανία και τινυ γεωργία, περιποιούμενος και χρησιμοποιώντας καταλλήλως τινυ Μαυριτανούς του βασιλείου. Ο δούξ όμως είχε υποσχεθί στόν άδελφό του, τινυ Μέγαν Ίεροξεταστήν, μόλις περνούσε ο κίνδυνος να μη τινυ άρνηθί την συνδρομή του για τινυ έπιτυχία τινυ προγράμματός του, που ήταν καθώς ξέρουμε ο διωγμός και ή έξορία τινυ Μαυριτανών.

Ο πρωθυπουργός, θέβαια, άν ήταν στό χέρι του, θα προτιμούσε να έξορίση μάλλον τινυ έξουσίτες, που ήσαν οί πιό επικίνδυνοι έχθροι του και ιδίως ο πάτερ Ίερώνυμος, που από καιρό σε καιρό έξακολουθούσε να επισκέπτεται ιδιαίτέρως τινυ βασιλέα, έποκέψεις που άνησυχούσαν υπερβολικά τινυ δούκα Ντε Λάρμα, που σ' αυτές απέδιδε την μεταβολή τινυ αισθημάτων του βασιλέως προς αυτόν.

Έν τω μεταξύ, όπως τινυ πρόβλεψε, ο Ίερώνυμος, ο πνευματικός του βασιλέως πέθανε κι' έπρεπε σύντομα να εύρεθί ο διάδοχός του. Αυτός ήταν ο σκοπός τινυ μυστικόν επισκέψεων του ήγουμένου τινυ Ίησουϊτών προς τινυ βασιλέα: Έπιθυμούσε να διορισθί ο Έσκοθάρ, στή θέσι που χήρεψε. Τινυ υποψηφιότητα όμως αυτή που υποστήριζε κι' ο κόμης Ντ' Ουζέντ, πολεμούσαν με πείσμα ο Μέγας Ίεροξεταστής και ο άδελφός του, που έπρό-

τειναν στόν βασιλέα έναν έξάδελφό τινυ: Δομινικό. Ο Φίλιππος όμως άέγκρουσε τινυ πρότασί τους, γιατί είχε υποσχεθί στόν Ίερώνυμον τινυ θέσι του πνευματικού του για τινυ Έσκοθάρ. Άλλά ο Μέγας Ίεροξεταστής τότε, κάμοντας χρήση ενός δικαίωμάτος του, άντέταξε κι' αυτός τινυ άρνήσί του. Κι' έπειδή τίνον ή βασιλική συγκατάθεσις όσον και ή έγκρισις του Ίεροδικείου ήσαν έξίσου άπαραίτητες για τινυ διορισμό του πνευματικού του βασιλέως, ο Φίλιππος έκί ένένευε να μείνη χωρίς πνευματικόν, όποτε τινυ σκάνδαλο θάταν μεγάλο και πρωτοφανές για τινυ Ίσπανική αύλη.

Ο δούξ Ντε Λάρμα θυμήθηκε τότε τινυ Πικουίλλο, τινυ όποιου ή μετριοφροσύνη δεν τινυ άνησυχούσε και που ήξερε ότι ήταν άσπονδος έχθρός του Έσκοθάρ και τινυ τάγματός τινυ Ίησουϊτών. Καί τινυ σχετική του πρότασι ο μέν Ίεροξεταστής δεν έφερε καμμιάν αντίρρησι, γιατί ο Πικουίλλο ήταν Δομινικανός ο δε βασιλεύς δέχθηκε ένθουσιασμένος τινυ υποψηφιότητα αυτή του άδελφού της Αϊζάς.

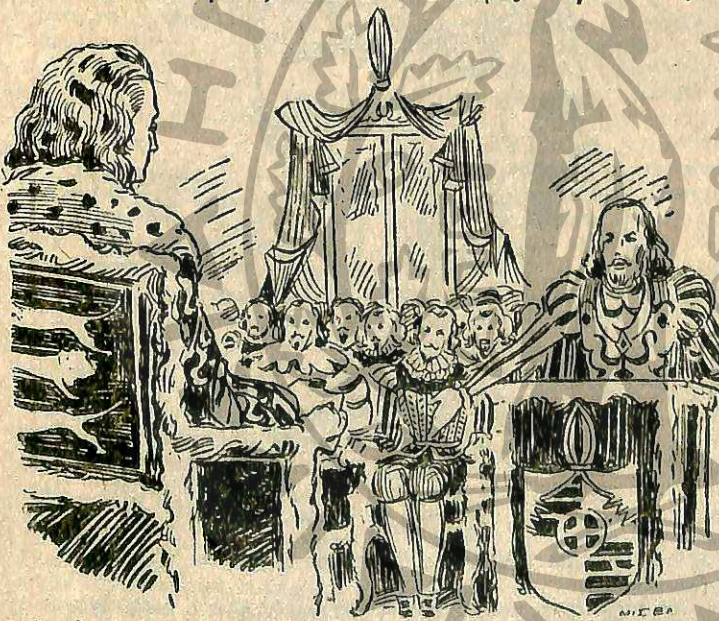
Και τινυ ίδια κιόλας ήμέρα υπεγράφη και δημοσιεύθη τινυ διάταγμα τινυ διορισμού του άδελφού Λουδοβίκου Άλιάντα ως πνευματικού της Α. Μ. του βασιλέως της Ίσπανίας.

Ο Έσκοθάρ βλέποντας τινυ έαυτό του να παραγκωνίζεται για δεύτερη φορά χάριν του Πικουίλλο, άρχισε να υποπιτεύεται τινυ κομής Ντ' Ουζέντ, στήν υποστήριξι του όποιου είχε βασίσει τινυ έλπίδας του.

Και από τότε άρχίζει ή διχόνοια μεταξύ τινυ δυο πρώην συμμάχων που δεν άργεί και να ξεσπάση.

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΊΣΠΑΝΙΑΣ

Ο Μέγας Ίεροξεταστής, για να πείση τινυ άδελφό του δούκα Ντε Λάρμα να τινυ βοηθήση στήν ένέκτισιν τινυ Μαυριτανών, τινυ υποσχεθί επισήμως ότι ο Πάπας της Ρώμης έπίσθη να τινυ όνομάση καρδινάλιον τινυ ήμέρα που θα κατάρθανε να άναγκάση τινυ βασιλέα να υπογράψη τινυ διάταγμα της προγραφής τινυ Μαυριτανών, έχθρων της χριστιανιστής. Καί τινυ πράγμα δεν παρουσιαζε τώρα τις ίδιες δυσκολίες που υπήρχαν άλλοτε. Η βασίλισσα Μαργαρίτα δεν ζούσε πιά για να τινυ προστατεύη και ή

Λογών και κύριοι σύμβουλοι... ο δούξ. Έχω την τιμήν να σας άναγγείλω τινυ θάνατον του Έρρίκου Δ' της Γαλλίας.

συνθήκη της 'Ισπανίας με την Γαλλία θα επέτρεπε στον δούκα, αν παρουσιαζόταν ανάγκη, να συγκεντρώσει χωρίς κίνδυνο όσο στρατό ήθελε στις 'Επαρχίες της Βαλένταιας και της Γρενάδας αν οι τυχόν οι Μαυριτανοί έφερναν ένοπλο αντίτασι. 'Υπήρχεν άκόμα, θέβαια, ένα μεγάλο έμπόδιο, ό έρωσ του βασιλέως προς την δούκισσα Ντέ Σανταρέμ, αλλά ό Φίλιππος δέν ήξερε ότι ή 'Αιζά ήταν Μαυριτανή. Κι' αν ποτέ τό άνακάλυπτε, τότε, ή θα προσπαθούσαν νά γάλουν από τη μέση την 'Αιζά με όποιοδήποτε τρόπον ή θ' άπειλούσαν τόν βασιλέα με την όργη του Πάπα και τόν άφορόστό του από τόν άγιον αυτόν αντιπρόσωπον του Θεού.

Κι' ό καλοκάγαθος Φίλιππος και χωρίς να ύποπτεύεται τίποτ' άπ' όλα αυτά πού μηχανεύονταν γύρω του, ήταν άρκετά δυστυχημένος. Ποτέ τόν δέν είχε βρεθί σέ παρόμοια θέσι. 'Ηταν ύποχρεωμένος νά έχ'η πρωθυπουργόν έναν άνθωπον, πού όχι μόνον δέν συμπάθουσε πιά, αλλά και τόν φοβόταν σαν άνθωπον ίκανόν νά κάμ'η και έγκλημα άκόμα για νά έςυμπρητίσ'η τά άτομικά του συμφέροντα και τις φιλοδοξίες του. Καί, γύρω του, δέν έθελπε κανέναν πιά στή φίλια του όποιου θα μπορούσε νά βασισθί.

Και ένοιωθε άκόμα πιό δυστυχημένο τόν έαυτό του γιατί στερήθηκε και τη μοναδική του ευτυχία νά βλέπ'η, όπως άλλοτε, την 'Αιζά και νά ανταλλάσ'η λίγα λόγια μαζί της.

*'Η δούκισσα ντέ Σανταρέμ, μετά τόν θάνατο της Μαργαρίτας, δέν έρχόταν σχεδόν διόλου στά άνάκτορα για νά νά δώσ'η άφορμή σέ παρεξηγήσεις και σχόλια τών αυλικών. 'Οταν όμως άπεφάσισε νά έγκαταλείψ'η τη Μαδρίτη και νά έπιστρέψ'η κοντά σ'όν πατέρα της, ένόμισε καθήκον της ν' άποχαιρετήσ'η τόν βασιλέα και τώρα περίμενε απάντησι στήν αίτησι άκροάσεως πού υπέβαλε, πριν δυό μέρες σ'τό αύλαρχείο.

Μόλις ό Φίλιππος έμαθε την αίτησι της 'Αιζάς έδωσ'ε σχετικήν διαταγήν και γεμάτος χαρά λίγη ώρα άργότερα, έσπευδε νά ύποδεχθί την άγαπημένην του. 'Οταν όμως, ύστερα από τόσες μέρες, την είδε νά ξαναμπαίνει σ'τό γραφείο του, ένιωσ'ε τέτοια ταραχή και χλώμιασε τόσο πολύ, πού ή 'Αιζά τρόμαξε μόλις τόν άντίκρυσε.

— Σε τί όφείλω την χαράν της επισκέψεώς σας δούκισσα; είπε ό Φίλιππος γοητευμένος από την παρουσία της.

— Έρχομαι νά εύχαριστήσω την Μεγαλειότητά σας για την καλωσύνη πού έδειξε πάντα σέ μένα και νά την άποχαιρετήσω.

— Νά με άποχαιρετήσετε; Φεύγετε, λοιπόν, δούκισσα; ρώτησε κατασυγκινημένος ό Φίλιππος. Και είμαι τόσο δυστυχισμένος! και σεις έρχεσθε τώρα μ' αυτά τά λόγια σας νά συμπληρώσετε την δυστυχία μου;

— Θέλετε νά πιστέψω, Μεγαλειότητε, ότι ή άναχώρησίς μου μπορεί νά σας λυπήσ'η τόσο πολύ;

— Άκούσατε δούκισσα, είπε ό βασιλεύς με φωνή πού έτρεμε από τη συγκίνησι, θά σας μιλήσω με ειλικρίνεια. Σ'άς άγαπώ! Πρώτη φορά τολμώ νά σας τό όμολογήσω, μά είμαι θέβαιος, ότι είχατε μαντεύσει τό αίσιμά μου.

'Η 'Αιζά δέν άπήντησε, τόν κύτταξε μόνο έλαφρά ταραγμένη και σιωπηλή.

— Ναι, είμαι θέβαιος έξακολούθησε ό βασιλεύς με περισσότερο θάρρος τώρα, ότι είχατε νοιώσει την άγάπη μου. 'Η μόνη μου χαρά, ή μόνη ευτυχία της ζωής μου, ήταν νά 'μπορώ νά σας θλέπω, νά σας μιλω και ν' άκούω τη φωνή σας. Καταλαβαίνετε τώρα πόσο τρομάζω όταν σκέπτομαι πώς μπορεί νά μου φύγετε, πώς μπορεί νά σας χάσω.

Πιστέψτε με δούκισσα ότι μία μόνη μέρα ευτυχισμένη της ζωής μου θυμάμαι. Την ήμέρα πού ό Θεός μου επέτρεψε νά σας γνωρίσω, όχι ως βασιλεύς της 'Ισπανίας, άλλ' ως Άγουστίνος Ντέ Βιλλαφλώρα, έξάδελφός σας, από την ήμέραν εκείνη σ'άς άγαπώ, σ'άς λατρεύω.

— Σήμερα, όπως και κείνο τό θράδ'υ, Μεγαλειότητε, άποκρίθηκε ή 'Αιζά, θά σας μιλήσω κι' εγώ με άπόλυτη ειλικρίνεια: Γιατί αναθέτετε σέ άλλους την έξουσία πού σ'άς έδωσε ό Θεός; Γιατί δέν προσπαθήτε, άσχολούμενος με τά ύψηλά καθήκοντα πού σ'άς επιβάλλει ή θέσις σας νά διασκεδάσετε την πληγή και την άνία πού σ'άς βασανίζουν; Γιατί δέν έχετε τόση βελησι;

— Μόνη έσείς, άπ' όσους με περιστοιχίζουν, δούκισσα, ντέ Σανταρέμ, ξέρετε νά μιλάτε τη γλώσσα της αλήθειας, σαν αληθινή μου φίλη. Την θέλησιν αυτήν μά νάχα έσείς θά μπορούσατε νά μου την δώσετε με τις συμβουλές σας και την παρουσία σας. Μή μ' έγκαταλείψετε, λοιπόν, δούκισσα. Μόνο κοντά σας μπορώ νά έκπληρώσω τόν προορισμό μου και νά θρώ την ευτυχία, ακολουθώντας τόν δρόμο του καθήκοντός πού σεις, καλύτερα άπ' όλους, μπορείτε νά οδηγήσετε σ' αυτόν τά βήματά μου.

Και με τά μάτια δακρυομένα ό Φίλιππος έπρόσθεσε: — Μείνετε, δούκισσα, κοντά μου, σ'άς παρακαλώ, σ'άς τό ζητώ για χάρι. Μακρυά σας ή ζωή μου θά είναι χωρίς χαρά, χωρίς κανένα σκοπό, θλιβερή κι' έρημη. Μείνετε δούκισσα. — Τό έπιθυμούσα κι' εγώ, Μεγαλειότητε, μά δυστυχώς δέν είναι δυνατόν. Δέν μπορώ νά μείνω σ'τά άνάκτορά σας, χωρίς νά φανώ άσεβής προς την

μνήμην της βασιλείσε Μαργαρίτας, πού ύπηρεξεν ή ευεργέτις μου και ή φίλη μου και χωρίς νά έκθέσω την τιμήν και την ύπόληψίν μου σ'τά βέλη των αυλικών σας. Κι' αν άκόμα άκουα τις παρακλήσεις σας κι' αν έδεχόμουν νά μείνω κοντά σας, φοβόμαι ότι θά σας έκαμνα άκόμα πιό δυστυχισμένον. Γιατί, ή ήμέρα πού θ' άπεφάριζα νά γίνω έρωμένη σας, θά ήταν και ή τελευταία της ζωής μου.

'Ο Φίλιππος έκύτταξε και άκουε τη νέα με σεβασμό. — Έχετε δίκαιο, δούκισσα, της είπε, μά ν'οντας μία ύπόκλησι μπροστά της. Θά σας άποδείξω όμως ότι ό έρωσ μου είναι τόσο άγνός και ειλικρινής, ώστε δέν ύπάρχει κανένας φόβος νά σας έκθέσω. Σ'άς παρακαλώ μόνον νά μη φύγετε άκόμη, νά μείνετε τουλάχιστον μία βδομάδα στή Μαδρίτη. 'Ελπίζω νά μ'η άρνηθίτε την τελευταία αυτή χάρι πού σ'άς ζητεί ό βασιλεύς... ό φίλος σας.

'Η 'Αιζά με μία έλαφρά κλισι του όμορφου κεφαλιού της, έδωσε σ'όν Φίλιππο νά καταλάβ'η ότι δεχόταν νά παραμείν'η.

— Σ'άς εύχαριστώ, δούκισσα, φώναξε χαρούμενος ό βασιλεύς. Σ'άς παρακαλώ άκόμη, νά μου ύποσχεθίτε πώς δέν θά φύγετε άπό την Μαδρίτη χωρίς νά με άποχαιρετήσετε.

— Εύχαριστώ την Μεγαλειότητά σας για την τιμή και θά ύπακούσω στήν διαταγήν σας.

— Δέν διατάσσω, δούκισσα, τολμώ μόνο νά σας παρακαλέσω. Θά σας περιμένω, λοιπόν, έδω την ίδια ώρα ύστερα από όκτώ ήμέρες.

'Η 'Αιζά ύποκλίθηκε θεαθείσ'η και άπεσούρη.

'Ο βασιλεύς την παρακολούθησε, έν'ω άπομακρυνόταν, θαυμάζοντας τό ύψηλό και έπιβλητικό της παράσημα, τό ήγεμονικό της βάδισμα.

— Τώρα πού πήρα την άπόφασί μου, έλεγε ό Φίλιππος, έν'ω έθελπε άκόμη την 'Αιζά νά φεύγ'η, είμαι ήσυχος, σχεδόν ευτυχισμένος! έπ'η λέξ'η του. Μάζει πιά και τό μέλλον μου χαμογελά. Χρειάζεται θέβαια θέλησις για νά ύπερνικήσω όλα τά έμπόδια πού θά μου παρουσιασθούν, μά την θέλησι αυτήν θά την έχω, θά μου την έμπνεύσ'η ό έρωσ μου! Άγαπώ την γυναίκα αυτή με έρωτα αληθινό. Κι' άφ'ό ή 'Αιζά προτιμά, νά πεθάν'η παρά νά γίν'η έρωμένη μου τότε πρέπει, ή δούκισσα ντέ Σανταρέμ, νά γίν'η βασίλισσα της 'Ισπανίας και θά γίν'η.

(Άκολουθεί)

ΥΠΗΝΗΣΕ άπότομα: — Τό ένστικτο του αλήτη τόν έκαμε νά νοιώσ'η πώς δέν ήταν μόνος. Μία θωραειά κούρασι τόν άγκάλιαζε όλόκληρο: Τά πόδια του και τά χέρια του έμοιαζαν με μολύβι τόσον τού ήσαν άσηκωτά. 'Η πείνα του θέριζε τά σπλάχνα. Κι' όμως λίγες ώρες προητέρα, όταν έφτασε σ' εκείνο τό σπίτι, τó χαμένο μέσα σ'όν κάμπο, δέν έτόλμωσε νά ζητήσ'η ένα κομμάτι ψωμί, ένα μέρος για νά ξεαπλώσ'η και νά ξεκουράσ'η τó παραδαρμένο του κορμί πού τό βασάνισε ή όδοιπορία όλης της ήμέρας κάτω από τόν καυτερόν ήλιο της Καλλιφορνίας.

Τόν είχε ξυπνήσει ένας ύποπτος θόρυβος, έπάνω στή στίβα του σανού πού είχε ξεπλώσει. Άνασηκώθηκε κι' έρριξε μία ματιά προς τά κάτω. 'Η σκάλα πού είχε χρησιμοποιήσει για ν' άνεβ'η ως εκεί έπάνω, δέν ύπ'ηρχε πιά, όταν, για μία στιγμή, άντίκρυσε δυό ανθρώπους πού την μετέφεραν προς την άπέναντι βίλλα.

— Κλέφτες!, έσκέφτηκε.

Κι' έξακολούθησε νά τούς παρακολουθί με άγωνία, έν'ω μία δεύτερη σκέψις τού έβάρυνε τό μυαλό. 'Αν συνελάμβαναν τούς κλέφτες, άσφαλώς θά έρευνούσαν γύρω από τη βίλλα, θά τόν έβρισκαν και θά τόν νόμιζαν για συνέχο.

Αυτή ή σκέψις άνησυχούσε πολύ τόν Πόδσο Μπίλ. Μέσα σέ δέκα χρόνια, άφ' ότου δηλαδή είχε έγκαταλείψει τό σπίτι του, τη γυναίκα του, τό τεχνικό του γραφείο και βγήκε σαν αλήτης σ'ούς δρόμους, για νά καταπνίξ'η τόν πόνο πού τού έδημιούργησε ή συμπεριφορά της γυναίκας του, ποτέ δέν τού είχε συμβ'η κάτι τό παρόμοιο. Ποτέ του δέν έκλεψε...

Προσπαθούσε πάντα κάπου νά δουλεύ'η.

Τώρα όμως...

Καλύτερα θά ήταν νά φύγ'η. Νά κάμ'η άκόμα κάμποσα χιλιόμετρα δρόμο. Έκανε νά κατέβ'η από τη στίβα του σανού, αλλά σ'άν είδε πώς θάπεφτε με θόρυβο και θά τόν άκούγαν οι άλλοι, έδίστασε...

Ξαφνικά, άντελήφθη πώς σ'τό ξύλο πού ξέφευγε από τη μέση της στίβας, ήταν τυλιγμένο ένα σχοινί. Τό ξετύλιξε και σιγά-σιγά γλύστρησε ως τό έδαφος. Κρύφτηκε, κι' άπ' εκεί έρριξε μία ματιά σ'ούς άλλους, πού τώρα είχαν άκουμπήσει τη σκάλα κάτω από ένα παράθυρο της βίλλας κι' ένας άπ' αυτούς άνέβαινε βιαστικά τά σκαλο

Ένα δραματικό διήγημα του ΛΟΥΙ-ΙΤΖΙ ΓΚΑΡΡΟΝΕ

πάτια της. Κάτω από τό φως του φεγγαριού έλαμπε ένα σίδερο. Ένας άκοφτός θόρυβος άκούστηκε και τό παράθυρο άνοιξε. 'Υστερα είδε τό στρογγυλό φως ενός φανού πού ξεχύθηκε σ'τό δωματίο.

— Κλέφτες είναι! είπε ό Μπίλ με βεβαιότητα.

Στάθηκε άκίνητος. 'Η άγωνία του έκοβε την άναπνοή. Έρριξε άκόμη μία ματιά, κι' είδε νά βγαίνει από τό παράθυρο ό κλέφτης μ' ένα μπόγο πού κουνιόταν ώστόσο έπάνω στήν πλάτη του.

Όστε δέν ήσαν κλέφτες, αλλά κιννάπερς. Θά είχαν άρπάξει κανένα παιδί από τη βίλλα, για νά ζητήσουν άργότερα λύτρα από τούς γονείς του.

— Όχι! Αυτό δέν τό επιτρέπω!, έμούγγρισε ό Μπίλ.

Κανείς από τούς δυό κακοποιούς δέν τόν είχε άντιληφθί. Έκείνος πού είλε μείνει κάτω στή σκάλα κυττούσε πώς νά βοηθήσ'η τόν σύντροφό του πού κατέβαζε τόν μπόγο.

'Ο Μπίλ τότε, τόν πλησίασε σιγά-σιγά και κααφέροντάς του μία γερή γροθιά σ'τό κεφάλι, τόν ξάπλωσε καταγής. Την ίδια σχεδόν στιγμή, ό άλλος κατέβαινε τό τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας. 'Ο Μπίλ άρπαξε τότε μ' έτοιμότητα τόν μπόγο, τόν άκούμπησε κάτω και ρίχτηκε με μανία σ'όν κακοποιό.

'Ο άπαγωγεύς τράβηξε

τό πιστόλι του για νά πυροβολήσ'η αλλά ό Μπίλ τού τό άρπαξε από την κάννη και τώστριψε. Μία πιστολιά άκούστηκε χωρίς όμως ή σφαίρα της νά βρ'η στόχο. Μία δραματική πάλη έπακολούθησε. 'Ο μπόγος έξακολούθησε νά κιν'ηται.

Για μία στιγμή, έν'ω ό Μπίλ νόμιζε πώς είχε καταβάλει και τόν δεύτερο κακοποιό, ό πρώτος άπλωσε τό χέρι και τού άρπαξε δυνατά τό δεξί του πόδι. Μία γερή κλωτσιά όμως σ'τό πρόσωπο, τόν έκανε νά έγκαταλείψ'η την προσπάθειά του, αλλά συγχρόνως, άντήχησε ένας πυροβολισμός και μία σφαίρα σφηνώθηκε σ'όν ώμο του Μπίλ.

— Δολοφόνε!, έμούγγρισε με σφιγμένα δόντια ό Μπίλ.

Τόν άρπαξε γερά και τόν κύλισε σ'τό έδαφος, όταν άκούστηκαν φωνές. 'Ο Μπίλ κρατούσε σφιχτά τόν κλέφτη και δέν τόν άφήσε, παρά μόνον όταν είδε νά τόν συλλαμβάνουν και τότε έπεσε άποκαμωμένος σ'τό έδαφος. 'Οταν άνοιξε τά μάτια, είχε πιά ζημερώσει. «Πού βρίσκομαι;» άναρωτήθηκε. Τό κεφάλι του ήταν βαρύ. Έφερε τό χέρι και έπιασε τούς έπιθόσους με τούς όπίους του τό είχαν δέσει. Ένας δέξος πόνος τόν έκαμε νά μουγγρίσ'η. 'Ο δεξιός του ώμος ήταν τυλιγμένος σ'ούς έπιθόσους. 'Η σφαίρα τού είχε κάνει μία βα

θειά πληγή. Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε σ'τό κατώφλι της πόρτας τού δωματίου μία γυναίκα. Χαμογελούσε φοβισμένα, αλλά με τόση γλυκά σ'τά μάτια! 'Ο Μπίλ την κύτταξε για λίγο και νόμισε πώς ώνειρευόταν.

— Πέτζυ!, ξεφώνισε τρίβοντας τά μάτια του.

Μία έκφρασις πόνου ζωγραφίστηκε σ'τό πρόσωπό του, έν'ω προσπαθούσε με κάθε τρόπο νά κατέβ'η από τό κρεβάτι. Δυό χέρια όμως τόν έπιασαν από τούς ώμους και τόν άνάγκασαν νά ξεπλώσ'η. 'Ηταν ή γυναίκα του!

— Συγχώρησέ με, Μπίλ! μουμούρισε. Έπρεπε νά χωρίσω με για νά νοιώσω πόσο μου ήσουν πολύτιμος! 'Ημουν πολύ νέα και δέν ένώνωριζα τη ζωή, δέν ένιωθα τις θυσίες πού έκανες για μένα...

»Μόλις έφυγες έπούλησα τό γραφείο σου. Μου έδωσαν μερικές χιλιάδες. 'Αργότερα όμως άναγκάστηκα νά δουλέψω για νά ζήσω...

Στά λόγια της εκείνα ύπ'ηρχε κάποιο μυστικό. 'Ο Μπίλ άνοιξε τά μάτια κι' είδε έπάνω από τό κεφάλι του τό γλυκό πρόσωπο, τά ξανθά μαλλιά και τά γαλανά μάτια της Πέτζυ. 'Ηταν άκόμη ωραία, αλλά σ'τό μέτωπό της ύπ'ηρχαν μερικές ρυτίδες.

— Πέτζυ, μουμούρισε, μά δέν είχα τη δύναμι νά συνεχίσ'η.

Την ίδια στιγμή, ή πόρτα άνοιξε κι' ένα ξανθό κοριτσάκι μ'ήκε μέσα σ'τό δωμάτιο κι' είδε τη γυναίκα πού ήταν γονατιστή μπροστά σ'τό κρεβάτι του Μπίλ.

— Μπίλ! Μπίλ!, έξεφώνισε ή Πέτζυ. Θέλεις ν' άγκαλιάσ'ης τό πλάσμα πού έσωσες;

— Από τούς κλέφτες; ρώτησε μ' άδύνατη φωνή ό Μπίλ.

— Ναι, έσωσες τό παιδί σου!

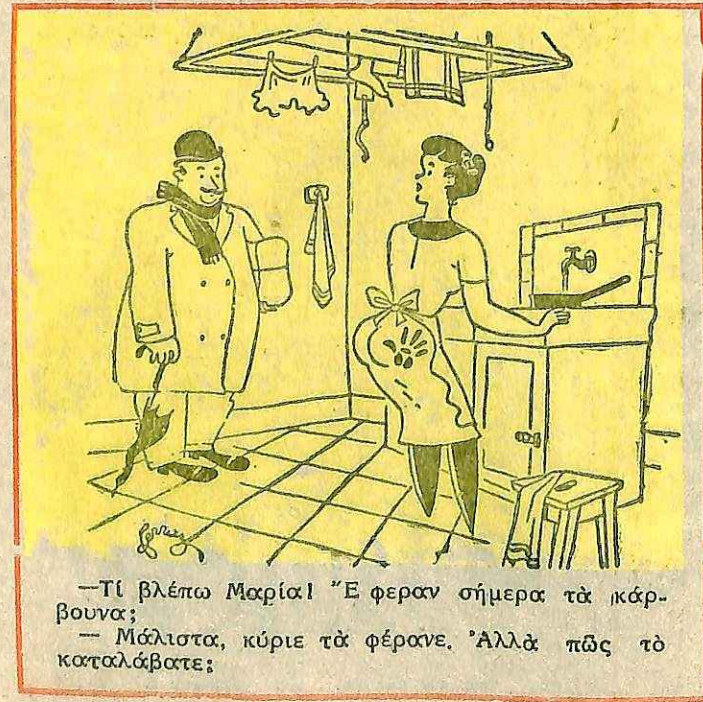
— Τό παιδί μου; Πώς; 'Οταν έφυγα έπρόκειτο νά γίν'ης μητέρα;

— Ναι, Μπίλ! Έλα κι' άγκάλιασε τό παιδί σου, την Άννυ. 'Οταν γεννήθηκε, σέ ζήτησα παντού, αλλά δέν σέ βρήκα. Τώρα όμως, πού είσαι κοντά μας, δέν θά ξαναφύγ'ης πιά.

»Θά ξαναρχίσ'ητε δουλειά σου, θά είσαι όπως και πριν ό μηχανικός Μπίλ Πέρκινς. Ναι; Πές μου το Μπίλ!

— Ναι, άγάπη μου, απάντησε ό Μπίλ, και την έσφίξε στήν άγκαλιά του, δακρυσμένος.

ΛΟΥΙ-ΙΤΖΙ ΓΚΑΡΡΟΝΕ

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.
Η ιδέα που ή Παυλίνα, η ζωηρή μαθητεύουσα, μένη της κ. Μποστέλ, είχε δώσει στη Τζέννη ότι πιθανόν εκείνος που άγγαυσε να μην ανταποκρινοτά, στο αίσθημά της, κατεδίωκε διαρκώς το φτωχό κορίτσι και καθώς η μελαγχολία είχε φουντώσει τώρα μέσα της, στη σκέψη ότι εκείνος δεν έρχοταν γιατί ού, τε την συλλογιζόταν πιά μέρα με την ημέρα το πρόσωπο της Τζέννης μαραινόταν περισσώτερο, τή μαγουλά της άρχισαν να γίνωνται ωχρά και όταν παραμελούσε να προσφύλασθ, τα μάτια της έπαιναν μια τόσο φανερά έκφραση μελαγχολίας, που η Παυλίνα της έλεγε:
—Αν έσκαλουθήσῃς έτσι, θ' άρρωστήσῃς να τό ξέρῃς!...)

28ον

Και τή φορά αυτή τα λόγια της Παυλίνας ήταν αληθινά. Καίτοι άναίσθητη και έπιπολαία κατ' έπιφάνειαν ή μικρή αυτή μαθητεύουμένη είχε εν τούτοις καλή καρδιά και θέλοντας την κατάρτισαι της φίλης της, πήρε την σταθερή άποψή να έπιχειρήσει τα πάντα για να παύση ή νέα αυτή συνάδελφός της να μαραινεται από την λύπη της.

Αφήνοντας λοιπόν κατά μέρος την τακτική των ύπαινωμών και των μικροτεχνασμάτων, άρχισε άμέσως να θαδίζει προς τον σκοπόν της.

Πρέπει πρωτίτερα από κάθε άλλο, μικρούλα μου, της έλεπε, να μάθης άν αυτός ο Μαρσιάλ σε συλλογίζεται, να ή όχι! Δεν πρέπει να κιτρινίζης και να τρέμης, όπως κανείς τώρα, αλλά ν' άπαντήσης με ειλικρίνεια.

—Μά τί θέλεις να σοῦ πῶ, Παυλίνα; τραύλισε ή Τζέννη.

—Και πρώτα-πρώτα ξέρεις τί δουλειά κάνει ο Μαρσιάλ;

—Όχι!...

—Πώς; Τόν άγαπούσες και δεν τόν ρώτησες τί δουλειά κάνει; Και ποιός σοῦ λέει ότι είνε της ίδιας με σένα, κοινωνικής τάξεως; Μπορεί να είνε κανένας πλούσιος κι' άν είνε έτσι, καταλαβαίνεις, πουλάκι μου, πῶς; δεν μπορεί νάναι σοδάρά τα πράγματα...

Η Τζέννη άκουσε χωρίς να λήη τίποτε. Κάθε λέξη της Παυλίνας ήταν κι' ένα πλήγμα που καταφερόταν κατ' εὐθείαν στην καρδιά της.

Κάθε τι που άκουε την έτάρασσε πῶς θαθειά ακόμα και μεγάλωνε την άμφιβολία που είχε γεννηθή κιόλα μέσα της.

Η Παυλίνα όμως τή φορά αυτή, ήταν άποφασισμένη να ανακρίνη ως τό τέλος τή μικρή φίλη της.

Γι' αυτό, ύστερα από λιγόστιγη σιωπή, ξανάρχισε:

Γιά τό καλό σου τά λέω αυτό, Τζέννη μου. Κι' ή γνώμη μου είνε πῶς τά πράγματα πρέπει να γίνουν φῶς φανάρι. Κάμε ὅ,τι έκαμα κι' εγώ.

—Εσύ;

—Μπαί σου φαίνεται παράξενο; Γιατί, παρακαλώ; Δεν αξίζει κι' εγώ ὅπως κάθε άλλη να μὸ κάνουν έρωτα; Μόνο εγώ ήθελα να μην εΙ-

νε ψεύτικος έρώς...

—Άγαπᾷς κι' εσύ, λοιπόν; διέκοψε ζωηρά ή Τζέννη που φανέρωνε έτσι χωρίς να τό θέλη, την ψυχική της κατάσταση.

—Και τό σπουδαιότερο, μικρούλα μου, είνε πῶς μ' άγαπᾷ στά σωστά έμένα ένα καλό παιδί!... έλεπε με ύπερηφάνεια ή Παυλίνα. Κι' άκόμη, εγώ ξέρω και ποιός είνε αυτός που μ' άγαπάει! Είνε ένας πολύ καλός έργάτης που τώρα κάνει μ' ένα γέρο σύντροφό του, τό γύρω του στην Γαλλία και μὸ υποσχέθηκε πῶς μόλις χωρίση πάλι εδῶ, θα πάη να τό δηλώσῃ στη θεία μου, σ' αυτήν που μ' άνέθρεψε απ' τὸν καιρό που πέθανε ή μητέρα μου...

—Αί τό ξέρει ή θεία σου;...

—Όχι άκόμα, είνε ὅμως τό ίδιο, γιατί δεν θ' άρνηθῇ να με δώση γυναίκα σ' έναν καλὸν έργάτην. Τι καλύτερο θέλω εγώ!

Κι' άφού σταμάτησε λίγες στιγμές, ξανάρχισε πιάνοντας τά χέρια της Τζέννης:

—Γιά να ξανάρθουμε ὅμως σ' αυτό που πρέπει να κάμης τώρα κι' εσύ, θα σοῦ πῶ τί έκαμα την ημέρα που καταλάβα πῶς δυὸ νέοι προσπαθοῦσαν με κάθε τρόπο να με συναντήσουν τις Κυριακές που πήγαινα στη θεία μου. Όταν είδα πῶς μ' έκύτταζαν μέσ' τά μάτια, χωρίς να τολμοῦν να πλησιάσουν, τότε είπα σ' εκείνον που με γλυκοκύτταζε:

«Γιατί με παραφύλας κάθε Κυριακή;

«Κάτι ήθελα να σοῦ πῶ!...

«Αὐτό θά πῇς πῶς σ' άρέσω, ὅπως καταλαβαίνω εγώ τουλάχιστον!

«...Και πῶς σ' άγαπῶ μ' ὅλη μου την καρδιά.

«Τί δουλειά κάνεις;

«Είμαι σιδηρουργός και καλὸς έργάτης μάλιστα! Και σὺ;

—Εγώ είμαι «κεντίστρια».

Και ή Παυλίνα, άφού συνέχισε τή διήγησή της στὸν ίδιο τόνο, πρόσθεσε σὸ τέλος συμπερασματικά:

—Όπως βλέπεις, λοιπόν, μικρούλα μου, εγώ είχα πάρει τά μέτρα μου για να μάθω με ποιὸν είχα να κάμω και τί μπορούσα να έλπίζω.

Και γι' αυτό τώρα είμαι χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη γι' αυτό γελά και τραγουδῶ, γιατί είμαι βέβαιη πῶς ὁ δικός μου μ' άγαπάει και πῶς θάρθῃ να με στεφανώθῃ όταν θα είμαστε τέλεια κεντίστρια και θα είμαστε εὐτυχισμένοι σάν ένα ζευγαράκι τρυγόνια, γιατί είνε κι' εκείνος άνοιχτόκαρδος, ὁ έρωμένος μου, και καλό παιδί, ὅχι σάν τὸν άλλους...

Ο άστέιος τώρα τόνος της Παυλίνας σάν νάφερε κάποια άπότομη μεταλλαγή στίς σκέψεις της Τζέννης, που άρχισε να καταλαβαίνει πόσο δική είχε ή φίλη της θέλοντας να την καταστήσῃ προσεκτική γύρω απ' τά ζητήματα τοῦ έρώτος που μπορούσαν

να της παράσχουν τόσο σκληρές άπογοητεύσεις.

—Αχ! τί εὐτυχισμένη που είσαι, Παυλίνα! ψιθύρισε άναστενάζοντας!

—Και θέλω, μικρούλα μου, να γίνῃς άλλο τόσο κι' εσύ! είπε φιλώντας την στά μάγουλα ή Παυλίνα.

Η Τζέννη χαμήλωσε τά μάτια της και δυὸ δάκρυα ὕγραιναν τις βλεφαρίδες της.

—Δεν πρόκειται να κλαῖς τώρα, έκαμε ή Παυλίνα. Τὸ κάτω-κάτω τά που σοῦ λέω, σοῦ τά λέω για τό καλό σου. Κι' έπειτα... ὅλα μποροῦν να διορθωθοῦν.

Η μαθητευομένη φάνηκε σάν να σκέπτεται λίγες στιγμές κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Άκουσέ με καλά, Τζέννη! Θά περιμένω λίγες μέρες άκόμα να δῶ άν έλθῃ. Άλλ' άν άργήσῃ πολύ...

Η Τζέννη κύτταξε τή φίλη της γεμάτη έκπληξι.

—...Ε, λοιπόν, ναί, θέλω να σοῦ πῶ πῶς άν άργήσῃ πολύ νάρθῃ να σε ιδῇ, πρέπει να μάθω με έμεις τί γίνεται!... Κι' αυτό θά τ' αναλάβω εγώ, πρόσθεσε ή Παυλίνα με ὕφος άποφασιστικό

—Αλήθεια, ὅμως, ξανάπε, που κάθεται αυτός ὁ κ. Μαρσιάλ;

—Δεν ξέρω!

—Πῶς! Οὐτ' αυτό! Μά άφού πῇγες σὸ σπῖτι του...

—Αί έκαμε ή Τζέννη που ή φράσις αυτή της θυμισε τόσες σκληρές άναμνήσεις, μήπως ήταν δυνατό, στη ευστυχία που βρισκόμουνα να μὸν έλθῃ ή ιδέα να φροντίσω να μάθω την διεύθυνσι τοῦ προστάτου μου!...

Και χαμηλώνοντας τά μάτια, πρόσθεσε με δισταγμό:

—Μήπως ήξερα...τί θά συνέβαινε! Δεν ήξερα... άν θά ξανάβλεπα ποτέ εκείνον που με τόση καλωσύνη μ' έφιλοξένησε!

—Τότε, άφού δεν ξέρεις τή διεύθυνσι του, θα τό ξεφωλησῶ εγώ, τὸ πουλάκι σου... Εὐτυχῶς που δεν είμαι δειλὴ κι' έχω γλώσσα καλά άκονισμένη, καθώς λένε, χωρίς να λογαριάσω με πῶς έχω επίσης και καλά πόδια, πράγμα που μὸν επιτρέπει να κάμω πολύ δρόμο όταν με στέλνουν με τό κουτί στά σπῖτια... Γι' αυτό βλέπεις, μικρή μου, δεν άρνῶ ποτέ ὅπου με στέλνουν...

Στάθηκε λίγες στιγμές κι' όταν είδε τή Τζέννη να ξανασκουπίζει τά δάκρυά της, πρόσθεσε:

—Δεν είνε άνάγκη να λυπάσαι, μικρή μου. Τά είπαμε. Πρίν περάσουν ὅκτω μέρες, εγώ θα μάθω τή διεύθυνσι τοῦ έρωτευμένου σου!

Οι ὀκτώ ὅμως μέρες, που ὥρισεν ή μαθητευομένη, πέρασαν κι' ο Μαρσιάλ δεν φάνηκε καθόλου σὸ σπῖτι

της κ. Μποστέλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΕΣ ΤΟΥ

ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΝΤ' ΩΜΟΝ

Ενῶ ή παραμάνα τοῦ κόμητος ντε Μοράν, Φραγκίσκα Μπερέν, με τις θλίψι στη καρδιά, για τὸν χαμό τοῦ κυρίου της και της μικρούλας της Λευκής, περνοῦσε τις μέρες της σὸ μικρό της σπιτάκι τοῦ Φοντεναί—Ωρόζ, σκεπτομένη τί θ' άπέκαμε τὸν άγαπημένο γυιὸ της Μαρσιάλ, μια και ὁ συμβολαιογράφος της είχε δηλώσει, ὅτι δεν θα μπορούσε να πληρίνῃ πιά τῇ διδασκτῇ του, που ὡς τότε της κατέβαλλε έντολῇ τοῦ κόμητος ντε Μοράν, ξαφνικά πήρε μι μέρα ένα γράμμα από τὸν συμβολαιογράφου κ. Ντεγκαλλῶ, που της έγραφε ὅτι ήταν άνάγκη να περάσῃ από τό γραφεῖο του.

Η έκπληξις της άγαθῆς Φραγκίσκας ὡπῆρξε μεγάλη στην πρόσκλησι αυτή γι' αυτό, ξαναδιαβάζοντας την σύντομη εκείνη πρόσκλησι δέ ὑπόρεσε να μην πῇ στὸν άντρα της.

—Τί άλλη συμφορά έχουμε να μάθωμε άραγε;

Γιά μιὰ στιγμὴ φαντάσθηκε, ὅτι ὁ κληρονόμος τοῦ κόμητος ντε Μοράν, Γκοντράν ντ' Ωμόν —για τὸν ὁποῖο είχε τή χειρότερη ιδέα, από τότε που άκουσε τὸν κόμητα ντε Μοράν να λῇ σε μιὰ στιγμὴ εξέφρασις: «Ο ἄθλιος, στιγματίζει ὀλόκληρη την οἰκογένειά μου»—θα διέταξε άσφαλῶς τὸν συμβολαιογράφου του να διακόψῃ από τώρα την έπιχορήγησι τοῦ Μαρσιάλ πρίν τελειώσῃ και την τελευταία τριμηνία τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Και στη σκέψι αυτή τά μάτια

της άστράψαν από θυμό. Ὡστόσο πήρε την άπόφασι να πάη και τό γρηγορώτερο μάλιστα σὸν συμβολαιογράφου που την καλοῦσε.

—Κι' άν ακόμα πρόκειται να τοῦ τά ψάλω, αὐτοῦνοῦ τοῦ κυρίου, είχε πῇ στὸν Μπερέν, δεν θέλω να χάσω τὴν εὐκαιρία αυτή.

Εφυγε λοιπὸν για τό Παρίσι άποφασισμένη να μιλήσῃ ὅπως έπρεπε σὸν άνθρωπον εκείνο που άλλοτε παρυσιαζόταν σάν πραγματικός φίλος τοῦ κυρίου της, δεν ὑπόρεσε ὅμως να μην έκπλαγῇ για τὴν τελείως διαφορετικὴ απ' ὅτι την περίμενε, ὁποδοχὴ που της έκαμε ὁ κ. Ντεγκαλλῶ ὅταν θρέθηκε σὸ συμβολαιογραφείο του.

—Ναί, καλή μου γυναίκα, της έλεπε ὁ περιεργός εκείνος άνθρωπος, είμαι εὐτυχῆς που ὁ πελάτης μου ήκολούθησε τις συμβουλές που τοῦ υπηγόρευσεν ή καρδιά του και ὁ σεβασμός του πρὸς τὴν μνήμην τοῦ κόμητος ντε Μοράν... Είνε πράξις γενναιοδωρίας, τὴν ὁποίαν θα συμβόλευα κι' εγώ ὁ ίδιος άν δεν έρχόταν αὐθόρμητα σὸ νοῦ τοῦ κληρονόμου τοῦ κυρίου ντε Μοράν να εξακολουθήσῃ τις άγαθοεργίες τοῦ άγαπημένου εξαδέλφου του...

Και με λίγα λόγια ὁ κ. Ντεγκαλλῶ ἐξήγησε στην κατάπληκτη για τὴν μεταβολὴ αὐτῇ Φραγκίσκα, ὅτι ὁ κ. Γκοντράν ντ' Ωμόν, μόλις έμαθε ἀπὸ τό στόμα τοῦ ίδιου ὅτι ὁ κόμης ντε Μοράν ξεπαίδευε τὸν γυιὸ της παραμάνας του, έπεδοκίμασε τὴν γενναιοδωρία εκείνη κι' έπρόσθεσε ὅτι θα εξακολουθοῦσε κι' εκείνος ὅ,τι ὁ «πολύκλαυστος» εξαδέλφος του άρχισε.

Η δύστυχη Φραγκίσκα δεν ήξερε πιά τί να υποθέσῃ και κύτταξε τὸν συμβολαιογράφου σάν νάθελε να βε-

—...Τότε είπα σ' εκείνον που με νλυκοκύτταζε: «Γιατί με παραφύλας κάθε Κυριακή;»

βαιωθῇ ὅτι ὁ άνθρωπος εκείνος δέ την κοίτῃ.

Ὡστόσο ὑπογεώθηκε ἀπὸ τὰ πράγματα να πιστεῦσῃ, γιατί ὁ Μαρσιάλ της συνέχιζε τακτικά πιά τὴν εκπαίδευσί του και κάθε χρόνο σημείωνε και νέες επιτυχίες που τοῦ διεγράφαν λαμπρότητα μέλλον.

★

Ο Γκοντράν ντ' Ωμόν, άνθρωπος με τυχοδιωκτικὸ παρελθόν ήξερε να ὑποδύεται τεχνικῶτα τὸν ρόλον τοῦ προστάτου κι' ὁ έμπειρος αὐτὸς ὑποκριτῆς δεν άργησε και πολύ να άποκτήσῃ τή συμπάθεια τὸν περισσώτερον απ' εκείνους που ὑπῆρξαν εἰς τὴν ὑπηρεσία τοῦ κόμητος ντε Μοράν, που δεν μπορούσαν να κρύψουν τὴν έκπληξι τους γιατί ὁ κληρονόμος — καίτοι τὸ πένθος είχε λήξει πρὸ πολλοῦ — εξακολουθοῦσε να κρατῇ κλεισμένες τις πόρτες τοῦ μεγάρου του.

Ο άθλιος αὐτὸς δολοφόνος είχε έναρκαθῇ τόσο πολὺ με τό πρόσωπο που ήθελε να παίξῃ σὸ μέλλον, ὥστε κι' αὐτὴ ή Φραγκίσκα άναγκάσθηκε σιγά-σιγά να μεταβάλῃ ιδέα για τὸν συγγενῇ που ὁ κόμης ντε Μοράν θεωροῦσε ὡς τυχοδιωκτικὴ καὶ άνθρωπο πολὺ επικίνδυνον και έφθασε μάλιστα σὸ σημείο να πιστεῦσῃ ὅτι ὁ άγαπημένος της κύριος μπορεί και να είχε γελαστῇ.

Ἀλλὰ κι' ὁ Γκοντράν, που δεν άφηνε καμμιὰ εὐκαιρία χωρίς να φροντίζῃ να ἐδραιώνη, με τὸν τρόπον του, τὴν ιδέαν αὐτήν, όταν ξαφνικά πέθανε ὁ άντρας της Φραγκίσκας, ὅχι μόνον κατέβαλε ὅλα τὰ έξοδα της κηδείας αλλά και άκολούθησε μάλιστα τὴν έκφορά του σὸ Φοντεναί—Ωρόζ.

Γυρίζοντας δὲ ἀπὸ τό νεκροταφείο είπε με ὕφος αληθινὸ προστάτου στή χίρσα, μιλώντας της με ἐπιτηδευμένη εὐγένεια κι' ὅχι σάν πρὸς γυναίκα που ὑπηρετῆσε σὲ σπῖτια.

—Τώρα καλή μου, κυρία Μπερέν, που θα θρεθῇς ὀλομόναχη πιά, θα φροντίσω να σοῦ ὅρω μιὰ δουλειά που να σοῦ επιτρέπῃ να ζῇς πιδ άνετα και να μη χωριστῇς πιά απ' τὸ μονάκριβο παιδί που σοῦ μένει, ἀπὸ τὸν Μαρσιάλ σου.

★

Πραγματι, όταν ακόμα ή καλή Φραγκίσκα ήταν καταλυτημένη ἀπὸ τὰ τραγικά γεγονότα που διεδραματίσθησαν, σὸ μέγαρο ντε Μοράν, έχανε ξαφνικά και τό μικρότερο παιδί της τὸν Ἄντρέα, που άναγκάστηκε ν' αφήσῃ στίς φροντίδες τοῦ άντρός της κηπουροῦ Μπερέν, για να μῇ στήν ὑπηρεσία τοῦ κόμητος ντε Μοράν και τώρα έμενε μόνη της στή ζωή, ζώντας μακριά απ' τὸν άγαπημένο της Μαρσιάλ που σπούδαζε σὸ Παρίσι.

Και ὁι μονές εὐχάριστες μέρες της ζωῆς της, μιὰς ζωῆς αφιερωμένης στή λύπη που της προξενούσε ή άνάμνησις τοῦ παρελθόντος, ήταν τώρα εκείνες που ὁ Μαρσιάλ, ὁ μονάκριβος γυιὸς της που τὸν ελάτρευε, έρχόταν να τὴν δῇ σὸ Φοντεναί—Ωρόζ.

Ἀπὸ τὴν ημέρα ὅμως που ὁ νεαρὸς φοιτητῆς θρέθηκε ξαφνικά σὸ

δρόμο εκείνης που ο Ζακόμπ Μενιέ, εις ανάμνησιν του κοριτσιού του που έχασε σε μικρή ηλικία, είχε δώσει το όνομα Τζέννη, δεν είχε επισκεφθή παρά μία φορά μονάχα το Φοντεναί Ωρόζ.

Και για να δικαιολογήση την τόσο παρατεταμένη άργοπορία του αυτή ο Μαρσιάλ, προφασιζόταν στη μητέρα του, ότι η προπαρασκευή του για τις εξετάσεις τον απασχολούσαν υπερβολικά.

Και λέγοντας το άθωο αυτό ψέμα ο Μαρσιάλ δεν μπόρεσε να μη κοκκινίση, όχι μόνον γιατί ήταν άναγκασμένος να υποκρίνεται αλλά και γιατί η ανάμνησις της Τζέννης, τη στιγμή εκείνη, του προεξοφούσε στην καρδιά μια γλυκεία συγκίνησι που δεν είχε δοκιμάσει ως τότε.

Η μεταβολή του όμως αυτή iεν ξέφυγε από το παρατηρητικό μάτι της μητέρας του, που τον ρώτησε χαμογελώντας αγαθά:

—Τί μου κρύβεις, λοιπόν, Μαρσιάλ μου;

—Τίποτε, μητέρα.

Την φορά αυτή ο Μαρσιάλ ψευδώς έσπεκεμένως, "Ηθελε να κρατήσει μυστική, κι' απ' τη μητέρα ακόμα, την καλή πράξι που είχε κάμει σώζοντας από τον δρόμο ένα άπροστάτευτο κορίτσι. Το φαινόταν πως θα κατέστρεφε το τόσο νέον γι' αυτόν αίσθημα που δοκίμαζε, αν το έκμυστηρεύονταν.

Η μητέρα του όμως, που ήξερε να διαβάξη και μέσ' τα μάτια του παιδιού της, δεν άρκεστηκε στην σύντομη κι' άρνητική αυτή απάντησί του.

—Κάτι μου κρύβεις, Μαρσιάλ, είμαι βέβαιη, ξανάπε με το ίδιο άναθ χαμόγελο που μονάχα οι μητέρες ξέρουν να χαρίζουν.

Κι' έπειδη εκείνος δεν άπήντησεν άμέσως, η Φραγκίσκα τόνισε με κάποια σκόπιμη ζωηρότητα.

—Όταν θέλεις να κρύψεις κάτι από την μητέρα σου, παιδί μου, πρέπει να μάθεις να λές ψέματα με περισσό τερη τέχνη.

Ο Μαρσιάλ όμως είχε σταθερή άπόφασι να μην όμολογήση τίποτε, τουλάχιστον την ήμέρα αυτή, γι' αυτό θιάσθηκε ν' αλλάξη συζήτησι.

—Σου φέρνω ένα νέο, μητέρα, άρχισε.

—Και καλò νέο, βέβαια! Στοιχηματίζω πως το κατάλαβες.

Κι' άφου σκέφθηκε λίγες στιγμές.

—Πρόκειται γι' αυτό που μου είπεν ο κ. ντ' Ωμόν, πρόσθεσε.

—Για μια μεταθέσι που σκοπεύει να σου κάμη από το φτωχικό αυτό σπιτάκι μας, μητέρα. Ναι... πραγματικώς αυτό είνε!

—Α! τί καλός άνθρωπος! Πόσο φροντίζει για μένα... για μάς, θέλω να πώ, έκαμεν ή Φραγκίσκα διορθώνοντας τον έαυτο της.

Τότε ο Μαρσιάλ άγκαλιάζοντας την της είπε με λίγα λόγια πως ο Γκοντράν ντ' Ωμόν, όπως του έδήλωσε, άπεφάσισε να πραγματοποιήση το σχέδιο για το όποιο της είχε πη κάτι σχετικό πριν λίγο καιρό.

Της έξηγησε δηλ. ότι ο Γκοντράν είχε αγοράσει μια έπαυλι στα περίχωρα του Παρισιού και άπεφάσισε να την έγκαταστήση σ' ένα άπ' τα περίπτερα, μέσα στο πάρκο, του μεγαλοπρεπούς αυτού κτήματος, γιατί σ' ένα τέτοιο έπρεπε να καθόταν πιά, έλεγε ο κ. Γκοντράν, ή μητέρα του άυριανού δικηγόρου που, κατά πάσαν πιθανότητα, ήταν προωρισμένος να καταλάβη σε λίγο περιφανή δικαστική θέσι...

Τέλος ο Μαρσιάλ, άφου άνεκοίνωσε στη μητέρα του τα όσα του είπε ο κ. ντ' Ωμόν, της πρόσθεσε ότι την άλλη μέρα κάποιος ύπηρετης του προστάτου θάρχόταν να την παραλάβη και να την οδηγήση στην έπαυλι για να κάμη μόνη της όλες τις άναγκαίες προετοιμασίες για την προσεχή της έγκατάστασι.

—Θά είμαι έτοιμη, έκαμε ή Φραγκίσκα κι' ύστερα από λιγόστιγη σιωπή πρόσθεσε κυττάζοντας τον γυιό της κατάματα:

—Βλέπεις, παιδί μου, είνε κι' αυτός ένας τρόπος να δείχνη κανείς την εύγνωμοσύνη του, με το να φαίνεται δηλ. πρόθυμος να κάμη τις έπιθυμίες εκείνων που του παρέχουν έκδούλευσι... Είνε λοιπόν περιττόν, παιδί μου, να σου συστήσω να είσαι πάντα έτοιμος στην πρώτη πρόσκλησι του προστάτου σου. Μη ξεχνάς, Μαρσιάλ, ότι έμεις ως τώρα είμαστε ύποχρεωμένοι άπέναντι του κ. ντ' Ωμόν και ότι δεν μάς δόθηκε ακόμα εύκαιρία να του κάνωμε κι' έμεις τη παρामीκή έκδούλευσι.

Ακούοντας τη μητέρα του ο Μαρσιάλ με τα μάτια χαμηλωμένα δεν άργησε να κατάλαβη τί έκρυβαν τα λόγια της αυτής. Φυσικά, πριν λίγο καιρό, θα μπορούσε να της άπαντή-

ση ότι δεν ζητούσε παρὰ να θρῆ την εύκαιρία ν' άποδείξη στον κ. ντ' Ωμόν ότι δεν είχε να κάμη με κανένα άχάριστον... Απ' τη στιγμή όμως που άντικρυσε την Τζέννη έννοιωθε πολύ καλὰ ότι θα του ήταν άδύνατο, έστω κι' αν μ' αυτό έπρόκειτο να άποδείξη την εύγνωμοσύνη του στον κ. ντ' Ωμόν, να διαθέση την καρδιά του.

Η μητέρα του του έκαμε τώρα ένα ύπαινιγμό που τον έθιγε καιρίως στην αυτοδιάθεσι των αισθημάτων του.

Θέλοντας όμως να δώση τέλος στη συζήτησι αυτή που αν παραινόνταν, θα τον έφερνε σε δύσκολη θέσι:

—Καλή μου μητερούλα, είπε, αν ο κ. Γκοντράν ντ' Ωμόν μάς φορτώνη σήμερα από εύεργεσίες, θα μάς τύχη ίσως, καμιά μέρα ή εύκαιρία να του άποδείξωμε την εύγνωμοσύνη μας, όχι με λόγια, αλλά με έργα...

Η Φραγκίσκα που παρεξήγησε τα λόγια του γυιού της, άφησε να διαγραφή στα χείλη της ένα χαμόγελο ικανοποίησεως, και...

—Προτιμώ καλύτερα να σ' άκούω, να μιλάς έτσι, Μαρσιάλ μου, είπε, κυττάζοντας τον νέο με βλέμμα που εξέφραζε όλη τη μητρική στοργή που πλημμύριζε την καρδιά της. Μετά σκυθρωπάζοντας κάπως, τον ρώτησε ξαφνικά:

—Μα γιατί είσαι τόσο μελαγχολικός, παιδί μου; τώρα που δεν έχωμε παρὰ να περιμένωμε με ύπομονη το μέλλον; Κι' έπειτα μήπως το μέλλον αυτό δεν φαίνεται από τώρα ότι θα είνε λαμπρό, πολύ λαμπρότερο από ό,τι έλπίζαμε;

Ο Μαρσιάλ όμως που άκούοντας τακτικά τα όλο συγκίνησι στοργικά λόγια της μητέρας του, έννοιωθε πως γρήγορα θ' άναγκαζόταν σ' έκμυστη ρεύσεις που ακόμα δεν ήθελε να κάμη, έπροφασίσθηκε και πάλι την άμεσον άνάγκη των μελετών του διπλώματος και έσυντόμευσε την παραμονή του στο Φοντεναί Ωρόζ.

Η Φραγκίσκα έκαμε πως πίστεψε στη δικαιολογία του αυτή, μα έπειδη μέσα της ήταν πεπεισμένη ότι κάτι άλλο άπασχολούσε τον γυιό της άγκαλιάζοντας τον σφιχτά την ώρα της άναχωρήσεώς του, ύποσχέθηκε στον έαυτο της να διευκρινίση τί ήταν αυτό το άλλο, στην πρώτη εύκαιρία που θα της δινόταν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Χιοῦμορ

ΠΩΣ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

Ο έμπορος.—Είσαι βέβαιος; Κατάλαβες καλὰ πὼς ο κ. Β. δεν θά ψωνίξη πιά από μάς;

Ο υπάλληλος.—Τὸ κατάλαβα περίφημα.

Ο έμπορος.—'Εγὼ ἀμφιβάλλω ἀν τὸ κατάλαβες καλὰ.

Ο υπάλληλος.—'Εγὼ ὅμως δεν ἀμφιβάλλω, γιατί με πέταξε κάτω ἀπ' τις σκάλες...

*

Ο μικρός.—Θεία, παίξε σὲ παρακαλὸ πιάνο!

—Τόσο σ' ἀρέσει ἡ μουσική;

—Α, ὅχι, ἀλλὰ ὁ μπαμπὰς θά μου δώση μπωμόνια ἀν σοὺ κρύψω τις νότες.

Μία παράξενη ιστορία ὑπὸ ΜΑΡΙΟ ΚΑΖΕΛΛΑ

—Νὰ σὰς πάρη ὁ διάβολος! φώναξε ὁ Μέσσαντζερ πιάνοντας σφιχτὰ τὸ βολάν τοῦ αὐτοκινήτου.

Καινούργιο βιολί εἶναι αὐτὸ νὰ πυροβολοῦν τὸν κόσμο στὰ καλὰ καθύμνα;

Τὸ αὐτοκίνητό του ἔτρεχε ἐπάνω στὴ στενὴ ἐξοχικὴ λεωφόρο, ἀκολουθώντας κάποιον ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅποιο εἶχε ἔλθει κι' ἡ σφαῖρα. Τὸ παρμπρίζ τοῦ Μέσσαντζερ εἶχε κομματιασθῇ κι' ἦταν θαῦμα πὼς ἡ σφαῖρα δεν εἶχε χτυπήσει τὸν ἴδιο.

—Νὰ σὰς πάρη ὁ διάβολος! Παλητόμαρα! ἐγγύλλωσες πάλι ὁ νεαρὸς ὀδηγός.

Εἰς ἀπάντησιν μιὰ δευτέρη σφαῖρα σφύριξε πάλι στὸ δεξί αὐτί του. Ὁ νέος τότε ἔγινε ἔξω φρενῶν. Τί ἐσήμαινε αὕτη ἡ ἐπιθεσις;

Ἐτρίψε τὰ δόντια του, κάρφωσε κυριολεκτικὰ τὰ χέρια του στὸ βολάν καὶ ἀνέπτυξε ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Τὸ αὐτοκίνητό του ἐπρόλαβε τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ τὸ προσπέρασε. Παράξενο προσπέρασμα, ἀλήθεια, γιατί ὁ Μέσσαντζερ προσπερνώντας, κατ' ὀρθωσὲ νὰ χτυπήσῃ δυνατὰ στὸ φτερό τοῦ ἄλλο αὐτοκινήτου πράγμα που εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ κάμη τὸν ὀδηγό του νὰ χάσῃ τὴν πορείαν του καὶ νὰ πέσῃ στὸ χανδάκι τῆς λεωφόρου.

Ὅλ' αὐτὰ ὁ Μέσσαντζερ τὰ ἐμάντευσε μάλλον ἀπὸ τις φωνὲς τῶν ἐπιβατῶν, γιατί τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνότατο. Σταμάτησε λοιπόν, καὶ μ' ἓνα πήδημα, βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, τραβώντας συγχρόνως τὸ περιστροφό του.

—Ψηλὰ τὰ χέρια ὅλοι σὰς!, ἐφώναξε. Βγῆτε ἔνας-ἓνας ἔξω! διέταξε πάλι ὁ Μέσσαντζερ κοινῇ.

Νος πίσω ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ αὐτοκίνητό τους. Δυὸ ἄνδρες γλύστρησαν ἔξω.

—Υπάρχει κανένας ἄλλος; φώναξε ὁ Μέσσαντζερ.

—Μόνο μιὰ κυρία, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ με ἀμερικανικὴ προφορά. Δεν πιστεύω νὰ φοβάστε ἀπὸ τὴν κυρία.

—Ψηλὰ τὰ χέρια! ἐπανελάβε ὁ Μέσσαντζερ. Γρήγορα!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε μιὰ διαπεραστικὴ γυναικεία φωνή:

—Κυττάξτε πίσω σας!

Ὁ νέος χαμογέλασε εἰρωνικά. Τὸ κόλπο ἦταν πολὺ γνωστὸ, ὥστε δεν μπόρουσε νὰ τὸν ἐγελάσῃ. Ἀλλὰ, ξαφνικά, έννοιωσε ἕναν δυνατὸν πόνο στὸ κεφάλι καὶ ἔπεσε ἀναίσθητος στὸ ἔδαφος.

Ὅταν συνήλθε, θρυσκόταν πλῆγισμένος σ' ἓνα κρεβάτι, κι' ἓνας γεροντὰκος με σατανικά μάτια ἦταν σκυμμένος ἐπάνω στὸ κεφάλι του.

Ἀγαπητέ μου κύριε Μέσσαντζερ, εἶπε ὁ γεροντὰκος, θρυσκεσθε στὸ σπῖτι μου... Δόκτωρ Φόκου... στή διάθεσί σας!...

*

Ὁ Μέσσαντζερ ἐτοιμάσθηκε νὰ σηκωθῇ ἀλλὰ ἔνα περιστροφὸ βρέθηκε ξαφνικά στὰ χέρια τοῦ συνοδηγτοῦ του.

—Μείνετε ἀκίνητος, φίλε μου, εἶπε ὁ δόκτωρ, κι' ἀκοῦστε με χωρὶς νὰ με διακόψετε. Θὰ σὰς μιλήσω πολὺ γρήγορα.

Κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ νέου κι' ἄρχισε με σοβαρὸν τόνο:

—Σὰς γνωρίζω καλὰ, Τζέφφρυ Μέσσαντζερ. Ξέρω πὼς εἶσθε ἓνας θαυμάσιος καὶ πολὺ τολμηρὸς ἐξερευνητής. Κι' ἐγὼ, ὅταν ἦμουν νέος ἐλάτρευα τὰ ταξίδια καὶ τις ἐξερευνησεις. Δυστυχῶς, ἡ υγεία μου δεν μού ἐπιτρέπει πιά τέτοιες ἀκροβασιές. Τί ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ κάνω;

Πὼς νὰ χορτάσω τὴν τρομακτικὴ ἀγάπη που εἶχα γιὰ τις περιπέτειες; Ἀναγκάστηκε τότε νὰ τὸ ρίξω στὸ ἔγκλημα! Μὴν παραξενεύεσθε. Ἄν δεν συμμορφώθηκε με κάτι που θὰ σὰς πῶ σὲ λίγο, δεν θὰ μπόρεσετε ποτὲ ν' ἀποκαλύψετε ὅ,τι θὰ ἀκούσετε.

Ἡ λάμψις τοῦ βλέμματός του ἐκείνη τὴ στιγμή ἦταν ἀρκετὰ εὐγλωττη.

—Σὰς ἀκούω, εἶπε ἀτάραχος ὁ νέος.

—Τώρα που ξέρετε μὲ ποιὸν ἔχετε νὰ κάνετε, ἀκοῦστε καὶ τὴν πρότασί μου. Ἐχω γεράσει πιά. Ἐχω κουρασθῇ καὶ μὴ εἶναι ἀδύνατον ν' ἐκκολουθῶ μόνος μου τὸ ἔργο.

Δυὸ ἄνδρες γλύστρησαν ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ὁ πρῶτος καὶ μιὰ κυρία.

μου. Ὅπως σὰς εἶπα, σὰς ἐγνώριζα ἀπὸ πρὶν, ἤξερα τὸ θάρρος σας καὶ τὴν ἱκανότητά σας. Καὶ χθὲς τὸ βράδυ, ὅταν εἶνε ἡ σκηνὴ ἡ μετὰ τὸ αὐτοκίνητο, μπόρεσα νὰ θαυμάσω κι' ἀπὸ κοντὰ τὴν τόλμη σας. Εἶσθε ὁ ἄνθρωπος που ζητῶ. Δεδομένου μάλιστα ὅ,τι ἔχετε συνηθίσει με μιὰν ἀνετη ζωὴ, σὰς ὑπόσχομαι πὼς τεράστια ποσὰ θὰ εἶνε πάντοτε στή διάθεσί σας.

Ὁ δόκτωρ ἐσώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ὑστερα συνέχισε:

—Χτὲς τὸ βράδυ, μέσα στὸ αὐτοκίνητό μας ὑπῆρχε μιὰ δεσποινίς, ἡ ὁποία μάλιστα ἤθελε νὰ σὰς σώσῃ ἀπὸ τὸ χτύπημα που σὰς κατέφεραν στὸ κεφάλι. Ξέρετε ποιά ἦταν αὕτη; Ἡ μὲς Νίνα Σέλουορθ.

—Πὼς! φώναξε ὁ Τζέφ-

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

πού δημοσιεύονται σὲ προηγούμενη σελίδα τοῦ παρόντος

1. Ὁ Αὐτοκράτωρ Βεσπασιανός.
2. Περιφημον ἀγάμμα.
3. Ὁ Λουδοβίκος Γκάιν.
4. Ἀπὸ τις ἀρχὲς τοῦ ἔτους 1329.
5. Τρεῖς: Βαλτάσαρ, Μελχιὸρ καὶ Γκα. σπάρ.
6. Τὸ 1571.
7. «Ἰδοὺ τὰ κοσμήματά μου».
8. Τὸ 1492.
9. Ἀπὸ τὸν Μαγγελάνο, τὸ 1519.
10. Ὁ Σούλλας, τὸ 86 π. Χ., στοὺς Ἀθηναίους.
11. Ἡ Μαρία Μαντζίνι, εὐνοούμενη τοῦ Λουδοβίκου 14ου, σὸν ἴδιον ὅταν ἔ. νουκράσθηκε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, γιὰ πολιτικὸν λόγον, τὸ 1659.
12. Στὴν Κίνα, τὸ περίφημο «Σινικόν

- τεῖχος», 1250 μίλια.
13. Ὁχι. Στὸν ἀέρα, σὲ συνήθη θερμότητα, δὲν ὑφίσταται καμιά μεταβολή. Μαυρίζει μονάχα, χωρὶς ὅμως νὰ δειδῶθῃ.
14. Δυὸ δευτερόλεπτα ἐάν τὸ ἐμπόδιον ε. πύχη 340 μ.
15. Τὰ χόρτα, τὰ ξύλα καὶ τὰ φύλλα τῶν φυτῶν.
16. Ἡ περιοχή τοῦ Κεμπέκ.
17. Ἐνα μίλι τῆς ἐποῆς ἔχει 5.280 πόδια, ἐνῶ τὸ ἀμερικανικὸν ναυτικὸν μίλι ἔχει 6.280,20 πόδια.
18. Ὁ Κάρολος Β' τῆς Ρουμανίας.
19. Ἀχιλλεὺς Ράττι.
20. Δεκαοκτὼ ἔως εἴκοσι ὁκάδες.

ρου κατάπληκτος. Τί ζητά ή μίς Νίνα ανάμεσα σ'ας; Εκείνη δέν ζητά τίποτα, απήντησε χαμογελώντας ο δόκτωρ Φόκου. Έμείς ζητούμε 200.000 λίρες από τούς διαχειριστάς της περιουσίας της. Αστρονομικός αριθμός, δέν είναι έτσι; Όπως βλέπετε, ασχολούμαι με μεγάλες δουλειές και γι' αυτό ακριβώς ζητώ έναν άνθρωπο σάν κι εσάς. Φυσικά, μέσα στις επιχειρήσεις μας υπάρχουν κι οι απαγωγές. Το είδος αυτό, εύτυχως, δέν έχει εξεπλωθ ή ακόμη στην Αγγλία όπως στην Αμερική. Κι όμως υπάρχουν κι εδώ κληρονόμοι που α-ερίζουν τον κόπο να τούς απαγάγη κανείς, όπως την μίς Νίνα. Νομίζω πως ή εξακολούθησις της συζητήσεως δέν είναι και τόσο ωφέλιμη. Θέλω από σάς ένα ναι ή ένα όχι.

—Μου είναι αδύνατον να σάς απαντήσω αμέσως, δόκτωρ, τού είπε ο Τζέφφρυ.

—Έχετε δίκιο. "Αν δεχόσαστε αμέσως, θα συνεπέρανα πως είσθε επιπόλατος ή θα διαπιστώσα για την ειλικρίνειά σας. Θα έχετε την ευκαιρία κα-τά τις δυο αυτές ημέρες να εξακριβώσετε ότι κά-θε απόπειρα δραπετεύ-σεως θα είναι κόπος χαμέ-νος. "Υστερα από τις 48 αυτές ώρες θα μου πητε τί προτιμάτε. Να πεθάνετε ή να ζήσετε με άφθονα χρήματα

★ Κατά τις δυο επόμενες ημέρες ο Τζέφφρυ διεπί-στωσε πως τού σπίτι του Φόκου ήταν ένα πραγμα-τικό φρούριο. Ο κήπος του περιτριγυριζόταν από έναν πανύψηλο τοίχο και ή μοναδική σιδερένια πόρτα του ήταν συνδεδεμένη με ηλεκτροφόρα σύρματα. Κι' επί πλέον ο δόκτωρ είχε τοποθετημένον στην πόρτα εκείνη έναν πάνοπλο φύλα-κα. Κατά τις δυο αυτές ή-μέρες, έκτός βέβαια αν πα-ρασστή ανάγκη, Γι' αυτό αποφασίσαμε ένα δακτυ-λάκι...

Ο δόκτωρ σώπασε. Ο Μέσσαντζερ προσπαθούσε να φαίνεται άπαθής, χωρίς να τολμά να πη λέξι. Τα μάτια της νέας ήσαν γουρ-λωμένα από τον τρόμο.

—Δέν θα τολμήσετε!, ε-φώναξε.

—Ω, απεναντίας, θα τολ-μήσω... Εκτός, βέβαια, αν θελήσετε να γράψετε μιαν επιστολή στους δικηγόρους σας, δίνοντάς τους έντολή να πληρώσουν.

—Ακόμη κι' αν με κοι-μητιάσετε, δέν θα γράψω τέτοια επιστολή, απήντησε ή μίς Σέλουορθ.

—Αυτό άποποιεί τα πρά-γματα και ή «έγχειρησις» ού έχη τού ευχάριστο ότι ού σάς βροθήση, να άπο-είσετε, αγαπητέ Μέσσαν-τζερ ότι πράγματι στα σο-παρά θέλετε να έργασθη-τε. Έσείς θα κόψετε τού δακτυλάκι της δεσποί-δος!

Ο Μέσσαντζερ άκουγε με φρίκη, αλλά τού πρόσω-

Δεξιά, ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα, κάτωρη και λαχανιασμένη, βρισκό-ταν μια ώραία νέα, που ά-σφαλώς ήταν ή μίς Σέλου-ορθ.

Λοιπόν, αγαπητέ μου, είπεν ο δόκτωρ Φόκους μό-λις είδε τον Μέσσαντζερ, ποιά είναι ή άπάντησί σας στην πρότασί μου;

—Υπάρχουν φυσικά, ά-πήντησε ο Μέσσαντζερ, ώ-ρισμένες λεπτομέρειες, τις όποιες πρέπει να συζητήσω με, αλλά, κατ' άρχήν, δέ-χομαι.

—Αυτό είναι τού πάν. Εί-μαι ένθουσιασμένος για την άπόφασί σας. Έχω έ-δώ μιαν επιστολή από τούς δικηγόρους της μίς Σέλου-ορθ. Λυπούμαι, πολύ, που δέν με πήραν στα σοβαρά. Διαβάζοντας την άπάντησί τους, καταλαβαίνω ότι προσπαθών να κερδίσουν καιρό. Πρέπει λοιπόν να έ-πιταχύνω την άπόφασί τους. Ο φίλος μου Ντόου-κινς...

Κι' έδειξε τόν άνθρωπο με τού περιστρώφο.

—...που είναι ειδικός στις απαγωγές, συνέχισε, γνω-ρίζει τον τρόπο της επιτα-χύνσεως αυτής. Όταν οι άρμόδιοι δέν πληρώνουν, άφαιρεί ένα μέρος τού σώ-ματος τού αίχμαλώτου και τού στέλνει σ' αυτούς που δυστροπούν.

Η Νίνα Σέλουορθ άφησε μια κραυγή φρίκης.

—Ω, τίποτα τού σοβαρό-φυσικά, έπρόσθεσε ο δό-κτωρ Φόκου. Στην άρχή σκέφθηκα κανένα ατύι, άλ-λά μου φαίνεται πως δέν πρέπει να παραμορφώσω με τού ώραίο προσωπάκι της μίς, έκτός βέβαια αν πα-ρασστή ανάγκη. Γι' αυτό αποφασίσαμε ένα δακτυ-λάκι...

Ο δόκτωρ σώπασε. Ο Μέσσαντζερ προσπαθούσε να φαίνεται άπαθής, χωρίς να τολμά να πη λέξι. Τα μάτια της νέας ήσαν γουρ-λωμένα από τον τρόμο.

—Δέν θα τολμήσετε!, ε-φώναξε.

—Ω, απεναντίας, θα τολ-μήσω... Εκτός, βέβαια, αν θελήσετε να γράψετε μιαν επιστολή στους δικηγόρους σας, δίνοντάς τους έντολή να πληρώσουν.

—Ακόμη κι' αν με κοι-μητιάσετε, δέν θα γράψω τέτοια επιστολή, απήντησε ή μίς Σέλουορθ.

—Αυτό άποποιεί τα πρά-γματα και ή «έγχειρησις» ού έχη τού ευχάριστο ότι ού σάς βροθήση, να άπο-είσετε, αγαπητέ Μέσσαν-τζερ ότι πράγματι στα σο-παρά θέλετε να έργασθη-τε. Έσείς θα κόψετε τού δακτυλάκι της δεσποί-δος!

Ο Μέσσαντζερ άκουγε με φρίκη, αλλά τού πρόσω-

πό του δέν φάνερωνε κανε-να αίσθημα.

ΠΠαληάνθρωπε!, έφώνα-ξε ή Νίνα Σέλουορθ.

Ο Τζέφφρυ όμως είχε ή-δη πάρει την άπόφασί του.

—Έν τάξει, είπε, ή δο-κιμή είναι άπολύτως τού γούστου μου. Καί, μάθετε, πως κάτι ξέρω από άνατο-μία.

Ο δόκτωρ Φόκους γέλα-σε. Φαινόταν ένθουσιασμέ-νος.

—Αυτοί οι εξερευνηται είνε σπουδαίοι, είπε ο Χι-ράμ.

Ο Άνατολίτης πήγε στο θάθος τού γραφείου κι' έ-φερε ένα τραπέζακι που ήταν κρυμμένο πίσω από ένα παραβάν. Έπάνω σ' αυτό ύπήρχαν επίδεσμοι, άντισηπτικά, βρασμένο νε-ρό κι' ένα χειρουργικό μα-χαίρι.

Η νέα γύρισε τα γεμάτα άγώνια μάτια της προς τόν Μέσσαντζερ και, βλέ-ποντας πως δέν είχε να κερ-δίση τίποτε από τού άπαθές εκείνο πρόσωπο, άρχισε να φωνάζη ύστερικά.

Ο Ντόουκινς έτρεξε άμέ-σως κοιτά της και, άπει-λώνοντας την με τού περιστρώ-φό του, την ένάγκασε να ξανακαθήση στην πολυθρό-να της.

—Ζώνι!, της φώναξε ο Μέσσαντζερ σέ βάνουσο τό-νο. Όσο λιγώτερη φασα-ρία κάνεις, τόσο λιγώτερο θα πονέσης... Χιράμ, έλα έ-δώ να με βοηθήσης.

Ο Χιράμ πήγε κοντά του, αλλά ή νέα εξακολου-θούσε να φωνάζη και ν' ά-μυνεται, τρελλή από την άμελπισία. Ο Φόκους — που κύταζε, σαν ένα άρπα-κτικό όρνεο έπάνω από τού θύμα του — είπε στόν άνθρωπο με τού πιστόλι:

—Δέν χρειάζεται τού πε-ρίστρωφο, Ντόουκινς. Χρη-σιμοποίησε και τα δυο χέ-ρια σου!

Ο Ντόουκινς ύπήκουσε. Όστόσο, ή νέα, σαν να είχε Ικανοποιηθ ή από την πρό-ταση αυτή, έπαυσε ξαφνι-κά να κινηται, ένώ τα με-γάλα μάτια της κύταζαν τόν Τζέφφρυ με μιαν έκ-φρασι Ικεσίας και μίσους.

—Πιάσε τού δάκτυλο τού μικρό, Ντόουκινς, διέταξε ο Τζέφφρυ.

Η νέα άρχισε πάλι ν' ά-μυνεται, από ένστικτο ό-μως αυτή τη φορά.

—Πιάσε τού χέρι της σφι-γτά, βλάκα, ξαναφώναξε ο Τζέφφρυ. Έσύ, Χιράμ, πέ-ρασε τού πόδι σου ανάμεσα στα πόδια της, γιατί θα κλωστήση και θ' άναποδο-νύριση τού τραπέζι. Σκύψε λίγο έπάνω από τόν θύο της! "Α, έτσι, ώραία. "Ε-πίσης, Ντόουκινς:

Πήρε τού χειρουργικό μα-χαίρι και, δρθώνοντας ξα-φνικά τού άνάστημά του, τού

έμπηξε με όλη τη δύναμη στόν λαιμό τού Ντόουκινς. Σχεδόν ταυτόχρονα κα-τέφερε ένα δυνατό χτύπη-μα στο σαγόνι τού Χιράμ. Στη στάσι που είχε ο Άνα-τολίτης, τού χτύπημα τόν έ-καμε να χάση την ισορρο-πία του και να πέση με τού μούτρα στο δάπεδο.

Ο Φόκους τινάχτηκε όρ-θιος, άνοίγοντας ένα συρ-τάρι τού γραφείου του, άλλ' ο Μέσσαντζερ, πού γρήγορος άπ' αυτόν, άρπα-ξε τού χειρουργικό τραπέ-ζι και τού άναποδονύρισε με όρμη έπάνω του. Ο δό-κτωρ έπεσε κάτω μήγον-τας μια φωνή.

Ο Τζέφφρυ άρπαξε τότε τού πιστόλι τού Ντόουκινς, που τού έδινε ή μίς Σέλου-ορθ, τη στιγμή ακριβώς που σηκώνόταν ο Χιράμ. Ο Μέσσαντζερ πυροβόλη-σε άμειλκτικα. Δέν ήταν καιρός για άνθρωπιστικές σκέψεις.

—Μπράβο, κορίτσι μου, είπε στη νέα. Κλείδωσε αυτή την πόρτα.

Γύρισε ύστερα προς τόν Φόκου, που σηκώνόταν ζα-λισμένος και ματωμένος κάτω από τού κομματιασμέ-νο τραπέζι.

—Ψηλά τα χέρια, δό-κτωρ!, διέταξε.

—Προδότη! "Ατιμεί! έ-γρύλλισε ο δόκτωρ σηκώ-νοντας τα χέρια.

—Μίς Νίνα, τί κάνουν οι άλλοι δυο; ρώτησε ο Τζέφ-φρυ χωρίς να γυρίση τού κεφάλι.

—Νομίζω... πως π'ίθα-ναν!

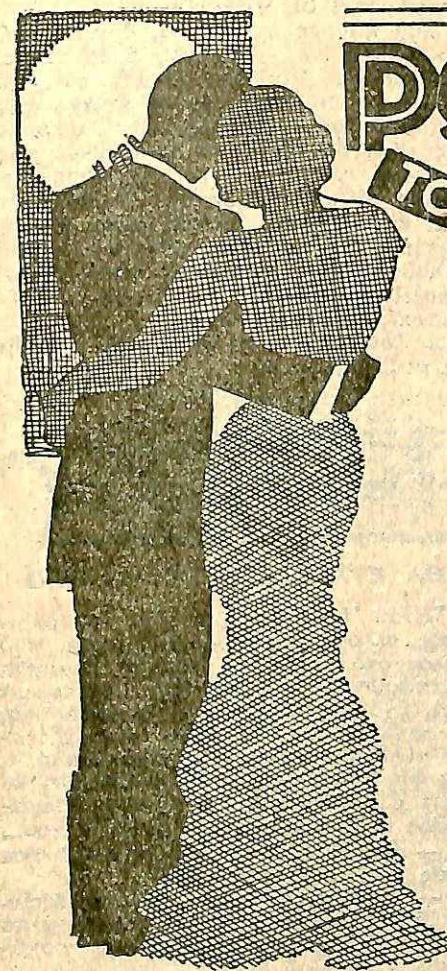
—Δέν πειράζει. Πηγαίνε-τε στην πόρτα κι' άκούστε αν γίνεται κανένας θόρυ-βος. Λοιπόν;

—Όχι. Δέν άκούω τίποτε.

—Ωραία. Καί τώρα, δό-κτωρ Φόκου, θα πάμε κά-που με τού αυτοκίνητό μου. Κατά τις δυο αυτές ήμέ-ρες, είδα με εύχαρίστησι πως οι άνθρωποι σας έ-φρόντισαν να τού περιποιη-θούν. Καί σαν θα βγαίνω-με έξω, καμιά κίνησι... γιατί... είδατε τί κατάνε-φουμάρω...

Ο δόκτωρ δέν έπρόβαλε καμιά άντίσταση.

Ο φρουρός της πόρτας, μη μπορώντας να μαντεύ-ση πως ένα περιστρώφο ή-ταν στηριγμένο στο πλε-υρό τού κυρίου του, ούτε δ-τι ή Νίνα ήταν κρυμμένη κάτω... έδεν άχάι, στο πίσω μέρος τού αυτοκινή-του, έκλεισε πρόθυμα τόν διακόπτη τού ηλεκτρικού ρεύματος κι' άνοίξε την έ-πικίνδυνη πόρτα. Τού αυτο-κίνητου ώρμησε έπάνω σ' έ-ναν έξοχικό δρόμο, για να σταματήσει ύστερα από δυο-τρία λεπτά. Ο Τζέφ-φρυ κατέβηκε εκεί, έδεσε χειροδόξα τόν Φόκου (Τού τέλος στή σελ. 66)

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Λουκίας τόν υποδεχόταν με μεγάλη ευγένεια, έτυχε μάλιστα να είχε γνω-ρίσει τόν πατέρα του, όταν εκείνος είχε περάσει λίγα χρόνια πριν από την Άθήνα. Η γνωριμία αυτή έκανε τού νέο να μπαίνει έλεύθερα στο σπι-τι της κ. Ροίλου. Μά βομβούσε τώ-ρα στα αυτιά του, σαν μια γλυκειά άρμονία, βομβούσε, ή χαϊδευτική άρμονία της Λουκίας.

Παραξενευόταν όμως ο νέος κι' άναρωτιόταν, γιατί, δυο-τρείς φο-ρές πού έτυχε να πάη στο σπίτι της Λουκίας, την είδε με κατακόκκινα μάτια, όπως τα μάτια τών παιδιών όταν κλάψουν πολλές φορές.

«Είνε πολύ ευαίσθητη, συλλογι-

Καμελίας».

—Δέ μ' άρέσει να διαβάξω λυπη-τερα πράγματα, της είπε ο νέος, παίρνοντας τού ρωμάντισο και ξεφυλ-λίζοντάς το.

Εκείνη πάσχισε να γελάση. Μά έσκυψε γρήγορα τού πρόσωπό της για να μη δη ή Στράτης δυο θερμά δάκρυα που κυλούσαν στα μάγουλά της.

Παράξενο! Η χλωμάδα της την έκανε τόσο όμορφη, τόσο ευγενική, σαν μια θλιμμένη νεράιδα τού παρα-μυθιού...

Μια άλλη μέρα πάλι, ο νεαρός φοιτητής είδε σ' ένα χαρτάκι, σ' ένα ροζ τσαλακωμένο χαρτάκι, γραμ-μένα αυτά τα λόγια: «Θά πεθάνης σαν την ψυχή τών ρόδων. Δέ θα νοιώσης την περιφρόνησι τών σκλη-ρών χρόνων. Καί δέ θα γίνης μητέ-ρα, γιατί ή μητρότης σβύνει την ό-μορφιά και μαραινεί τα ρόδα στα μάγουλα. Θ' αφήσης όμως στην καρ-διά εκείνων που σε συναντήσανε στόν μάταιο αυτόν κόσμο την έλα-φρή θύμισι μιας διάφανης σκιάς».

—Ποιός τάγραψε αυτό; της ρώτη-σε με κάποια ταραχή, μα και κά-ποιο τραγικό προαίσθημα, ο νέος.

Η Λουκία έβριζε μια ματιά στο τσαλακωμένο χαρτάκι:

—Κάποια φίλη μου... είπε και προσάθεσε να χαμογελάση.

Άλλά ένας θήλας έφράνταξε τού στήθος της, ένας θήλας πού γέμισε από δάκρυα τα μάτια της, και πού σπάρταξε την καρδιά τού νέου.

Τού ίδιο άπόγευμα, έπήγε και θρή-κε τη μητέρα της και της ζήτησε τού χέρι της Λουκίας.

—Σέ δυο χρόνια, θα πάρω τού δι-πλωμά μου, της είπε, και θα γίνη τότε ο γάμος μας. Άγαπή τή Λου-κία και δέ θέλω να μου δώσετε τί-ποτε για προίκα. Έχω άλλως τε πε-ριουσία, όπως ξέρετε...

Με την άπειρη θλίψη ζωγραφισμέ-νη στο πρόσωπό της, ή άμοιρη μη-τέρα τόν ευχαρίστησε, μα τού φα-νέρωσε τού τραγικό μυστικό, ότι ή κόρη της ήταν προφυματική και είχε φρόβ να επιδεινωθ ή κατάστασίς της.

Ο νέος όμως ανέπτυξε όλη την εύλογία του για να την πείση ότι πολλές κοπέλλες στην περίπτωση της Λουκίας, έγιναν καλά με τού γάμο.

Μια έλπίδα έλαμψε στο πρόσωπο της μητέρας της Λουκίας. Καί όταν τήν άλλη μέρα, ή Λουκία έμαθε την πρότασι τού νέου, τότε δέ μόρεσε να κρατήσει τούς λυγμούς. Τόσο ή μητέρα της όμως, όσο και ο Στρά-της, της έδωκαν θάρρος.

—Ο γιατρός μου είπε, της έλεγεν

Η άτυχη νέα Λουκία Ροίλου

σθηκε, και ίσως της είπαν κάτι πού τη συγκίνησε».

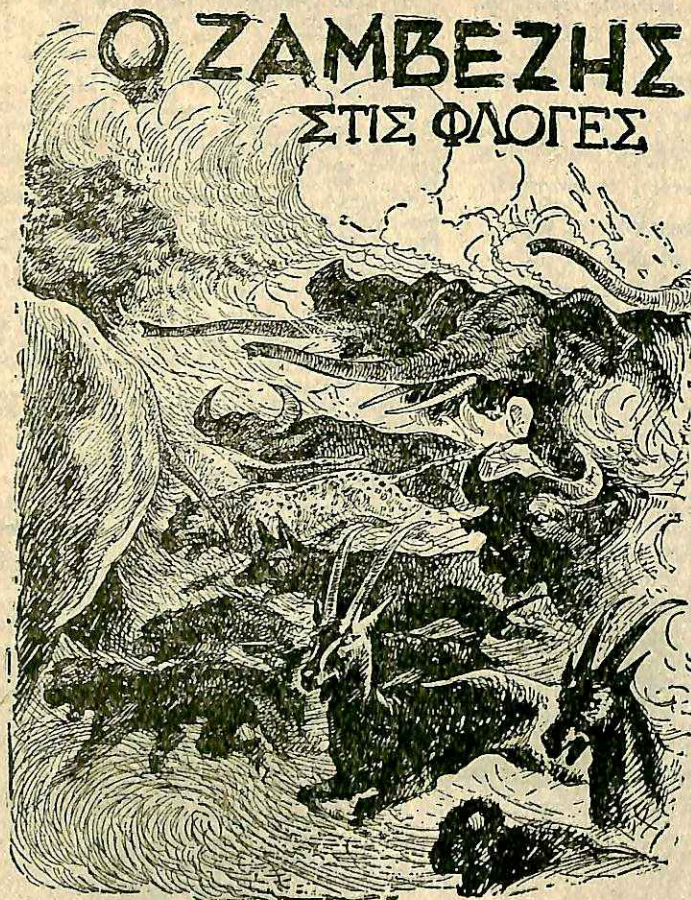
Πού να φαντασθ ή, νεαρός φοιτη-τής τού φρικτού δράμα πού έκυρδαν τα γλυκόφωτα καστανά μάτια της Λουκίας.

Μια μέρα όμως πού την είδε να πλέκη με μπλε και άσπρες κλωστές κάτι, πού τού φάνηκε σαν καπελλάκι κούκλας, παραξενεύθηκε, γιατί τού φάνηκε ότι τα χέρια της ήταν κέρι-να και αδύνατα, πολύ αδύνατα, και ξεχώριζαν σ' αυτά οι γαλάζιες φλέ-δες.

—Μου άρέσει πολύ, δεσποινίς Λουκία, αυτό πού πλέκετε...

—Είνε για μια φίλη μου, τού ά-ποκρίθηκε εκείνη, πού παντρεύθηκε και περιμένει μπεμπέ...

Τήν άλλη μέρα, ο Στράτης την εί-δε πού διάβαζε την «Κυρία με τας

Ο ΖΑΜΒΕΖΗΣ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Μία συνταρακτική υπόθεση εξωτισμού, έρω-
τος περιπετειών και μυστηρίου
ΓΚΟΥΪΝΤΟ ΜΟΝΑΛΤΙ

4ον

—Θα διάλεγα έναν τρόπο για να σε εξαναγκάσω. Έζησα στην Περσία και εκεί παρακολούθησα μερικά σιγανά θασανιστήρια δια των οποίων ο θασανισζόμενος καταλήγει να δηλολογήσει, αφού αποδρακωθεί από τα τρυπήματα. Στην Άραβία επίσης υπάρχει ένα γλυκύτατο κρασί, που κάνει τον καθένα να ξεχνά ό,τι θέλει να κάνει. Όποιος το πίνει, μιλάει γελώντας. Κι' υπάρχουν κι' άλλα πολλά άκόμη μέσα, ντόν Ροντριγκέζ, αλλά εγώ θα χρησιμοποιήσω ένα που δεν μοιάζει καθόλου με ανατολίτικο. Αν έβλεπες τον άνθρωπο που αποκοίμισα εδώ κοντά, θα έσχημάτιζες μιά ιδέα για τη μέθοδό μου. Τον βλέπεις;

—Δεν βλέπω τίποτα...
—Ο Γιουσούφ προχώρησε μισό δέκα προς τον Πορτογάλο, στάθηκε στο πλευρό του και του έδειξε δεξιά. Και σαν κύτταξε ο Ροντριγκέζ προς εκείνη τη διεύθυνση, του έδωσε μιά γερή γροθιά στο στήθος με αποτέλεσμα το σώμα του να μπροστά στα σανδάλια

32

του. Τότε ο Άλγερίνος αρχισε να τρέχει κατά μήκος της γραμμής των χουρμαδιών, φωνάζοντας δυνατά τους κυνηγούς. Σε λίγο, πήρε απάντησή τους κι' άργότερα συναντήθηκαν.

Ο πληγωμένος κι' ο λιποθυμισμένος δέθηκαν και μεταφέρθηκαν στην άγρέπαυλη, μέσα σε μιά αποθήκη που η μισή ήταν γεμάτη άδεια κιβώτια. Όσο για τον Ιθαγενή, τον άφησαν στη θέση του να ξυπνήσει. Αμέσως έσχημάτισαν θάρδιες φυλάκων και δόθηκε σ' αυτούς αυστηρή διαταγή για τους αιχμαλώτους και θα γινόταν θάυμα, αν, δεμένοι καθώς ήταν, θά μπορούσαν καν να κινηθούν από τη θέση τους.

VI Ο ΖΑΜΒΕΖΗΣ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Η Ίνες δεν κοιμήθηκε στο δωμάτιό της, αλλά έστησε μιά σκηνή κοντά στη σκηνή του πατέρα της για να περάσει τη νύχτα κι' αποσύρθηκε δυό ώρες αφού νύχτωσε. Ο Γιουσούφ, επειδή είχε ακούσει τον διάλογο στη ζούγκλα, ήταν σίγου-

ρος πως εκείνη τη νύχτα δεν θα συνέβαινε τίποτα. Για κάθε ένδεχόμενο όμως κοιμήθηκε ντυμένος και με πρόχειρα τ' όπλα του.

Κοιμώταν ίσως από ώρα, όταν άκουσε μιά φωνή εκ μέρους των φυλάκων: —Πυρκαϊά! Πυρκαϊά!

Πήδησε έξω από τη σκηνή του κι' είδε ένα μακρυνό καιόμενο κύκλο, που ολοένα έσφιγγε την κατασκήνωσή. Οι φρουροί διεβεβαίωσαν πως μέχρι πρό όλίγης ώρας δεν είχαν ιδεί τίποτα το ύποπτο. Οι πρώτες φλόγες φάνηκαν από το Νότο κι' έδωσαν την εντύπωση μιάς κανονικής φωτιάς. Ο λόγος που έκανε τους φρουρούς να ελδοποιήσουν, ήταν ότι σε μιά στιγμή παρητήρησαν πως η φωτιά άναβε από πολλά σημεία. Σε λίγη ώρα οι φλόγες ανέβαιναν προς τον ούρανο, με τέτοια βουλημία, σαν να θέλανε να σμίξουν με όλες τις άλλες φλόγες που ύψωνονταν πλάι τους και απέναντί τους.

—Έξω όλοι!... φώναξε ο Σιλβά. Αφαιρέστε τις σκηνές...

Εμοίρασε κασμάδες, φυτάρια και τσεκούρια και μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας ο καθένας θρινόταν στη θέση του, άνοίνοντας ένα φαρδύ χαρακώμα γύρω από την κατασκήνωσή για να σταματήσει η πυρκαϊά.

Ύστερα μπήκε στην άγρέπαυλη και μ' ένα φαντάρι, σαν είδε πως ο Ροντριγκέζ κοιμώταν, παρ' όλη τη φασαρία που γινόταν έξω κι' ο νέγρος άφηνε ένα μουγγό παράπονο, διέταξε τους έξωτερικούς φυλάκες να βοηθήσουν τους συντρόφους τους.

—Κοιμήσου, Ροντριγκέζ, ή κάνε πως κοιμάσαι, είπε ο Σιλβά πριν απομακρυνθεί. Θα λογαριαστούμε άργότερα...

Ήταν κατσουφιασμένος, αλλά ένας κυνηγός τον έκανε να χαμογελάσει μ' ένα άστείο που του είπε.

Η κατάσταση όμως του καραβανιού παρουσιάστηκε με όλη της τη σοβαρότητα.

Τις μαϊμούδες και τους χιμπατζήδες που άρχισαν να τρέχουν φοβισμένοι από τη φωτιά δ' ήνθησαν τα τσακάλια, οι αντίλופες, οι έλέφαντες, τα θουάκια κι' ένα ζευγάρι λεοπαρδάλεων.

Η εργασία της έκκαφής, έβράδυσε πολύ, γιατί οι κυνηγοί αναγκάζονταν να πυροβολούν τα θηρία που περνούσαν και ξαναπερνούσαν, καταστρέφον-

τας κάθε τί στο πέρασμά τους. Το χαράκωμα ωστόσο δεν άργησε να γίνει και να καθαρισθουν από τα χόρτα και τους θάμνους όλη η γύρω από την κατασκήνωσή περιοχή, άλλ' επειδή η εργασία δεν είχε γίνει όπως έπρεπε, αποφασίσθηκε να θαθούν μόνο ένα μέρος του χαρακώματος και να έξωθήσουν προς τα εκεί τα θηρία, σαν σε παγίδα, όπου, πέφτοντας, θά σκοτώνονταν ασφαλώς.

Ο Σιλβά ήταν άπασχολημένος στις θάρκες. Τι είχαν απογίνει; Είχαν έπιτεθεί οι Ιθαγενείς έναντιον του Μοντέιρο;

Μά ήταν δυνατόν να μην του είχαν έπιτεθεί αφού από το μέρος του ποταμού είχαν έκδηλωθεί η φωτιά; Αλλά ούτε ντουφεκιά δεν είχε άκουσθεί. Μήπως ο Μοντέιρο με τους συντρόφους του συνελήφθησαν με αιφνιδιασμό από τους Ιθαγενείς; Όλες αυτές οι σκέψεις άνησυχούσαν τον άρχηγό. Ώστόσο, οι φλόγες πλησίαζαν κι' η θερμοκρασία γινόταν ολοένα πιο άνυπόφορη. Παράξενες άναλαμπές διέλυαν το σκοτάδι. Οι ντουφεκίες ηύαναν τη φρίκη της πυρκαϊάς και τα ούρλιασμα των θηρίων άποτελούσαν μιά πρωτόγονη κι' άγρια μουσική. Κι' η φωτιά προχωρούσε. Η Ίνες είχε κοντά της τον Γιουσούφ, που έργαζόταν υπεράνω των δυνάμεων να την προφυλάσσει από κάθε κίνδυνο...

Για μιά στιγμή, γύρισε και του είπε: —Νομίζεις πως θά σωθούμε;

—Η σωτηρία μας εξαρτάται από τις πράξεις μας, που ο Άλλάχ όλες τις ζυγίζει, από την πρώτη ως την τελευταία.

Μά εγώ δεν σου μιλάω για την αιώνια σωτηρία, Γιουσούφ — άναστέναξε η κόρη, και κοκκινίζοντας σχεδόν, από ντροπή, έπειδή έκανε μιά τέτοια έκμυστήρευση.

Ο Άλγερίνος δεν άπάντησε. Η άτμόσφαιρα ωστόσο είχε γεμίσει από μιά πνιγνή όσμη καμένων κρεάτων, ενώ η φωτιά είχε φτάσει σχεδόν τριάντα μέτρα μακριά από τους κυνηγούς, αλλά η σωτηρία, μπορούσε να πη κανείς, πως ήταν έξασφαισμένη, γιατί το χαράκωμα είχε γίνει τώρα άρκετά βαθύ.

Κι' ενώ οι νέγροι έργαζονταν για να σκάσουν άκόμη το χαράκωμα, οι άνθρωποι του Σιλβά, κατόρθωσαν να κάνουν να λοξοδρομήσουν τα θηρία και να πέσουν στην πα-

γίδα.

Όλα αυτά έγιναν περιπου μέσα σε μιάν ώρα. Μέσα στον κύκλο της σωτηρίας είχαν καταφύγει και δυό μικροί έλέφαντες, καμιά δεκαριά αντίλופες, άρκετες μαϊμούδες και δυό-τρία θουάκια, που μούγκριζαν γύρω από το στίτι του Σιλβά.

Πίσω από το παραπέταμα των φλογών, που είχε πλάτος είκοσι περίπου μέτρων, διακρίνονταν οι Μπερουίνι να χορεύουν τον θάρβαρο χορό τους άφήνοντας δαιμονισμένα ούρλιασμα.

Ο Σιλβά, αφού έπεσκέφθη τους κυνηγούς για να πληροφορηθεί για τα πολεμοφόδιά τους και βλέποντας πως είχαν άρκετά είπε: —Ο καθένας άς διαλέξει τον στόχο του και στο πρόσταγμα μου θά πυροβολήσει. Προσοχή!... Πύρ!

Έπτά νέγροι έπεσαν. Οι άλλοι έφυγαν τρέχοντας, για να ξαναγυρίσουν ύστερα από λίγο, ρίχνοντας μιά δέσμη από βέλη έπάνω στο στίτι του Σιλβά.

—Άς έπαναλάβουμε το κόλπο, είπε ο άρχηγός, Πύρ!...

Έπεσαν άλλοι έπτά νέγροι. Οι άλλοι έφυγαν τελειωτικά, γυρίζοντας πότε-πότε για να ρίξουν κανένα βέλος.

Οι φλόγες της πυρκαϊάς είχαν φτάσει στο χαράκωμα και σταματούσαν στα χείλη του. Η άτμόσφαιρα είχε γίνει άφορητη για την άναπνοή.

Τότε ο Σιλβά γύρισε και είπε στους συντρόφους του: —Έμπρός παιδιά! πρέπει να άνοίξουμε μιά διέξοδο στον πύρινο κύκλο που μάς περιβάλλει, για να ίδούμε τί γίνεται στο ποτάμι. Κι' έδωσε ο ίδιος το παράδειγμα:

Άρπάζει μιά σκαπάνη κι' ένα φυτάρκι κι' άρχισε να σκάει και να ρίχνει χώματα έπάνω στη φωτιά. Σε λίγες στιγμές όλοι οι κυνηγοί τον είχαν μιμηθεί. Αλλά κάθε τόσο ένας ένας απομακρυνόταν για να άναπνεύσει και να θρέξει το κεφάλι του με νερό.

Και η προσπάθεια αυτή έδωσε το επιδιωκόμενο άποτέλεσμα. Κι' ο Σιλβά, ρίχνοντας τις τελευταίες φυταρίες, διέταξε: —Έσύ, Γιουσούφ, έλα μαζί μου. Κι' έσαι οι δυό, προσέβαζε, άποτεινόμενος στους δυό νέγρους που στέκονταν κοντά του. Στο στίτι θά μείνεις έσύ. Σαλντάγγα, και δεν θά κυνηγή κανείς αν δεν σάς είδοποιήσω.

Προσοχή στους αϊχμο-

λώτους και στους Μπερουίνους... Πάμε!...

Η διόδος που είχαν άνοίξει ήταν έτοιμη κι' οι τέσσερες άνδρες προχώρησαν. Το έδαφος, για έκατοντάδες μέτρα ήταν γεμάτο άναμμένα κάρβουνα, έπάνω στα όποια τα πόδια των νέγρων ύπόφεραν τρομακτικά. Τέλος, έφθασαν στην άκαφτη ζώνη κι' από κει στην όχθη του ποταμού. Δεν ύπήρχε ούτε μιά θάρκα. Ο Σιλβά άρχισε να θλαστήμα, πράγμα που έκανε τον Γιουσούφ να επέμβει: —Σαχίμπ, θρίζεις τον Άλλάχ γιατί δεν πιστεύεις στην παντοδυναμία του. Ο Προφήτης είπε: «Οι άπιστοι είνε όμοιοι μ' έκείνους που άκούνε τους ήχους της φωνής χωρίς να καταλαβαίνουν. Μουγγοί, κουφοί, τυφλοί, όλοι έχουν σκέψη». Έσύ προσβάλλεις τον Ύψιστο—έξακολούθησε ο Γιουσούφ, ενώ ο Σιλβά σιωπούσε—κι' όμως εγώ φαντάζομαι, παρ' ό,τι αξίζεις, να φωτίσει τον Μοντέιρο...

—Τί θέλεις να πής;

—Δός μου την άδεια να ρίξω μιά ντουφεκιά, Σαχίμπ...

—Ρίξε όσες θέλεις...

Ο Γιουσούφ έστράφηκε προς τον ποταμό και πυροβόλησε.

Δεν πέρασαν ούτε πέντε λεπτά, όταν από το ποτάμι άπήντησε μιά άλλη ντουφεκιά.

—Άχ, Γιουσούφ, είπε ο Σιλβά, συγκινημένος στ' αλήθεια. Έσύ είσαι ο θασιληάς των κυνηγών και των σοφών. Έγώ θά είμαι φίλος σου όσο θέλεις και δεν θά σου άρνηθώ ποτέ ό,τι μου ζητήσεις—

του είπε και τον άγκάλιασε.

Ο Γιουσούφ κούνησε το κεφάλι του και άπήντησε: —Δεν θά ζητήσω τίποτα από τους ανθρώπους που δεν θέλει ο Άλλάχ, σαχίμπ. Όσο για τον Μοντέιρο, ήταν εύκολο να φαντασθώ κανείς πως, πριν δέσει τις θάρκες, θά σκέφθηκε να βάλει σκοπούς στην ξηρά, οι όποιοι σε μιά δεδομένη στιγμή, θά τον είδοποιούσαν ό,τι οι Μπερουίνι είχαν ύπ' όψει τους να πάρουν τις θάρκες. Αυτό, ασφαλώς, τον έκανε να σκεφθώ να μεταφέρω τις θάρκες στη μέση του ποταμού, περιμένοντας ένα σινιάλο μας και πράγματι, κύτταξε, σαχίμπ, οι θάρκες φωτίστηκαν όλες... τις βλέπεις; Κι' οι έξι!...

—Εγώ δεν ξέρω πως να σ' ευχαριστήσω... Γιουσούφ, έσύ είσαι ο πιο έξυπνος άνθρωπος του καραβανιού.

—Μη μ' επαινής, σαχίμπ... Δόξασε τον Ύψιστο, μάλλον. Έμείς είμαστε τα νήματα των χειρών του και ό,τι αυτός επιτρέπει, είνε καλά καμωμένο.

Ύστερα σώπασε, κι' ο Σιλβά, σκεπτικός, σεβάστηκε τη σιωπή του. Σαν όμως έφθασαν στην όχθη οι θάρκες, ο Μοντέιρο έφερε μιά σπουδαία είδηση:

—Έχω μαζί μου έναν λευκό, Σιλβά Γκαρντόζο. Και ξέρω πως όταν μάθης ό,τι έμαθα δεν θά με έπιπλήξεις. Πρόκειται για τον Βάσκο... Μη με κυττάς μ' αυτό το βλέμμα, Σιλβά. Μου έκμυστηρεύθηκε κάτι, όχι εκείνο που φαντάζεσαι. Μου είπε...

—Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτα, έφώναξε ο Σιλβά και

τσουφιασμένος. Δεν θέλω να ίδω κανέναν!

Κι' έκαμε ν' απομακρυνθεί.

—Στάσου, πατέρα, ίκέτευσε τη στιγμή εκείνη η φωνή του Βάσκο, ενώ ο νέος πηδούσε στην ξηρά και γονάτιζε μπροστά στον πατέρα του. Πρέπει να με συγχωρήσεις πριν νά... Πρέπει τουλάχιστον να μάθεις...

Ο Σιλβά Γκαρντόζο στάθηκε άνήσυχος: μέσα του πάλευαν δυό αντίθετα συναισθήματα κι' ο άλυγιστος άνθρωπος δεν μπορούσε να νικήσει το ένστικτο του πατέρα. Έκανε ένα νεύμα στους νέγρους ν' απομακρυνθούν.

—Μίλησε! διέταξε τον γυιό του.

—Πατέρα μου, είμαι ένοχος σ' ένα έγκλημα τόσο φοβερό, που οι δέκα χιλιάδες σκούδα που πήρα από τον Ροντριγκέζ δεν μπορούν ούτε στο παραμικρό να το καλύψουν.

—Μίλησε! Μίλησέ μου γρήγορα!, είπε ο Σιλβά προχωρώντας προς τον γυιό του με τεντωμένα τα χέρια σαν για να τον πνίξει.

—Δεν μπορώ, πατέρα, είμαι άδύνατος, λυπήσου με...Θά σου πώ, αλλά μην ζητήσεις από μένα περισσότερα, από την προσπάθειά που καταβάλλω. Ο Ροντριγκέζ μου γέμισε το κεφάλι... Κάτω από τη γέφυρα υπάρχουν μυτεροί θράχοι... Σε βλέπω ν' ανατριχιάζεις, πατέρα μου... Κι' όμως θά σου πώ άμέσως ό,τι εγώ έσκότωσα τον Άντόνιο...

—Ω!, ούρλιασε ο Σιλβά—κι' ύστερα προσέθεσε διακεκομμένα: Δο-λο-φό-νε! Ο γυιός μου δολοφόνος! Και τί ζητάς τώρα από μένα; Νά σε συγχω-

—Πρέπει να με συγχωρήσεις, πατέρα. Ίκέτευσε γονατιστός ο Βάσκο τον Σιλβά Γκαρντόζο.

ρήσω?

—Οχι, πατέρα, δεν σου ζητώ συγγνώμη. Ούτε κι' εγώ ξέρω τί ήρθα να σου ζητήσω. Μά ήθελα να σε ιδω για τελευταία φορά και να σου παραδώσω αυτά τα καταραμένα χρήματα να τα επιτρέψεις στον Ροντριγκέζ και να σε ικετεύσω να μην επιτρέψεις στην 'Ινές... Όσο για μένα, θάδινω τη ζωή μου για να ξαναφέρω στη ζωή τον 'Αντόνιο Μορένι! Κι' όμως θα είμαι υποχρεωμένος να την ζήσω χωρίς να μπορέσω να ξαναβρω το σφάλμα μου.

—Εθόλασε το πορτοφόλι του, τόρριξε κάτω κι' έκανε να φύγει, αλλά ο Γιουσούφ τον συνεκράτησε.

—Ο Χριστός είπε, έπρόφερε ο 'Αλγερίνος με φωνή διαφορετική από τη δική του: «'Αν ο αδελφός σου αμαρτήσε εναντίον σου εσάναπάρ τον, κι' αν μετανοήση, συγχώρησέ τον!»

Ο Βάσκο δεν εγνώριζε τον Γιουσούφ, αλλά έκαμε μερικά βήματα σαν άκουσε τη φωνή του που μιλούσε για συγχώρησι και έλπίδα, ενώ αυτός είχε μέσα του την άπελπισία.

Ο Σιλβά κι' ο Μοντέρο έσάστισαν μόλις άκουσαν την Μουσουλμάνο να μιλά για τον Χριστό, σαν χριστιανός, αλλά ή έκπληξις τους μεγάλωσε τόσο, που έγινε κατάπληξις σαν είδαν τον 'Αλγερίνο να θγάξη τη λευκή κελεμπία του και την πάστα με την οποία είχε καλύψει το πρόσωπό του και άντ' αυτό να παρουσιάζεται ο 'Αντόνιο Μορένι, ο άγαπημένος της 'Ινές.

★

Κι' επειδή κι' οι τρεις έχασαν πρὸς στιγμήν τη φωνή τους από την παράξενη αυτή μεταμόρφωσι, ο 'Αντόνιο έξηγήθηκε.

—Ναί, φίλοι μου, είμαι ζωντανός κι' έχω συγχωρήσει από καιρό τον Βάσκο. Όταν εκείνος μου έδωρε την τρομερή σπρωξιά στη γέφυρα, έπεσα επάνω στους θράχους χωρίς να πάθω τίποτα το σοβαρό. 'Απ' εκεί, κολυμπώντας με μακροβούτια και προστατευόμενος από το σκοτάδι της νύχτας έφθασα στην όχθη του ποταμού, σ' ένα το περίπου μέτρον απόστασι από τη γέφυρα. 'Αμέσως έτρεξα στον Μανοέλ και κουβέντιασα μαζί του. 'Υστερα πήγα κι' είδοποίησα τον 'Αλβ, αποφεύγοντας να με ιδούν οι άλλοι και συμφωνήσαμε μ' αυτόν. Σας έξηγήθηκα. Θά σας εξηγηθώ περισσότερο όταν σάς πω ότι ή διαφωνία μεταξύ του Σιλβά Γκαρντόζο και του 'Αλβ ήταν μέσα στο πρόγραμμά κι' ο Μανοέλ ήταν έτοιμος να σας

προσφέρει έναν θαρκάρη 'Αλγερίνο, που ήταν ό... υποφαινόμενος. 'Εμπρός, Βάσκο, συνεπλήρωσε ο 'Αντόνιο, μη μιλάς πιά για το παρελθόν...

Τώρα ο Σιλβά, ο Μοντέρο και ο Βάσκο εκύτταζαν κατάπληκτοι τον νεαρό 'Ιταλό. 'Η γενναιότης του κι' ή υπερηφάνειά του μαζί με τις άφθαστες ικανότητές του τον παρουσίαζαν σαν υπερφυσικόν άνθρωπο μπροστά στα μάτια των κυνηγών. Για τον Σιλβά όμως άξιζε κάτι παραπάνω, και γι' αυτό τον άγκάλιασε και το έλεγε:

—'Ελπίζω πως δεν θα μου άρνηθής την τιμή να γίνω πατέρας σου.

—Πατέρας μου!, άπήντησε ο 'Αντόνιο Μορένι. Θά κάμα ευτυχισμένη την 'Ινές, μην άμφιβάλλεις.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

—'Αν το καθήκον μας, ως μυθιστοριογράφου, δεν μας τὸ άπαγορεύει, θά ήταν ή κατάλληλη στιγμή να τελειώσωμε το άνάγνωσμά μας σ' αυτό το σημείον: αλλά θά το τελειώσωμε με λίγες γραμμές ακόμη.

Ενώ ο Γκαρντόζο κι' ο 'Αντόνιο έτοιμάζονταν να περάσουν την διόδο και να πάνε στην άγρέπαυλι, χαμογελώντας για την έκπληξις που θάκαναν στην 'Ινές, ένας νέγρος τούς σταμάτησε:

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Σιλβά, φοβούμενος μήπως συνέβη κανένα δυστύχημα.

—'Ελάτε, σαχίμπ, άπήντησε ο νέγρος. Ο Ροντριγκέζ πέθανε.

—Πέθανε; 'Ετρεξαν ως την άγρέπαυλι. Τον βρήκαν πράγματι νεκρό. Τότε ο 'Αντόνιο, γυρίζοντας πίσω του, αντίκρυσε την 'Ινές, ή οποία βλέποντάς τον άφησε μια κραυγή χαράς και τον άγκάλιασε.

—'Υστερα, ο 'Αντόνιο στράφηκε πρὸς τούς κυνηγούς και έλεγε:

—'Αφού ο Ροντριγκέζ πέθανε, άφήστε με να σας διηγηθώ κάτι όπως θέλω.

Και πράγματι, διηγήθηκε όπως ήθελε, δηλαδή ότι ο Βάσκο δεν τον έρριξε στον ποταμό από τη γέφυρα, αλλά ο Ροντριγκέζ είχε πληρώσει δυο νέγρους

να τον σκοτώσουν με όποιον τρόπο ήθελαν. Και οι δέκα χιλιάδες σκούδα που ο Ροντριγκέζ έδωσε στον Βάσκο ήσαν για την πληρωμή των δυο νέγρων.

—'Η 'Ινές κύτταζε τον 'Αντόνιο με θουρκωμένα μάτια και έλεγε:

—Πόσο μου είσαι άγαπητός! 'Αλλά μάθε πως ο Ροντριγκέζ πληρώσε την κακία του με τη ζωή του και κατά τρόπο φρικτό. Τον έδάγκωσε μια κόμπρα, ή όποια εινε άγνωστον πως βρέθηκε μέσα στην άποθήκη.

—Μιά κόμπρα; ρώτησε έκπληκτος ο 'Αντόνιο.

—Ναί, έλα να τον ιδής.

—Θά τον ιδω άργότερα, άγαπητή μου. Γιατί πρέπει να διαπιστώσω πρώτα μήπως υπάρχουν κι' άλλες κόμπρες.

Κι' έτρεξε στην άγρέπαυλι.

Ο αϊχμάλωτος νέγρος ελευθερώθηκε και του δέθηκε ή πληγή του ποδιού του. 'Αργότερα βρήκαν το φίδι επάνω σε μίαν από τις κάσες της άποθήκης.

Ο 'Αντόνιο όμως έβλεπε καθαρά πως ο Ροντριγκέζ είχε φέρει την κόμπρα στην άγρέπαυλι κι' άσφαλώς δεν θά την είχε βάλει σ' εκείνο το μέρος. Για την διαπίστωσι αυτήν πήγε, ακολουθούμενος από τον Σιλβά, μέσα στο δωμάτιο της 'Ινές και έψαξε παντού. Το κρεβάτι ψάχτηκε τελευταίο, κι' εκεί βρέθηκε ένα κιβωτίδιο, το όποιο μύριζε άκόμη από τη χαρακτηριστική μυρωδιά του φιδιού.

—Είπε δλοφάνερο!, έλεγε ο Σιλβά.

—Ναί, άπήντησε ο 'Αντόνιο: αλλά δεν συντρέχει λόγος να το μάθουν ή 'Ινές και οι άλλοι. Τώρα πιά ο Ροντριγκέζ έτιμωρήθηκε από τον 'Υψιστο Δικαστή.

—'Εχεις δίκιο, 'Αντόνιο, είσαι δίκαιος και σοφός.

—Σοστή, έκαμε ο 'Ιταλός. Είμαι πρὸ πάντων έρωτευμένος με την κόρη σου και πρέπει να τρέξω να της πω πως εύλογείς τὸν άγάπη μας.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις:

ΘΕ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΗΣ

—Τί πάει να πη ένας άνθρωπος κοσμοπολίτης; ρώτησε ο νεαρός 'Αγγλος.

Ο άλλος έσκέφθηκε για μια στιγμή και κατόπιν έλεγε:

—Κοσμοπολίτης εινε ένας Ρώσος 'Εβραίος που κατοικεί στην 'Αγγλία, παντρεμένος με μια 'Ιταλίδα, που κάθεται στο πρεβάζι ενός γαλλικού παραθύρου, μέσα σ' ένα δωμάτιο στρωμένο με περσικά χαλιά. 'Αν τώρα αυτός ο άνθρωπος πίνη ένα άμερικάνικο κοκτέιλ ενώσυγχρόνως άκούει γερμανική μουσική, τότε άσφαλώς εινε κοσμοπολίτης...

ΘΑ ΤΟ ΕΚΑΝΕ ΧΙΛΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

—'Η κυρία:—Ποιος έσπασε αυτή την πιατέλλα σε δυο κομμάτια;

—'Η υπηρέτρια:—Δεν την έσπασα εγώ. 'Εγώ δταν σπάω κάτι, κυρία... γίνεται χιλία κομμάτια...

Η ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ο έκδοτης μιας έπαρ' χιακής εφημερίδος εις άπάντησιν μιας καμπάνιας που είχε άνοίξει για την άποτελεσματικότητα των «Μικρών 'Αγγελιών» της εφημερίδος του, έλαβε το ακόλουθο γράμμα από έναν άναγνώστη:

«'Αγαπητέ κύριε, είμαι εύτυχης που βρίσκομαι στη θέση να διαπιστώσω την αξία του έξαιρέτου φύλλου σας. Την περασμένη Τρίτη έχασα το πορτοφόλι μου, που περιείχε 15 λίρες. Το ίδιο θράδυ έδωσα πρὸς καταχώρισιν στην εφημερίδα σας μίαν είδοποίησι, με την οποία γνωστοποιούσα την άπροσδόκητη αυτή άπώλεια, και την άλλη μέρα κίόλας βρήκα το πορτοφόλι μου στην τσέπη ενός άλλου κοστούμιού μου. 'Ο Θεός να εύλογη έσας και το προσωπικό σας για την θαυμαστή συνδρομή σας!...»

ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΟ ΜΥΑΛΟ

—Μάλιστα, κύριοι. αυτά εινε τα έρεπια ενός κτιρίου που έκτίσθη έδω και 2.500 χρόνια, έδήλωσε ο τσιτσερόνης.

—Αυτό εινε καθαρό ψέμα; άπήντησε ένας από τους περιηγητάς. 'Αφού άκόμα έχουμε 1937.

1. Πρακτικός Σταθμός Α' Βοηθειών του Ε.Ε.Σ., στο 'Ελληνικό, (άποστολές Β.Δ.Π.).—2. 'Η Καίτουλα Λαζαρίδου στη Βαρυμπόπη, (άποστολές Γ. Στεφανίδου).—3. Μέλη του Φυσιολατρικού 'Ομίλου Θεσσαλονίκης στη Χαλμίδη, (άποστολές Θ. Καλλιώτης).—4. Στα Φλόρια Κωνσταντινουπόλεως, (άποστολές Δημ. Πίκουλος).—5. 'Εκδρομή στη Βέροια, (άποστολές Σταύρος Κοντζαλής).—6. Πεζοπορία στον Βόσπορο, (άποστολές Δ.Ι.Π.).—7. Ο μικρούλης... ποδηλατιστής, Νίκος Φραγκωντώνης στο Πλωμάρι, (άποστολές Φ. Φ.).—8. Ο μικρός Βασίλειος Καντογιάννης στο χωριό Βράβλα Δωρίδος, (άποστολές Αθ. Μποδιάσης).—9. Ο μικρός Τάκης Προτοψάλτης στα Νέα Παλάτια 'Ωρωπού, (άποστολές 'Αλ. Πρωτοψάλτης).—10. 'Η δνις Μαρϊάνθη Ραφαήλ στο Λεμονοδάσος του Πόρου, (άποστολές Α. Κ.).—11. 'Ομάς τραυματιοφορέων του Ε.Ε.Σ., (άποστολές Β. Μ.).

Φράνσις Νέη

Ρόζα Νέη

Μίρα Νέη

Άνν Λέπταν

Γκέης

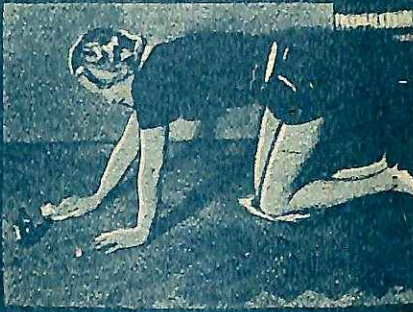
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ
ΟΙΚΟΚΥΡΩΣΕΩΝ ΚΑΙ
ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Τι ψηλά πακούνια, Θεέ μου (10 πόντων!) για το σκούπισμα του πατώματος!

Κι' όμως με το πάνε κι' ελα της σκούπας, οι μύς των χειρών ασκούνται σημαντικά.

Η ιδέα μας έρχεται από πού άλλους; από την Αμερική... Και, δεν αμφιβάλλουμε ότι όλες οι Αμερικανίδες θα έπρεπε να μιμηθούν το παράδειγμα του χαριτωμένου αυτού "γυιέρ", του Χάλλυγουντ, που είχε την έμπνευση να συνδυάσει το τερπνόν μετά του ωφέλιμου: δουλειές του σπιτιού και ερωματική άσκηση μαζί!

Καμιά άσχημωστριά μας δεν θα ενέκρινε την περιβολή αυτή για το παρκετάρισμα. Κι' όμως είναι πρακτική, όσο και υγιεινή...

Και νά η σειρά του ξεσκονίσματος! Η κόμψις των γυναικών είναι θαυμασία! Αποφεύγετε μόνον την εισβολή της σκόνης!

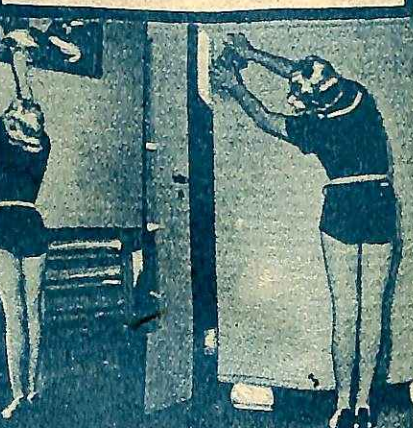
Κι' αυτή η στάση είναι ωφέλιμη για το ξεσκονισμό. Γυμνάζει καλύτερα τους μύς της μέσης και των ποδιών σας.

Το σήκωμα ενός βαριού βάζου — άλλη σοβαρά άσκηση, που δυναμώνει μαζί πολλούς μύς του σώματός σας, κυρίες μου.

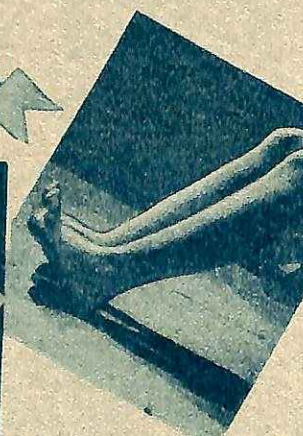

Και το τέντωμα των μυών για το ξεσκονισμό. Ένας κάθρου, ενδείκνυται, αν εννοείται... άντεχουν τα καρφιά του κάθρου.

Τέλος, δροσιστήτε και λίγο με το σκούπισμα του ψυγείου... αλλά πρὸς Θεού δεν σας συμβουλεύουμε να μπήτε μέσα και να πλυνθείτε!

ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ
ΚΑΛΩΝΗΣ

1) Για ν' αποφύγετε τις ρυτίδες, αλείψετε κάθε βράδυ το μέρος όπου σχηματίζονται, με διάλυση: Τανίνης 5 γραμμάρια και αλκοόλ-καμφορά 100 γραμμάρια. 2) Θά έχετε άμεμπτον μακιγιάρισμα εσ-στογγίζετε καλά το πρόσωπό σας κάθε φορά που βάλετε πούδρα. 3) Εάν τα πόδια σας είναι κουρασμένα, κάμψτε την άσκησή αυτήν: κα-θήστε με τις γάμπες ελαφρά λυγισμένες. Οι πτέρνες ν' ακουμπούν στο πάτωμα. Συσπάστε τα πόδια σας για να ρυτίδωθούν τα πέλμα-τα. Ανασηκώστε τα δάκτυλα, χωρίζοντας τα όσο μπορείτε. 4) Για ν' αποφύγετε τον έρεθισμό του δέρματος, μετά το μάδημα των φου-βιδών, θέσατε αλληλοδιαδόχως, θερμές και ψυχρές κομπρέσες. 5) Θί-γεται πάντοτε φρέσκο δέρμα, εάν κάθε μέρος με έναν μικρό κόπο-πο από καυτηριόχο γυμνάτε το αλειμμένο με κρέμα πρόσωπό σας. 6) Καθαρίζετε το μακιγιάρισμά σας με λίγο γάλα κι' εσθλὲς απέναν-τος για να αποφύγετε τη δυσάρεστη μυρωδιά. 7) Για νά διατηρήτε ή-ν' αποκτήσετε δέρμα λεϊόν και απαλόν, κάνετε πρωί και βράδυ επ-θέματα: τσαγιού στο πρόσωπό σας με λίγο θαμέσκι.

Μιά
Τηλεταιία
δοκιμή

Αυτότελης αισθηματική
ΝΟΥΒΕΛΛΑ τῆς

ΓΚΟΥ ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΠΛΑΙΡ

«Ζητείται κομπάρσα»

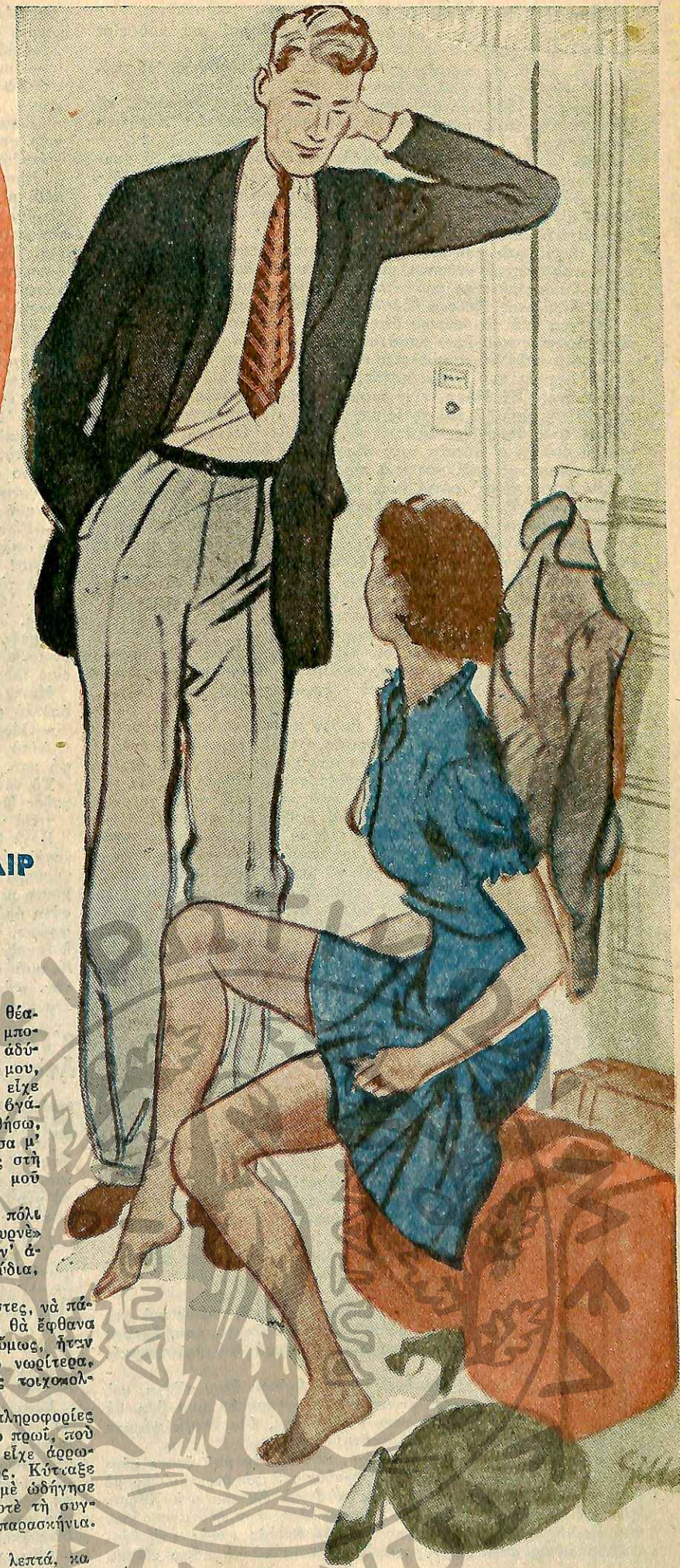
ΣΑΝ όλα τα κοριτσόπουλα που όνειρεύονται το θέα-τρο, επίστενα πάντοτε, πώς μόνο στο Παρίσι θα μπο-ρούσα να γίνω μια καλή αρτίστα. Ωστόσο, ήταν αδύ-νατο να πάω εκεί, εντελώς αδύνατο, γιατί η μητέρα μου, που έβγαζε το ψωμί της ράβοντας από τότε που είχε μείνει χήρα, μόλις και μετά βίας κατόρθωνε να τα βγά-λη πέρα. Ήμουν υποχρεωμένη, λοιπόν, να την βοηθήσω, και δεν είχα ούτε πεντάρα στην μπάτσα. Αν μόρσεσα μ' όλα αυτά να καλλιεργήσω τη φωνή μου, ήταν χάρις στη δεσποινίδα Κορσά, μια παλιά τραγουδίστρια, που μου έδινε μαθήματα δωρεάν.

Ήμουν είκοσι χρονών, όταν ήλθε στην Τύλ, στην πόλη της επαρχίας Κορέζ, όπου ζούσαμε, κάνοντας «τουρνέ» με το θίασο του «Πράσινου Μύλου» και επρόκειτο ν' ά-νεβάζει μια διασκεδαστική επιθεώρηση, με τραγούδια, χορούς, «σκέτες», κ.λ.π.

Έτρεξα λοιπόν όπως κάθε φορά που έφθαναν αρτίστες, να πά-ρω εισιτήριο. Ή μαμά με πείραζε λέγοντάς μου πώς θα έφθανα ποιν από την ταμία. Αύτη η ανυπομονησία μου όμως, ήταν Θεία Πρόνοια, γιατί για να διαστώ, και να πάω ναρτίτερα, διέκρινε πλάι στο ταμείο μια άγγελια πουχε μόλις τοιχοπολ-ληθή: «Ζητείται κομπάρσα».

Ή καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά. Ζήτησα πληροφορίες από την ταμία, πού μου έξηγησε, πώς, το ίδιο εκείνο πρωί, που είχαν φθάσει οι ήθοποιοι, μια από τις κομπάρσες είχε αρρω-στήσει, και έπρεπε να την αντικαταστήσουν άμέσως. Κότταξε χαμογελώντας, την εκπληκτική φυσιογνωμία μου, και με ωδήγησε επάνω στον διευθυντή κ. Τουρέ. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη συγ-κίνησή μου, όταν έμπαινα για πρώτη φορά στα παρασκήνια.

Ας ήταν και πολύ φτωχά! Ο κύριος Τουρέ, μ' έβαλε να τραγουδήσω λίγα λεπτά, να γεμάτος κατανάλει, σήκωσε το κεφάλι: —Μπράβο, μπράβο, φωνή τόσο δροσερή, μουτράκι χαριτωμένο,

πολύ καλή ή Κορζιανοπούλα!

Και καθώς περιμένα με αγωνία την απόφασί του, μου είπε με απότομο τρόπο:

—Ε, καλά, τι περιμένεις; Βγάλε το πανωφόρι σου. 'Η πρό-
δα θ' αρχίσει. Θα σου δείξουν τι πρέπει να κάνεις.

Έτσι, το ίδιο εκείνο βράδυ, με τον πιο ανέλπιστο τρόπο, το
όνειρο της ζωής μου βρέθηκε πραγματοποιημένο. 'Ανέβαινα
στη σκηνή!

Μαζί με τις έντεκα άλλες κομπάρσες, έλάβαινα μέρος σε καμ-
μιά δεκαριά σκηνές, τραγουδούσα, υποκρινόμουν, χόρευα, άλ-
λαζα φορεσιές κάθε φορά. Σε όλο το διάστημα της ημέρας, δεν
έκανα άλλο, παρά να επαναλαμβάνω τα μικρά μου ρολάκια, και
να κάνω δοκιμές.

Η συγκίνησής μου διασκέδαζε πολύ τις συνάδελφές μου. Με
ακινιτάρισαν, με ντύσανε, μου δώσανε ένα σωρό οδηγίες. 'Ο-
λος ο θίασος με πήρε υπό την προστασία του!

Ο 'Πράσινος Μύλος' θάμεινε μόνο δυο μέρες στην Τύλ.
Ύστερα από το δεύτερο θέαμα, τα μεσάνυχτα, ο διευθυντής,
προσφέροντάς μου έναν καφέ σε ένα μικρό μπαρ, μου είπε:

—Πολύ καλά τα κατάφερες, μικρή, για πρώτη φορά! Ξέρεις
δτι ή Λουκία που αντικαθιστάς, δεν είχε σε θέσι να ξαναβγί-
στη σκηνή; 'Εξ άλλου, είχε κιόλας πάρει την απόφασί της να
μας αφήσει, από δω και τρεις μήνες. Δεν είχε αυτή για να κάνει
τουρνε σε επαρχίες. Πρέπει νάνε κανείς νέος, και δυνατός,
για να άντέξει σ' αυτούς τους κόπους! Τι θάλεγες αν σου πρό-
τεινα να μείνεις μαζί μας για πάντα;

Δεν έπιστευα στ' αυτά μου, με δυο λόγια! 'Ο θίασος του
'Πράσινου Μύλου', με τους δεκαπέντε του ήθοποιούς, και τα
έξδομηντα πέντε του κοστούμια, αν και κάπως παλιά, μου φαί-
νονταν το συμπλήρωμα της τέχνης. 'Ο ταπεινότερος μισθός
που μου πρόσφερε ο Τουρέ, ξεπερνούσε αυτόν που κέρδιζα
κοντά στη μητέρα μου. Κι' αυτή, με την έπιρροή της δίδο-
ς Κορά της καθηγητριάς μου του τραγουδιού, αναγκάστηκε να
συγκατατεθί στη σφοδρή μου θέληση.

Αυτή ήταν ή τύχη μου! 'Ημουν άρτίστα!
Γνώρισα βέβαια, όπως όλοι, τις μικρές ζήλειες των παρα-
σιτών, τις πανουργίες, την ανάποδη όψη του «μιούζικ-χόλ»,
τι καμπονισμό. Μα αληθινά, δεν έγνωρισα ποτέ πολύ έλαχι-
στα πράγματα!

Ο θίασος με αγαπούσε γιατί ήμουν κάπως το παιδί του, ή
ανακάλυψί του γιατί από την πρώτη στιγμή, είχα φανή άπλη,
ύποτακτική, σεβόμουνα την πείρα των μεγαλύτερων, και δεχό-
μουνα με ένθουσιασμό τις συμβουλές τους. Πολλές φορές, οι
γέροι καμπονίνοι, έκυρaban κάτω από το πετό τους χυσούς
καρδιές! 'Εκεί μέσα, όπως παντού, έφθανε νάσαι καλή σύν-
τροφος, ελκρινής, πιστή, εύθεια για να είσαι φίλη. Πρόσεχα
πάντοτε να μην μπαίνω ποτέ σε κανένα μπροστά, να μην ποδο-
πατώ ποτέ κανένα. Κι' αυτοί με τη σειρά τους, διατηρούσαν
μια προστατευτική τρυφερότητα για τη «Μπεμπέκα». Έτσι με
φώναζαν. Αυτό το επίθετο μου έμεινε, και με όλες μου τις δια-
μορφώσεις, έτσι μ' έγραψαν στα προγράμματα.

Ο πρωταγωνιστής του θιάσου μας, ήταν ο Χάρρυ Μονζέ-
λέντο. Το κοινό της επαρχίας τρελλαινότανε γι' αυτόν. 'Ο δι-
ευθυντής τον περιποιώταν γιατί σ' αυτόν χρωστούσε τη φήμη
του θιάσου του. Περισσότερο από μια φορά, άκουσα τον Τουρέ
να λέη κάνοντας συγχρόνως έναν ανάλογο μορφασμό:

—Ο Χάρρυ θα μπορούσε να κάνει πρώτης τάξεως κορρίτσα,
αν δεν αγαπούσε τόσο το ποτό!

Μου ήταν δύσκολο να πιστέψω πως ο δημοφους αυτός άρτί-
στας, που μου ένέπνεε τόσο θαυμασμό, ήταν ένας χυδαίος με-
κρής.

Τον έβλεπα συχνά ξαναμμένο ή φουριόξο, μα ποτέ μεθυ-
μένο.

Όταν στο πρώτο μας ταξίδι, με πλησίασε και, βλέποντάς με
να τουρτουρίζω, μου έριξε το μανδύα του, κοκκίνισα από τη
ντροπή μου και ψιθύρισα μερικά λόγια εύχαριστίας, με άποστό-

—Αυτό έδω είνε μικρό και κουτό, δεν ξέρει ούτε πως τα-
ξιδεύουν. 'Ο' άγοράσης ένα σκέπασμα, άκουσε;

Συνήθιζα με δυσκολία στο γενικό σ' και σου, καθώς και στη
μεγάλη οικειότητα. Μ' όλα τα καλλιτεχνικά όνειρά μου, ήμουνα
και καλή μητέρα.

Έγραφα της μαμάς ότι ή ήθική του θιάσου ήταν τέλεια, και
πάντοτε πρόσεχα να μην αναφέρω στα γράμματά μου ότι θα
μπορούσε να της φανή ύποπτο. 'Εξ άλλου, δεν έλεγα ψέματα
σ' αυτό έδώ το σημείο τουλάχιστο:

Όσο κι' αν σ'ας φανή περίεργο, κανείς δεν μου έκανε κόρ-
νακό σκοπό. Τό έξρω τώρα πως αυτό το όφειλα στο Χάρρυ.
Τον έκτιμούσαν τόσο εκεί πέρα μέσα όλοι, που δεν μπορούσαν
να μην τον υπακούουν, και είχε βάλει πολλές φορές στη θέσι
τους άναιδεις συνάδελφους χωρίς μάλιστα να το πάγω είδησι.

Ός κι' αυτός ο Τουρέ το είχε πάρει άποφασί, και με θαύμαζε
καμιά φορά, μ' ένα βλέμμα φιλικό, και ειρωνικό, που δεν το
καταλάβαινα.

—Λοιπόν μικρό μου λουλουδάκι, μπορούμε να έλπιζουμε;
—Νά έλπιζετε; ρωτούσα άνοιγοντας καλά-καλά τα μάτια
μου.

Έσκαζε στα λέγια. Οι άλλοι γελοΐσαν επίσης και γ'ό κοκκι-
νίζα σαστισμένη και θυμωμένη, μη καταλαβαίνοντας γιατί με
κοροΐδευαν.

Ημουν εύγνωνον στο Χάρρυ Μονζέδ που δεν με πείραζε
ποτέ μ' αυτό τον τρόπο. 'Ηταν κατσούφης, άποτραβηγμένος,
καμιά φορά άπότομος, μα δεν κοροΐδευε ποτέ. Και πίσω από
την σκληρότητά του, έννοιωθα μια κάλωσύνη που μου έδινε θάρ-
ρος. Τις στιγμές που ή άπογοήτευσί με κυρίευε, που ήμουν άη-
διασμένη από βρωμερές λεπτομέρειες, που ένόμιζα πως είχα
χάσει τον πρώτο μου ένθουσιασμό, ο Χάρρυ, μονομιάς, έρχό-
ταν κοντά μου, με συνόδευε για να πάγω έναν καλό καφέ που
με άναζογονούσε, ή άπλούστατα μου έλεγε μερικά ένθαρυν-
τικά λόγια. Ύστερα, έξαφανιζόταν, και για πολλές μέρες δεν
με ζύγωνε πιά.

Όταν για πρώτη φορά ο Τουρέ μου έμπιστεύθηκε ένα νού-
μερο, έγραψα στη μητέρα μου ένα γράμμα πολύ-πολύ χαρού-
μενο. 'Ηταν ένας διάλογος μεταξύ του «Μάρμαρ Σάμ» της
'Αμερικής—και της «Μαριάννας» της Γαλλίας. 'Ο Χάρρυ έ-
κανε τον Μάρμαρ Σάμ, κι' έγω τη Μαριάννα, με το σκουφάκι
χωμένο στραβά πάνω στις ξανθές μπούκλες μου. Ύστερα από
τη γενική δοκιμή, ο Τουρέ με φίλησε στα δυο μου μάγουλα
και μου ψιθύρισε στ' αυτά:

—Είνε ευχάριστο να βλέπεις επί τέλους κανείς στο θιάσο του,
μια στάρα, που δεν έχει συμπληρώσει τρεις φορές τα είκοσί της
χρόνια!

Μα το βράδυ της πρώτης παραστάσεως, έπαθα ένα φοβερό
τρακ. Ός τότε, είχα παίξει και τραγουδήσει μαζί με όλες τις
άλλες. Τώρα, για πρώτη φορά, ήμουν μόνη πάνω στη σκηνή!
Έπερε να έλθω στο προσκήνιο, ν' αρχίσω τη στροφή μου, μα
έννοιωθα ένα σφιξιμο στο λαιμό, και νόμιζα πως ή καρδιά μου
είχε πάψει να χτυπά.

Μαντεύοντας τη θέσι μου, ο Χάρρυ, με πλησίασε, και με πήρε
από το χέρι.

—Θάρρος, μικρούλα μου!, μουρμούρισε.
Αυτά τα λόγια μου έδωσαν έτοιμότητα, και άρχισα τη στρο-
φή μου.

Το νούμερο χειροκροτήθηκε πολύ, και όταν ο Χάρρυ με ώδη-
γούσε ξανά στα παρασκήνια, μου είπε:

—Θά γίνης κάτι!

Ποτέ δεν θά τολμούσα να έλπιζω εν μέρους του ένα τέτοιο
κομπλιμέντο! Άποφασισμένη να δικαιώσω τις έλπίδες του, έρ-
γάσθηκα με όλη μου τη δύναμι. Χάρης στις οδηγίες του γινό-
μουνα μια καλή ήθοποιός. Ένοιωθα άπέναντί του μια εύγνωμο-
σύνη άπέρανη, μα κάθε φορά που έπιχειρούσα να του την εκ-
φράσω, γύριζε άπότομα, με ψύχραινε με μια του σκληρή λέξη,
ή έσκαζε ένα μικρό γέλιο ιδιότροπο, που δεν το καταλάβαινα.
Κι,μια φορά, παραπονιόμουνα για την άλλοκοτη ατή στάσι
του, στις συνάδελφές μου, που μου χάιδευαν τα μάγουλα με
ένα συμπονετικό ύφος.

«Ό! αν τό φιλή αυτό ήταν αληθινό»

ΕΙΧΑΜΕ περισσότερο από ένα χρόνο που ταξιδεύαμε σ' όλη
τη Γαλλία. Οι μακρινές, κουραστικές διαδρομές, οι άπο-
τυχμένες βραδιές από έλλειψι κοινού, οι φτωχές έσπο-
ξεις, τα θρόμικα δωμάτια των ξενοδοχείων, δεν με τρώμαζαν
πιά, είχα έξοικειωθί με όλα! Μα και ή ευχάριστη εύθυμία που
τά γύριζε όλα στ' άστεία, ή αληθινή άγάπη στο έπάγγελμα, οι
έξαρνικές έπιτυχίες, μάς ένεθάρρυναν.

Τώρα όλο και συχνότερα ο Τουρέ μου έμπιστευότανε νούμερα.

Τό κοινό με αγαπούσε. 'Ημουν νέα, δημοφής, είχα ώραία
φωνή. 'Η «Μπεμπέκα» φάνταζε με μεγάλα γράμματα πάνω στα
προγράμματα, και ήταν ή άραξιδόν του θιάσου. Χωρίς να ύπε-
ρηφανεύομαι, σκεπτόμουνα πάντα, πόση άπογοήτευσί θα έννοιω-
θαν οι συνάδελφές μου, που είχαν προσληφθί στον «Πράσινο
Μύλο» πολύ πριν από μένα, και ήσαν ακόμα κομπάρσες. Προ-
σαποθούσα, όταν τις αντίκριζα, να έξιλεώσω την έπιτυχία μου,
με την εύγένεια.

Είχα πολλούς καλούς συν-ρόφους, μα όχι αληθινούς φίλους.
'Ο Τουρέ γινιάρης και προστάτης, με βοηθούσε σε όλες τις
δυσκολίες που μου παρουσιάζόνταν, μα δεν μπορούσα να έμ-
πιστευθώ ολότεια σ' αυτόν. Πόσο θάθελα να μιλήσω φιλικά
με τον Χάρρυ! Μα αυτός έγω με μεταχειριζότανε μια ολόκληρη
βραδιά σαν ένα άξιοθαύμαστο και άδύνατο παιδί, ύστερα
μου φερόταν έάνανυσα και με τρομοκρατούσε μια ολόκληρη έ-
βδομάδα.

Καμιά φορά, πρόφθανα άπάνω μου το στεγνό και φλογερό
βλέμμα του.

Μια μέρα που κοινοποιώσε σε μικρά πόλη ξένη—μια έμειναν.

Ίγες ώρες ακόμα για την παράστασι—τον ρώτησα δειλά:
—Χάρρυ, γιατί μου φέρεσαι με τόσο περίεργο τρόπο; Μή-
πως σου έχω δώσει άφορη σε τίποτα; Όστόσο κάνω ό,τι μπορώ!

—Αν βλέπεις τίποτα στραβά πέστο μου!

—Είνε κατακόκκινος και μου κάρφωσε μια έπίμονη ματιά.

—Είσαι τόσο πολύ Μπεμπέκα;

—Γιατί Μπεμπέκα; είπα παραπονιάρικα. Έξηγησέ μου π'α
παρακαλώ.

Δεν είνε δυνατό, έκανε άνάμεσα από τα δόντια του. Δεν
είνε δυνατό, μια γυναίκα να είνε τόσο δλάκας!

Και με μια άπότομη κίνηση, γύρισε την πλάτη και έφυγε,
άφήνοντάς με μόνη στη μέση του άγνωστου εκείνου δρόμου.

Από την ήμερα εκείνη, δεν τον ξανάβλεπα παρά μόνο στη
σκηνή έπάνω. Μου μιλούσε όπως μιλάνε σε μια ξένη. Τότε
μόνο, μέσα στις λίγες αυτές εβδομάδες της φρικτής μοναξιάς,
κατάλαβα τί ήταν για μένα ή συντροφιά του. Έλυννα κυριο-
λεκτικώς από νοσταλγία, όλη την ήμερα, ως τη στιγμή, όπου,
κάτω από τα φώτα της σκηνής, τραγουδούσα και χόρευα στο
πλαί του. Όταν μ' έπαιρνε στην άγκαλιά του, έννοιωθα ένα
φλογερό κύμα να απλώνεται σ' όλο μου το κορμί. Μα τό φιλή που
ήταν άναγκασμένος να μου δώση
σαν τραγουδούσαμε το διάλογο
μας, έμεινε καρφωμένο στη φαν-
τασία μου σαν μια όπτασία!

Μονομιάς σκέφθηκα: «Ό! αν
τό φιλή αυτό ήταν αληθινό!» Και
κατάλαβα επί τέλους πως ο Χάρ-
ρυ με είχε κατακτήσει.

Τρέμοντας σαν μαθητιούλα,
παραμόνευα τα βήματά του. Αυ-
τή ή έρωτική διωδία πάνω στη
σκηνή ήταν τώρα για μένα αλη-
θινό μαρτύριο.

Σκεπτόμουνα όλοένα: Κάτι θα
έχη εναντίον μου, δεν μ' άγα-
πάει, δεν του άρέσω. Άν του
άρεσα, ένας άνδρας με τόσο πεί-
ρα, με τόσο θάρρος, θα μου τό
δείχνε από καιρό.

★
Την εποχή εκείνη, δίναμε πα-
ραστάσεις στη Βρετάνη. 'Ο και-
ρός ήταν ψυχρός, τουρτουρίζα-
με. Στις πολύ μικρές πόλεις, οι
αΐθουσες των εορτών ήσαν άδο-
λες τις περισσότερες φορές, κι'
αν και είχαμε συνηθίσει να φι-
λοσοφούμε, και να τα δεχόμαστε
όλα, δεν μπορούσαμε, ωστόσο, να
μην γκρινιάζουμε. 'Ο καθένας
μας ήταν νευριασμένος, και οι
μακρινές διαδρομές μέσα στα βρα-
δυκίνητα βαγόνια που σταματού-
σαν κάθε μισή ώρα, ήσαν αληθι-
νός έφιάλτης. 'Ο Χάρρυ, έννο-
είται, είχε διαλέξει άλλο βαγόνι,
και με μεγάλη μου λύπη, τον έ-
βλεπα σε κάθε σταθμό, να τρέχει
στο μπροφί και να κατεβάξει ό-
ρεκτικά.

Η σάλα του θεάτρου, άνέλπι-
στα τη φορά αυτή, ήταν άρκετα
καλή. 'Ο Τουρέ μου έξασφάλισε
ένα καμαρίνι άποκλειστικά δικό μου. Είχα σχεδόν μια ώρα ά-
κόμα καιρό για το νούμερό μου, και πέφτοντας κατάκοπη πάνω
στο στενό ντιβάνι, κοιμήθηκα άμέσως.

Ξύπνησα από τα χάρδια κάποιου χειριού. Κάποιος μ' άγκα-
λιάζε, με έσφιγγε, με φιλούσε. Άνοιξα τα μάτια, και είδα τό
φλογερό βλέμμα του Χάρρυ καρφωμένο στο δικό μου. Προσπά-
θησα να άνασχωθώ, μα ρίχτηκε έπάνω μου σφιγγόντάς με στην
άγκαλιά του. 'Η άναπνοή του μου μαρτυρούσε πως είχα πη-
τρέμονκατημένη γύρενα να τον σπρώξω μακριά.

—Χάρρυ, Χάρρυ, τί κάνεις; Είσαι μεθυμένος!

—Ναι, είμαι μεθυμένος, είμαι τρελλός, τρελλός για σενα,
Μπεμπέκα. Μα δεν τό βλέπεις λοιπόν; Δεν τό καταλαβαίνεις;
Δεν μπορώ να ύποφέρω πιά! Άγάπη μου, άφρησέ με να σ' ά-
γαπώ!

Τά λάγια αυτά με μάγεψαν για μια στιγμή. 'Ο Χάρρυ με
άγαπούσε! Όλη παλμό, του έτεινα τα χέλια μου.

—Κι' έγω σ' αγαπώ! έπιθύρησα.

Μα σε λίγα δευτερόλεπτα, με κυρίευσε και πάλι ο τρόμος.
Δεν ήταν ο ίδιος! Με θάνασο τρόπο γύρευε να με κατακτή-
ση. Έδώ, μέσα, σ' αυτό το καμαρίνι, πριν από την παράστασι,
σε μια στιγμή μέθης! Αυτός, που τό όνειρό μου ήταν να γίνω
γυναίκα σου!

—Όχι όχι, φώναξα με πνιγμένη φωνή, παλεύοντας άελλι-
πμένα.

Μά με όλη του τη δύναμι έφραζε το στόμα μου με τη χούφτα
του, και έπνιγε τις φωνές μου.

Όταν συνήλθα, συντριμμένη, είχε φύγει. Πίσω από την πόρ-
τα, άκουσα την προστακτική φωνή του σκηνοθέτη:

—Χάρρυ, ό διάβολε, που είνε ο Χάρρυ; Γρήγορα τό πρώτο
νούμερο στη σκηνή!

Η παράστασις πάνω άπ' όλα! Είνε τό εύαγγέλιο κάθε ήθο-
ποιού.

Τουρτουρίζοντας από μια νευρική τρεμούλα, κλείδωσα την
πόρτα του καμαρινού μου, και σαν αυτόματο, άρχισα να μα-
κιγιαρίζομαι και να ντύνομαι. Όταν τέλος βγήκα από τό
καμαρίνι μου δεν κίτταξα κανένα, μου φαινόταν πως όλοι θα
διάβαζαν στο πρόσωπό μου, τό τρομερό μου μυστικό.

Τό δωμάτιό μου του ξενοδοχείου, τόχα μαζί με μια άλλη
αρτίστα και έτσι άναγκάστηκα να πνίξω τον πόνο μου όλη νύχ-
τα, έγω που θάθελα να κλάψω έλεύθερα, και να σχίσω τα ρού-
χα μου από την άπελπισία. Θάδινα την παραιτήσί μου στον Του-
ρέ, θάφηνα τό θίασο, θάφευγα,
θάφευγα...

«Γίνε γυναίκα μου»

ΠΡΩΙ—πρωί, πήγα στο διευ-
θυντή. Μα μπαίνοντας στο
δωμάτιό του, όπισθοχώρη-
σα σαν να είχα δη μια έχιδνα:
'Ο Χάρρυ ήταν καθισμένος απέ-
ναντί του! Χωρίς να τον κιντά-
ξω διόλου, είπα νέτα σκέτα στον
Τουρέ:

—'Ηλθα να σ'ας πώ πως φεύ-
γω από τό θίασο!
Στενοχωρημένος, σηκώθηκε και
με πλησίασε.

—Έλα!... Μή θυμώνεις, Μπε-
μπέκα, μή θυμώνεις... Τώρα θα
τά πούμε... Μια στιγμή, συγγνώ-
μη μια στιγμή γιατί με φωνάζουν
στο χλώ οι σύντροφοί μου...

Πριν προφθάσω να τον κρατή-
σω, είχε βγί, και έτσι ο Χάρρυ
και έγω, μείναμε πρόσωπο με
πρόσωπο.

Ήταν κατακόκκινος από τη
ντροπή του. Με τόνο άργό και
θλιβερό μου είπε:

—Δεν ξέρω πως να σου ζητή-
σω συγγνώμη για χτές. Θάμουνα
τρελλός, έντελώς τρελλός! Σ' ά-
γαπώ τόσο πολύ, Μπεμπέκα! Τό-
σους μήνες τώρα άπέφευγα να σε
πλησιάσω, να σου μιλήσω ήσου-
να τόσο διαφορετική από τις ή-
λες γρηές θεατρίνες που ήμουνα
συνηθισμένος να βλέπω! Έλε-
γα: «Είνε πολύ άθάα, πολύ άγνή»,
ένας άνδρας σαν και μένα δεν έ-
χει τό δικαίωμα...» Θέλησα επί-
τηδες να άπομακρυνθώ. Μα ή εύω
διά σου με ζάλισε, με είχες τρελ-
οποιήσει.

λάνει, έπινα για να ξεχάσω... Και όταν χθες τό βράδυ μπήκα
στο καμαρίνι σου, και σε είδα έαλωμένη, κοιμισμένη, άνα-
πολύ για μένα! Αυτό τό καταραμένο σπύρτο τάκανε όλα!..

Ήθελε μπροστά μου, και ένώνοντας τα χέρια, μου είπε:

—Μπεμπέκα, μου είπες χθες πως μ' αγαπούσες!

—Όπισθοχώρησα.

—Ναι, σ'ας αγαπούσα, μα τώρα σ'ας μισώ!

—Έχεις δικιο, καίμενο παιδί! Φέρθηκα σαν κτήνος, σαν
ήθλιος. Δεν αξίζω την άγάπη σου. Μα αν θελήσης να μ' άκοι-
σης, θα έξιλεώσω τό κορμα μου. Θα άποδείξω πως δεν είμαι
ένος ληστής.

Έπεσε στα γόνατά μου και παρακάλεσε με βραχνή φωνή:

—Γίνε γυναίκα μου! Άς παντρευτούμε! Άφρησέ με να έ-
πανορθώσω τό λάθος μου! Δώσε μου λίγη, μια σταλιά, άγάπη.
Έσχασα τη βραδυή του διαγώνη. Ήταν ο Χάρρυ που λά-
τρευα, που όνειρευόμουνα. Έγειρα στον ώμο του, και τό δά-
κρυά μου άνακατώθησαν με τα δικά του.

Τις πρώτες έβδομάδες του γάμου μου, ο Χάρρυ ήταν ό,τι κα-
λύτερο θά εύχόταν ή πιο άποικτητική νεόπαντρη. Τρυφερός,
περιποιητικός, προσεκτικός, θετικός... Ύστερα όμως, ένα
βράδυ, έπειτα από την παράστασι, πήγε στο μπαρ με κάποιους

συντρόφους ποῦχε συναντήσει καὶ ἐπέστρεψε τὸ πρωὶ στὸ ξενοδοχεῖο ἐντελῶς μεθυμένος.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, σ' ἓνα κουραστικὸ ταξίδι, ἄρχισε βῶως καὶ πρὶν νὰ κατεβάξῃ ὀρεκτικὰ σὲ κάθε σταθμό. Δὲν ἔπινε σὲ σημεῖα ποῦ νὰ μὴ μπορῇ νὰ παίξῃ τὸ θρόνυ, μὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν παράστασι ἦταν ἀπαραιτήτο νὰ ἀδείασῃ μερικὰ ποτήρια «Σάντα-Βισσύ», καὶ τότε κοιμῶταν τόσο βαρεῖα, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸν ξυπνήσουν μὲ τὸ στανιδὶ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν τουρνέ.

Εἶνε βέβαιο, πὼς κάθε φορὰ τοῦ ἔδινε τὸ λόγο του νὰ μὴν ξαναρχίσῃ τὰ ἴδια, μὰ τώρα πιά τῶξερα καλὰ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ δῖνω βάσι στὴν ὑπόθεσί του. Ἀπεναντίας μάλιστα, ὅσο πῆγαινε καὶ γινόταν πὺδ μεκρῆς. Ὑστερα ἀπὸ ἕξ μῆνες ἐπέστρεφε συχνὰ τὰ μεσάνυχτα σὲ τέτοια χάλια, ποῦ ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ τὸν γδύνω, νὰ τὸν ξεπαιπουτσῶ, νὰ τὸν δάξω στὸ κρεβάτι του σὰν μωρὸ παιδί. Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ, τὸν ἀγαποῦσα, κ' ἐνοιωθα μέσα μου πὼς θὰ τὸν ἀγαποῦσα πάντα!

★
Ὁ θίασος τοῦ «Πράσινου Μύλου» ξαναπῆγαινε μὲ νέο πρόγραμμα, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα στὴν Τόλ! Ἡ παράστασις ἦταν θρίαμβος! Ὅλοι οἱ Τυλιανοὶ ἐπρεξάν νὰ χειροκροτήσουν τὴν πατριωτιστὰ τους ποῦχε γίνει βεντέτα, καὶ εἶχε παντρευθῇ τὸν πρωταγωνιστὴ!

Ἡ λιγοστὴ τιμιότης ποῦχε ἀπομείνει ἀκόμα στὴν καρδιά τοῦ Χάρρου, τὸν ἔκανε νὰ ὑποκύψῃ τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὶς παρατηρήσεις μου. Δὲν ἦπε, καὶ στὶς λίγες ὥρες ποῦ πέρασε κοντὰ στὴ μητέρα μου, δειχθῆκε ὑπέροχος!

Εἶχαμε συμφωνήσει ἀπὸ προηγήτερα μὲ τὸν Τουρέ, πὼς θὰ παίρνω μιὰ βδομάδα ἀδεια. Ἐξήγησα τῆς μαμᾶς πὼς τοῦ ἦταν στὶς ὀχτὼ μέρες ποῦ ἔζησα στὸ πλάι της, ἀνέπνευσα τὸν ἀέρα ποῦ μικροῦ σπιτιοῦ ὅπου εἶχα μεγαλώσει, ὅπου εἶχα ὀνειρευθῇ... Ἦταν τόσο ὑπερήφανη γιὰ τὶς ἐπιτυχίες μου, τόσο εὐτυχισμένη γιὰ τὸ γάμο μου! Τῆς εἶπα πὼς ἡ συζυγικὴ μου ζωὴ ἦταν τέλεια, ὁ ἄνδρας μου ἰδεώδης, καὶ εἶδα πὼς δὲν εἶχα πεῖ ἄδικα τὸ ψέμα, ὅταν μοῦ ὁμολόγησε:

—Ἦμουν τόσο ἀνήσυχη γιὰ σένα, ἀγάπη μου! Ἀκόμα καὶ ὅταν παντρεύθηκες ἀναρωτιόμουν τί εἶδους ἄνθρωπος θάταν αὐτός, ὁ θεατρίνος... Μὰ τώρα ποῦ τὸν εἶδα, ποῦ μοῦ τᾶπες ὅλα, εἶμαι ἡσυχῇ!

Μοῦ ἔκανε χίλιες ἐρωτήσεις γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὸ θίασο, γιὰ τὰ παραστήνια. Κατ'ὀρθωσα νὰ τῆς δώσω μιὰ ἰδεώδη εἰκόνα, περιγράφοντάς της καλοὺς καὶ ἐργατικούς ἄνθρώπους, σοβαροὺς, γερούς, καὶ θεατρίνες ποῦ ἦσαν ὕστερες μητέρες. Εἶνε ἀλήθεια, πὼς αὐτὰ ποῦ τῆς εἶπα, δὲν ἦσαν ὅλα ψέματα, μὰ μερικὲς ὅμως ἀπὸ τὶς βεντέτες μας καὶ τὶς κομπάρσες, θὰ γελούσαν μὲ τὴν καρδιά τους ἀκούγοντάς με...

Πικρὴ ἀπολύτρωσι

ΤΗΝ ἄφησα εὐτυχισμένη καὶ ἡσυχὴ καὶ ξανατάμωσα μὲ τὸ θιασό μου, ποῦ τὸν θόνηκα φοβερὰ ἀνάστατο. Ὁ Τουρέ μὲ πληροφόρησε, μπλέκοντας τὰ χέρια του μὲ ἀπελπισία, ὅτι ὁ Χάρρου εἶχε ἐξαφανισθῇ πρὶν ἀπὸ δύο μέρες. Ἀφ'ὃν ἀπὸ πρὶν εἶδον, πῆρα τοὺς δρόμους γιὰ νὰ τὸν θρῶ, καὶ τὸν ξεψύχωσα μέσα σὲ μιὰ ταβέρνα τόσο χυδαία, ποῦ οὔτε καὶ οἱ φίλοι τοῦ οἱ ἴδιοι ποῦ τὸν γνῶριζαν ὥστόσο, δὲν εἶχαν σκεφθῇ πὼς μποροῦσε νάταν ἐκεῖ μέσα. Ἦταν σὲ τέτοια κατάστασι, ποῦ δὲν μὲ γνῶριζε. Μηχανεῖθκα χίλιες πανουργίες γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Τῶχε γιὰ βέβαιο, πὼς θάφευγε μὲ κάποια ξένη, κ' ὅλο ἔλεγε καὶ ξανάλεγε: «Εἶμαι ἕνας συχαμένος νὰ θέλω νὰ ἀπατήσω τὴ γυναῖκα μου, αὐτὸ μὰς ἔλειπε τώρα! Φτάνει νὰ μὴ μάθῃ τίποτα ἡ Μπεμπέκα, ἔ; Καὶ μὲν Μπεμπέκα!»

Ἡ κατάστασις τοῦ ἦταν τόσο ἐλεεινὴ, γιὰ μερικὲς μέρες, ποῦ ἀναγκαστήκαμε ν' ἀφήσουμε τὸ θίασο νὰ φύγῃ, καὶ νὰ μεταναστεύσῃ. Ὁ Τουρέ ἦταν ἔξω φρενῶν! Ὅταν ἔαπτε δυὸ ὥρες.

Γιὰ μιὰ δεκαπενταριὰ μέρες ὁ ἄνδρας μου ἦταν φρόνιμος. Μὰ ὕστερα, ξαναρχισε τὰ ἴδια. Ἡ ζωὴ μας ἦταν φρικτὴ! Καὶ ἔστειλαν ἑρωτικά γράμματα, καὶ τὸν περίμεναν στὴν ἔξοδο νὰξω:

«Φτωχὲς μου μικροῦλες, ἔχετε τύχη ποῦ δὲν τὸν γνωρίζετε ἀπὸ κοντά!»

Μ' ὅλους τοὺς καυγάδες ποῦ τοῦ ἔκανε ὁ Τουρέ, ὅλο καὶ τοῦ συνέβαινε νὰ χάνῃ ἀπὸ κανένα νοῦμερο.

Ὁ Χάρρου Μονζέ, ἦταν πολὺ συχνὰ ἄρρωστος. Αὐτὴ ἦταν ἡ διάδοσι, ποῦ κυκλοφοροῦσε παντοῦ. Ὁ κόσμος δὲν ἐρχόταν πιά στὶς παραστάσεις, καὶ ὁ «Πράσινος Μύλος», ἔχανε σιγά-σιγά τὴ φήμην του. Οἱ ἐπαγγελματικὲς ἀρχὲς ἀρχίζαν τώρα νὰ ξεσπενδονίζον στὸν ποταγονιστὴ, βέλη φαρμακερὰ...

Μιὰ μέρα ὁ Τουρέ μὲ σόναξε καὶ μοῦ εἶπε καθαρὰ πὼς ἂν

αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε, θάταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀπολύσῃ τελειωτικὰ τὸν Χάρρου.

«Ἦταν προτιμότερο αὐτό, παρὰ νὰ τὸν καταστρέφῃ ἔτσι σὲ κάθε τουρνέ!»

Ὁ Τουρέ ἦταν ὁ μόνος μου φίλος, ἤξερα πὼς μὲ συμπονοῦσε. Τοῦ ὁμολόγησα πὼς σὲ λίγο θὰ ἤμουν ἡμέτερα. Μόλις τὸ εἶχα ἀντιληφθῇ κ' ἐγώ.

Σ' αὐτὴ μου τῇ θέσι, ἡ ἀπόλυσίς μας θάταν καταστροφὴ, γιατί δὲν εἶχα βάλλῃ οὔτε μιὰ πεντάρα στὴ μπάντα. Τὸν παρακάλεσα νὰ κάμῃ ἀκόμα λίγη ὑπομονή. Πρὸς χάριν μου δέχθηκε. Μὰ ἤξερα πὼς μὲ τὴν πρώτη ἀπουσία, ὁ Χάρρου θὰ σβύνεταν ἀπὸ τὸν κατάλογο.

Τί θὰ γινόμαστε τότε; Ὁἶπρεπε νὰ προστρέξω μαζὶ μὲ τὸ μέλλον παιδί μου στὴ φιλανθρωπία;

Σαφνικὰ, μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Τόσο ἀπλὴ, ποῦ ἀπόρησα, πὼς δὲν μοῦ εἶχε ἔρθῃ ἐξ ἀρχῆς.

Ἐτοίμασα μυστικὰ τὰ σχέδιά μου, στὶς ὥρες μου τῆς μοναξιάς. Καὶ ἡ εὐκαιρία νὰ τὰ βάλλω σ' ἐνέργεια, ἦλθε, ἀλλοίμονο, πὺδ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι φανταζόμουν.

Δέκα πέντε μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴ συνομιλία μου μὲ τὸν Τουρέ, ὁ Χάρρου ἔγινε ἄφαντος. Τὸ ρολοῖ χτύπησε ἕξ, ἐπτά, ὀχτὼ καὶ μισή, καὶ ὁ Χάρρου δὲν εἶχε ἔλθει. Κάνοντας κουράγιο, ἔβγωσα τὸν Τουρέ ποῦ ἦταν χαλκοπράσινος ἀπὸ τὸν θυμὸ του, καὶ μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξήγησα τὸ σχέδιό μου.

Ἐπειδὴ ἤξερε πὼς ἤμουν ὁσοβαρὴ, καὶ εἶχε μεγάλη πεποίθησι σὲ μένα, δέχθηκε στὸ τέλος.

Σὲ λίγο τὰ περιοδικὰ ἀνήγγειλαν στὸ κοινὸ τῆς Μασσαλίας, ὅτι ὁ πρωταγωνιστὴς ἐπρόκειτο νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ μιὰ βεντέτα θηλική.

Τὰ σόλα τοῦ Χάρρου καὶ τὶς διωδίες ποῦ ἐκτελοῦσαμε μαζὶ, θὰ τὰ ἀντικαταστήσαν τὰ νοῦμερα ποῦ εἶχα ἐτοιμάσει μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια, μέσα στὶς δυὸ αὐτὲς ἐβδομάδες.

Δὲν εἶχα κοπιάσει ἄδικα δυὸ χρόνια! Τὰ νειάτα μου καὶ ἡ δροσιά μου ὑπῆρχαν ἀκόμα, καὶ πάνω ἀπ' ὅλα εἶχε προστεθῇ ἡ πείρα. Εἶχα ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μου, γνῶριζα τώρα τί εἶνε ἡ ζωὴ. Γι' αὐτὸ καὶ δ' ἄλεξα, ἀντὶ τὶς σαχλαμάρες ποῦ μὰς ἔκαναν νὰ ἐπαναλαμβάνουμε διαρκῶς, ὥραϊα τραγοῦδια, ἀπλὰ καὶ χαριτωμένα, ὅπως αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔδινε νὰ τραγουδήσω ἡ δεσποινὶς Κορᾶ, ἡ καθηγήτριά μου. Ἡ φωνὴ μου δὲν εἶχε χάσει διόλου τὸ βελούδινο ἤχο της, μὰ εἶχε τώρα ἓνα τόνο μελαγχολικὸ ἢ αἰσθηματικὸ, ποῦ ὁ πόνος καὶ ὁ ἔρωτας μόνοι μοῦ εἶχαν διδάξει.

Ἡ ἐπιτυχία ἦταν ἀφάνταστη! Οἱ μεσημβρινοὶ κατενθουσιασμένοι ἀπηύθυναν στὴν ξανθιά Μπεμπέκα ἀτέλειωτες ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλες οἱ ἐφημερίδες μιλοῦσαν γιὰ τὴ νέα βεντέτα. Ὁ Χάρρου Μονζέ, εἶχε ξεχασθῇ. Ἀντὶ τέσσερις μέρες, μέινουμε στὴ Μασσαλία δυὸ βδομάδες!

Ὁ Τουρέ μὲ ἀκριβοπλήρωσε. Πετοῦσε στὰ οὐράνια! Ὅσοσο ὁ Χάρρου ποῦ ξανάλεγε δυὸ μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισί του σὲ εὐθερίᾳ κατὰστασι, κοιμήθηκε σαράντα ὀχτὼ ὁλόκληρες ὥρες στὴ σειρά.

Ὅταν συνήλθε, ὁ Τουρέ τὸν εἰδοποίησε ψυχρὰ, ὅτι εἶχε ἀπολυθῇ ἀπὸ τὸ θίασο. Ἡ πρωταγωνιστρία στὸ ἕξ ἔθιξε θάταν ἡ «Μπεμπέκα». Ὁ Χάρρου ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπήντησε. Οὔτε καὶ ὅταν δοκίμασα νὰ τοῦ μιλήσω μὲ τρυφερότητα, μὲ ἀγάπη μητρική, πρὶν τὸν ἀφήσω καὶ φύγω γιὰ τὸ θέατρο, ἀπήντησε.

Ἀγριεμένος, κατακίτρινος, στεκόταν ἀμίλητος. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα μπῆκα στὸ δωμάτιό μας, θόνηκα πάνω στὸ τραπέζι μιὰ σημείωσι γραμμένη μὲ μολύβι:

«Ἀξίζει τὴν ἐπιτυχία σου. Ἐγὼ δὲν ἀξίζω τὴν ἀγάπη σου! Συννώρεσε με, Μπεμπέκα!»

Ἀντίο!

★

Πικρὴ ἀπολύτρωσις! Ἐκλαψα ὅλη τὴ νύκτα γιὰ τὸν χαμένο ἔρωτά μας, γιὰ τὴ ζωὴ μας, ποῦ θὰ μπορούσε νὰ ἦταν τόσο ὠραία!... Μὰ κατὰ τὰ ξημερώματα, πῆσα τὸν ἑαυτό μου καὶ κατὰ πᾶν ἓνα ὕπνωτικό. Ἐπρεπε νὰ ξεκουρασθῶ, ἔπρεπε τὴν ἄλλη μέρα νάμαι σὲ θέσι νὰ παίξω. Ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία μου στὸ θέατρο κρεμῶταν τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἡ κατάστασις μου ἐπέτρεψε γιὰ τρεῖς μῆνες ἀκόμα νὰ ἐξακολουθήσω τὸ παίξιμο. Ἡ τουρνέ μας στὴ Μεσημβρία ἦταν ἕνας θρίαμβος!

Αὐτὴ ἡ ξανθὴ μικρούλα, μὲ τὸ δροσεδὸ πρόσωπο, μὲ τὰ μεγάλα μεμπεδίστικα καὶ μελαγχολικὰ μάτια, ἔχει ξετρελλάνει ὅλους τοὺς θεριδαίμους μεσημβρινούς, ἔγραψαν σ' ἄστεϊα οἱ συντάκτες.

Ἐβόλεσε στὴ μπάντα ὅ,τι κέρδιζα, μικρὰ βέβαια ποσά, ποῦ γιὰ μένα ὅμως ἦσαν σημαντικὰ! Καὶ ὅταν ἡ θέσις μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπε πιά ν' ἀνέβω στὴ σκηνή, πρὸς μεγάλη λύπη τοῦ Τουρέ, ποῦ ἔκρινε ὅτι οἱ θεατρίνες δὲν ἔπρεπε νάχουν παιδιά, ἐνῶ στὴ μητέρα μου, Ἐφεύρα μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία, κανόν-

Σ' ὅλα μὰς τα τουρνέ οἱ δημοσιογράφοι ἔτρεχαν ποῖς νὰ πρωτογράψῃ γιὰ τὴ «Μπεμπέκα»...

τὰς τὴν νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ Χάρρου ἦταν ἄρρωστος, καὶ ὅτι θοι-σκόταν γιὰ πολὺ καιρὸ σ' ἓνα σανατόριο.

Ἡ κορούλα μου γεννήθηκε μέσα στὸ ἴδιο ταπεινὸ σπιτάκι ὅπου εἶχα περάσει τὰ παιδικὰ μου χρόνια.

Ὅταν ἀνέλαβα, ἄφησα τὴ Χαρρουόουλα—ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου νὰ ὀνομασθῇ ἔτσι—μὲ τὴ μητέρα μου ποῦ εἶχε τὴ βοήθεια μιᾶς ὑπηρετίσας γερῆς, μὲ πολλὴ πείρα, καὶ ποῦ ἤμουν σὲ θέσι εὐτυχῶς νὰ πληρώσω, καὶ ἔφυγα γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου μὲ καλοῦσε ὁ Τουρέ. Μαζὶ μὲ μερικὸς φίλους τοῦ Παρισίνου, ἐτοιμαζόταν ν' ἀνεβάσῃ μέσα σ' ἓνα θεατράκι τῆς Μονμάρτης μιὰ ἐπιθεώρησι καὶ μοῦ ἔδινε ῥόλο πρωταγωνιστρίας. Εὐτυχῶς, ἤμουν ἐτοιμὴ γιὰ τὴν περμιέρα τῆς σαιζὸν.

Τί χαρὰ! Δὲν θὰ σερνόμενα πιά μέσα στὰ κατασκευασμένα τραῖνα, καὶ στὰ δωμάτια τῶν μικροξενοδοχείων! Ἡ μαθητικὴ κῆ μου ἐξάσκησι εἶχε τελειώσει κ' εἶχα μπροστά μου γιὰ ἓνα χρόνον τοῦλάχιστο μιὰ ζωὴ τακτικῆς ἐργασίας!

Χωρὶς νὰ προκαλέσω ἐντύπωσι, ὅπως στὴ Μασσαλία, ὅτε νὰ γίνω διάσημη ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἡ ἐπιθεώρησις μας εἶχε ἐπιτυχία, καὶ ἔγινε γνωστὴ στὸ Παρίσι.

Οἱ ἀρμόδιοι δὴλωναν ὅτι ἡ ἐπιθεώρησις ἦταν ἀρετὰ ἐπιτυχημένη γιὰ νὰ κρατηθῇ στὸ θέατρο γιὰ ἓνα χρόνον. Νοίκιασα λοιπὸν ἓνα διαμερισμάτι ἐπιπλωμένο, καὶ ἔστειλα νὰ φέρω τὴν ὑπηρετρία μὲ τὴ Χαρρουόουλα. Σὲ κάθε εἶδους προσκλήσεις ποῦ λάβαινα, ἀπαντοῦσα μὲ τὴν ὑπηρετρία κατὰ τὸν ἴδιο πάντοτε τρόπο:

«Ἡ κυρία εἶνε μὲ τὴν κόρη της».

Κι' ὅμως, ἡ κυρία δὲν ἦταν πάντα μὲ τὴν κόρη της. Ἦταν μέρες νὰ ὥρες, ποῦ ἀφήνοντας στὴ μπάντα τὶς κομπῆς τουαλέττες ποῦ ἀγόραζα τώρα, ἀπλὰ ντυμένη, καὶ μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο κάτω ἀπὸ ἓνα πικνὸ βέλο, διέτρεχα καφενεῖα, μπάρ, καὶ ταβέρνες, κυττάζοντας ἐπίμονα τοὺς ἄνδρες τοὺς καθισμένους μπροστὰ στὰ γεμάτα ἀπὸ ὄγρο δισπτήριο ποτήρια τους. Ἦν καρδιά μου μοῦ ἔλεγε πὼς Ἐκείνος ἦταν στὸ Παρίσι!

Ἡ ἐπιθεώρησις μας κράτησε ἓνα χρόνον, ὅπως τὸ εἶχαν προ-

βλέψει.

Ἡ Χαρρουόουλα κ' ἐγὼ περάσαμε πολὺ ὥραϊες διακοπὲς στὴν Τόλ, στὸ σπίτι τῆς μαμᾶς. Ὁ δὲ φίλος μου ὁ Τουρέ, ἀνέδασε μιὰ καινούργια ἐπιθεώρησι, καὶ συνεχάρη τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν ἐπιτυχία!

Ἡ «Μπεμπέκα» εἶχε γίνει μιὰ Παρισινὴ προσωπικότης! Οἱ νικητερινὲς ὅμως, καὶ πρωτῖνες τουρνέ μου στὰ καφενεῖα, ἦσαν ἀνώφελες...

Ἡ στιγμή τῆς προσευχῆς

ΜΙΑ ἀνοιξιὰτικὴ μέρα, βγαίνοντας ἀπὸ ἓνα μαγαζὶ στὴ λεωφόρο ντὲ λ' Ὁπερά, πῆρε τὸ μάτι μου κάποιον μὲ ἀξιολύπητο σουλοῦπι, καὶ ποῦχε τοὺς ὤμους καμπουριασμένους μέσα σ' ἓνα πλὴθὺ ξεβαμμένο σακάκι. Δὲν ἦταν ξερισμένος ἀπὸ πολλὰς μέρες, εἶχε τὸ πρόσωπο ὀρθό, καὶ τὸ γιστὰ λυγδωμένο.

—Χάρρου!, ἐφώνασα. Χάρρου!

Ἀπισθεχώρησε σὰν νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει.

Μὴ μὲ πειράζεις! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἀγγίξω.

—Χάρρου! καὶ μὲν Χάρρου! φτωχεῖά μου ἀγάπη, γιατί ἀτάντηρες ἔτσι;

Ἐκανε νὰ φύγῃ, μὰ ἔτρεξα πίσω του, κρεμάστηκα στὸ μπράσο του μὲ τόση ἀπελπισία, ποῦ δὲν ἔμπορεσε νὰ μὲ σπρώξῃ.

—Δὲν θέλεις νὰ δῇς τὴν κορούλα μας; τὸν ῥώτησα ἐλπίζοντας ἃ ξυπνήσω τὸ πατρικὸ του φίλτρο.

Μὰ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του, βόνησε:

—Ὅχι, ὄχι!

Μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἐπέμεινα, παρακάλεσα, χαιδεύω.

Ἐπὶ τέλους δέχθηκε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Εἶχα φυλάξει ὅλα τὰ

κοστούδια και τα έσθροονα που είχε αφήσει όταν έφυγε. Από κάποια πρόληψη, τα είχα περιποιηθεί τακτικά, άρσιες, δου- τοίσει, σαν να έπρόκειτο να έλθω ο νοικοκύρης τους την άλλη μέρα.

Ένα μπάνιο ξεστό, ρούχα καθαρά, μια συνάντησι με τον κουρέα που είχα φωνάξει στο σπίτι, και ο Χάρρυ φάνηκε έλ- λος άνθρωπος! Τό σακκάκι του έπλεε γύρω από το αδύνα- τισμένο κορμί του. Είχε μείνει μόνο η σκιά του. Δάγκωνα τα χείλη μου για να μη ξεσπάσω σε λυγμούς. 'Η μαγειρίσα του έτοιμασε ένα υπέροχο φαγητό που έφαγε σαν λιμασμένος. 'Υ- στερα από τον καφέ του είπα:

—Έλα να πής καλησπέρα στην κόρη σου! Είχε πέσει κιάλας στο άσπρο κρεββατάκι της, και ήταν νυ- σταγμένη, αβυσσολάτρευτη, με τις ξανθές της μπούκλες! Την πήρα στην άγκυλιά μου και τη φίλησα πολλές φορές στο λαιμό και στα μαλλιά!

—Μαμά! πρόφερε. Μαμά! —Χρυσό μου, είπα σιγά, νά, ο μπαμπάς σου! —Μπαμπά, επανέλαβε χαρούμενα, και άπλωσε κατ' επάνω του τα μικρά στρουμπουλά της χεράκια με τα τριανταφυλλένια λαικάνια τους.

Την πήρε κι' ο Χάρρυ στην άγκυλιά του. Μ' όλες μου τις προφυλάξεις, είχε πάρει τη συνήθεια να βάζει το δαχτυλάκι της στο στόμα εκείνου που την κρατούσε. Σαφνικά λοιπόν, με μια ξαφνική κίνηση, ο παχουλός της δείκτης χώθηκε στο στόμα του Χάρρυ. Αρχισε τότε αυτός να παίζει μαζί της. 'Η μικρή ξε- καρδιόταν από ευχαρίστησι. Πατέρας και κόρη, διασκεδάζαν έτσι πάνω από μισή ώρα.

Ο Χάρρυ φαινόταν να τάχε ξεχάσει όλα!

Στο τέλος η υπηρέτρια χτύπησε την πόρτα σιγά, για να μου θυμίσει πως ήταν ώρα να πλυνάσω το παιδί. 'Ηταν η στιγμή της προσευχής. 'Υποτακτικά, όπως κάθε βράδυ, η αγαπημένη μου μικρούλα, γονάτισε. Κράτησα την αναπνοή μου. 'Υστερα από τις λίγες και πολύ απλές λέξεις που της είχα μάθει να λέει όλα τα βράδια, πρόθεσε, όπως πάντα:

«Θεούλη μου, προστάτευε τον μπαμπά μας και φέρτον μας πίσω».

Δεν πρόφερε ακόμα τα «ε». «Θεούλη μου, ποστάτευε το μπα- μπά μου και φέτον μας...»

Είδα τα μάτια του Χάρρυ δουρακωμένα. Έκανα πως δεν κα- τάλαβα, και πλαγιαζοντας το παιδί στο κρεββατάκι του, του είπα τρυφερά:

—Τώρα πές καληνύχτα στο μπαμπά, μικρή μου Χαρρουλά.

—Χαρρουλά... είπε ο Χάρρυ με θαυμασμό! Και δάγκωσε τα χείλη του σαν να θέλε να συγκρατήσει την συγκίνησή του.

Όταν μπήκαμε στο στούντιο, δεν θέλησε να καθήσει και δι- στυλόνθηκε προς το διάδρομο.

—Στάσου, Χάρρυ, είπα όσο πιο απλά μπόρεσα. Έχεις αφή- σει εδώ το πανωφόρι σου.

Έτρεξα στο δωμάτιό μου, πήρα από τη ντουλάπα μου ένα μάστο χαρτονομίσματα, τάχυνα στην εσωτερική τσέπη του παλτού, και το έδωσα στο Χάρρυ.

Στο διάδρομο πήρε το χέρι μου και το φίλησε πολλή ώρα. Όταν μου το άφησε ήταν υγρό από τα δάκρυά του. 'Υστερα ένοιξε γρήγορα την πόρτα.

Όταν στάθηκε όρθη, στο κατώφλι, του είπα: —Σ' αγαπώ, Χάρρυ! Έλα πίσω όποτε θελήσεις! Τα δάκρυα μου θάλωσαν τα μάτια, 'Ωσπου να τα σκουπίσω, είχε φύγει.

«Είσαι η μόνη έλπίς της ζωής μου»

ΑΥΤΗ τη νύχτα, ύστερα από την παράστασι, ένοιωσα πως ήταν αδύνατο να επιστρέψω στη μοναξιά μου. Και παρα- κάλεσα τον Τουρέ, τον μόνο μου φίλο, να μου κρατήσει συντροφιά.

Ός τα χαράματα κουβεντιάσαμε μέσα σ' ένα καφεενάκι της Μονμάρτης.

—Ο Χάρρυ Μονζέ, δεν είχε καλός άνθρωπος, επανελάμβανε κησε αυτό το άπαιστο έλάττωμα, σε μια εποχή κακομοιριάς ξέρεις, πως κάθε ύπαρξη, ως και η πιο αδύνατη, κι' η πιο α- τολμη, κλείνει στο βάθος της ανύποπτα αποθέματα ζωής και σπέρματος. Πρέπει να ξέρει κανείς να τα σάλεψη, να τα ξυπνή- σει. 'Ο Χάρρυ μπορεί να σωθεί, είχε ακόμα καιρός, και είσαι η μόνη που μπορείς να τον σώσεις.

—Με ποιό τρόπο; ρώτησα απελπισμένα. Του έδειξα ήδη όλη μου την απομνημόνιση, όλη μου την τρυφερότητα, όλη την αγάπη που του έχω!

—Ο Τουρέ έμεινε συνωφευωμένος. Σκέφθηκε έτσι πολλή ώρα, και στο τέλος είπε:

—Είσαι η μόνη φωτεινή άκτινα στη ζωή του Χάρρυ, το μόνο άγγλο και άγιο πράγμα που του μένει! Θάθελα να ξέρω αν... Έκοψε τη φράσι του, και βυθίστηκε πάλι σε βαθιές σκέ- ψεις.

Περίμενα με υπομονή. 'Ηξερα πως ο Τουρέ ήταν έξιος αν- θρώπος. Μου ήταν πιστά άφοσιωμένος. (Δεν είχε πλουτίσει εξ αιτίας μου;) Διατηρούσε και μια συμπάθεια για τον Χάρρυ, τον παλιό του φίλο. Έπειτα, γνώριζε καλά τους άντρες, είχε μια πείρα που έγω δεν είχα, και έτσι η συμβουλή του θάταν δίγως άλλο λογική.

Στο τέλος, κυττάζοντάς με στα μάτια, είπε:

—'Υπάρχει ένας τρόπος, που δεν έμεταχειρίστηκες: 'Αν δεν μπορείς να ύψωσης τον Χάρρυ στο επίπεδό σου, μπορείς να κατέβεις εσύ στο δικό του.

—Τί θέλεις να πής; εφώνασα.

—Εξηγήθηκε. Τον άκουγα μαγεμένη! Το σχέδιο αυτό μου φαι- νόταν άστειο, μα όλ' αυτά, η έλπίδα ξυπνούσε πάλι στην καρ- διά μου!

Την άλλη μέρα, ανέθεσα σ' ένα μυστικό ντέτεκτιβ να άνα- καλύψει τον Χάρρυ. Δεν δυσκολεύτηκε. Πως δεν το είχα σκε- φθεί προηγουμένως; Που και που, έκανε την εμφάνισή του σε κάτι άποκνερτα καζίνα, και ύστερα χωνόταν πάλι στις πυρές για δολοκλίες βδομάδες. Τον βρήκαμε λίγες μέρες έπειτα από την έπισκεψή που μου είχε κάνει, μέσα σ' ένα κακόφημο μπάρ της περιφέρειας. Κοιμώταν με το κεφάλι πεσμένο πάνω στο τρα- πέζι. Προσπαθήσαμε να τον ξυπνήσουμε, του κάκου όμως! Σα- ναθυθίζονταν στην αποκήνωση του. Το γκαρσόνι γέλασε ειρω- νικά και μας είπε:

—Κυρία μου, και κύριε, μην κοπιάζετε άδυνα! Δεν φεύγει αυτός από δω πριν περάσουν τουλάχιστο τρεις μέρες. Τον ξε- ρω καλά, έννοια σας, είναι παλός πελάτης! 'Ηλθε με τις τσε- πες γεμάτες, και δεν θα φύγει πριν τις άδειάσει. Πίνει, κοιμά- ται, ξαναπίνει, ξανακοιμάται. Ούτε να φάει δεν θέλει! 'Ο' ά- ναγκασθώ να τον αφήσω εδώ όλη τη νύχτα. Είμαι βέβαιος πως κανένα πρωί θα τον βρω πεθαμένο με το κεφάλι πάνω στο τραπέζι. 'Ελάτε αύριο.

Τό άλλο πρωί, τον βρήκα ξύπνιο, που κύτταζε τον τοίχο μ' ένα βλέμμα ήλιθιο. Με γνώρισε άμέσως.

—Μπεμπέκα! 'Εσ' εδώ! Φύγε! Φύγε γρήγορα!

—Μά όχι, δεν θα φύγω διόλου! Άπλητησα εύθυμα. 'Αφού έσ' είσαι δώ, θα καθήσω κι' εγώ! Δεν θέλω να μείνω πια μα- κρὰ σου. 'Αν δεν θέλεις να ξήσης όπως ζω εγώ, θα ξήσω εγώ όπως ζής εσύ!

—Είσαι τρελλή! εφώνασε. Πήγαινε σπίτι σου! Δεν σου έ- πιτρέπει να κάθεται σ' ένα τέτοιο μέρος. Δεν κάνει για μισό γυναικα σαν και σένα!

—'Αν κληθώ για τον άντρα μου, κάνει και για μένα. Είμαστε παντρεμένοι. Έχω το δικαίωμα να βρίσκωμαι όπου βρίσκεσαι κι' εσύ!

Και μ' όλες του τις διαμαρτυρίες, κάθησα στο πλάι του.

Τα είχε χάσει, και δεν ήξερε πια τί να πη. 'Ηπια πολλά φλυτζάνια καφέ πικρό, το ένα πάνω στ' άλλο, καταπίνοντας τρεις άσπιρίνες. 'Υστερα παρήγγειλε ένα ούισκι. Έκανα κι' εγώ το ίδιο.

—Θα πω κι' εγώ μαζί σου! είπα. Θέλω να δώ γιατί σε τρα- βάει τόσο πολύ το ποτό, τί του βρίσκεις!

Και παίζοντας το ποτήρι με το ούισκι από το χέρι του παι- διού, κατάπια το περιεχόμενο με μια ρουφηξιά.

—Δεν ξέρεις τί κάνεις! μούγκρισε ο Χάρρυ, αρπάζοντας το ποτήρι από μπροστά μου.

Όταν συνήλθε κάπως, γιατί για λίγα λεπτά της ώρας νομι- ζα πως θα πνιγόμενα, είπα με παράπονο:

—'Αφού ένας άνδρας σαν και σένα θυσιάζει ό,τι έχει και δεν έχει στο οινόπνευμα, θα πη πως βρίσκει σ' αυτό κάποιαν ελ- λειότητα. Και γώ θέλω να την γνωρίσω αυτή την ελπίσιστη- σι! Κι' εγώ θέλω να ξεχάσω τις έννοιες μου!

—Ο Χάρρυ με κύτταζε προσεκτικά.

«Είπε ο σπουδαιότερος ρόλος που θα παίξω στη ζωή μου, είπα μέσα μου. Πρέπει να έχω τη δύναμη να τον παίξω ως το τέλος!»

Και βλέπτας πως αυτός δεν είχε ακόμα πειράξει το ούισκι του, κράτησα την αναπνοή μου για να μη νοιώσω τη μυρωδιά, και έβαλα τα δυνατά μου για να το καταπιώ. Αυτή τη φορά, κατάφερα να κάνω καλύτερα μούρη. 'Υ,τερα έδωσα μια γρο- θιά στο τραπέζι και διέταξα ένα τρίο ούισκι.

—Ο Χάρρυ δεν πρόφερε λέξη. Από τη βία που είχα το πρωί να τον συναντήσω, είχα ξεχάσει να προγυμνάσω, και προς μεγάλη μου ντροπή, άρχισα τον έμμετό.

Έκανα να σηκωθώ, μα δεν μπόρεσα. 'Ενοιωθα μια φοβερή αδυναμία.

Όταν ήλθε το γκαρσόνι, του έβαλα στο χέρι ένα μεγάλο πορτομονάκι, χωρίς να τολμήσω να τον κυττάσω. Μα όταν τέ- λος σήκωσε τα μάτια, είδα ότι οι λίγοι μεθυσμένοι άνθρωποι που ήταν στο μπάρ, δεν με πρόσεχαν διόλου. Τό πάθημά μου

που μου φαινόταν τρομερό, για δώ, ήταν πράγμα συνηθισμένο.

—Έχετε ανάγκη από ένα γενναίο βοηθητικό για να συνέλθε- τε, μου είπε το παιδί που είχε κάποια πείρα, και μου έφερε ένα έλκεϊνο πράγμα που κατάπια υποτακτικά, και που είχε μια γεύσι πετρελαίου.

—Θαυμάσιο!, εφώνασα σηκώνοντας εύθυμα το ποτήρι μου, ενώ συγχρόνως προσπαθούσα να κλείσω το μάτι στον Χάρρυ.

Τό βλέμμα του με παρακολουθούσε με μια έκφρασι που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Έλεγε πως σκότωνα κανέναν μπροστά στα μάτια του.

Ενοιωθα το κεφάλι μου όλοένα και πιο ελαφρό. Είχα την εντύπωσι πως βρισκόμουνά πάνω στα κύματα. Μου φαινόταν πως τα χέρια μου ήταν κάπου άλλου, μακριά από το τραπέζι, και έβλεπα τον Χάρρυ σαν πολύχρωμη βούλα.

Άκουγα τη φωνή μου να λέει διαρκώς και να φωνάζει, ά- κουγα τα γέλια μου που γινόν- τουσαν όλο και περισσότερα, χω- ρις να μπορώ να τα συγκρατήσω.

Όσπου με έπιασε λόγυγκας.

—Δεν είδα ποτέ στη ζωή μου, ί! ποιά άστειο πράγμα, ί! δε- βαίωνα τον Χάρρυ.

«Τώρα θα διασκεδάσουμε μι- ζι, ί! κακέ μου άνδροϋλι, έπρε- πε να—ί! μου το μάθης από και- ρό!»

Όταν έπεχείρησε να με ση- κώσει με το στιανιό, γαντζώθηκα πάνω στο τραπέζι.

—Θέλω να μείνω εδώ! Θέλω να διασκεδάσω με τον άνδρα μου! Ποι έινε ο άνδρας μου; Άρκετά τον στερήθηκα! Δώστε μου τον άντροϋλι μου!

Οι λέξεις έφωγαν μόνες τους από το στόμα μου. Πότε-πότε, δεν ήξερα τί έλεγα. Μα μέσα ά- πό τον σκοτεινό πέτλο που με τύ- λιγε, άκουσα ξαφνικά τη φωνή του Χάρρυ:

—'Εδω είμαι, καυμένο μοι παιδί! Δεν θα σ' αφήσω!

Τότε σαν να βρήκα κάπως τον εαυτό μου, είπα:

—Είσαι πολύ μεθυσμένος για να—ί! νοιαστής για μένα!...

Και γέλασα πολλή ώρα, όπως γελάει κανείς ύστερα από κάτι πολύ-πολύ άστειο.

Η τελευταία δοκιμή

ΑΥΤΑ είναι όλα όσα ξέρω για την ήμερα εκείνη. Για το θέα- τρο δεν άνησυχούσα γιατί είχαμε μείνει σύμφωνοι με τον Τουρέ, να με αντικαταστήσει κάποια φίλη μου που είχε υελετήσει το ρόλο μου.

Όταν ξύπνησα ήταν μεσάνυχτα. Στο χλωμό φώς του καν- τηλιού, άνεγνώρισα τους τοίχους και τα πράγματα της κάμα- ράς μου. Τό λαρύγγι μου ήταν τρομερά στεγνό. Διψούσα, Θέ- μου, πως διψούσα! Για λίγα δευτερόλεπτα νόμιζα πως ήμουν άρρωστη. Μα σε λίγο, είδα στο προσκέφαλό μου ένα άνδρικο σ'ολοϋπι.

—Ο Χάρρυ! Στη στιγμή τα θυμήθηκα όλα! Τό επικίνδυνο πεί- ραμά μου, είχε άρα γε πετύχει! Κύτταζε τον Χάρρυ προσεκτι- κά, και είδα ότι τα μάτια του ήταν βαρειά από την άπνεια, μα ξάστερα. Άνταποκρίθηκε στη ματιά μου με βλέμμα σταθερό. Άν είχε πιεί!

—Είσαι πολλή ώρα εδώ; πρόφερε με κόπο.

—Όλη τη νύχτα, άπλητησε. Όταν έχασες τις αισθήσεις σου, σε έφερα εδώ.

—Ο Χάρρυ δεν ήταν μόνο μετρημένος, μα είχε άγρυπνήσει και όλη τη νύχτα στο προσκέφαλό μου! Μου έφερε ένα ποτήρι νερό παγωμένο, και με περιποιήθηκε με τόσο τρυφερότητα, όσο και ένα άρρωστο παιδάκι.

—'Ω, Χάρρυ! ρώτησα ντροπιασμένη. Τί έπαθα σ' αυτό τό άπαιστο μέρος;

—Τίποτα, φτωχή μου μικρούλα!, άπλητησε σιγά. Έγώ έπαθα μονάχα!

Και καθώς πετάχτηκα, γεμάτη άγωνία, πήρε το χέρι μου μέσα στο δικό του.

—'Οχι, όχι, μη φοβάσαι! Δέν έπαθα κανένα κακó, Μπε- μπέκα. Άπεναντίας. Όταν σε είδα να πίνης, να μεθές, να γίνεσαι τό περίγelo τό κόσμου, είδα καθαρά, για πρώτη φο- ρά στη ζωή μου τί έκανα... Έσύ, τόσο άγνή, τόσο όμορφη, να ξεπέσης έτσι για να με ακολουθήσης, για να ξήσης μαζί μου! 'Ω! Τότε άνοιξα τα μάτια μου! Βασανίστηκες πολύ, τό ήξερα αυτό, μα να σε βλέπω έσένα, μικρή μου άγία, σ' αυτή την κατάστασι, όχι, δεν θα μπορούσα να τό υποφέρω ποτέ! 'Ορκίστηκα, πως αν κατάφερα να σ' έμποδίσω να ξαναπέσης σ' αυτή τη λάσπη, θάπανα και γώ να κυλήμαι. Και τούτη τη φορά μιλώ σοβαρά. Γιατί... βλέπεις... έπηρεασμένη από τό ποτό, μου είπες πράγματα που δεν ήξερα... Και ήμουν βέβαιος πως ήταν αλήθειες, μια που μου τό ώμολογούσες χωρίς να τό καταλαβαίνης. 'Ω! Μπεμπέκα, δεν είχα πιστέψει ποτέ ως τό- ρα πως μ' αγαπούσες. Από τη στιγμή που με παντρεύτηκες μ' έτρωγε η άμφιβολία:

«Παντρεύτηκε μαζί μου γιατί την πήρα με τό στιανιό, γιατί δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά».

«Αυτή ήταν ή σκέψις μου.

«Είπε αδύνατο ν' αγαπάη ένα μεθύστακα σαν και μένα. Είπε καλή ήλι μου από οίκτο, από κα- θήκον. Μα στο βάθος της ψυχής της με μισεί!»

«Επανελάμβανα διαρκώς, πως είχα χάσει τό μόνο πράγμα που με ενδιέφερε στη ζωή μου, την α- γάπη σου! Κι' όσο περισσότερο ντεπόμουνά, τόσο και περισότε- ρο έπινα. Δέν έπανα να σε συλλο- γίζομαι παρα μόνον όταν ήμου- να σπουπ στο μεθύσι.

«'Ωστόσο αυτή τη νύχτα, όταν μου είπες πως μ' αγαπούσες στ' αλήθεια, πως ήσουν έτοιμη ακόμα και να μοιρασής μαζί μου τη ζωή του μεθύστακα, κατάλαβα πόσο ά- νόητα φέρθηκα!»

Άποκαμωμένος από τον πόνο, έρριξε τό κεφάλι του πάνω στο μαξηλάρι μου, και αναλύθηκε σε δάκρυα.

Όταν συνήλθε κάπως, μου εί- πε με τρυφερότητα:

—'Ω, Μπεμπέκα! Όταν σκέ- πτωμαι τα χρόνια που έχασα άδι- κα! Πόσο δυστυχισμένη ήσουν εξ αιτίας μου! Ποτέ δεν θα συναντήσω στον εαυτό μου αυτό τό σφάλμα!

Όταν έκείνο τό βράδυ, έφυγα για τό θέατρο, άφησα τον Χάρρυ με την κόρη μου.

Ήταν ή έπιθυμία του να την κοιμίσω ο ίδιος. Τα μεσάνυ- χτα, την ώρα που σχολούσαν οι ήθοποιοι, με περίμενε. Με τό κεφάλι ψηλά, με τό μυαλό ξάστερο, με τους ώμους προς τό πίσω, με βλέμμα ζωηρό, πέρασε προστατευτικά τό χέρι του γύρω από τη μέση μου.

—Ο Τουρέ που είχε βγει μαζί μου, του έσφιξε τό χέρι.

—Χάρρυ, παλός μου φίλε, τί θάλεγες αν σου πρότεινα να γας ξανάρθης στο θίασο, έ;

Προς μεγάλη μου κατάπληξι, ο παλός μας διευθυντής, μου εφύριξε στ' αυτή:

—Μια τελευταία δοκιμή.

Και μās παρέσυρε σε ένα γειτονικό μπάρ.

Κατατρομαγμένη είδα να παραγγέλλη κοντέιλ. Μα ο Χάρρυ, γαμογελώντας, κούνησε τό κεφάλι, και δεν δέχθηκε τό δικό του.

Τοια χρόνια πέρασαν από τότε. Μέσα από τα κατάβαρα της ντροπής και της δυστυχίας μας, γεννήθηκε μια νέα ζωή, χα- ρούμενη και ήσυχη.

—Ο άνδρας μου δεν άγγιξε ποτέ πια τό καταραμένο αλκοόλ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Τοια χρόνια πέρασαν από τότε. Μέσα από τα κατάβαρα της ντροπής και της δυστυχίας μας, γεννήθηκε μια νέα ζωή, χα- ρούμενη και ήσυχη.

—Ο άνδρας μου δεν άγγιξε ποτέ πια τό καταραμένο αλκοόλ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Τοια χρόνια πέρασαν από τότε. Μέσα από τα κατάβαρα της ντροπής και της δυστυχίας μας, γεννήθηκε μια νέα ζωή, χα- ρούμενη και ήσυχη.

—Ο άνδρας μου δεν άγγιξε ποτέ πια τό καταραμένο αλκοόλ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Τοια χρόνια πέρασαν από τότε. Μέσα από τα κατάβαρα της ντροπής και της δυστυχίας μας, γεννήθηκε μια νέα ζωή, χα- ρούμενη και ήσυχη.

—Ο άνδρας μου δεν άγγιξε ποτέ πια τό καταραμένο αλκοόλ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Τοια χρόνια πέρασαν από τότε. Μέσα από τα κατάβαρα της ντροπής και της δυστυχίας μας, γεννήθηκε μια νέα ζωή, χα- ρούμενη και ήσυχη.

—Ο άνδρας μου δεν άγγιξε ποτέ πια τό καταραμένο αλκοόλ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Τοια χρόνια πέρασαν από τότε. Μέσα από τα κατάβαρα της ντροπής και της δυστυχίας μας, γεννήθηκε μια νέα ζωή, χα- ρούμενη και ήσυχη.

—Ο άνδρας μου δεν άγγιξε ποτέ πια τό καταραμένο αλκοόλ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Τοια χρόνια πέρασαν από τότε. Μέσα από τα κατάβαρα της ντροπής και της δυστυχίας μας, γεννήθηκε μια νέα ζωή, χα- ρούμενη και ήσυχη.

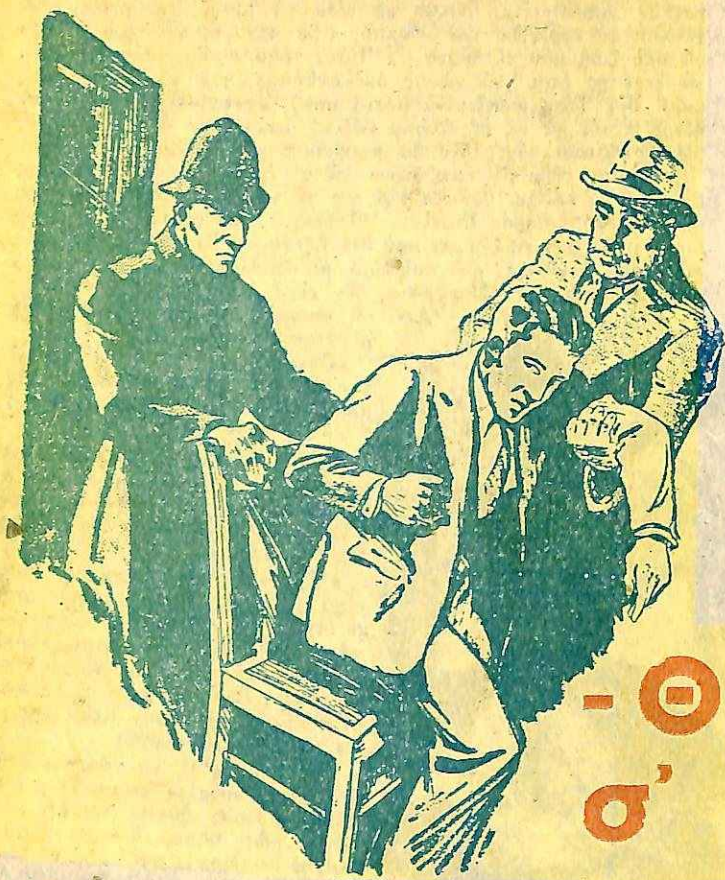
—Ο άνδρας μου δεν άγγιξε ποτέ πια τό καταραμένο αλκοόλ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Τοια χρόνια πέρασαν από τότε. Μέσα από τα κατάβαρα της ντροπής και της δυστυχίας μας, γεννήθηκε μια νέα ζωή, χα- ρούμενη και ήσυχη.

—Ο άνδρας μου δεν άγγιξε ποτέ πια τό καταραμένο αλκοόλ!

Τ Ε Λ Ο Σ

-Θά πεθάνης σ' ἔξη μήνες!

θρώπος. Ἐνῶς ἔ-
γώ...
—Δὲν δικαιολο-
γεῖσαι γιὰ τὴν κα-
θυστερήσει σου;
Θά ἔπρεπε νὰ
τοῦ δώσῃ ἐξηγή-
σεις! Ὡστε θὰ
ἦταν ὑποχρεωμέ-
νος νὰ διατυπώ-
σῃ τὸν πόνο
του! Γιὰ χάρι τῆς
γυναίκας του —
τῆς Λούση— ὡς-
τόσο ἔπρεπε νὰ
διατηρήσῃ αὐτὴ
τὴ θέσιν — ἔστω
γιὰ ἔξη μήνες ἀ-
κόμη.
—Σοὺ συμβαίνει
τίποτε; Ξαναρώ-
τησε μὲ ἀνησυχία
Μπέργκεν.
—Εἶχα πάει στὸ
γιατρὸ, κύριε, ἄρ-
χισα νὰ λέγῃ ὁ

γὼ καὶ κάθησε στὸ γραφεῖο τοῦ Μπέρ-
γκεν. Ἦταν ἀναπαυτικό καὶ τοῦ ξε-
κούραζε τὴν καρδιά. «Ἐξή μήνες»,
συλλογιζόταν, «εἶναι ἀρκετοὶ γιὰ νὰ
τακτοποιήσῃς τὶς ὑποθέσεις σου». Ἐ-
πανελάμβανε αὐτὴ τὴ φράση, ἐνῶς ἀπὸ
τὶς ἄκρες τῶν χειλῶν του κρεμῶταν
ἕνα ἄθλιο μειδίαμα. Τὶ τὸν εἶχε περά-
σει αὐτὸς ὁ ἀνόητος ὁ γιατρός; Γιὰ
κανέναν πλούσιο; Αὐτὸς δὲν εἶχε τί-
ποτε ὑποθέσεις, νὰ κανονίσῃ. Τέσσε-
ρις λίρες τὴν ἑβδομάδα ἐκέρδισε καὶ
τὸ μόνο ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν
τὸ μέλλον τῆς γυναίκας του, τῆς
Λούση.
—Ὅταν τὸ ρολοῖ χτύπησε τέσσερις,
ἦταν ἀκόμα στὸ γραφεῖο βυθισμένος
σὲ ἀπαισιόδοξες σκέψεις. Ἦταν ὥρα
νὰ πηγαίῃ. Κλείδωσε τὸ γραφεῖο τοῦ
προϊσταμένου του, κατόπιν ἐκλείσσε τὰ
παράθυρα. Καθὼς ὅμως περνοῦσε ἀ-
πὸ τὸ χρηματοκιβώτιο, στάθηκε. Ἦ-
ταν ἀνοιχτό! Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ
Μπέργκεν εἶχε ξεχάσει νὰ κλειδώσῃ
τὸ χρηματοκιβώτιό του!
Ἐρρίξε μιά ματιὰ στὸ ἐσωτερικό,

ἕνα δραματικό διήγημα τοῦ ΚΙΡΚ ΑΛΛΑΝ

Νήντχαμ.

—Πάλι γιὰ τὴν καρδιά σου; Τὸ ξέ-
ρεις ὅτι σοὺ κατήντησε μονομανία αὐ-
τὴ ἡ ὑπόθεσις; Ἐχεις γίνῃ νευρικός.
Καὶ ποῖος δὲν ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρ-
διά του στὰ χρόνια ποῦ ζοῦμε;

—Μοῦ ἔδωσε ἔξη μήνες ζωὴ, τὸν δι-
έκοψε μὲ ἀπογοήτευσις ὁ Νήντχαμ.

—Ὦψιστε Θεέ, ἔκαμε ἐκπληκτὸς ὁ
Μπέργκεν. Αὐτὰ δὲν εἶναι φοβερά
πράγματα. Μὴ φοβάσαι τίποτε. Νὰ
ἔχῃς αὐτοπεποίθησις. Ἄλλωστε, συχνὰ
οἱ γιατροὶ πέφτουν ἔξω καὶ τὸ μόνο
ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς εἶναι νὰ τὸν βγά-
λῃς ψεύτη τὸν γιατρὸ σου! Μὴ στενο-
χωρήσῃς. Νὰ εἰσαι ξένοιστος... Δὲν
πειράζει ἂν καθυστέρῃς στὴν δουλειά
σου. Τίποτε μὴν παίρνεις στὰ σοβαρά.
Τότε θὰ δῇς ὅτι θὰ ζήσης ἔξη χρόνια.
Ἰσως καὶ ἐξητῆτα!

—Εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Μπέρ-
γκεν γιὰ τὴ συμβουλὴ σας, εἶπε ὁ
Νήντχαμ. Ἐπίσης σὰς ζητῶ συγγνώ-
μην γιὰ τὴν καθυστέρησιν.

—Τί λόγος, παιδί μου!, ἀπάντησε
ὁ Μπέργκεν μὲ ἐνθαρρυντικὸ ὕφος.
Ἀντιθέτως, ἐγὼ πρέπει νὰ σοὺ ζητή-
σω συγγνώμην ποῦ σὲ ὑποδέχθηκα
ἀσχημα. Δὲν φανταζόμουν ὅτι σὲ ἀ-
πασχολοῦσε ἕνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή χτύπησε τὸ τη-
λέφωνο. Καὶ ὁ Μπέργκεν πῆρε στὸ
χέρι τὸ ἀκουστικό.

—ὦ! Ἐσὺ εἶσαι Ἐλεν; Τί;... Κα-
λά. Ἐφθασα ἀμέσως. Εἶναι ἡ γυναί-
κα μου! γύρισε καὶ εἶπε στὸν ὑπάλ-
ληλό του κρατώντας τὸ ἀκουστικό.
Πρέπει νὰ πηγαίῃ. Ἐχομε τίποτε
ἐκτακτό;

—Ὀχι, ἀπάντησε ὁ Νήντχαμ.

—Ὡραία. Μείνε ὡς τὶς τέσσερις καὶ
ὕστερα κλειδῶσε τὸ γραφεῖο καὶ πῆ-
γαινε σπῆτι σου νὰ ξεκουρασθῇς. Καὶ
ὅπως εἶπαμε: Κουράγιο! Δὲν ἔχεις
τίποτε.

Μόλις ἔμεινε μόνος, ὁ Νήντχαμ πῆ-

κε εἶδε ἕνα χρηματοκιβώτιο. Ἦ καρδιά
του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ... Γιὰ μιά στι-
γμὴ τοῦ πέρασε ἡ σκέψις νὰ πάρῃ τὰ
λεπτά. Ναί. Νὰ τὰ πάρῃ, ἀλλὰ ἔπρε-
πε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του
γιατὶ ἡ καρδιά του ἦταν ἀδύνατη.
Ναί, ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος.
Ἄλλωστε τὸ λάθος ἦταν τοῦ Μπέρ-
γκεν ποῦ ἔχασε νὰ κλείσῃ τὸ χρη-
ματοκιβώτιο. Ἀσφαλῶς θὰ πίστευε
ὅτι μῆτρεν κλέφτες. Πῶς ὅμως; Τὰ
παράθυρα, ἡ πόρτα δὲν θὰ εἶχαν πα-
ραβιασθῇ. Ὀχι, ὁ Μπέργκεν δὲν θὰ
ὑποψιαζόταν διάρρηξι. Θὰ ἔρριχνε
μιά ματιὰ στὸ ἄδειο χρηματοκιβώτιο
καὶ κατόπιν θὰ ἔπαιρνε στὸ τηλέφω-
νο τὴν ἀστυνομία, δίνοντας τὴν ταυ-
τότητά του καὶ τὴν διεύθυνσί του.

—Ὀχι, δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ σπῆτι του.
Θὰ ἐξαφανιζόταν. Ποῦ ὅμως; Ὑπε-
ρα δὲν ἄντεχε ἡ καρδιά του σ' ὅλες
αὐτὲς τὶς ψυχικὲς στενοχωρίες. Κι' ἂν
πέθαινε νωρίτερα ἀπὸ τοὺς ἔξη μήνες
ποῦ τοῦ εἶχε ὀρίσει ὁ γιατρός... ἢ σὲ
λίγες μέρες... Αὔριο, σήμερα, τώρα;!

—Πρέπει νὰ ἐξασφαλίσω τὴ Λούση!
ἐτραύλισε. Πρέπει νὰ πάρω τὰ λεφτά
καὶ νὰ τὰ κρύψω κάπου. Ὅταν μὲ
συλλάβουν καὶ δὲν τὰ βροῦν — τίθὰ
κάμουν; — Θὰ μὲ ἀφήσουν, ἐφ' ὅσον
δὲν ὁμολογήσω. Ναί, ἔτσι πρέπει νὰ
γίνῃ. Γιὰ τὴ Λούση. Ἐγὼ μιά φορὰ
θὰ πεθάνω...

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά βρισκό-
ταν στὸ λεωφορεῖο μὲ τὸ χρηματοδέ-
μα κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι του. Τὸ σπῆ-
τι του, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἦταν σκο-
τεινὸ καὶ στὸ τραπέζι τὸν ἐπερίμενε
ἕνα σημεῖωμα τῆς γυναίκας του ποῦ
τοῦλεγε ὅτι βρισκόταν στὴ μητέρα
τῆς καὶ ὅτι θάρχονταν στὶς ἑπτὰ.

Ἐτοίμασε μόνος τὸ ταῖδι, θασανί-
ζοντας τὸ μυαλό του ποῦ νὰ κρύψῃ
τὰ λεφτά. Ἦ ἀγωνία ὅμως αὐτὴ δὲν
γάσταξε καὶ πολὺ. Ἐνα χτύπημα ἀ-
κούστηκε στὴν πόρτα. Χαμεγέλασε.
(Τὸ τέλος στῆ σελ. 48)

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ ΤΟ ΚΡΙΝΟΛΙΝΟ

Τὴ... νέα μόδα λανσάρει ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ

Τὰ ὥραια πράγματα δὲν
πεθαίνουν ποτέ.

Καὶ θὰ πρέπει ἀσφαλῶς
καὶ τὸ κρινολίνο ν' ἀνήκῃ
στὴν κατηγορία αὐτὴ τῶν
ὥραιων πραγμάτων, ἀφοῦ
ἡ μόδα του ξαναγυρίζει καὶ
πάλι στὶς ἡμέρες μας.

Πραγματικά, στὸν τελευ-
ταῖο χορὸ τῆς Ὀπερας τοῦ
Λονδίνου, ποῦ δόθηκε πρὶν
ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Βασι-
λισσα Ἐλισάβετ καὶ ἄλ-
λες κυρίες τῆς ἀγγλικῆς ἀ-
ριστοκρατίας ἐνεφανίσθη-
σαν μὲ πολυτελέστατα κρι-
νολίνα, ὅπως καὶ στὸν πα-
λὸ καιρὸ.

Εἶναι ἀλήθεια, θέβαια, ὅ-
τι ἀμέσως ἐξεστράτευσαν
κατὰ τῆς νέας μόδας οἱ
Παρισινοὶ ράπται καὶ ἐδή-
λωσαν ὅτι δὲν εἶναι καθό-
λου διατεθειμένοι νὰ ὑπο-
ταχθῶν στὴν... νέα τρέλ-
λα τῆς ἀγγλικῆς ἀριστο-
κρατίας.

Ἀλλ' οἱ δεξιότητες τῆς
ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας δι-
νουν, ὅπως εἶναι γνωστὸν,
τὸν τόνο στὶς κοσμικὲς δε-
ξιότητες ὅλης τῆς ὑψηλοῦ
κ' ἔτσι δὲν εἶναι δύσκολο
νὰ προβλέψωμε ποιά τροπὴ
θα πάρουν πολὺ σύντομα
τὰ πράγματα.

Τὸ περίεργον ὡστόσο εἶ-
ναι ὅτι οἱ Παρισινοὶ ράπται
ἐκστρατεύουν ἐναντίον ἑνὸς
προγόντου, ποῦ εἶναι γνη-
σίως γαλλικὸς.

Γιατὶ τὸ κρινολίνο ἐμφα-
νίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ
στὴ Γαλλία καὶ κατὰ τρό-
πον ἀρκετὰ περίεργον. Τὸ
ἐπρωτοφόρεσε μιά Γαλλίς
κόμισσα γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν
ἐγκυμοσύνη της, ποῦ προ-
ήρχετο ἀπὸ ἀθέμιτον ἔρω-
τα. Ἡ ἱστορία διέσωσε τὸ
μικρὸ της ὄνομα μόνον. Τὴν
ἔλεγαν Λουκία καὶ ἦταν
μιά γυναίκα ἐξαιρετικῆς
καλλονῆς καὶ... σκανδαλώ-
δους διαγωγῆς.

Οἱ ἄλλες κυρίες τῆς ἀρι-
στοκρατίας ἐμιμήθηκαν τὸ
παράδειγμα τῆς ὥραιας
Λουκίας, ἴσως ἀπὸ τὸν κρυ-
φὸ ὑπολογισμό ὅτι θὰ μπο-
ροῦσαν νὰ βρεθοῦν κι' αὐ-
τὲς μιά μέρα στὴ δύσκολη
θέσι της.

Λίγο ἀργότερα, μάλιστα,
τὸ κρινολίνο ἐτιμήθηκε μὲ
ἕνα ἀπὸ τὰ ἐνδοξότερα ὀ-
νόματα τῆς Γαλλίας. Δὲν
τὸ ἔλεγαν πιά κρινολίνο,
ἀλλὰ «μονομορνού».

Καὶ ἡ ἀφορμὴ ἦταν ἡ ἐ-
ξῆς:

Ὅταν ὁ δούξ τοῦ Μον-
μορανσύ ἐπολιορκεῖτο στὸ
Βεζιέ, περιήλθε σὲ τόσο ἀ-
πελπιστικὴ θέσι, ποῦ ἀναγ-
κάσθηκε νὰ παραδοθῇ.

Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ πῆσῃ
καὶ ὁ ἴδιος στὰ χέρια τῶν
ἐχθρῶν του, γιατί φοβῶταν
τὶς ταπεινώσεις στὶς ὁποῖες
θὰ τὸν ὑπέβαλλαν.

Ἀφῆσε, λοιπὸν, τὸν πλη-
θυσμὸ τῆς πόλεως νὰ φύγῃ
ἀπὸ τὸ φρούριο καὶ διέτα-
ξε τὸν στρατὸ του νὰ πα-
ραδοθῇ μόλις θὰ ἔφθαινε
καὶ ὁ τελευταῖος πολίτης.

Μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς
μικρᾶς πόλεως ἦταν καὶ
μιά ἐξαδέλφη τοῦ δουκός,
ἡ κόμισσα Λουίζα ντὲ Μον-
τενάρ. Δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὸν
Μονμορανσύ ἄλλη διέξοδος
παρὰ νὰ κρυφθῇ κάτω ἀπὸ
τὸ κρινολίνο τῆς ἐξαδέλφης
του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φύ-
γῃ ἀπαρατήρητος. Καὶ τὸ ἔ-
καμε μὲ μεγάλη προθυμία,
θέβαιος ὅτι ὁ ἐξευτελισμὸς
αὐτὸς ἦταν μικρότερος ἀπὸ
ἐκείνους τοὺς ὁποῖους θὰ
τὸν ὑπέβαλλεν ὁ ἐχθρός.

Ἀπὸ τότε τὸ κρινολίνο ἐ-
πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ δουκός.
Ἡ πρώτη ὅμως περίοδος
τῆς βασιλείας του δὲν δια-
τηρήθηκε ἐπὶ πολὺ. Ἦ μό-
δα του παρήλθε σιγά-σιγά
καὶ τὸ κρινολίνο περιέπεσε
σὲ ἀχρηστία.

Δὲν ἦταν καλύτερη ἡ τύ-
χη του καὶ κατὰ τὴν δεύτε-
ρη περίοδο τῆς ἐμφανισέως
του, ποῦ ἀνάγεται στὰ
1750. Τὸ ἔλεγαν τότε «πα-
νιέ» γιὰ τὴν περιμετρήσει
ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ ἦ-
ταν καμωμένη ἀπὸ καλὰ
μα, ὅπως τῶν καλαθῶν.

Ἡ τρίτη ἐπανεμφάνισις
του ἔγινε ἕναν αἰῶνα περὶ-
που ἀργότερα καὶ ὑπῆρξεν
ἡ ἐνδοξότερη. Γιατὶ ἀπὸ
τὴν ἀριστοκρατία μετεπή-
δωσε καὶ στὴν ἀστικὴ τάξι
κι' ἔγινε τὸ ἐπίσημο φόρε-
μα ὅλων τῶν κοσμικῶν δε-
ξιόσεων.

Τόση μάλιστα ἦταν ἡ διά-
δοσις του αὐτὴ τὴν ἐποχὴ,
ὥστε, ὅταν τὸ 1876 ἡ πε-
ρίφημος ἡθοποιὸς τῆς Γαλ-
λικῆς Κωμῳδίας Κλαρὸν
ἐτόλμησε νὰ ἐμφανισθῇ στὴ
σκηνή μ' ἕνα φόρεμα κάπως
ἐφαρμοστό, ὁλόκληρο τὸ
θέατρο ἐσηκώθηκε στὸ πόδι
καὶ τὴν ὑπεχρέωσε νὰ ξα-
ναμπῇ στὸ καμαρίνι της
καὶ ν' ἀλλάξῃ φόρεμα. Καὶ
μόνον ὅταν ἐφόρεσε τὸ κα-
θιερωμένο κρινολίνο, τῆς ἐ-
πέτρεψαν νὰ συνεχίσῃ.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος
μας τὸ κρινολίνο ἦταν ἀκό-
μη σὲ ἀρκετὴ ἀκμῇ. Ἀλλὰ,
σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ χάνῃ
ἐδαφός, ὡς ποῦ, μιά μέρα,
ἐξαφανίσθηκε ἐντελῶς.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἄλ-
λωστε, ἡ μόδα ἔκαμε ἕνα
τεράστιο πηδημα, γιὰ ν' ἀ-
κολουθήσῃ τὴν ἐντελῶς ἀν-

τίθετη κατεύθυνσι. Τὰ φο-
ρέματα ἔγιναν διαρκῶς καὶ
στενωτέρα, ὡς ποῦ ἐφθασαν
νὰ γίνουν τελειῶς ἐφαρμο-
στά στὸ σῶμα, τοῦ ὁποῖου
ἀκολουθοῦν τὴ γραμμὴ καὶ
τὶς καμπυλότητες.

Ἀλλ' ἡ μόδα εἶναι σὰν
ἕνας τροχός, ποῦ γυρίζει ἀ-
διάκοπα. Καὶ τώρα τὰ
«κολλάν» φορέματα ἀρχί-
ζουν νὰ πέφτουν καὶ αὐτὰ
σὲ παρακμῇ καὶ νὰ παρα-
χωροῦν τὴ θέσιν τῆς στὰ
φαρδεῖα καὶ — ὁ Θεὸς νὰ
μὴν τὸ δώσῃ — στὰ πελώ-
ρια κρινολίνα.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑλλάδα
ἐγνώρισε τὸ κρινολίνο μιά
μικρὴ περίοδος ἀκμῆς. Ἦ-
δως κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς
πρώτης βασιλείας.

Στοὺς χοροὺς τοῦ Παλα-
τιοῦ πολλὲς κυρίες ἐπήγα-
ναν μὲ κρινολίνο, καίτοι
δὲν ἦταν θέβαια καθιερω-
μένο ὡς ἐπίσημο ἐνδυμα.

Μία ἀπ' αὐτὰς ἦταν καὶ
ἡ Αἰκατερίνη Τρικοῦπη, σύ-
ζυγος τοῦ Σπυρίδωνος Τρι-
κοῦπη, πρωθυπουργοῦ τῆς
Ἑλλάδος ποῦ εἶχε χρηματί-
σει Πρεσβευτὴς στὸ Λονδίνο
καὶ τὸ Παρίσι.

Ν. ΦΑΡΔΗΣ

Ἡ σεαδὴ δέσποινα Σπυρίδωνος Τρικοῦπη μὲ τὸ φόρεμά
ποῦ εἰσήγαγε στὴν ἑλληνικὴ ἀριστοκρατία, κατὰ φωτογρά-
φιαν τῆς ἐποχῆς.

ΤΥΚ ΝΙΚ

Μιά σελίδα με απ' όλα για όλους

ΕΝΑ ΕΝΤΟΜΟ ΠΟΥ ΜΕ-
ΤΡΑ

Ο έντομολόγος Ντελονέυ ανέκαλυψε στην περιοχή της Νουμέρας, στη Νέα Καλληδονία, ένα παράξενο έντομο το οποίο φαίνεται ότι ξέρει να μετρά ως τα ξηλι, όχι όμως περισσότερο.

Όταν το τοποθετούν επάνω σ' ένα φύλλο, κάνει ξηλι φορές το γύρο του φύλλου κατά την φοράν των δεικτών του ρολογιού και ξηλι φορές τον ίδιο γύρο ανάποδα.

Αναπαύεται λίγες στιγμές και μετά ξαναρχίζει τους γύρους πέντε φορές προς κάθε πλευράν.

Νέα ανάπαισις και οι γύροι αρχίζουν τέσσερις φορές προς κάθε πλευράν, τρεις, δύο, μία φορά.

Ο φυσιολόγος Ντελονέυ ανακοίνωσε, μετά μακράς παρατηρήσεως ότι το έντομο αυτό δεν γελιέται ποτέ εις τους υπολογισμούς του και δεν ξεπερνά ποτέ τους ξηλι γύρους και κατά τις δυο διευθύνσεις.

Το έργο του μεγάλου Ρώσου συγγραφέως Μαξιμί Γκόρκι, είναι γνωστόν, θέβαια, σ' όλους αφού έχει μεταφρασθή σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου. Έκείνο όμως που πολλοί δάλοι ίσως γνωρίζουν είναι η ιστορία της ζωής του, μιας ζωής τρομερά βασανισμένης, η οποία άλλωστε τελείωσε πολύ τραγικά.

1878.—Ο Γκόρκι πιάνει δουλειά ως γκαρσόνι καφενείου.

1879.—Προσλαμβάνεται από ένα σχεδιαστή, ως μαθητευόμενος.

1880.—Εκμισθώνεται ως βοηθός χτίστη σ' έναν εργολάβον οικοδομών.

1884.—Ονομάζεται τεχνίτης.

1886.—Ο Γκόρκι γίνεται κορίστας ενός θεάτρου.

1888.—Επιχειρεί ν' αυτοκτονήσει.

1890.—Ένας δικηγόρος τον προσλαμβάνει ως γραμματέα του.

1891.—Πραγματοποιεί τον

γύρο της Ρωσίας με τα πόδια.
1891.—Δημοσιεύει, επί τέλους, το πρώτο του μυθιστόρημα!

Εκτοτε έγινε πασίγνωστος.

ΕΝΑΣ ΠΟΝΗΡΟΣ ΕΠΙ-
ΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

Ένας Άγγλος, ονομαζόμενος Ουίλλιαμ Χιλ, εγκατεστημένος στην Νικαράγουα, έβρισκε έναν θαυμάσιο τρόπο, αν όχι να κέρδιζε περιουσία, τουλάχιστον να κερδίσει αρκετά.

Πουλᾷ στους Ίνδιάνους ρολόγια από εκείνα που χρησιμοποιούσαν οι παπούδες μας, και πού ως γνωστόν έκουρδίζοντο με μικρό κλειδάκι.

Ο Χιλ, λοιπόν, πουλᾷ τα ρολόγια στους Ίνδιάνους, χωρίς το κλειδί κι' αυτοί, φυσικά, είναι υποχρεωμένοι να πηγαίνουν κάθε μέρα σ' αυτόν για να τους δώσει το κλειδί.

Το τελευταίο της φύλλο έξεδόθη στα 1850 και το προσεχές θα έκδοθη το 1950.

Όσον αφορά το ρεκόρ της σμικρότητας κατά το σχήμα έφημερίδος, το κατέχει η «Λίτλ Στάνταρντ» της Άγγλιας, που έχει σχήμα 75 χιλιοστομέτρων επί 60. Ένας μόνον άνθρωπος είναι αρκετός για την σύνταξη, εκτύπωση και πώληση της έφημερίδας αυτής.

Προσβάλλετε τον σύζυγόν σας όταν...
... χαρίζετε στη γάτα ή τον σκύλο τα ίδια χαρδευτικά υποκοριστικά που δίνετε και σ' εκείνον.

... (Στό εστιατόριο) θέλοντας να καπνίσετε, προτιμάτε το σπίρτο του γκαρσονιού, την στιγμή που εκείνος σᾶς προσφέρει τον αναπτήρα του.

... παρέρυρκομένη με μίαν τμητική επίδειξη, λέτε με ύφος άθωο: «Εσύ δεν θά μπορούσες να τρέξεις ή να πηδήσεις, ή να κλωστήσεις» έτσι χμ!»

... ενώ η φαλάκρα του... γυαλίζει αρκετά ήδη, έσεις στέκεσθε επί ώραν όνειρο, πολώντας μπροστά σε κάτι μπούκλες μαλλιών, κλεισμένες σε μεταξωτό χαρτί, που σᾶς δείχνει ή πεθερά σας και που ήσαν δικές του όταν ήταν μικρός.

... μπροστά σε τρίτα πρόσωπα, του δίνετε μία διαταγή σε τόνον αυταρχικό.

... τον έμπορίζετε να ξαναπαρή από τα γλυκίσματα που έφτιασε μία θεία, με την πρόφαση ότι θά χονδρήνη «άκόμα».

... χαμογελάτε ειρωνικά ενώ εκείνος μιλά για ένα βραβείο που πήρε στο σχολείο όταν ήταν 14 χρονών.

... προλέγετε τάχα ότι τα παιδιά σας θά υπακούουν περισσότερο έσας παρά εκείνον.

... θεβαιώνετε κοινούς φίλους σας ότι κάθε φιλονεικία σας τελειώνει με την όμολογίαν εκείνου ότι είχε λάθος και με την παραδοχήν των δικών σας απόψεων.

Κάποτε, πήρα την απόφασι και πήγα να περάσω μερικές ημέρες στο αγρόκτημα ενός φίλου μου, στη Νότιο Σκωτία. Από νωρίς, είχε άρρωστήσει μία αγελάδα και όλοι βρίσκονταν στον σταύλο. Εγώ ήμουνα μόνος στο σπίτι, διαβάζοντας κοντά στο τζάκι.

Η γάτα του φίλου μου ήταν κουλουριασμένη επάνω στο χαλί και κοιμώταν. Είχα ξεχάσει την παρουσία της εκεί, όταν ξαφνικά έυπνησε, σηκώθηκε, κι' άρχισε να τεντώνεται. Την είδα να κάνει μία βόλτα στο δωμάτιο και να πλησιάζει σιγά και αθόρυβα στην άλλη άκρη του τζακιού.

Ξάφνου, είδα με μεγάλο τρόμο, να κυρτώνη στον αέρα το κορμί της και να το δίνη ένα σχήμα τόξου, να κουνά έλαφρά την ουρά της και ν' αρχίζει να τρέβη το κεφάλι της και τον ώμο

Πολλοί λίγοι άνθρωποι πιστεύουν στα φαντάσματα, κι' αν τους διηγηθώ μερικές αθηντικές ιστορίες φαντασμάτων, θά γελάσουν με την αφέλειά μου. Όποσδήποτε έπιμένω, και τοούτο νιά να ήκανοποιήσω εκείνους που πιστεύουν στα φαντάσματα.

Κάποτε, πήρα την απόφασι και πήγα να περάσω μερικές ημέρες στο αγρόκτημα ενός φίλου μου, στη Νότιο Σκωτία. Από νωρίς, είχε άρρωστήσει μία αγελάδα και όλοι βρίσκονταν στον σταύλο. Εγώ ήμουνα μόνος στο σπίτι, διαβάζοντας κοντά στο τζάκι.

Η γάτα του φίλου μου ήταν κουλουριασμένη επάνω στο χαλί και κοιμώταν. Είχα ξεχάσει την παρουσία της εκεί, όταν ξαφνικά έυπνησε, σηκώθηκε, κι' άρχισε να τεντώνεται. Την είδα να κάνει μία βόλτα στο δωμάτιο και να πλησιάζει σιγά και αθόρυβα στην άλλη άκρη του τζακιού.

Ξάφνου, είδα με μεγάλο τρόμο, να κυρτώνη στον αέρα το κορμί της και να το δίνη ένα σχήμα τόξου, να κουνά έλαφρά την ουρά της και ν' αρχίζει να τρέβη το κεφάλι της και τον ώμο

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα σ' αυτή τη στάσι, προσπαθώντας να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν ώναι νειρευόμενος. Στο τέλος, ή μάτα κουλουριάστηκε επάνω σ' ένα ζευγάρι άόρατα πόδια και δεν κουνήθηκε ξανά, ώσπου οι άλλοι επέστρεψαν από τον σταύλο.

— Η γάτα σου τρελάθηκε, ή εγώ, είπα στο φίλο μου και του έξηγησα ότι είχε συμβή.

Αυτό είναι περίεργο, μου άπήνησε εκείνος. «Ισως να ήταν κανένα φαντάσμα».

Διέκρινα όμως στο βλέμμα του ότι δεν είχε δώσει σημασία στα λόγια μου.

Επειτα από μερικές μέρες, ήρθε στο σπίτι του φί-

λου μου ένας γείτονας. Καπνίσαμε μαζί κι' άρχισα με την κουβέντα.

Η γάτα κοιμώταν στην άκρη του τζακιού.

Ο έπισκέπτης μου είπτε τότε:

— Πόσο άλλαξαν τα πράγματα από τότε που πέθανε ο γέρο-Τόμ. Συνήθιζε να έχη τουλάχιστον έπτά ώς όχτώ γάτες γύρω στα πόδια του.

Και κατόπιν μου έξηγησε, σε σχετικήν έρώτησί μου:

— Ο γέρο-Τόμ πέθανε σ' αυτό το δωμάτιο, κι' άκριβώς σ' αυτήν εκεί τη γωνιά, κοντά στο τζάκι. Συνήθιζε να κάθεται σε μία παλιά πολυθρόνα, με ψηλά χέρια. Πέθανε ο καυμένος την ώρα που καθόταν σ' αυτή την πολυθρόνα κι' έχάιδευε τις γάτες του!

Ποιά είναι ή έξηγησις μιας άλλης ιστορίας που μου διηγήθηκε ένας πλοίαρχος όταν κυβερνούσε ένα μεγάλο ιστιοφόρο που μετέφερε σάβρι από την Αυστοαλία; Στο πρώτο του ταξίδι, ως καπετάνιος ενός καραβιού, που είχε ναυπηγηθί το 1890, έξύπνησε μία νύχτα με το συναίσθημα ότι

μαλλιά της πίσω με μία κορδέλλα! Η φωτογραφία αυτή έμοιαζε καταπληκτικά με την μυστηριώδη σιλουέττα της ξανθής γυναίκας που είχε δει τότε να βγαίνει από την καμπίνα του.

Από άνακρίσεις δὲ που έγιναν άργότερα, άπεκαλύφθη ότι ή γυναίκα αυτή ήταν ή σύζυγος του πρώτου πλοιάρχου του ιστιοφόρου, ή οποία είχε άρρωστήσει από χολέρα και πέθανε στην Καλκούτα, μέσα στο πλοίο που κυβερνούσε ο άντρας της.

Ένα παλιό σπίτι, σαν πύργος, στα όρεινά της Ουαλλίας έμενε ενοίκια στο έπί αρκετά χρόνια, όταν ένας άποστρατος συνταγματάρχης, χωρίς να λάβη ύπ' όψη τις προλήψεις των περιοίκων για το σπίτι αυτό, το άγόρασε με σκοπό να το χρησιμοποιήσει ως σκοπευτήριο, επειδή ήταν άπομονωμένο, άπάνω στην κορυφή ενός λόφου. Δεν έβρισκε όμως ύπηρεσία να κατοικήσει εκεί. Στο τέλος κατάρφερε να προσλάβη έναν γέρο οικόνομο, ο οποίος δεν έπίστευε κι' αυτός στα φαντάσματα.

Μία μέρα το παρασάμενου Δεκεμβρίου και όταν ο οικοδεσπότης έτοιμαζόταν

για να φιλοξενήσει μερικούς φίλους από το Λονδίνο, ο οικόνομος του είδε μίαν άπερίγραπτη όπτασία. Ένα φάντασμα έκανε την εμφάνισι του τη στιγμή που ο οικόνομος έσεκόνιζε την κρεββατοκάμαρα που θύριβρισκόταν στο επάνω πάτωμα. Οι φανές του άόληγησησαν τον συνταγματάρχη κοντά του. Ήταν όμως άργά, γιατί ο οικόνομος ήταν νεκρός πειά με τα μάτια πεταγμένα από τις κόγχες.

Έως φρενών, ο οικοδεσπότης άποφάσισε να κοιμηθί ο ίδιος σ' αυτό το δωμάτιο, για να δείξει ότι δεν φοβόταν. Κάτω δὲ από το μαξιλάρι, τοποθέτησε και το περιστροφικό του.

Τά μεσάνυχτα, άκούστηκε ένας πυροβολισμός και μία κραυγή τρόμου. Και όταν άργότερα περβέσσαν την πόρτα του δωματίου, είδαν ότι το όπλο είχε εκπορσοκοτηθεί προς τον άντικρυνό τοίχο όπου διακρινόταν ή άμυχή της σφαίρας. Άλλ' ο συνταγματάρχης, εθδς μετά τον πυροβολισμό, πέθανε από συγκοπή.

Τί είχε δει; Μυστήριο...

Α. ΤΖΩΝΣΤΟΝ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΦΕΡΟΜΕ ΕΠΑΝΩ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΕΩΡΟ ΠΟΝΚΑΜΙΣΟ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ 700 ΜΕΤΕΩΡΩΚΩΛΗΚΕΣ

ΓΙΑ ΚΟΝΣΤΟΝΜΙ

ΤΟΜΑΠΠΙ 2 ΠΡΟΒΑΤΩΝ

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

ΕΝΑ ΚΟΚΚΑΠΟ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΑΝΤΕΣ

1Μ² ΒΑΜΒΑΚΙΩΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΠΟΝΤΣΙΑ

ΤΟ 1/10 ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΒΟΥΒΑΠΟΥ.

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΦΕΡΟΜΕ ΕΠΑΝΩ ΜΑΣ

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Κατά την νεότητά, οι άδρες πετούν, κατά την ώριμή ηλικία θαδίζουν και κατά το γήρας έρπουν.

ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝΤ

Η δυστυχία μεγαλώνει και ή εύτυχία μικραίνει με την σκέψη.

ΡΕΤΖΙΣ ΜΑΝΣΤΕΡ

Το μη σκέπτεσθαι είναι ή γοητεία της ζωής ως τη στιγμή που θά νοιώσει κανείς τη χαρά και τη λύπη.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ.

Προσβάλλετε τον σύζυγόν σας όταν...

... χαρίζετε στη γάτα ή τον σκύλο τα ίδια χαρδευτικά υποκοριστικά που δίνετε και σ' εκείνον.

... (Στό εστιατόριο) θέλοντας να καπνίσετε, προτιμάτε το σπίρτο του γκαρσονιού, την στιγμή που εκείνος σᾶς προσφέρει τον αναπτήρα του.

... παρέρυρκομένη με μίαν τμητική επίδειξη, λέτε με ύφος άθωο: «Εσύ δεν θά μπορούσες να τρέξεις ή να πηδήσεις, ή να κλωστήσεις» έτσι χμ!»

... ενώ η φαλάκρα του... γυαλίζει αρκετά ήδη, έσεις στέκεσθε επί ώραν όνειρο, πολώντας μπροστά σε κάτι μπούκλες μαλλιών, κλεισμένες σε μεταξωτό χαρτί, που σᾶς δείχνει ή πεθερά σας και που ήσαν δικές του όταν ήταν μικρός.

... μπροστά σε τρίτα πρόσωπα, του δίνετε μία διαταγή σε τόνον αυταρχικό.

... τον έμπορίζετε να ξαναπαρή από τα γλυκίσματα που έφτιασε μία θεία, με την πρόφαση ότι θά χονδρήνη «άκόμα».

... χαμογελάτε ειρωνικά ενώ εκείνος μιλά για ένα βραβείο που πήρε στο σχολείο όταν ήταν 14 χρονών.

... προλέγετε τάχα ότι τα παιδιά σας θά υπακούουν περισσότερο έσας παρά εκείνον.

... θεβαιώνετε κοινούς φίλους σας ότι κάθε φιλονεικία σας τελειώνει με την όμολογίαν εκείνου ότι είχε λάθος και με την παραδοχήν των δικών σας απόψεων.

Κάποτε, πήρα την απόφασι και πήγα να περάσω μερικές ημέρες στο αγρόκτημα ενός φίλου μου, στη Νότιο Σκωτία. Από νωρίς, είχε άρρωστήσει μία αγελάδα και όλοι βρίσκονταν στον σταύλο. Εγώ ήμουνα μόνος στο σπίτι, διαβάζοντας κοντά στο τζάκι.

Η γάτα του φίλου μου ήταν κουλουριασμένη επάνω στο χαλί και κοιμώταν. Είχα ξεχάσει την παρουσία της εκεί, όταν ξαφνικά έυπνησε, σηκώθηκε, κι' άρχισε να τεντώνεται. Την είδα να κάνει μία βόλτα στο δωμάτιο και να πλησιάζει σιγά και αθόρυβα στην άλλη άκρη του τζακιού.

Ξάφνου, είδα με μεγάλο τρόμο, να κυρτώνη στον αέρα το κορμί της και να το δίνη ένα σχήμα τόξου, να κουνά έλαφρά την ουρά της και ν' αρχίζει να τρέβη το κεφάλι της και τον ώμο

Πολλοί λίγοι άνθρωποι πιστεύουν στα φαντάσματα, κι' αν τους διηγηθώ μερικές αθηντικές ιστορίες φαντασμάτων, θά γελάσουν με την αφέλειά μου. Όποσδήποτε έπιμένω, και τοούτο νιά να ήκανοποιήσω εκείνους που πιστεύουν στα φαντάσματα.

Κάποτε, πήρα την απόφασι και πήγα να περάσω μερικές ημέρες στο αγρόκτημα ενός φίλου μου, στη Νότιο Σκωτία. Από νωρίς, είχε άρρωστήσει μία αγελάδα και όλοι βρίσκονταν στον σταύλο. Εγώ ήμουνα μόνος στο σπίτι, διαβάζοντας κοντά στο τζάκι.

Η γάτα του φίλου μου ήταν κουλουριασμένη επάνω στο χαλί και κοιμώταν. Είχα ξεχάσει την παρουσία της εκεί, όταν ξαφνικά έυπνησε, σηκώθηκε, κι' άρχισε να τεντώνεται. Την είδα να κάνει μία βόλτα στο δωμάτιο και να πλησιάζει σιγά και αθόρυβα στην άλλη άκρη του τζακιού.

Ξάφνου, είδα με μεγάλο τρόμο, να κυρτώνη στον αέρα το κορμί της και να το δίνη ένα σχήμα τόξου, να κουνά έλαφρά την ουρά της και ν' αρχίζει να τρέβη το κεφάλι της και τον ώμο

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα σ' αυτή τη στάσι, προσπαθώντας να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν ώναι νειρευόμενος. Στο τέλος, ή μάτα κουλουριάστηκε επάνω σ' ένα ζευγάρι άόρατα πόδια και δεν κουνήθηκε ξανά, ώσπου οι άλλοι επέστρεψαν από τον σταύλο.

— Η γάτα σου τρελάθηκε, ή εγώ, είπα στο φίλο μου και του έξηγησα ότι είχε συμβή.

Αυτό είναι περίεργο, μου άπήνησε εκείνος. «Ισως να ήταν κανένα φαντάσμα».

Διέκρινα όμως στο βλέμμα του ότι δεν είχε δώσει σημασία στα λόγια μου.

Επειτα από μερικές μέρες, ήρθε στο σπίτι του φί-

λου μου ένας γείτονας. Καπνίσαμε μαζί κι' άρχισα με την κουβέντα.

Η γάτα κοιμώταν στην άκρη του τζακιού.

Ο έπισκέπτης μου είπτε τότε:

— Πόσο άλλαξαν τα πράγματα από τότε που πέθανε ο γέρο-Τόμ. Συνήθιζε να έχη τουλάχιστον έπτά ώς όχτώ γάτες γύρω στα πόδια του.

Και κατόπιν μου έξηγησε, σε σχετικήν έρώτησί μου:

— Ο γέρο-Τόμ πέθανε σ' αυτό το δωμάτιο, κι' άκριβώς σ' αυτήν εκεί τη γωνιά, κοντά στο τζάκι. Συνήθιζε να κάθεται σε μία παλιά πολυθρόνα, με ψηλά χέρια. Πέθανε ο καυμένος την ώρα που καθόταν σ' αυτή την πολυθρόνα κι' έχάιδευε τις γάτες του!

Ποιά είναι ή έξηγησις μιας άλλης ιστορίας που μου διηγήθηκε ένας πλοίαρχος όταν κυβερνούσε ένα μεγάλο ιστιοφόρο που μετέφερε σάβρι από την Αυστοαλία; Στο πρώτο του ταξίδι, ως καπετάνιος ενός καραβιού, που είχε ναυπηγηθί το 1890, έξύπνησε μία νύχτα με το συναίσθημα ότι

μαλλιά της πίσω με μία κορδέλλα! Η φωτογραφία αυτή έμοιαζε καταπληκτικά με την μυστηριώδη σιλουέττα της ξανθής γυναίκας που είχε δει τότε να βγαίνει από την καμπίνα του.

Από άνακρίσεις δὲ που έγιναν άργότερα, άπεκαλύφθη ότι ή γυναίκα αυτή ήταν ή σύζυγος του πρώτου πλοιάρχου του ιστιοφόρου, ή οποία είχε άρρωστήσει από χολέρα και πέθανε στην Καλκούτα, μέσα στο πλοίο που κυβερνούσε ο άντρας της.

Ένα παλιό σπίτι, σαν πύργος, στα όρεινά της Ουαλλίας έμενε ενοίκια στο έπί αρκετά χρόνια, όταν ένας άποστρατος συνταγματάρχης, χωρίς να λάβη ύπ' όψη τις προλήψεις των περιοίκων για το σπίτι αυτό, το άγόρασε με σκοπό να το χρησιμοποιήσει ως σκοπευτήριο, επειδή ήταν άπομονωμένο, άπάνω στην κορυφή ενός λόφου. Δεν έβρισκε όμως ύπηρεσία να κατοικήσει εκεί. Στο τέλος κατάρφερε να προσλάβη έναν γέρο οικόνομο, ο οποίος δεν έπίστευε κι' αυτός στα φαντάσματα.

Μία μέρα το παρασάμενου Δεκεμβρίου και όταν ο οικοδεσπότης έτοιμαζόταν

για να φιλοξενήσει μερικούς φίλους από το Λονδίνο, ο οικόνομος του είδε μίαν άπερίγραπτη όπτασία. Ένα φάντασμα έκανε την εμφάνισι του τη στιγμή που ο οικόνομος έσεκόνιζε την κρεββατοκάμαρα που θύριβρισκόταν στο επάνω πάτωμα. Οι φανές του άόληγησησαν τον συνταγματάρχη κοντά του. Ήταν όμως άργά, γιατί ο οικόνομος ήταν νεκρός πειά με τα μάτια πεταγμένα από τις κόγχες.

Έως φρενών, ο οικοδεσπότης άποφάσισε να κοιμηθί ο ίδιος σ' αυτό το δωμάτιο, για να δείξει ότι δεν φοβόταν. Κάτω δὲ από το μαξιλάρι, τοποθέτησε και το περιστροφικό του.

Τά μεσάνυχτα, άκούστηκε ένας πυροβολισμός και μία κραυγή τρόμου. Και όταν άργότερα περβέσσαν την πόρτα του δωματίου, είδαν ότι το όπλο είχε εκπορσοκοτηθεί προς τον άντικρυνό τοίχο όπου διακρινόταν ή άμυχή της σφαίρας. Άλλ' ο συνταγματάρχης, εθδς μετά τον πυροβολισμό, πέθανε από συγκοπή.

Τί είχε δει; Μυστήριο...

Α. ΤΖΩΝΣΤΟΝ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΦΕΡΟΜΕ ΕΠΑΝΩ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΕΩΡΟ ΠΟΝΚΑΜΙΣΟ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ 700 ΜΕΤΕΩΡΩΚΩΛΗΚΕΣ

ΓΙΑ ΚΟΝΣΤΟΝΜΙ

ΤΟΜΑΠΠΙ 2 ΠΡΟΒΑΤΩΝ

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

ΕΝΑ ΚΟΚΚΑΠΟ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΑΝΤΕΣ

1Μ² ΒΑΜΒΑΚΙΩΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΠΟΝΤΣΙΑ

ΤΟ 1/10 ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΒΟΥΒΑΠΟΥ.

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΦΕΡΟΜΕ ΕΠΑΝΩ ΜΑΣ

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Κατά την νεότητά, οι άδρες πετούν, κατά την ώριμή ηλικία θαδίζουν και κατά το γήρας έρπουν.

ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝΤ

Η δυστυχία μεγαλώνει και ή εύτυχία μικραίνει με την σκέψη.

ΡΕΤΖΙΣ ΜΑΝΣΤΕΡ

Το μη σκέπτεσθαι είναι ή γοητεία της ζωής ως τη στιγμή που θά νοιώσει κανείς τη χαρά και τη λύπη.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ.

Προσβάλλετε τον σύζυγόν σας όταν...

... χαρίζετε στη γάτα ή τον σκύλο τα ίδια χαρδευτικά υποκοριστικά που δίνετε και σ' εκείνον.

... (Στό εστιατόριο) θέλοντας να καπνίσετε, προτιμάτε το σπίρτο του γκαρσονιού, την στιγμή που εκείνος σᾶς προσφέρει τον αναπτήρα του.

... παρέρυρκομένη με μίαν τμητική επίδειξη, λέτε με ύφος άθωο: «Εσύ δεν θά μπορούσες να τρέξεις ή να πηδήσεις, ή να κλωστήσεις» έτσι χμ!»

... ενώ η φαλάκρα του... γυαλίζει αρκετά ήδη, έσεις στέκεσθε επί ώραν όνειρο, πολώντας μπροστά σε κάτι μπούκλες μαλλιών, κλεισμένες σε μεταξωτό χαρτί, που σᾶς δείχνει ή πεθερά σας και που ήσαν δικές του όταν ήταν μικρός.

... μπροστά σε τρίτα πρόσωπα, του δίνετε μία διαταγή σε τόνον αυταρχικό.

... τον έμπορίζετε να ξαναπαρή από τα γλυκίσματα που έφτιασε μία θεία, με την πρόφαση ότι θά χονδρήνη «άκόμα».

... χαμογελάτε ειρωνικά ενώ εκείνος μιλά για ένα βραβείο που πήρε στο σχολείο όταν ήταν 14 χρονών.

... προλέγετε τάχα ότι τα παιδιά σας θά υπακούουν περισσότερο έσας παρά εκείνον.

... θεβαιών

Ο Τζών Φούρλεϋ ξέφθασε καθυστερημένος στην γειμάτη από κόσμο αίθουσα του πλειστηριασμού. Άμέσως μόλις μπήκε μέσα κι έβιασε μια θέσι, ξεβγαλε από την τσέπη του τον κατάλογο στον οποίον αναγράφονταν τα είδη που επρόκειτο να πλειστηριασθούν κι άρχισε να τον φυλλομετρά. Είδε ότι οι καλλιτεχνικοί πίνακες θα εκπλειστηριάζονταν σε μισή ώρα.

Ωστε είχε καιρό ακόμα... Άρκει όμως να μην αντιλαμβανόταν κανείς από τους παρευρισκόμενους, το εύρημά του. Πράγματι ο Φούρλεϋ, από προηγούμενες φορές ποδυχε έπισκεφθή την αίθουσα αυτή, είχε πάρει το μάτι του έναν πίνακα του διασήμου ζωγράφου Ρέμπραντ. Αυτόν τον πίνακα ήθελε να αποκτήσει τώρα. Έξαφνα τον πλησίασε κάποιος άγνωστός του κύριος:

— Συγγνώμη, του είπε. Μπορώ να μάθω για ποιά είδη ενδιαφέρεσθε;

Φυσικά ο Φούρλεϋ δεν ήταν τόσο ανόητος και του απήντησε ότι έσκόπευε να αγοράσει μερικά έπιπλα. Αυτό τουλάχιστον τώρα, να μαρτυρήσει την πρόθεσή του. Γνώριζε πολύ καλά ότι δλοι οι έμπειροι συλλέκτες μαζεύονταν στις διάφορες αίθουσες πλειστηριασμών. Άλλωστε κι' αυτός δεν ήταν ένας από τους πιο μανιώδεις συλλέκτες;

Τού προσέφερε ταίγαρο, μίλησαν λίγο και κατόπιν ο Φούρλεϋ έπροχώρησε στην αίθουσα και πήγε και στάθηκε στην έδρα του κήρυκος.

Σε λίγο, άρχισε ο πλειστηριασμός των άσημικων.

Ο Φούρλεϋ, ο οποίος δεν ενδιαφερόταν γι' αυτά τα είδη, περιέφερε το βλέμμα του στην αίθουσα, παρατηρώντας τα έκφραστικά πρόσωπα όλων, μεταξύ των οποίων παρευρισκόνταν και δυο γυναίκες. Ή μια καθόπαν με το κεφάλι σκυμμένο σ' ένα κάθισμα και του πράβηξε την προσοχή. Την κύττασε καλά και σε λίγο άεφώνησε σιγά:

— Θεέ μου! Δεν είναι δυνατόν!... Ναι, αυτή είναι!

Πράγματι, αυτή ήταν η γυναίκα με την οποίαν είχε χωρίσει έδω και 15 χρόνια. Για μια στιγμή, έκλεισε τα μάτια του και ανέπολησε το παρελθόν.

Πώς πέρασε αυτή η ευτυχισμένη ζωή του! Και πώς κατεστράφη!...

Μόνον όταν άνοιξε τα μάτια του, άντελήφθη ποθ θρισκόταν. Ή γυναίκα του

ΤΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΕΝΟ ΑΝΑΚΙΝΗΣΕΩΝ

δεν τον είχε αντιληφθή.

Ο Φούρλεϋ ένοιωσε κάποια ντροπή για την τότε συμπεριφορά του. Θυμήθηκε την τελευταία βία σκηνή του, έξ αιτίας του πάθους που είχε για τις αρχαιότητες, και την άμεση και παντοεινή αναχώρησή του από το συζυγικό σπίτι.

Η φωνή του κήρυκος διέκοψε τις ρωμαντικές σκέψεις του.

Αυτό, κύριοι, φάναζε, κρατώντας στο χέρι του ένα έπιτραπέζιο σκεύος, είναι ένα σπάνιο και πολύτιμο μπιμπελό: Είναι ένα άσημένο χέρι που από τα πέντε δάχτυλά του κρατιούνται πέντε μπουκαλάκια. Έπάνω από το άσημένο χέρι είναι αυτό το τόξο με τα τρία στη σειρά άσημένα κουδουνάκια. Προσέξτε το, κυρίες και κύριοι! Είναι πολύ ενδιαφέρον, λοιπόν: Ένα... δύο... τρία!... Άρχίζει ο πλειστηριασμός του!

Δίνω τρεις λίρες!, άστικε μια φωνή.

— Εγώ μια λίρα και πέντε σελίνια, άκούστηκε μια δεύτερη.

Ο Φούρλεϋ κύτταζε το γέρι του κήρυκος σάν τον άθωο φυλακισμένο που άκαισιάζεται το χέρι της δικαιοσύνης για να το άποδώσει την έλευση του.

Τά κουδουνάκια του μικρού σκεύους χτυπούσαν κάθε τόσο.

Ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ!...

Έφερε το βλέμμα του στη γυναίκα των περασμένων...

Έκείνη εξακολουθούσε να έχη το κεφάλι χαμηλωμένο, ίσως ταπεινωμένη από το άτυχο αυτό άντικείμενο.

Δίνω τρεις χιλιάδες λίρες!, άκούστηκε μια τρίτη φωνή.

Ο Φούρλεϋ είχε μείνει άφωνος. Το μπιμπελό με τα κουδουνάκια ήταν το ίδιο μ' ένα άλλο που του είχαν κάμει δώρο την ήμερα των γάμων του. Το είχε έπάνω στο τραπέζι του φαγητού όλη ληρα χρόνια. Στα μπουκαλάκια έβαζαν λάδι και έβδι και κάθε φορά που τώπιαναν, χτυπούσαν τα κουδουνάκια του όπως τώρα.

Ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ! Αυτό το πραγματάκι είχε γνωρίσει όλα τα συναισθήματά του: Τόν πόνο του, τη χαρά του. Και η ευτυχία του εκείνη άκτινοβολούσε στο πολύτιμο μετάλλο του.

— Όχι!, έτραύλισε ο Φούρλεϋ. Δεν πρέπει να πάω σε άλλα χέρια. Το μπιμπελό αυτό είναι το σωσίβιο των γλυκών μου άναμνήσεων.

Ο ήχος των μικρών κουδουνιδών εξακολουθούσε να χτυπά σ' αυτιά του. Ζαλισμένος, τότε, και ξεχνώντας τον σκοπό της

παρουσίας του σ' αυτή την αίθουσα, πλησίασε τον άγνωστο κύριο με τον οποίον είχε άναλλάξει πριν τις λίγες λέξεις και του ψιθύρισε:

— Άγόρασέ το για μένα!

Ο άγνωστος συμμορφώθηκε με την έπιθυμία του.

Μόλις επέστρεψε στο διαμέρισμά του, ο Φούρλεϋ έβγαλε από το χαρτί το άγαπημένο του μπιμπελό και το άφησε έπάνω στο τραπέζι.

Άδειασε το τραπέζι από κάθε άλλο άντικείμενο για να καταστήσει την εμφάνισή του έπιθλητική και την κυριαρχία του στο σπίτι άπόλυτη. Κατόπιν έβυθίστηκε σε μια πολυθρόνα, άναψε την πίπα του και θαύμαζε το θησαυρό του.

Έτσι, έζησε επί αρκετήν ώρα, ένα γλυκό, άτέλειωτο όνειρο που το συνόδευε ο άπαλός και άνακουφιστικός ήχος των κουδουνιδών... Όραματίσθηκε τον εαυτό του, νέο, με το άψογο φράκο του, έχοντας πλάι του, την γυναίκα των όνειρων του... Άκουε τα βαρυσήμαντα λόγια του πάστορος... Και τη φωνή του πατέρα της στιγμή που άναχωρούσαν για το ταξίδι του έλιτος, να τους λέη: «Άντίο, παιδιά μου. Καλή τύχη. Να προστατεύης το άγαπημένο μου κορίτσι.»

Και τα κουδουνάκια χτυπούσαν...

Το όνειρο αυτό διήρκεσε τόσο πολύ, ώστε ο Τζών Φούρλεϋ έξυπνησε μ' έναν βασανιστικό πονοκέφαλο. Βρισκόταν εξαπλωμένος στο κρεβάτι και πλάι του έστεκε η γρηά-οικόνομος του.

— Όλη την νύχτα παραμιλούσατε, κύριε, του είπε. Κάθε φορά όμως που χτυπούσαν αυτά τα κουδουνάκια που φέρατε χθές το θράδυ, ήσυχάζατε.

Ο Φούρλεϋ γύρισε το κεφάλι κι' όταν είδε έπάνω στο κομοδίνο το μπιμπελό, χαμογέλασε θλιβερά.

Έπειτα από ένα τέταρτο ήπια το τσάι του, και πήρε την πρωινή έφημερίδα να διαβάσει. Ή πρώτη είδησις που διάβασε ήταν η ακόλουθη:

«Κατά τον χθεσινόν πλειστηρισμόν, μία κυρία άγόρασε έναν πίνακα του Ρέμπραντ αντί όλλγων σελινίων. Ο πίναξ αυτός στοιχίζει 10.000 λίρες. Σε συνέχεια της άτυχής άδρας της, τον οποίον έχωρισε πριν 15 χρόνια, κι' ο οποίος την είχε διδάξει πώς να ξεχωρίζει έναν άληθινόν πίνακα από μίαν άπομίμησιν.»

ΑΝ. ΡΟΤΖΕΡΣ.

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΑΝΕΥ ΔΕΙΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ξαπλωμένος σε μια άναπαυτική πολυθρόνα του χώλ, ο άγαθός Μπίλκιγκ έδιάβαζε την πρωινή του έφημερίδα περιμένοντας να ξυπνήσει ο Μάρτεν Ντάλ, όταν άντηχησε το κουδούνι της πόρτας.

Παράτησε την έφημερίδα στη στιγμή και έτρεξε να άνσξη πριν έπαναληφθή το χτύπημα και ξυπνήσει έτσι ο άριστοκράτης πριν από την ώρα του.

— Άου! Έκαμε με άπροσποίητη χαρά άντικρύζοντας τον πρωινό έπισκέπτη. Σείς! Περάστε! Ο μίστερ Ντάλ θα χαρή πολύ να σας δει. Είχαμε μέρες να σας δούμε στο μέγαρο και προχθές θράδυ άκριβώς μου μιλούσε για σας.

Ο πρωινός έπισκέπτης του άριστοκράτου, δεν ήταν άλλος από τον έπισθιο φίλο του Σούμερ, τον διάσημο αστυνομικό έπιθεωρητή, στον οποίον η περίφημη «Σκότλαντ Γουάρντ» είχε άναθέσει την άνακάλυψη και σύλληψη του θρυλικού «Λωποδύτη-Φάντασμα».

— Τι νέα, φίλε μου Μπίλκιγκ; Έκαμε μπαινοντας γλαστός. Κοιμάται άκόμη αυτός ο τεμπέλης;

— Τεμπέλης ο μίστερ Ντάλ;

— Εξυπνης;

— Όχι άκόμη.

— Καί, φυσικά, δεν... έπρογευμάτισε!

— Φυσικά.

— Ήλθε άργά;

— Δεν τον άκουσα. Έλειψε δυο μέρες.

— Χμ! Θά ήλθε λοιπόν κουρασμένος.

— Υποθέτω.

— Και όποιος κοιμάται κουρασμένος ξυπνάει με εξαίρετική όρεξη. Πήγαινε λοιπόν να έτοιμάσεις ένα πρόγευμα για πέντε άτομα που θά το σεργιάρης μέσα στο δωμάτιό του. Στο άναμεταξύ έγώ θά τον έχω ξυπνήσει.

— Θα τον ξυπνήσεις;

— Άναλαμβάνω τις ευθύνες, Μπίλκιγκ. Κάμε όπως σου λέω.

Και άφήνοντας κόκκαλο τον άγαθό Μπίλκιγκ, προχώρησε στην πόρτα του δωματίου του Μάρτεν Ντάλ, την άνοιξε και μπήκε μέσα σ' αυτό όπως θάμπαινε στο δικό του δωμάτιο.

Ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ άνοιξε τα μάτια του με το άνοιγμα της πόρτας, άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του και, θέλοντας τον πρωινό έπισκέπτη του, ξανάπεσε, ξανακουκουλώθηκε και γύρισε από το άλλο πλευρό μουρμουρίζοντας:

— Μωρέ ξυπνημα πρωί-πρωί Δευτεριάτικο! Ν' άνοιξη κανείς τα μάτια του και να πρωτοαντικρύξη αυτό το άσχημόμouτρο!

— Ή ώρα πλησιάζει έννέα και τέτοια ώρα οι έργατικοί νέοι είναι στίς

άσχολίες τους! Έκαμε ο ίνσπέκτωρ Σούμερ τραδώντας το παραπέτασμα του παραθύρου και θρονιαζόμενος σε ένα φωτείγ, κοντά στο καλοριφέρ. Και κάνει ένα διαβολοκύριο που περουνιάζει τα κόκκαλα!

— Τέτοια ώρα οι φιλότιμοι αστυνομικοί καταδιώκουν τον «Λωποδύτη-Φάντασμα»! Άποκρίθηκε ο Μάρτεν Ντάλ. Δεν γίνονται ξυπνητήρια.

— Μη μου μιλάς γι' αυτόν γιατί μου κόβεις την όρεξη. Μου την ξανασκάρωσε χθές θράδυ.

— Μπα; Έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ, στρεφόμενος. Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον. Για λέγε. Τι σου ξανασκάρωσε;

— Τα συνηθισμένα του. Κάποιο χρηματοκιβώτιο... κάποιο κολλιέ... Πού θά μου πάη ωστόσο!... Μιά άπ' αυτές τις νύχτες...

— Ή ένα άπ' αυτά τα χρόνια...

— Κοροϊδευε σύ! Κοροϊδευει! Σειρά σου και σειρά μου.

Θά κοροϊδέψη πολύ, όποιος από τους δυο μας κοροϊδέψη τελευταίος.

— Δεν μου είπες ωστόσο, Σούμερ, πώς από δώ τέτοια ώρα; Ποιος καλός άέρας σε φέρνει;

— Νά! Δεν είχα τί να κάνω και είπα: Άς πάω ως το φίλου μου Μάρτεν Ντάλ, να τον ρωτήσω πώς έπέρασε τις δυο μέρες που δεν φάνηκε στο σπίτι του.

— Πόσο με συγκινεί το φιλικό σου ενδιαφέρον! Είσαι άνεκτίμητος φίλος!

— Δεν είπ' έτσι!

— Ίκανοποιώ λοιπόν την φιλική περιέργειά σου, λέγοντάς σου ότι τις δυο αυτές μέρες τις πέρασα με μία ωραία κυρία που είναι μία από τις θαυμάστριες του «Λωποδύτη-Φάντασμα» και μου μιλούσε όλο γι' αυτόν... και για τα δεινοπαθήματά σου!

Ο άγαθός Μπίλκιγκ που μπήκε έ

κείνη την στιγμή φέρνοντας ένα πελώριο δίσκο, διέκοψε προς στιγμή την συνομιλία των δύο φίλων.

— Χμ! Έκαμε ο Σούμερ, βοηθώντας τον Μπίλκιγκ να άποθέσει το πρόγευμα στο τραπέζακι του κέντρου. Ή έμπνευσις μου νάλθω αυτή την ώρα στο σπίτι σου ήταν πρώτης τάξεως έμπνευσις.

Ωστόσο, άμέσως μόλις ο Μπίλκιγκ άφησε το πρόγευμα, γηγχε διασπικός για να επανέλθω με δεύτερο δίσκο, μέσα στον οποίον υπήρχαν διάφορες έφημερίδες, άρκετά γράμματα και ένα μικρό ταχυδρομικό δέμα.

— Το χθεσινό και το σημερινό ταχυδρομείο.

— Τι είναι αυτό το ταχυδρομικό δέμα;

— Δεν γνωρίζω. Το έφερε ο διανομέυς του ταχυδρομείου χθές το πρωί, μαζί με την άλληλογραφία σας.

— Συστημένο;

— Όχι. Συνηθισμένο μικροδέμα. Φαίνεται σαν «δείγμα άνευ άξιας».

— Καί τέτοιο είναι. Για να δούμε τι μου στέλνουν...

Και ο άριστοκράτης, άνοίγοντας το δεματάκι, έπρόσθεσε χαμογελώντας:

— Διάβολε! Για παραγγελιοδόχο με πήρανε;

ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ωστόσο, έφ' όσον ο Μάρτεν Ντάλ άνοιγε το ταχυδρομικό δεματάκι, ο ίνσπέκτωρ Σούμερ κατεβρόχθισε χαμαγελώντας, ότι είχε έτοιμάσει ο Μπίλκιγκ, θουτώντας το ηηροδνι του πότε στο ένα πιάτο και πότε στο άλλο.

Εν τέλει, ο Μάρτεν Ντάλ άνοιξε το δεματάκι που ήταν ένα μικρό χαρτονένιο κουτάκι σε σχήμα κύβου και έβγαλε μέσα από αυτό ένα μικρό σω-

Ο άγαθός Μπίλκιγκ που μπήκε έ

λινόριο από αλουμίνιο, τυλιγμένο σε ένα λεπτό και σαν διαφανές κυτρινωπό χαρτί, στο οποίο ήταν τυπωμένη η κατωτέρω άγγελία:

«ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΝΕΟΤΗΤΟΣ»

«Φίλτατε Δόκτωρ, Λαμβάνω το θάρρος να σας αποστείλω έσωκλείστας δείγμα της τελευταίας ανακαλύψεώς μου, την οποίαν όφείλω εις πολυτελείς έρευνάς και την οποίαν ώνόμασα : «Ελιξήριον νεότητος».

«Πρόκειται, ως θα αντιληφθίτε, περί καταποτίων εξαίρετικά τονωτικών, τα όποια συνιστά διαιτηρώς εις τους άποσπασμένους εξησθενημένους όργανισμούς, εις τους εργαζομένους διανοητικούς και έν γένει εις όλους όσους αίσθάνονται κόπωση συνεπεία όργισμών έρωτικού παρελθόντος. Τελείως ακίνδυνα, φέρουν άμεσο και διαρκές αποτέλεσμα».

«Με την έλπίδα ότι θα έχω την τιμήν να σας συγκαταλέξω μεταξύ των πελατών μου, σας παρακαλώ να δεχθήτε, φίλτατε δόκτωρ, την έκφρασιν της θαυμάτης μου ύποληψεως.

Εμπειντ Μπίρκ
Ταχ. Κιβ. 1843

•Επιστημονικά έργαστήρια εις Φλέμινγκ»

•Ο Μάρτεν Ντάλ έχασε τονωτικό τυλίγοντας το διαφανές έντυπο και έπεσε με άρκετη διάθεση εύθυμίας καθώς προχωρούσε να πάρη το πρόγευμά του:

—Νά τώρα πού ξύγιναι και δόκτωρ!

—Τί; έκαμεν ο Σούμερ με μπουκωμένο το στόμα. «Ελαδεις ίσως το περίφημο «ελιξήριο της νεότητος»; Αυτό ήταν το ταχυδρομικό δεματάκι;

—Ναι, και το πιο άσπιο είναι πώς ο άποστολεύς μου το έστειλε νομίζοντας πως είμαι γιατρός!

—Μας έκαμε συναδέλφους δηλαδή. —Συναδέλφους; Δέν καταλαβαίνω.

—Αντί άλλης απάντησεως, ο Ινσπέκτωρ Σούμερ έβγαλε από το τσεπάκι του γιλέκιο του το ίδιο σωληνάριο από αλουμίνιο και το έδειξε στον φίλο του άριστοκράτη.

—Τί; σου έστειλε και έσένα;

—Όπως βλέπετε! Και το πιο κωμικό είναι ότι και έμένα μου το έστειλε νομίζοντας πως είμαι γιατρός!

—Καί... το δοκίμασες;

—Δέν θρήκα την εύκαιρία. «Άλλως τε μόλις χθές το πρωί το έλαβα».

—Όπως και εγώ. Σου χαρίζω λοιπόν και το δικό μου σωληνάριο και έτσι, όταν σου παρουσιασθί ή εύκαιρία, μπορείς να τά πάρης και τά δυό και να ξαναγίνης για λίγες ώρες παλληκαράκι. Εγώ δέν έχω ακόμα ανάγκην έλιξηρίων. Είμαι νέος... και φαίνομαι!

—Δέν σου φαίνεται παράξενο ώστόσο πως ο άποστολεύς, αυτός ο μίστερ Έμπειντ Μπίρκ, μάς πήρε για γιατρούς και τους δυό;

—Όχι και τόσο. Ο άνθρωπος αυτός έκαμε την ανακάλυψιν του, έτοιμάσε τά ταχυδρομικά δεματάκια που θάσταν εις τους γιατρούς ως δείγματα και ανέθεσε σε κάποιον να του μαζέψη διευθύνσεις γιατροών. Ο κάποιος αυτός, θαρέθηκε ίσως να περιέλθι δλο το Λονδίνο κατά συνοικία, πήρε τον δδηγό, έγραψε γρήγορα - γρήγορα μερικές εκατοντάδες διευθύνσεις, άδιαφορώντας έν έπρόκειτο για γιατρούς ή όχι, έτάσπεσε την άμοιβή του και έγινε άφαντος. Έτσι, ο έφευρέτης των θαυματουργών αυτών όπως

νομίζει ασφαλώς, καταποτίων, κοιμάται ήσυχος τώρα, νομίζοντας ότι όλοι οι γιατροί του Λονδίνου έχουν δείγμα της έφευρέσεώς του. Πότε έλαδεις το δικό σου δείγμα;

—Χθές το πρωί.

—Όπως και εγώ. Άποδείξεις ότι άπεσάλησαν τά δείγματα προς όλους τους γιατρούς, την ίδια μέρα.

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

•Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ θγήκε σε λίγο χορτασμένος από το μέγαρο του άριστοκράτη, τον όποιον άφησεν εργαζόμενο μέσα στην βιβλιοθήκη του και, πριν περάση μισή ώρα, επέστρεψε λαχανιασμένος και ένέσκηψε σαν θύελλα μέσα στη βιβλιοθήκη:

—Μάρτεν!

—Πάλι σύ; Έχώνεψες κιόλας;

—Παράτα τά όλα, παράτα και τά άστιά σου και έλα να πηγαίνουμε!

—Νά πηγαίνουμε; Πού;

—Κάποια έρωτική παραγωδία ή κάποιο έγκλημα!

—Διοάλε! Πού αυτό;

—Όχι μακριά από το σπίτι σου. Στο Κρόιτον.

—Πού το θύμα;

—Τά θύματα λέγε. Ο συνταγματάρχης Χάρρυ Μπερκσωνών θρέθηκε κόκκαλο μέσα στο σπίτι της έρωμένης του χορευτριάς Ντόλλυ, ή όποια βρίσκεται και αυτή κοκκαλισμένη στο πλευρό του.

—Ο συνταγματάρχης Μπερκσωνών; Τού γενικού έπιτελείου;

—Ακριβώς.

—Τόν έννώνριζα άρκετά καλά. Έγνώριζα και την χορευτρία Ντόλλυ. Διπλή αυτοκτονία ή έγκλημα;

—Ακόμη δέν ξέρουμε. Έλα να πηγαίνουμε. Όσοι να θάσσουμε, θα θάσσουν και οι δικαστικοί. Κάμε γρήγορα για να θάσσουμε πριν γίνουν οι πρώτες παρατηρήσεις.

Σε λίγο, ή κομψή κούρσα του Μάρτεν Ντάλ σταματούσε στην πόρτα μιας όμορφης βίλλας της συνοικίας Κρόιτον. Ήταν ή βίλλα της χορευτριάς του «Κόβεν Τήατερ» Ντόλλυ.

Δικαστικοί, άνωτεροί άστυνομικοί και δημοσιογράφοι είχαν κιόλας πλημμυρίσει τους διαδρόμους της όμορφης βίλλας, όταν έφθασεν ο Ινσπέκτωρ Σούμερ, συνοδευόμενος από τον Μάρτεν Ντάλ, αλλά κανείς άκδη δέν είχε περάσει στον νεκρό θάλαμο όπου κόντονταν τά δυό πτώματα γιατί ακόμη δέν είχε θάσει το κινητό έπιστημονικό έργαστήριο της «Σκώτλαντ Γυάρδ».

Σε λίγο έφθασε και αυτό και ή δικαιοσύνη άρχισε το έργο της. Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ συνοδευόμενος από τον Μάρτεν Ντάλ, έπέρασε μέσα από τους πρώτους. Τά δυό πτώματα κόντονταν στο κρεβάτι, σκεπασμένα με ένα θαρύτιμο μεταξωτό κλινοςκέπασμα. Τά μάτια και των δυό ήταν όρθάνοιχτα, είχαν δέ και τά δυό μια έκφρασι πού έπρόδιδε ταυτόχρονα και κατάπληξι και άφάνταστη άγωνία.

Η παραμικρή άταξία ώστόσο δέν ύπήρχε μέσα στο τραγικό δωμάτιο. Η στολή του συνταγματάρχου θρισκόταν διπλωμένη σε ένα κάθισμα και ή τουαλέττα της χορευτριάς κρεμασμένη με ένα σέντρ στο κρεμαστήρι. Κάτω, μπροστά στο κρεβάτι, πλάι - πλάι, οι καφετιές παντόφλες του συνταγματάρχου και τά άνατολίτικα πασομάκια της χορευτριάς. Πλάι στο κομοδίνο, μια κρυστάλλινη καράφα μισόγεμη και ένα μισόγεμο κρυστάλλινο ποτήρι.

—Η άσφυξία άποκλείεται, παρετή-

ρησε ο Ινσπέκτωρ Σούμερ, γιατί οι φεγγίτες των δυό παραθύρων είναι ύψωμένοι. Έξ άλλου, δέν θέλω λουλούδια μέσα στο δωμάτιο και το καλοριφέρ δέν λειτουργεί. Πρόκειται περί δηλητηριάσεως. Η νεκροψία θά άποκαλύψι το δηλητήριο και, θά δούμε, σύμφωνα με τίς καταθέσεις όσων ανακριθούν, έν πρόκειται περί διπλής αυτοκτονίας ή περί διπλού έγκλήματος.

Σε λίγο, από το κινητό έπιστημονικό έργαστήριο, έρχόταν ή πρώτη παρατήρησις. Από την εξέταση όλίγου ύγρού πού πάρθηκε από τά χείλη των δυό πτωμάτων προέκυψε ότι ο συνταγματάρχης και ή χορευτρία είχαν δηλητηριασθί με στριχνίνη. Άπό μενε να εξέτασθί έν έπρόκειτο περί διπλής αυτοκτονίας ή περί έγκλήματος.

Ότε ή μία περίπτωσι ούτε και ή άλλη ήταν δυνατό να ύποστηριχθί ή και να άποκλεισθί. Ο συνταγματάρχης, όπως και ή χορευτρία, δέν είχαν κανένα λόγο αυτοκτονίας. Έλευθερος, πλούσιος, γλεντζές με όλην την σημασία της λέξεως, λαμπρός άξιωματικός πού πολύ σύντομα θά φορούσε τίς έπωμίδες στρατηγού, δέν μπορούσε παρά να άγαπάη την ζωή του. Όσο για την χορευτρία Ντόλλυ, ήταν και αυτή μια από τίς εύτυχισμένες άρτίστες του άγγλικού θεάτρου, πού πετούσε από την μια έπιτυχία στην άλλη, όπως μια πεταλούδιτσα πετάει από το ένα λουλούδι στο άλλο. Έχθροός, ούτε ο συνταγματάρχης είχε ούτε και ή χορευτρία. Η ληστεία άποκλειόταν και αυτή. Μέσα στις τσέπες του συνταγματάρχου θρέθηκαν 280 λίρες πού από θραδύς είχε κερδίσει στην λέσχη του και από τά θαρύτιμα κοσμήματα της Ντόλλυ, πού θρίσκονταν μέσα στο τραγικό δωμάτιο, στα άνοιχτά συρτάρια της σιφονιέρας της, δέν έλειπε ούτε μια καρφισούλα.

Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ πηγαίνοντάς τον έξετάζοντας το κάθε τι μέσα στο δωμάτιο, όταν ξαφνικά, το διαπεραστικό του βλέμμα καρφώθηκε στα μάτια του Μάρτεν Ντάλ. Ο τελευταίος είχε σκύβι προ μιας στιγμής κοντά στο κρεβάτι και, άφου θεωαώθηκε πως κανείς δέν έπρόσεχε σ αυτόν, άπλωσε το χέρι του κάτω από το κομοδίνο, έπήρεν ένα στιλπνό άντικείμενο και το έκρυψε με τρόπο στην τσέπη του. Έτοιμαζόταν ο Σούμερ να πλησιάση τον φίλο του και να τον ρωτήσι τί πράγμα ήταν αυτό πού μάζεψε από καταγής, όταν στο τραγικό δωμάτιο μπήκε ένας νεοφερμένος άστυνομικός της «Σκώτλαντ Γυάρδ» και, αναμαλλιασμένος, πελινόος, έψιθύρισε κάτι στους δικαστικούς. Οι τελευταίοι ταραχτήκαν. Ο Σούμερ πλησίασε περιέργος και με τίς πρώτες λέξεις τους ταραχτηκε και αυτός και στράφηκε προς τον Μάρτεν Ντάλ:

—Έλα, Μάρτεν! Έχουμε και συνέχεια!

—Τί; Έκαμε πλησιάζοντας ο άριστοκράτης.

—Δέν πρόκειται περί αυτοκτονίας. Πρόκειται περί έγκλήματος!

—Έχετε την άπόδειξι;

—Αδιαφιλονίκητη άπόδειξι. Άπό τη στιγμή πού ή «Σκώτλαντ Γυάρδ» ελδοποιήθηκε για τον μυστηριώδη θάνατο του συνταγματάρχου και της χορευτριάς ως τώρα, έσημειώθηκαν άλλ οι έπτά όμοιοι καθ' όλα θάνατοι, σε πέντε διάφορα σημεία του Λονδίνου! Πρόκειται λοιπόν περί δολοφονιών και οι δολοφονίες αυτές όλες, είναι

έργον ένός και του αυτού δολοφόνου!

—Το πιο καταπληκτικό, παρετήρησεν ο εισαγγελεύς, είναι ότι εξαίρεσι της χορευτριάς Ντόλλυ, όλα τά θύματα είναι άξιωματικοί του έπιτελείου!

—Καταπληκτικό πραγματικά! Τί λές, Μάρτεν; ρώτησεν ο Ινσπέκτωρ Σούμερ άπευθυνόμενος προς τον άριστοκράτη.

—Είμαι της γνώμης ότι χωρίς να χρονοτριβούμε εδώ, πρέπει να τρέξουμε στο πλησιέστερο από τά νέα τραγικά σπίτια.

—Έχεις δίκιο. Πάμε πρώτοι...

Και στρεφόμενος προς τους δικαστικούς και άστυνομικούς:

—Όσοι να τελειώσετε εδώ, θά περιέλθω με τον φίλο μου όλα αυτά τά σπίτια, άρχίζοντας από το πλησιέστερο.

Και όσπου να θάσθι ο Σούμερ συνοδευόμενος από τον Μάρτεν Ντάλ, στο πλησιέστερο τραγικό σπίτι, ή «Σκώτλαντ Γυάρδ» έπληροφορείτο άλλα τρία έγκλήματα, όμοια καθ' όλα με τά προηγούμενα και, με θύματα πάλιν άξιωματικούς του έπιτελείου!

Όπως ήταν έπόμενο, οι καταδικαστικές άρχες αναστατώθηκαν και οι έφημερίδες όλες έβγαλαν παρατήματα. Κατά το μεσημέρι, σημειωνόταν και άλλος όμοιος θάνατος.

Τά παρατηρήματα των έφημερίδων έγινονταν άνάρπαστα και τά τραγικά σπίτια είχαν κυκλωθί από πλήθη πού έσχοιλάζαν διαφοροτρόπως τά των μυστηριωδών αυτών δολοφονιών, τίς όποιες, όχι λίγοι, απέδιδαν σε κάποιον φρενοβλαβή. Όλόκληρο το προσωπικό της «Σκώτλαντ Γυάρδ», της μοναδικής αυτής στον κόσμο άστυνομικής όργανώσεως, άστυνομικοί, ντέτεκτιβ και πολλοί ιατροδικαστοί, θρίσκονταν στο πόδι. Η ανακάλυψι του ένόχου, πού, όπως έδειχναν τά πράγματα δέν είχε συνενόχους, παρουσιαζόταν προέλημματική.

Ένας ώστόσο δέν άπελιπζόταν και, ο ένας αυτός ήταν ο Ινσπέκτωρ Σούμερ! Και τοϋτο, γιατί παρακολουθώντας με τρόπο τίς κινήσεις του Μάρτεν Ντάλ, τον είδε σε πολλά από αυτά τά τραγικά σπίτια, να σκύβι με τρόπο και να θάζι στις τσέπες του κάτι.

Τί ήταν το κάτι αυτό πού ο άριστοκράτης έψαχνε να θρή, άμέσως μόλις έμπαινε σε ένα από τά τραγικά σπίτια; Γνωρίζοντας τά φυσικά του και τον τρόπο με τον όποιον αυτός ενεργούσε, κάθε φορά πού παρουσιαζόταν περιπτώσις σκοτεινού έγκλήματος, ο Ινσπέκτωρ Σούμερ άπέφυγε να τόν ρωτήσι, μολονότι ή περιέργεια του ήταν μεγάλη.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Μετά την έπίσκεψιν των και στο τελευταίο από τά τραγικά σπίτια, ο Ινσπέκτωρ έχασε ξαφνικά τον Μάρτεν Ντάλ. Σε μια στιγμή πού ο άστυνομικός έπιθεωρητής ήταν άπσχολημένος με την εξέταση του πτώματος, ο άριστοκράτης θγήκε άπαρατήρητος, ανέθηκε στην κούρσα του, πού περίμενε στην πόρτα και εξαφανίστηκε.

Όλο το άπόγευμα, άστυνομικοί και δικαστικοί, έτρεχαν από το ένα σπίτι στο άλλο, από την έδρα της «Σκώτλαντ - Γυάρδ» στο νεκροτομείο, άνοιγαν κιτρινισμένους από την πολυκαιρία φακέλλους του άρχείου της «Σκώτλαντ - Γυάρδ», τηλεφωνούσαν στα διάφορα φρενοκομεία να θεώσω-

θούν άν δέν είχε άποδράσει κανένας παράφρων. Οι νεκροψίες όλων των πτωμάτων ήταν κατηγορηματικές. «Όλα τά θύματα είχαν δολοφονηθί με στριχνίνη! Έκείνο πού προκαλούσε κατάπληξιν, ήταν το γεγονός ότι όλα τά θύματα ήταν άξιωματικοί του έπιτελείου, εξαίρεσι ένός, πού ήταν γυναίκα! Ποιος ο σύνδεσμος όλων αυτών των άξιωματικών και τί ρόλο έπαιζε στον τραγικό κύκλο ή τραγική χορευτρία;

Όστόσο, λίγο πριν από τά μεσάνυχτα, ένα άξιωπεριέργος τύπος διέσχιζε με θήματα άργα, την πολυσύχναστη άλλα έρημηκή κατ' εκείνην την ώρα Κίτσοεν Άβενιου, άδιαφορώντας για την άδιαπέραστη όμίχλη, πού έδω και μια ώρα είχε καλύψει την Βρετανική πρωτεύουσα. Ο άξιωπεριέργος αυτός τύπος πού όλίγο σκοτιζόταν για την όμίχλη, όπως τουλάχιστον έδειχνε περπατώντας κατά μεσής του δρόμου, ήταν ένας ψηλός και εξαίρετικά άδύνατος άνδρας, σκελετώδης με όλη τη σημασία της λέξεως, με γκριζό κουστούμι και γκριζα μαλλιά, άκαθόριστης ώστόσο ήλικίας, με χονδρά γυαλιά σε σκελετό ταρατούγας, με μια τραγιάσκα γκριζα στο κεφάλι και με μια μικρή κορσολεηά κάτω από το άριστερό αυτί. Έβάδιεν ώστόσο σαν κουρασμένος άνθρωπος, με ύφος μισοκακόμοιρο και κουστανίνοντας έλαφρά από το δόκιστρο του πόδι. Όστόσο, ένα παρατηρητικό μάτι, θά έβλεπε ότι ο άνθρωπος αυτός με το μισοκακόμοιρο ύφος, πού μόλις κατόρθωνε να πάρη τά πόδια του, είχε στιγμές κατά τίς όποιες ή φυσιογνωμία του έλαμπε από κάτι άλλοτεες λάμψεις, πού ξεπετινόντουσαν από τά χονδρά του γυαλιά.

Σε λίγο, σταματούσε έξω από μια μεγάλη βίλλα, πού την περιτριγύριζεν ένας θαυμασίος κήπος με σιδερένια κάγκελλα και πεποιέφερε όλόγυρα του ένα έρευνητικό βλέμμα, λές και ζητούσε να θεωιωθί άν κάποιος άδικήριτο μάτι παρακολουθούσε τίς κινήσεις του. Η ματιά αυτή τον καθήσυχασε και, έγκαταλείποντας για λίγες στιγμές το μισοκακόμοιρο ύφος του, έπείσθη τά σιδερένια κάγκελλα του κήπου, με εύκνησιαν αλλοροειδούς. Άρχισε τότε να περιεργάζεται το κτίριο. Το έφερε γύρω καταβάλλοντάς κάθε δυνατή προσπάθεια για να μη κάνει θόρυβο καθώς πατούσε στα βότσαλα με τά όποια ήταν στρωμένοι οι δρομίσκοι του κήπου. Το κτίριο, εξαίρεσι του τρίτου και τελευταίου πατώματός του, όπου έφηνεν ένα παράθυρο, ήταν κατασκότεινο. Ένα φανάρι μπροστά στην πόρτα, φανάρι διασημίσσεως, έφηνεν χλωμές άχτίδες στον σκοτεινό κήπο. Ο άγνωστος έπλησίασε και διάβασε:

«ΦΛΕΜΙΓΚ ΧΑΟΥΖ» ΠΑΝΣΙΟΝ ΔΙΑ ΚΥΡΙΟΥΣ ΜΟΝΟΝ

Έβγαλε τότε από τη μέση του ένα λεπτό, άλλα εξαίρετικά στερεό σχοιλι πού κατέληγε σε γάντζο ντυμένο με καουτσούκ για να μη κάνει μεταλλικό θόρυβο, έπέταξε τον γάντζο στο μπαλκόνι του πρώτου πατώματος και, όταν τέλειος άκροβρατής άνέβηκε στο μπαλκόνι, χωρίς να τραβήξι το σχοιλι πού έμεινε έτσι κρεμασμένο, για να του χρησιμεύσι για την φυγή του, σε περιπτώσει κινδύνου.

Το μπαλκόνι χωριζόταν στα δυό, άπό κοντά σιδερένια κάγκελλα. Το μισό δηλαδή άνηκε σε ένα διαμέρισμα της πανσιόν και το άλλο μισό σε άλλο

διαμέρισμα. Διέρρηξεν άθόρυβα και με καταπληκτικήν δεξιοτεχνία την μια από τίς δυό μπαλκονόπορτες και μπήκε σε ένα δωμάτιο, πού, όπως έδειχνε με το άναποδογυρισμένο στρώμα του κρεβατιού και από άλλες χαρακτηριστικές λεπτομέρειες, ήταν προς το παρόν άκατοίκητο. Έκλεισε την μπαλκονόπορτα όπισώ του, έβριξε το παρατάσκα και, θγάζοντας το κλεφτοφάναρό του, περιεργάσθηκε λίγες στιγμές το έσωτερικό του δωματίου. Έχαμογέλασε με την ίκανοποίησιν ανθρώπου πού διαπιστώνει ότι οι πληροφορίες του δέν ήταν λαθνασμένες, άπλωσε το στρώμα επάνω στο κρεβάτι, έαπλώθηκε, άφου έσβυσε το κλεφτοφάναρό του και περίμενε, προσέχοντας και τον παραμικρό θόρυβο του δρόμου.

Κατά τη μια παρά τέταρτο, άκουσε ένα αυτοκίνητο να σταματούσι στην πόρτα της πανσιόν και άμέσως κατόπιν την πόρτα της να άνοίγεται και να ξανακλείνεται με πάταγο. Σε λίγο άκουγε θόρυβο στο πλάινό δωμάτιο. Ο έννοικος του πλάινού δωματίου είχε έπιστρέψει. Άφησε να περάσουν λίνα λεπτά της ώρας, βγήκε από τα μπαλκόνι και, διασκελίζοντας τά κοντά σιδερένια κάγκελλα, κόλλησε το μάτι του στην φωτισμένη γρίλλα της μπαλκονόπορτας. Ήταν θέβαιος ότι με την άδιαπέραστη εκείνη όμίχλη, κανείς από τά γειτονικά παράθυρα ή από τον δρόμο, δέν ήταν δυνατό να τον διακρίνη επάνω στο μπαλκόνι. Η μπαλκονόπορτα του έννοικου δέν ήταν ώστόσο όλοτελα κλεισμένη και, ή λεπτομέρεια αυτή εύχαρίστησε τον άγνωστο. Κρατώντας την άναπνοή του παρηκολύθησεν έτσι με την ήσυχία του όλες τίς κινήσεις του έννοικου και, όταν τον είδε να φοράη τίς πυτζάμες του και να πέφτι στο κρεβάτι του με ένα βιβλίο στο χέρι, άνοιξε άποφασιστικά την μπαλκονόπορτα και μπήκε στο φωτισμένο δωμάτιο, ξαναπαίρνοντας ώστόσο το μισοκακόμοιρο ύφος του.

—Καληνέπέρα τζέντλεμαν! Έκαμεν εισερχόμενος και κλείνοντας καλά την μπαλκονόπορτα όπισώ του. Κρίνω περιττό να σας ρωτήσω άν δέχεσθι έπισκεψις τέτοια ώρα, μια και μπήκα στο δωμάτιό σας χωρίς να χτυπήσω την πόρτα σας.

Ο έννοικος είχε κιόλας άνασηκωθί στο κρεβάτι του και κυττούσε με καταφανή κατάπληξι τον μυστηριώδη έπισκεπτή του.

—Ποιος είσαι σύ, πως μπήκες και τί ζητάς; —Όπως μπορείτε να μαντεύσετε από το ύφος μου, είμαι ένας δυστυχισμένος πού τον καταδιώκει ή Άστυνομία μια μπήκα με μια άνεμίσκα και ζητώ άσυλο.

—Τί έκαμες; —Έδολοφώνησα!

—Σύ;

—Ναι... Δεκατρία άτομα! Ότε λίγα, ούτε και πολλά! Δώδεκα άνδρες και μια γυναίκα! Δώδεκα άξιωματικοί του έπιτελείου και μια χορευτρία! Δέν διαβάσατε τά παρατηρήματα των έφημερίδων; Εγώ είμαι ο όλοφόνος όλων αυτών των ανθρώπων. Μου σκαπούλαραν άλλοι πέντε, αλλά τί να κάμουμε; Στάθηκαν τυχεροί! Οι πέντε αυτοί είναι άλλοι τρεις άξιωματικοί του έπιτελείου, κάποιος άριστοκράτης όνόματι Μάρτεν Ντάλ και ένας άστυνομικός έπιθεωρητής όνόματι Σούμερ. Στάθηκαν ώστόσο κατά τοϋτο

τυχέρους? Η χορεύτρια Ντόλλυ δεν ήταν στον κατάλογο. Ο θάνατός της ήταν μοιραίος. Μοιραία γυναίκα, την θρήκε μοιραίος θάνατος. Δεν το βολέκετε άσπαιο;

Και ο άγνωστος έκαθησε σε ένα κάθισμα αφήνοντας ένα ήχηρο σαστατικό γέλιο.

Ο ένοικος ωστόσο είχε έγερση δόλο-τελα και, πελιδνός εκύτταζε τον επι-σκέπη του.

— Σὺ εἶπες, εἶσαι ὁ δολοφόνος αὐ-τῶν ὄλων;

—Ναί!... Ἐγὼ εἶμαι!... Δὲ βρίσκεις πὼς τὰ κατὰφερα καλά; Δεκατρία ἄ-τομα σὲ μιά μέρα! Νὰ δουλεῖα πὺθὰ τὴν ζήλευε καὶ ὁ «Ἀντεροβγάλ-της»! Ἀλλὰ δὲν μὲ ρωτᾷς, λοιπόν, ἔ-στω καὶ ἀπὸ περιέργεια, τί μούκαναν ὅλοι αὐτοὶ καὶ τοὺς ἐδολοφόνους; Δὲν ἔχεις τὴν περιέργεια νὰ μάθῃς τοὺς λόγους; Ἐστὺ... Θὰ τοὺς μάθῃς καὶ σὺ, ὅταν θὰ τοὺς μάθουν ὅλοι. Σὲ λίγο, δηλαδή. Ὅταν ὁ ἱσπεκτωρ Σοῦμερ μοῦ περάσῃ τὴς χειροπέδες στὰ χέρια. Γιατί δὲν θὰ γλυτώσω. Δὲν πρέπει νὰ γλυτώσω. Εἶμαι ἕνας τρελ-λός. Ἦλθα νὰ σὲ θρῶ γιὰ νὰ ξαλα-φρώσω τὴ συνειδήσὶ μου πρὶν παρο-δώσω τὸν λαιμὸ μου στὸν δῆμι, ἐξο-μολογούμενος τὰ κακουργήματά μου... Εἶσαι καὶ σὺ ἕνας ἀξιωματικός μίστερ Πέτερ Ντάουκσον! Ἀξιωματικός δὲν εἶσαι; Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἐσὺ δὲν εἶσαι τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Εἶσαι ἀξιωμα-τικός, ὅπωςδήποτε... Ἀλλὰ γιατί ἔ-χλώμισες; Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς τρέμεις σύγκορμος... Ἀλλὰ θὰ πέσης φίλε μου! Στήριξέ μου! Τόσο πολὺ σὲ συνεκίνησεν ὁ θάνατος τῶν συναδέλ-φων σου;

Καὶ ἐγκαταλείποντας τὸ μισοκακό-μοιρο ὄφρος ποῦ εἶχε ὡς ἐκενὴ τὴ στι-γμῇ, ὥρμησεν ἐναντίον του καὶ πρὶν καλά-καλὰ ἐκείνος συνῆλθε ἀπὸ τὴν νέας του αὐτὴ ἐκπληξί, βρέθηκε δεμέ-νος χειροπόδαρα μὲ τὰ στερεὰ, μετα-ξένια κορδόνια τοῦ παραπετάσματος τῆς μπαλκονόπορτας.

— Ὡραία! ἔκαμεν ὁ ἀγνωστος θαυ-μάζοντας τὸ ἔργο του. Καί... ἄκουσε φιλαράκο μου. Ἄν βασανίζης τὸ μυα-λό μου γιὰ νὰ μαντέψῃς ποῖος σὲ ἔ-δεσε σὰν σαλτοιστό, μάθε ὅτι σὲ ἔ-δεσε... ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα!

Καὶ προχωρῶντας στὸ τηλέφωνο, ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ γύρισε πρὸς τὸ καντράν:

— Ἀλλό... ἀλλό! «Σκώτλαντ-Γουάρδ»; Δώσατέ μου τὸν ἱσπεκτωρ Σοῦμερ παρακαλῶ. Σείε εἰσθε ἱσπεκτωρ; Κα λησπέρα σας. Ἐδῶ λοχαγὸς Πέτερ Ντάουκσον! 132 Κίτσεναρ Ἀβενίου. Πανσιόν. Λάθετε, παρακαλῶ τὸν κόπο νὰ εἰσθε μὲ δυὸ - τρεῖς ἀστυνομικούς Φάντασμα». Ναί! Φαντασθῆτε ὅτι ὁ στυγρὸς αὐτός, ποῦ τὸν ἔχω δεμένο, ἔ-σχυρίζεται ὅτι ὥσπου νὰ φθάσετε, θὰ ἀλλάξουν τὰ πράγματα! Θὰ θρῆτε νον!... Δὲν σας φαίνεται ἀσπαιο; Ἐ-λάτε γρήγορα, ὅπωςδήποτε...

Ἐκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ, χαμο-γελῶντας, ἔπῃρε κάθισμα καὶ κάθησε κοντὰ στὸν Πέτερ Ντάουκσον.

—Λοιπόν; Πῶς τὰ θέλεις τὰ πράγ-ματα; Τί ἀναποδιά, εἰ! Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατί δὲν ἔπιασε τὸ κολλὸ μὲ τὸν μίστερ Μάρτεν Ντάλ καὶ τὸν Σοῦμερ.

Δὲν ἦταν ἄσχημη ὥστόσο ἡ σκέψι σου νὰ στείλῃς καὶ σ' αὐτοὺς τὸ ἐλιξήριο τῆς νεότητος!

Ἡ ΔΙΨΑ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Ἦτοτε ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἕνα αὐτο-κίνητο σταματοῦσε στὴν πόρτα τῆς πανσιόν καί, ἀμέσως σχεδόν, ἀκού-σθηκε θιαστικὸ ποδοβολητὸ στὸν διά-δρομο.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε μὲπάταγο καὶ ἐμ-φανίσθησαν ὁ ἱσπεκτωρ Σοῦμερ μὲ δυὸ ἄλλους ἀστυνομικούς, τῆς διευθύν-τρια καὶ τὸ προσωπικὸ τῆς πανσιόν. Ὁ διάσημος ἀστυνομικός ἐπιθεωρη-τῆς ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος στὸ κα-τώφλι, ἀναγνωρίζοντας τὸν «Λωποδύ-τη - Φάντασμα».

— Ὡστε δὲν ἐπρόκειτο περὶ συνηθι-σμένης φάρσας!

—Περὶ φάρσας! ἀποκρίθηκεν ὁ «Λω-ποδύτης - Φάντασμα» γελῶντας. Γι-νονται τέτοιες φάρσες; Καλησπέρα, ἱσπεκτωρ. Ἀργήσεις λίγο νάλθῃς καὶ ὅπως σὲ εἶχε προειδοποιήσει ὁ μίστερ Πέτερ Ντάουκσον, τὰ πράγμα-τα ἀλλάξαν! Βρῆκατε αὐτὸν δεμέ-νον καὶ ὄχι ἐμένα. Ἀλλὰ γιατί χάσκε-τε ὅλοι; Δὲν καταλαβαίνετε τοὺς λό-γους; Σὰς παρουσιάξω τὸν δολοφόνου τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου καὶ τῆς χορεύτριας Ντόλλυ! Πῶς τὸν ἀ-νακάλυψα; Ἀπλῶςστα! Ἐκαμα τὴν σκέψι ὅτι ἐφ' ὅσον ὅλα τὰ θύματα ἦ-σαν ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου, ὁ δολοφόνος τοὺς δὲν μπορούσε παρὰ νὰ εἶνε ἕνας ἀντίζηλός τους ἀξιωματι-κός. Ξέρεις, ἱσπεκτωρ, πόσο μοῦ ἀ-ρέσει νὰ χῶνω τὴ μύτη μου σὲ ὑποθέ-σεις τέτοιου εἶδους, γιὰ νὰ ἀποει-κνύω τὴν ἀνεπάρκεια ὄλων σας! Μιὰ ἐπισκεψί στὸ ἀρχεῖο τῆς στρατιωτι-κῆς σχολῆς, ποῦ ἔκαμα σήμερα τὸ ἀ-πόγευμα, μὲ δεβαίωσε ὅτι οἱ δώδεκα αὐτοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ἄλλοι τέσσα-ρες, βγῆκαν ἀπὸ τὴν σχολὴ τὸν ἴδιον χρόνον. Ἐξ αὐτῶν, οἱ δεκαπέντε προ-ώδευσαν καὶ θρέθηκαν στὶς καλύτε-ρες θέσεις τοῦ στρατεύματος. Ὁ δέ-κατος ἔκτος, δὲν ἔκαμε τίποτε καὶ εἶ-νε ἀκόμη λοχαγός. Εἶνε ὁ μίστερ Πέ-τερ Ντάουκσον. Κατὰ τὴν γνώμη ποῦ ἐσημείωσα, ὁ δολοφόνος δὲν μπο-ροῦσε νὰ εἶνε ἄλλος ἀπὸ αὐτόν! Μα-ζί μὲ τοὺς διαφόρους περιέργους ποῦ ἐπισκέπτονταν τὰ τραγικὰ σπῖτια, ἡ-μουν καὶ ἐγὼ, μὲ ἄλλη μεταμφίει-σέβασια. Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ σπῖτια αὐτά, θρῆκα ἕνα σωληνάριο ἀπὸ ἀλουμίνιου, χωρὶς περιεχόμενο. Τὸ ἔβαλα στὴν τσέπη μου.

—Σὰν αὐτὸ ἐδῶ; ρώτησε κατάχλω-μος ὁ Σοῦμερ θυγάζοντας ἀπὸ τὸ τσε-πάκι τοῦ γιλέκου του τὸ σωληνάριο μὲ τὰ δυὸ χάπια ποῦ εἶχε λάθει.

—Ἀκριβῶς, ἱσπεκτωρ. Σὲ ἄλλα σπῖτια θρῆκα τὸ ἴδιο σωληνάριο μὲ ἕ-να μόνο χάπι καί, σὲ ἄλλα θρῆκα στραπατσarisμένη τὴν ἀγγελία ποῦ συνῴδεε ὅλα τὰ σωληνάρια αὐτά. Ἐκαμὰ τὴν ἀνάλυσι ἐνὸς χαπιοῦ καὶ δεβαιώθηκα πὼς ἐπρόκειτο περὶ στρι-χίνης.

—Τρομερό! Ἀλλὰ ἐμένα καὶ στὸν φίλο μου ἀριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ γιατί ἔστειλε τὰ ἴδια χάπια;

—Σὰς ἔστειλε; Ἡ ἐξήγησι δὲν εἶ-νε λύσις προβλήματος. Γιὰ νὰ σὰς ἐμπερδέψῃ! Βέβαιος ὅτι ἡ «Σκώ-τλαντ Γουάρδ» θὰ ἀνέθετε σὲ σὰς, τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ λαγωνικά της, τὴν ἐξιχνίσει τῶν ἐγκλημάτων καὶ γνω-ρίζοντας ὅτι ὁ ἀλτροῦστὴς ἀριστο-κράτης σὰς θοηθεῖ, θέλησε νὰ σὰς θγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση.

—Μιὰ ἄλλη ἐξήγησι παρακαλῶ, μί-

στερ «Λωποδύτη - Φάντασμα», πρὶν περάσω τὴς χειροπέδες καὶ στὰ δικά σας τὰ χέρια. Γιατί ἀπόψε σὰς κρατῶ καὶ δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἐξεγλυστρήσε-τε καὶ πάλι.

—Μωρὲ μῖσος!

—Μῖσος ὄχι. Καθῆκον.

—Λέγετε ὥστόσο.

—Ἐξηγήστε μοι γιὰ ποῖο λόγο στέλνοντας σ' ἐμένα καὶ στὸν μίστερ Μάρτεν Ντάλ αὐτὰ τὰ χάπια, μὰς τι-τλοφοροῦσε δόκτορας;

—Ἐτοί ἐτιτλοφόρησε καὶ ὅλα τὰ θύματά του! Γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀποστολὴ! Μόνον σὲ γιαιτροὺς μπορού-σε ἕνα σοφὸς νὰ στείλῃ δειγμὰτα τῆς ἀποκαλύψεώς του. Τὸ κάθε θύμα του, λαμβάνοντας τὸ δειγμὰ, θὰ χαμογέ-λασε μὲ τὴν σκέψι ὅτι ὁ ἀποστολὸς κατὰ λάθος τοῦ τὸ ἔστειλε, νομίζον-τάς τον γιαιτρό! Οἱ περισσότεροι ἐ-πῆραν ἀπὸ ἕνα χάπι ἀπὸ περιέργεια. Σημειώσατε ὅτι ὅλοι ἦσαν ἡλικιωμέ-νοι. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔδωσε τὸ ἕνα στὴν φιλενάδα του, τὴν χορεύτρια... καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὸν ἄλλο κό-σμο. Σημειώσατε ὅτι ἡ διευθύνσις τοῦ ἐργαστηρίου ποῦ δίδει εἰς τὴν ἀγγε-λία, ὅπως καὶ τὸ ὄνομα, εἶνε ψεύ-τικα!

—Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐπε-μ-θασί σας, μίστερ «Λωποδύτη - Φάντα-σμα». Κα ἰώρα, λάθετε παρακαλῶ τὴν καλὴσύνῃ νὰ μοῦ δώσετε τὰ χέ-ρια σας.

—Τί κακία! Δὲν θάταν καλύτερα νὰ τρέχατε νὰ εἰδοποιήσετε τοὺς ὑπολοί-πους ἀξιωματικούς ποῦ ὡς τώρα δὲν ἐδοκίμασαν τό... ἐλιξήριο τοῦ ἔρω-τος...

—Κί' αὐτὸ θὰ γίνῃ...

Τὴν ἴδια ὥστόσο στιγμῇ, ἀκούσθη-καν πνιγμένες φωνές ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Φωνὲς γυναικῶν ποῦ στραγγαλιζό-ταν! Ὅλοι ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμέ-νοι καὶ περισσότερον ὄλων ὁ Πέτερ Ντάουκσον.

—Τί γίνεται στὸ μπαλκόνι; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ ἱσπεκτωρ Σοῦμερ.

—Σοῦτ! ἔκαμεν ὁ «Λωποδύτης-Φάν-τασμα» φέρνοντας τὸ δάκτυλό του στὸ στόμα του. Χρειάζεται φρόνησις! Εὐ-τυχῶς εἶμαι ἐδῶ! Μὴ κουνηθῇ κανεὶς!

Καὶ ἐνῶ οἱ πνιγμένες φωνές συνεχι-ζόνταν, ἀνοίξε σιγά - σιγά τὴν μπαλ-κονόπορτα καὶ βγῆκε κλεινοντάς τὴν ἐοπίσω του.

Οἱ φωνές συνεχίσθηκαν ἀκόμα λί-γες στιγμὲς καί, ξαφνικά, ἀκούσθη-κεν ὁ θόρυβος καὶ τὸ κορνάρισμα αὐτοκινήτου ποῦ ἐξεκινούσε.

Ἦταν τὸ αὐτοκίνητο τῆς «Σκώ-τλαντ - Γουάρδ»!

Ὁ ἱσπεκτωρ Σοῦμερ ἔτρεξε ἐξαλ-λος στὸ μπαλκόνι.

—Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἄφρισε, σφίγ-γοντας τὴν γροθιά του. Μὰς ἔφυνε... μὲ τὸ αὐτοκίνητό μας!

—Καὶ οἱ φωνές ἐκείνες;

—Δὲν μαντεύετε; Εἶνε καὶ ἐγγα-στορίυθος!

HERMAN LANTON

Ἀπόδοσις: Τάσσυ Αὐλωνίτη.

ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΩΝ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΤΑ ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΑ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΖΩΑ ΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ ΠΡΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΩΝ Ε-ΤΩΝ. Ο ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩ-ΠΟΣ ΤΟΥ ΝΕΑΝΤΕΡΤΑΛ.

Στὴν περιφέρεια τῆς Θα-κούτικης, ποῦ βρίσκεται στὴν βορειοανατολικὴ Σιβη-ρία, ὑπάρχει ἕνα μεγάλο κομμάτι γῆς ποῦ πάντοτε προσεῖλκυσε καὶ ἐξακολου-θεῖ νὰ προσελκύῃ τὸ ἐνδι-αφέρον τοῦ διεθνούς ἐπι-στημονικοῦ κόσμου καὶ ποῦ συχνὰ τὸ ἐπισκέπτονται διάφορες ἐπιστημονικὲς ἀ-ποστολές.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ κάτω ἀπὸ παχύτατο στρώ-μα πάγου βρίσκονται σω-ριασμένα τὰ πτώματα τῶν μεγαλύτερων ζώων ποῦ ἐ-ζησαν ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς σὲ πολὺ ἀπομακρυσμένη ἐπο-χὴ ἀπὸ τὴν ὁποία, κατὰ τὴ γνώμη τῶν γεωλόγων, τῶν παλαιοντολόγων καὶ τῶν φυσιολογῶν, μὰς χωρίζουν καμμιὰ σαρανταριά χιλιά-δες χρόνια!

Αὐτὰ τὰ ἀρχαιοτάτα ζῶα, τὰ μαμμούθ, ποῦ ἦσαν οἱ πρόδρομοι τῶν σημερι-νῶν ἐλεφάντων, πρὸ δεκά-δων χιλιάδων χρόνων ζού-σαν σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ ποῦ ποῖος ξέρει ἀπὸ ποῖον μεγάλο κατακλυσμὸ ἦσει σμὸ κατεπλάκωθησαν κι' ἔτσι ἀπετέλεσαν τὸ μεγα-λύτερο νεκροταφεῖο ζώων ποῦ ὑπάρχει στὴ γῆ.

Τὰ πτώματα αὐτῶν τῶν μαμμούθ βρέθηκαν σὲ θαυ-μάσια κατὰστασι διατηρη-μένα, τὸ τρίχωμά τους, τὸ δέρμα τους, οἱ καυλιόδον-τές τους κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ σώματός τους βρέθηκαν τόσο ἄθικτα, ποῦ νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν ἔχουν παρὰ λίγες ὥρες ποῦ πέθαναν...

Σὲ πολλὰ μαμμούθ βρέ-θηκε γεμάτο τὸ στομάχι τους μὲ τὴν τροφὴ ποῦ εἶ-

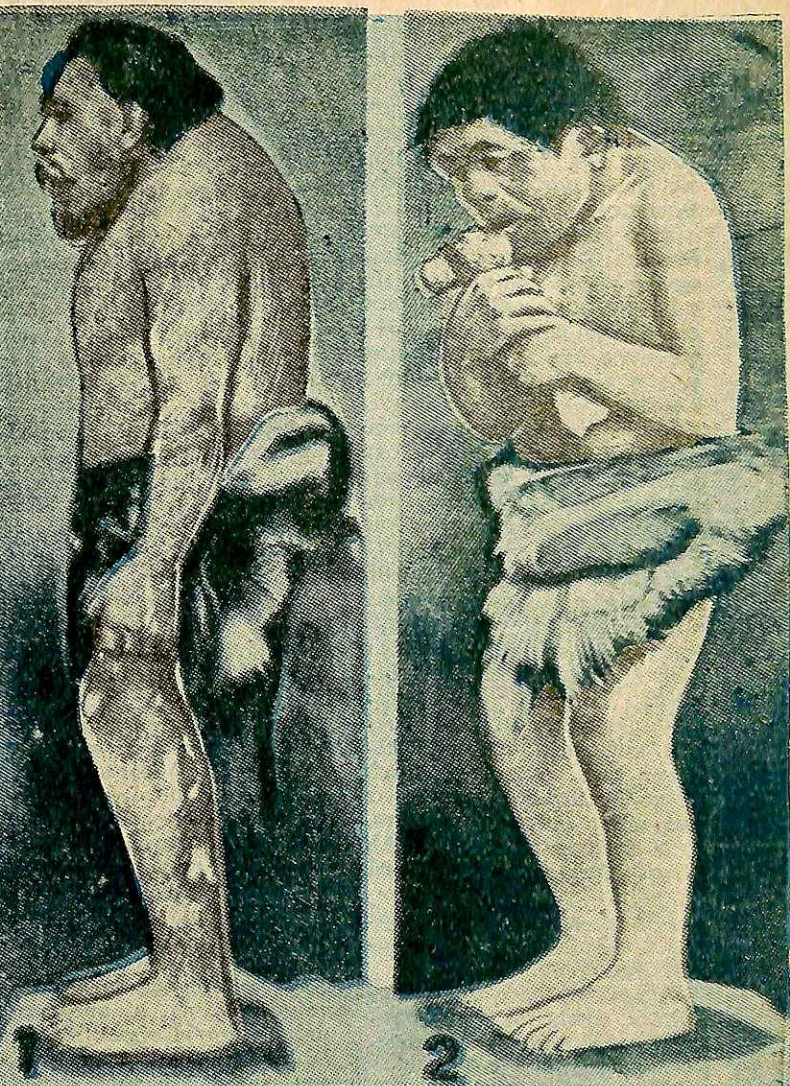
χαν φάει τὴν τελευταία στιγμῇ καὶ λίγο πρὸ τοῦ θανάτου τους.

Τὰ πτώματα τῶν μαμ-μούθ διατηρήθηκαν ἔτσι ἀναλλοίωτα χάρις στὸ πά-χυ στρώμα τοῦ πάγου ποῦ σωριάστηκε ἀπὸ πάνω τους καὶ ἐμπόδισε τὴν κυ-κλοφορίαν τοῦ ἀέρος ποῦ φέρνει τὴν ἀποσύνθεσι.

Πολλὰ πτώματα τέτοιων μαμμούθ φυγούρουν σή-μεραστὲς βιτρίνες τῶν ζω-ολογικῶν μουσείων τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἀμερι-κῆς. Μιὰ ἀμερικανικὴ ἀπο-στολὴ ποῦ ἐξερεύνησε πρὸ διετίας τὰ γύρω τοῦ νε-κροταφείου τῶν μαμμούθ μέρη, βρῆκε μερικὰ σπέρ-ματα φυτῶν καὶ ἕνα αὐ-γὸ ποῦ εἶχε τὸ μέγεθος αὐγοῦ κόττας, μὰ ποῦ ἡ-ταν κινητροπράσινο μὲ πολ-λὰ καφετιά στίγματα.

Αὐτὰ τὰ εὐρήματα ἦσαν σπουδαιότατα γιὰ τὴν ἀ-ποστολὴ, γιατί ἐδείχναν ὅ-τι πρὶν ἀπὸ ποῖος ξέρει πό-σες χιλιάδες χρόνια τὸ κλί-μα τῆς Σιβηρίας ἦταν θερ-μὸ γιὰ νὰ φυτρῶναι ἐκεῖ φυτὰ. Ἐπίσης ἀπὸ τὸ αὐ-γὸ ποῦ βρέθηκε καὶ ποῦ μοιάζει πολὺ μὲ αὐγὸ κότ-τας, δηλαδὴ μὲ αὐγὸ κατοι-κίδου πτηνοῦ, ἐσημείωσαν τὴ γνώμη πὼς δὲν μπορούσε παρὰ νὰ ὑπῆρχαν στὰ μέ-ρη ἐκείνα καὶ ἄνθρωποι — οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι.

Τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ ἐνισχύ-ει ἀκόμη καὶ τὸ γεγονός ὅτι σὲ πολλὰ σπῖτια τῆς Ἀσίας βρέθηκαν χαραγμέ-νες πρωτόγονες ἀπεικονί-σεις μαμμούθ καθὼς καὶ διάφορα ἐργαλεῖα ἀπὸ λί-θο κι' ἕνα τεράστιο κρα-νίον μαμμούθ τρυπημένο

1) Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Νεάντερταλ, ἡ τελευταία ἐκδήλωσις πρῶ-τογόνου ἀνθρώπου ποῦ ἔχουν ἀνασῶψῃ ὡς σήμερα οἱ ἄνθρω-ποὶ. 2) Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος τοῦ Νεάντερταλ σὲ ἐφημέριον ἡ-λικίαν, ὅπως τὸν φαίνεται ἡ ἐπιστήμη.

μὲ κοφτερὸ πέτρινο ὄργανο.

Ἄν λοιπόν ὁ ἄνθρωπος ἦταν σύγχρονος αὐτῶν τῶν κολοσσίων ζώων δὲν εἶναι παρὰ νὰ ὑπῆρχαν στὰ μέ-ρη ἐκείνα καὶ ἄνθρωποι — οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι.

ΠΟΤΕ ΕΜΦΑΝΙΣΘΗΚΕ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΓΗ

Οἱ ἀνθρωπολόγοι ὑπο-στηρίζουν πὼς ὁ ἄνθρω-

πος, κατὰ πᾶσαν πιθανό-τητα, ἐμφανίσθηκε στὴ γῆ κατὰ τὴν τρίτη γεωλογικὴ περίοδο, κι' αὐτὸ τὸ συμ-περαίνουν ἐκ τοῦ ὅτι τὰ θηλαστικὰ τῆς δευτέρας περιόδου ἦσαν πολὺ κατώ-τερα δντα.

Πάντως ἡ τετάρτη γεω-λογικὴ περίοδος θεωρεῖται μάλλον ὡς ἡ ἐποχὴ τῆς ἐμ-φανίσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζε-ται ἀ ν θ ρ ω π ο ς ἱ κ ῆ π ε ρ ῖ ο δ ο ς.

Ἀνάμεσα στὰ εὐρήματα τῆς τρίτης περιόδου δὲν βρέθηκαν πούθεν ὡς τῶ-ρα ἴχνη ἀνθρώπων, ἐνῶ ἀντιθέτως βρέθηκαν ἀπο-λιθώματα ἰθίκων. Πάντως τὸ μυστήριον εἶναι ὅτι βρέ-θησαν ἀνθρώπων ποῦ μοι-άζουν πολὺ μὲ ἔργα τοῦ στοιχειώδους ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Γι' αὐτὸ κατὰ συμπερασμὸν τῶν περισσο-τέρων ἐπιστημόνων ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐμφανισθῇ ὁ ἄν-θρωπος τοῦλάχιστον κατὰ τὰ μέσα τῆς τρίτης περιό-δου, κι' ἔν ὅχι ὁ πρόγονος τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, τοῦλάχιστον ἕνας ἀνθρώ-πος κατώτερος διανοητι-κότητος ποῦ πολλοὶ τὸν

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Μέσα στὰ σπῖτια, οἱ μακρυνότεροι πρό-γονοί μας... ζωγραφίζουν τοὺς τοίχους τὰ μαμμούθ, μακρυνότερους προγόνους τῶν σημε-ρινῶν ἐλεφάντων.

Βυθώσαν συνάνθρωπο.

Ένα από τα μεγάλα ζητήματα που απασχολούν τους σημερινούς έπιστήμονες είναι και το σε ποιο μέρος της γής εμφανίσθηκε για πρώτη φορά ο άνθρωπος.

Οι γνώμες διαχάζονται. Μερικοί υποστηρίζουν πως πρώτο εμφανίσθηκε στην Νότιο Αμερική και στηρίζουν αυτή την άποψή τους στο γεγονός ότι εκεί βρέθηκαν και οι προπύθνοι, κι' άλλοι λένε πως πρώτο εμφανίσθηκε στην Αυστραλία που τότε το κλίμα της ήταν πολύ διαφορετικό από το σημερινό. Άλλοι ακόμη διατείνονται πως εμφανίσθηκε στην Αφρική, που σε πολλά μέρη της έχουν βρεθεί λείψανα παλαιοντολογικών ανθρώπων και τέλος μερικοί (κι' αυτοί φαίνεται πως έχουν περισσότερη δική) λένε πως πρώτο εμφανίσθηκε στη Νότιο Ασία και μάλιστα στην περιοχή που είναι γνωστή με το όνομα Γκούντ-Ούάνα και που υπήρχε άλλοτε, πριν καταπονηθεί δηλαδή η αέθ Μαδαγασκάρης και η Σίβηρ.

Άλλα ποιά ήταν ή αρχή σιλουέττα του πρώτου ανθρώπου;

Μέχρι σήμερα βρέθηκαν πολλοί σκελετοί προϊστορικών ανθρώπων σε διάφορα μέρη της Ασίας.

Έτσι, στην Γαλιλία βρέθηκε κατά το 1925 από τον Ιταλό ανθρωπολόγο Σέρα ένας σκελετός που ανήκε σε άνθρωπο κατωτέρως σωματικής διαπλαστικής από τον σημερινό άνθρωπο. Επίσης στο όρος Κ'όμιλο βρέθηκαν διάφοροι σκελετοί που μοιάζουν καταπληκτικά με τον άνθρωπο σκελετοί που βρέθηκαν στην Γαλιλία. Στά περίχωρα τέλος του Πεκίνο, το 1923, βρέθηκαν κάποιες άλλες περιέρωρα οστά που μοιάζουν με οστά ανθρώπων, δηλαδή του προϊστορικού ανθρώπου που διακρίνεται για το μικρότερο κρανίο του και που έμοιαζε περισσότερο με κρανίο πιθήκου παρά σημερινού ανθρώπου.

Τώρα το έρωτημα είναι με ποιόν απ' όλους θα μοιάζει ο άνθρωπος, που θα βρεθεί στο νεκροταφείο των μαμμούθ της Σιβηρίας, με τον συνάνθρωπο, τον άνθρωπο της Γαλιτίας, τον άνθρωπο του Καρμίλου, τον άνθρωπο του Νεάντερταλ που βρέθηκε μέσα στα βάλλα-γέλο-βελγικά κοιτάσματα της Εύρωπης ή με τον συνάνθρωπο που στω με τον περίφημο και μυστηριώδη πιθήκονθρωπο της Ιάβας;

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το τακτικό διήγημα του ΜΑΡΙΝΟ ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

Το πολυτελέστατο αυτοκίνητο του Πόλο Γκαρτίνι είχε περάσει τα γεωμετρικά σύνορα απ' εδώ και δυό ώρες και προχωρούσε με μεγάλη ταχύτητα προς τη Βαρσοβία. Ο Γκαρτίνι ήταν ευχαριστημένος από τον εαυτό του, από το χωριό του, απ' όλα. Ήδηγούσε το αυτοκίνητο και σιγονταγουδίστηκε. Σιγά-σιγά όμως η μεγάλη του ευθυμία άρχισε να λιγοστεύει και να σκεπάζεται από κάποια σκιά. Ο δρόμος άνοιγαν τώρα μέσα σ' ένα πυκνό δάσος κι' έδειχνε πως ποτέ δεν θα τελείωνε. Τα δέντρα έλυνε ώραία, αλλά όχι για την ώρα εκείνη και σ' έναν τέτοιο άτελειωτο δρόμο!

—Μά, μήπως έκαμα λάθος στο δρόμο; αναρωτιόταν ο Γκαρτίνι.

Η ιδέα του αυτή άρχισε να γίνεται πραγματικότητα απ' το γεγονός ότι ο δρόμος δλοένα γινόταν και πιο άνωμαλος. Το αυτοκίνητο έχόρευε σαν πλοίο πάνω στα κύματα.

—Ας έλπισω πως δεν θα συναντήσω λύκους... σκεφτόταν ο Γκαρτίνι. Καθώς έλμαι μονάχος και χωρίς άλλο, θα με κατασπάρων σαν μπιφτέκι.

Να αναπτύξω ταχύτητα για να τους άποφυγώ; μ' αυτόν τον παληόδρομο είναι πολύ δύσκολο... Καί το πιο φοβερό θα ήταν, εκτός από τους λύκους, αν μου παρουσιαζόταν καμιά δαλίδη στο αυτοκίνητο.

Ο δραματικός μονόλογος του Γκαρτίνι διεκόπη από μιάν έκρηξη, που έκαμε ν' αναπηδήσει ολόκληρο το αυτοκίνητό του. Ο Γκαρτίνι κατόρθωσε να σταματήσει το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου.

—Διάβολο! Έσπασε το λάστιχο! ξεφώνισε.

Ο Γκαρτίνι κατέβηκε από το αυτοκίνητο και στάθηκε μπροστά στο σπασμένο λάστιχο, ξύνοντας το κεφάλι του... —Τι βλάκας που ήμουν να μη δέχθω την συντροφιά του Σάουφερ! μουρμούριζε. Τώρα θα μου ήταν πολύτιμος. Μόνο, δεν θα μπορούσε να διορθώσει αυτή τη βλάβη.

Τι ν' άποφασίζε; Άρχισε να φιλοσοφεί. Άνέθηκε στο αυτοκίνητο και προχώρησε κουτσάινοντας.

Ύστερα από άλλες δυό ώρες πάλης του αυτοκινήτου με το έδαφος, έφτασε σε μια πεδιάδα, στη μέση της οποίας ύψωνόταν ένα όρατο σπίτι.

Μια κραυγή χαράς του ξεφυγε σαν το ελδο. Πήδησε κάτω κι' έτρεξε προς τα εκεί. Τράβηξε το κορδόνι του κουδουνιστή και περίμενε. Κανείς χτύπησε ξανά. Σιωπή. Τότε ο Γκαρτίνι άρχισε να χτυπά την πόρτα με τις γροθιές του. Άλλα ύστερα από μερικά χτυπήματα η πόρτα άνοιξε, γιατί δεν ήταν κλειδωμένη.

Ο Γκαρτίνι κόνταξε μέσα

και αντίκρυσε ένα πλούσιο χάλι και στο βάθος μια σκάλα, που έφτανε στο επάνω πάτωμα...

—Άλλά ποθενά ψυχή ζωντανή! —Εί! νοικοκύρη! φώναξε.

Δεν άκουσε καμιά απάντηση. Τότε άποφασισε ν' ανεβεί τη σκάλα.

—Αν ύπάρχει κανείς, θα τον δω, αν όχι, θα μείνω εδώ μέσα!

Προχώρησε, άνοίγοντας τη μια κατόνι της άλλης τις πόρτες, περνώντας από ένα σαλόνι σε μια κρεβατοκάμαρα κι' από ένα μικρό γραφείο σε μια τραπεζαρία. Στη διαδρομή του αυτή του έκανε έντύπωσι η ώραία επίπλωσις του σπιτιού. Άλλά κανείς ένοικος!

—Μπα! Έγώ θα μείνω, κι' αν παρουσιασθή ο ιδιοκτήτης, θα του πληρώσω την διαμονή μου.

Έβγαλε το παλτό του κι' έστρεψε άνοιξε ένα ντουλάπι και άρχισε να ψάχνει: Βρήκε διάφορα μπουκάλια λικέρ, διάλεξε δυό — τρία και τα έβαλε επάνω στο τραπέζι. Βρήκε ακόμη άρκετά ζαμπόν, το πήρε και το έτοποθέτησε κοντά στα μπουκάλια, σιγονταγουδώντας από τη χαρά του.

Το τραγουδι του όμως δεν του επέτρεψε ν' άκούση κάποιον θόρυβο θημάτων στη σκάλα. Λίγες στιγμές, αργότερα, η πόρτα άνοιξε πίσω του και μια φωνή σκληρή άκούστηκε:

—Παλιοτόμαρο! σε βρήκα αυτή τη φορά...

Ο Γκαρτίνι γύρισε πίσω του απότομα και βρέθηκε μπροστά σ' έναν άνθρωπο γενειοφόρο που του έπρότεινε το ντουφέκι του.

—Ε, φίλε, για στάσου μια στιγμή!... είπε στον άγροδόκητο έπισκεπτή.

—Οχι, τώρα θα τα πληρώσεις όλα μαζεμένα! απήντησε ο άλλος. Είλε η τρίτη φορά που μπαίνεις σ' αυτό το σπίτι, αλλά δεν θα βγής ζωντανός, το έχω όρκιστή. Είσαι ο κλέφτης που μέγδυσε εδώ και δυό μήνες, και πρό είκοσι ήμερών επανέλαβες την άτιμη πράξη σου. Και τσοού, ξανάρες σήμερα έπειδή έμαθες πως λείπει η γυναίκα μου κι' ο γυιός μου στην πόλη... Μα δεν θα βγής ζωντανός από δω μέσα! Δεν είμαι, από εκείνους που παραδίδουν τους κλέφτες στην άστυνομία για να τιμωρηθούν. Σε σκοτώνω εγώ.

—Μά, καλέ μου άνθρωπε, έχω ελπίες...

—Σε σκοτώνω, σου είπα, και θα το κάνω...

—Μου χάλασε το αυτοκίνητο... κι' άναγκάστηκε να σταματήσω εδώ...

—Το αυτοκίνητο το έκλεψες.

—Μά, μαννούλα μου, έχω ελπίες και ο Γκαρτίνι, ο Πάολο Γκαρτίνι...

Αν, ο τραγουδιστής... —Κι' εγώ τραγουδάω... Είμαι ο Βλαδίμηρος Μπεντέφσκι που με φωνάζουν και αλύκο». Σε δυό λεπτά της ώρας σε σκοτώνω.

—Στάσου, στάσου! φώναξε ο Γκαρτίνι βλέποντας τον άλλο να τον σκοπεύει. Άφησέ με τουλάχιστον να σου μιλήσω. Είμαι, σου λέω, ο Πάολο Γκαρτίνι, εκείνος που τραγουδάει στο Ράδιο. Άπόψε πρόκειται πάλι να τραγουδήσω. Έχετε ραδιόφωνο!

—Ράδιο; Ράδιο; Δεν μου άρεσει αυτός ο διάβολος. Ο γυιός μου έχει ένα στην πόλη.

—Θυμάσαι, θα το δάλωμε για να με άκούσετε το βράδυ στη Βαρσοβία.

—Μα το έχω πάρει από τον γυιό μου και το έχω έδώ...

—Άκόμη καλύτερα. Τότε θα το δάλωμε το βράδυ και θ' άκούσωμε τον σκηπετ ν' άναγγέλλει πως ο Γκαρτίνι δεν θα τραγουδήσει γιατί δεν θα έχη φτάσει στη Βαρσοβία.

—Πρόσεξε, παλιοκλέφτη, αν με κοροϊδεύεις, θα σε τελειώσω με μαγκουριές, αντί με μια σφαίρα. Πάμε να άνοίξουμε το ραδιόφωνο.

Πάντα ύπό την άπειλή του όπλου, περπατώντας μπροστά από τον σπιτονοικοκύρη, ο Γκαρτίνι, βρήκε το ραδιόφωνο και άφου το έτοποθέτησε μέσα στη σάλα, περίμενε να νυχτώσει.

Στο μεταξύ, άνησυχητικές σκέψεις τον τυραννούσαν.

Κι' αν ο διευθυντής του ραδιοφωνικού σταθμού της Βαρσοβίας μη βλέποντάς τον να φθάνει, άλλαζε πρόγραμμα χωρίς να είδοποίηση τους άκροατές... Κι' αν έβαζαν ξανά τον δίσκο του λέγοντας πως είναι ο ίδιος ο τραγουδιστής;

Με αυτές τις σκέψεις τα λεπτά της ώρας άργούσαν να περάσουν κι' η έλαφο μουσική του ραδιοφώνου του φαινόταν σαν πένθιμο έμβατήριο.

Στις 9 ακριβώς το ραδιόφωνο σάλασε. Η σιωπή του παρετάθη. Ο Μπεντέφσκι άρχισε να άγγιεύει και να έτοιμάζει την θανατική έκτέλεσι του Γκαρτίνι.

Για μια στιγμή όμως άκούστηκε από το ραδιόφωνο:

—Κυρίες και κύριοι, περιμένουμε ως τώρα τον κ. Πάολο Γκαρτίνι που θα τραγουδούσε άπόψε.

Ο τενόρος όμως δεν ήλθε και έπλινε δεν ξέρεμε τον λόγο. Άναβάλλουμε για αύριο το τραγούδι του με την έλπίδα πως θα έλθει...

Κι' ο Μπεντέφσκι, κλείνοντας το ραδιόφωνο, φώναξε στον καλλιτέχνη:

—Πολύ καλά. Άπ' αυτή τη στιγμή έλθε φιλοξενούμένος μου κι' όχι αιχμάλωτός μου. Πριν φύγεις όμως άπ' έδώ θέλω να μου τραγουδήσεις.

—Σύμφωνοι, απήντησε ο Γκαρτίνι, αλλά πρώτα θα μου δάσετε το όπλο σας στα χέρια μου!...

ΜΑΡΙΝΟ

Πορτραίτα ΖΩΩΝ

Η Πέρδικα

ΚΑΙ ποιος δεν ξέρει αυτό το πουλί με το σταχτί χρώμα των σώματός της, τον άσπρο λαϊμό της, με την μαύρη λωρίδα που μοιάζει σαν λαϊμοδέτης, το κοκκίνο της φωτιάς ράμφος της, τα κόκκινα ποδάκια της και τις ξανθές, κίτρινες και μαύρες γραμμές των φτερών της. Έκτός από τα πλουμιστά φτερά της είναι γνωστή και για το άλγερρο περπατήμα της γι' αυτό όταν θέλουν να πουν και για μια γυναίκα πως περπατάει λεβεντικά λένε: «Περπατά σαν πέρδικα...».

Βρίσκεται σ' όλα τα μέρη της Εύρωπης και στον τόπον μας και είναι περιζήτητη για το νόστιμο κρέας της.

Η πέρδικα έξημερώνεται εύκολα και ζή πολλά χρόνια στο κλουβί.

Η πέρδικα έχει πολλά προτερήματα: είναι ζωηρή, εύνητη, θαλασσία, καλή μητέρα και πολύ έξυπνη κι' άς λένε πολλοί: «Είλε κουτός σαν πέρδικα».

Κάποιες κυνηγές πήγε κυνηγι με το σκυλο στο δάσος. Ξαφνικά το λαγωνικό τρέχει σε μια γωνιά που ήταν μια φωνή πέρδικας με πέντε-έξη περδικάκια. Η μητέρα πέρδικα κατάλαβε τον κίνδυνο κι' άμέσως άναγίνει άπ' τη φωλιά της και κακαρίζοντας τρέχει μπροστά στο λαγωνικό, που την καταδιώκει άρκετη ώρα και τη στιγμή που την χάνει ξανατρέχει πάλι στη φωλιά της, μα πάλι φανερώνεται η πέρδικα μπροστά στο λαγωνικό κι' άρχίζει το ίδιο κυνηγητό. Αυτό γίνεται πολλές φορές μέχρις ότου ο σκύλος έχασε το μέρος που βρίσκεται η φωλιά.

Ο μεγάλος Γάλλος φυσιοδίφης Μπουφόν, γράφει πως είχε πάσει μια πέρδικα ζωντανή που γρήγορα τόσο ήμερεψε που τον άκολουθούσε όπου κι' άν πήγαινε κι' άκουγε σ' ό,τι κι' άν της έλεγε. Τον άκολουθούσε άπ' το σπίτι του στο έργαστήριό του και καθόταν ώρες ολόκληρες δίπλα του ήσυχα σαν τον πιο ήσυχο μαθητή, ενώ ο κύριός της ήσυχαιό με διάφορα πειράματα και γράνιμο.

Όταν καμιά φορά σ' αυτό το διάστημα ο Μπουφόν σηκωνόταν άπ' το γραφείο του και έφερνε μερικές βόλτες για να ξεκουρασθή, τότε η πέρδικα σηκωνόταν κι' αυτή άπ' τη θέση της κι' άκολουθούσε τον κύριό της άρχίζε το χαρακτηριστικό κακασμά της.

Στο τραπέζι καθόταν άπάνταί της κι' έτρωγε κι' αυτή το φαγι της μέσα σ' ένα ταίγκινο πιάτο. Έτρωγε άπ' όλα όσα της προσέφερε ο κύριός της κι' όταν τύχαινε καμιά φορά να ήταν κανένα φαγι ζεστό τ' άφηνε πρώτα να κρυώσει κι' ύστερα το έτρωγε.

Σ' όλους τους περιπάτους του τον συνόδευε σαν σκυλάκι κι' όταν καμιά φορά την άφηνε στον σπιτι μόνη της, κτύπαγε το κεφάλι της στον τοίχο και διαρκώς έβγαζε χαρακτηριστικές φωνές που έμοιαζαν με κλαυθυσιασμούς μικρού παιδιού. Μια φορά έφυγε δυό μέρες σ' έκδρομη κι' όταν γύρισε την βρήκε ψοφια μέσα στο γραφείο του με καταπατημένο το κεφάλι από τα κτυπήματα που του έκανε στον τοίχο. Για πολλά χρόνια ο μέγας φυσιοδίφης διηγούσε αυτό το περιστατικό στους φίλους του και γνωστούς του και πάντοτε δεν μπορούσε με την κόψη κάποιου δάκρυ που κυλούσε από τα μάτια του, όταν θυμόταν την έξαιρετική αυτή πέρδικα που άσποκτόνησε άν έπιπρέπετα η έκφρασις, γιατί νόμιζε πως χάθηκε ο κύριός της...

Το φωτεινό σκουλήκι

ΣΤΑ μεγάλα δάση της Ιάβας που φιλοξενούν τα περιεργότερα και άρσιότερα ζώα της γής τις φθινοπωρινές νύχτες άστροκοπή και λαμπύρον ολόκληρα από φωτεινές άχτίδες που προέρχονται από έκατομμύρια άόρατα σημεία. Τα άόρατα αυτά σημεία που δίνουν μια φαντασμαγορική, θεσπέσια, μοναδική άπ' στο δάσος δεν είναι τίποτ' άλλο παρά έκατομμύρια έκατομμύρια φωτεινά σκουληκιών που αυτή την ώρα άγαινουν άπ' τις φωλιές τους που έχουν έγκαταστήσει στις ρυτίδες των κορμών των δένδρων άνάμεσα σ' από τις ρίζες τους, κάτω από τις όργρες πέτρες για να κάνουν τον περίπατό τους, να βρουν κάτι για να φάνε και να παραδοθούν και λίγο στις άγκάλες του έρωτα που άνάμεσα άπ' αυτή την άνευμένη κι' έξωτική φύση δεν άφήνει ούτε για μια στιγμή ήσυχους, ούτε τους ανθρώπους ούτε τα ζώα.

Ο άμέριμνος περιπατητής που θα έρεθι μια φθινοπωρινή βραδιά μέσα σ' άπέραντα δάση της Ιάβας, θα μείνει έκστατικός μπροστά στο θαυμάσιο θέσπια που έκτυλίσσεται στα μάτια του. Βλέπει γύρω του τα πανή-

ψηλα δένδρα να προβάλλουν κατάφωτη με ζωηρές κόκκινες και πράσινες διακεκομμένες φωτιές τη σιλουέττα τους. Άυτες οι φωτιές που διαγράφουν και παρουσιάζουν φωτεινό το δένδρο δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά έκατομμύρια φωτεινών σκουληκιών που κάνουν το σπριντίνι τους έπάνω στα δένδρα. Οι κόκκινες φωτιές είναι τα άρσενικά σκουληκία και οι πράσινες τα θηλυκά.

Παραπέρα φαίνεται μια μεγάλη άνωμαλη έκταση φωτεινή, που μέν' το σκοτάδι μοιάζει με κυματισμένη θάλασσα. Αυτό δεν είναι τίποτ' άλλο παρά χιλιάδες χιλιάδων φωτεινών σκουληκιών που είναι σκαφωμένα έπάνω στα χορτάρια ή τους διάφορους άκμους που φυτράνουν στα διάφορα έπίπεδα του δάσους.

Άλλες φωτεινές γραμμές σε διάφορα συμπαγή διαγράμματα δείξια κι' άρσιτερα από το δρόμο σας.

Πολλές φορές βλέπετε ένωμένες μια κόκκινη και μια πράσινη φωτιά, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά το άρσενικό και το θηλυκό σκουληκί, που συναντήθηκαν στο κυκτερινό τους περίπατο, άρεσε το ένα σ' άλλο, τα έπαιαν, συνενώθηκαν, συμφώνησαν και τράσανε για την έρωτική τους περιπέτεια.

Μόλις έξημερώσει και με τις πρώτες άχτίδες του ήλιου τα φωτεινά αυτά σκουληκία έξαφανίζονται για να έξαπταροδύνουν πάλι ύταν το σκοτάδι άπλωθι στη γή...

Ο έντελης

Ο κύριος αυτός που θα φιλοξενήσι ή παροδά στήλη, είναι μια μετρίου άναστημάτος μαχητό, που ζή από άπέραντα δάση των Ινδιών κι' είναι περιεργός για το χρώμα της, που είναι άσπρο στη ράχη, τα πλευρά και την κοιλιά, μαύρο στα πόδια του και το μικρό του γένη είναι κίτρινο.

Το προσώπιό του είναι πολύ συμπαθητικό, το σώμα του κομψό κι' εύνητο, το πνεύμα του κι' η καρδιά του άναθή γιατί πίνει μεγάλες φιλικές κι' εύκολα με τους ανθρώπους, που δεν τους πλησιάζει άπλάως, μα και συμπεριφέρεται με πολλή ευγένεια και τάκτι στο σπιτι των Ιθαγενών, που πολλές φορές έλπει κανείς στο ίδιο διαμέρισμα κάτω από πάτωμα να κοιμάται ο Ιθαγενής Ινδός με την ο. κανενίνα του και στο πατάρι ο έντελης κι' αυτός με την ο. κανενίνα του. Αυτό γίνεται γιατί ο Ινδός θεωρούν ως ιερό ζώο τον έντελη και σκοτώνουν εκείνον που θα θέλησι να του κάνει κακό. Γι' αυτό άκριβώς τον λόγο

Άκούστε, άκούστε...

Στο Καμερούν ύπάρχει ένα είδος έλεφάντων... νάνων, που το ύψος τους, κατά μέσον όρον, φθάνει τα 87 έκατοστόμετρα. Ο Ι χαυλιόδο ν τ ε ς τους φθάνουν τα 20 έκατοστά και ζυγίζουν 3 κιλά.

Για ένα διάστημα 300 χιλιομέτρων, ο μηχανοδηγός μιας άτμομηχανής, πρέπει να ρίξει στη σκάρα της φωτιάς 4.500 κιλά κάρβουνα.

Ένα τεράστιο δοχείο, που μπορεί να περιλάβει 7 κυβικά μέτρα νερού που χάνει μια σταγόνα κάθε χρόνο, χρειάζεται 140 έκατομμύρια χρόνια για ν' άδειάσει.

οι Ινδίες είναι γεμάτες άπ' αυτού του είδους τους πιθήκους.

Οι γονείς άγαπούν πολύ τα παιδιά τους και τα ύπερσπίζονται με κίνδυνο της ζωής τους και ίδιως η μητέρα. Κάποτε κάποιος Πορτογάλος περιηγητής έμπροδόλησε ένα θηλυκό έντελη, που στη ράχη του ήταν σκαρλωμένο το παιδί του. Με τον πρώτο πυροβολισμό, ποσφθαίνει η μητέρα και τοποθετεί το παιδί της σ' ένα κλαδί κι' έπιτίθεται γεμάτη αίματα από τα τραύματα κατά του κυνηγού, που την πυροβολεί για δεύτερη φορά, κι' αυτή τη φορά σούρνεται με πολύ κοντά στη ρίζα του δένδρου, στο όποιο είχε τοποθετήσει το παιδί της και ξεφυλάει, άτι νίζοντας αυτό, Την ώρα που ο Πορτογάλος έτοιμαζόταν ν' άρπάξει τον μικρό έντελη, κάποιος Ινδός, που βρισκόταν εκεί κοντά άκούσε τις σπαρακτικές φωνές του ζώου, τρέχει σ' αυτό το μέρος και βλέποντας τον Πορτογάλο να προσπαθί ν' άρπάξει τον κροπίηκο, έπιτίθεται έναντίον του και τον κόβει κομμάτια με το τσεκούρι που έκοι τα ζώα στο δάσος.

Ο έντελης σιγονταρεί σ' όλους τους ζώα, λογικούς κήπους του κόσμου και διασκεδάζει τον κόσμο με τα παιχνίδια του και τις γριμμάτσες του.

Σε πολλά καταστήματα του Παρισιού οι απτρον στες έστρινες τέτοιους πιθήκους, που προσελκύουν τους διαδότες κι' έτσι διαφημίζουν τα προϊόντα τους.

Η άνεμώνα

Σ όλες τις θάλασσες, μια ίδιως στις τροπικές και σε λίγο βάθος από την έπιφάνεια όταν το νερό είναι ήσυχο, θα παρατηρήσετε ένα ολόκληρο δάσος από πολύχρωμες άνεμώνες που άσες δίνει την έντύπωσι πως βρίσκονται άνάμεσα από ένα άθισμένο περιβάδι. Με την πρώτη ματιά θα λάσθητε και θα νοιώσετε πως πρόκειται για τα γνωστά λουλούδια τις άνεμώνες που καλλιεργούνται σ' όλα τα περιβάδια, μα άν σταθίτε για κάμποση ώρα και κυττάξετε προσεκτικά θα όητε ότι αυτό το χαριτωμένο δάσος των λουλουδιών, κινείται προς όλες τις διευθύνσεις. Είναι τα ζώα. Λουλούδια, που είναι γνωστά με το όνομα άνεμώνες της θάλασσας.

Το σώμα τους, όμοιο με ηχητή τζελάτινα, πηλύχρωμο, διαφανές, περιτριγυρίζεται από διάφορα τζελάτινισα έλα λεπτότερα έξαρτήματα, που στο έως της ήμερας άνασκαλούν όλα τα χρώματα της Ιριδος και που μοιάζουν με τα πέταλα των λουλουδιών.

Αυτά τα λουλούδια, ζώα έχουν όλες τις ζωικές λειτουργίες, γεννώνται, μεγαλώνουν, μεταπολίζονται, πολλαπλασιάζονται και πεθαίνουν.

Το αίσθημα του έρωτα και της διακονίας, ως το είδους είναι καταπληκτικά άνευσιμένο σ' αυτά τα περιεργά και θαυμάσια θαλάσσια ζώα. Έδώ αντίθετα προς τα περισσότερα ζώα, το θηλυκό έχει τα ώραίτερα και τα ζωηρότερα χρώματα κι' είναι πάντοτε μεγαλύτερο από τ' άρσενικό. Αυτό γίνεται κυρίως από οικονομία της φύσεως, γιατί στις έκατο άνεμώνες της θάλασσας οι 70 είναι θηλυκές και οι 30 μάλλον άρσενικές, οι έπειδι οι θηλυκές προσελκύουν περισσότερα τα διάφορα ψάρια κι' άλλα θαλάσσια ζώα και τους χρησιμεύουν ως τροφή, γι' αυτό είναι και περισσότερες.

Τον περισσότερο καιρό τα άρσενικά και θηλυκά είναι χωρισμένα, τα θηλυκά διαρκώς περιπαλύνονται, ενώ τα άρσενικά μένουν στα πλο σκοτεινά μέρη της θάλασσας κάτω από έραχους ή άνάμεσα από διάφορα θαλάσσια φυτά. Την άναίε και κατά τα μέσα του καλοκαιριού γεννιέται ο έρωτικός όργανος των άρσενικών και τότε βγαίνουν για τη σω νάνησι των θηλυκών που έξαιρετικώς αυτές τις δυό έποχές του έτους ο χρωματισμός τους γίνεται ώραιότερος και ζωηρότερος.

Οι έρωτικές συνηθειές αυτές των ζώων λουλουδιών είναι άξιοπαρατήρητες. Τ' άρσενικό βγαίνει από την κρυψώνα του κι' άρσενικό θαλασσί άκροθαλάσσια ποχωρεί. Όταν συναντήσι τα θηλυκά, κολληάει γρήγορα, πλησιάζει το πρώτο που θα συναντήσι, κόλλαιεί σαν δέντοια στη ράχη του κι' έτσι ένωμένη τραβούν σε μια άπόκρηνη, γωνία άνάμεσα άπ' τα ύβρεδα φυτά. Έκεί τα έλκει το έρωτευμένο ζευγαράκι.

Μετά τη γονιμοποίησι το θηλυκό τραβάει για να όρη το κατάλληλο μέρος να γεννήσι τα παιδιά του και τ' άρσενικό τραβάει για να όρη άλλο θηλυκό για να το γονιμοποιήσι κι' αυτό...

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Σύγχρονοι διάλογοι ζώων

Τό παχουλό μοσχάρι που ήθελε ν' αδυνατίσει

(Η αύλη μιας άγρεπαυλεως του 'Ω. Ρωπού μίαν δημοφ. θερινή μέρα. Στην άτμόσφαιρα πλανιέται σαν ένα άρωμα ευτυχίας. Οι κάτοικοι της άγρεπαυλεως συγκεντρώνονται μέσα στο σπίτι γλεντούν από τ' πρωί. Κανείς δεν άσχολεϊται με τ' αζώα που βόσκουν μέσα στην αύλη).

Ο ΣΚΥΛΟΣ (ξαπλωμένος στον ήλιο, σιγοτραγουδά): "Ω, τί χαρά! Γάβ, γάβ, γάβ, τί χαρά! Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (πλησιάζοντας σκυθρῶς): — Φαίνεται πολύ εύχαριστημένος, αγαπητέ μου Μπόμπυ.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — Εάν είμαι εύχαριστημένος! (Ξαναρχίζοντας τὸ τραγούδι του): "Ω, τί χαρά, τραλα-λα-λά!

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: — Θάχης την καλωσύνη νὰ μοῦ πῆς τί εἶναι αὐτὸ πὸν σὲ χαροποιεῖ τόσο πολὺ;

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Πῶς; Δὲν τὸν ξέρεις; Ξαναγύρισε...

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: — Ποιός; Ο ΣΚΥΛΟΣ: — Διάβολε! 'Ο κύριος 'Αλέκος! 'Ο γυιὸς τοῦ ἀφεντικοῦ μας, πὸν εἶχε τσαγῶθῃ με τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ πῇ νὰ ζήσει στὴν 'Αθήνα, ὁ ἀάσωτος υἱός, ὅπως λένε...

"Ε, λοιπόν, τώρα βρίσκεται μέσα. 'Ακόμα πὸν γελοῦν ὅλοι: "Εχουν χαρά!...

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (μουρμουρίζοντας): Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί σ' εύχαριστεῖ ἐσένα αὐτὸ τὸ πράγμα!

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — Θὰ με παίρνη μαζί του περίπατο, ὅπως ἄλλοτε.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: (ναρκισσευόμενος): — Μπᾶ! Κι' εἶσαι τόσο μικρός, ὥστε δὲν μπορεῖς νὰ βγῆς μόνος;

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — 'Εκείνος πετάει μακριὰ ἕνα μπαστοῦνι, κι' ἐγὼ πηγαίνω καὶ τοῦ τὸ φέρνω, κι' ἐστὶ ἔχω τὴν ἐντύπωσι δτι εἶμαι σκύλος τοῦ κυνηγιοῦ.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (τινάζοντας τὰ φτερά του με περιφρόνησι): — Καθένας διασκεδάζει ὅπως τοῦ ἀρέσει.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: 'Ασφαλῶς. "Ω, τί χαρά! (Τὰ ζῶα συγκεντρώνονται στὸ ἡλιόλουστο αὐτὸ μέρος τῆς αὐλῆς, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο: οἱ πάπιες κουνώντας τις οὐρές τους ἐδῶ κι' ἐκεῖ, οἱ χῆνες θυμωμένες, οἱ γαλοπούλες με περιφρόνησι, οἱ ἀγελά-

δες βαρυνινοῦμενες, τὰ πρόβατα βελάζοντας, τὰ γουρούνια γρυλλίζοντας, οἱ κότες ψάχνοντας μέσ' στὰ χώματα. Τὸ νέο τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ 'Αλέκου μαθεύτηκε ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα).

ΟΛΑ ΜΑΖΙ: — Μπέ! Μπέ! Κουάν-κουάν! Κότ-κότ! ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ (φτάνοντας τελευταῖο ὅλο ζωηρότητα κι' εύχαρίστησι): — Μέε! μέε! Γιὰ κυτᾶξε με ἄν εἶμαι ὁμορφο καὶ παχουλό! Βρήκα μιά γωνιά με ὑπέροχο χόρτο κι' ἔχω κανονισθῇ μιά χαρά. Στοιχηματίζω ὅτι πῆρα ἐπάνω μου ἴσαμε τρεῖς ὀκάδες ἀπ' τὸ σημερινό μου γεῦμα. Μέε! Τί συμβαίνει ἐδῶ; 'Ολοι σας εἰστε κατσοφισασμένοι καὶ

μονάχα ὁ Μπόμπυ φαίνεται εύχαριστημένος.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — 'Ο ἄσωτος υἱὸς ἐπέστρεψε σπίτι του.

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ (ξεσπώντας σὲ δάκρυα): — Μέε! Μέε! Αὐτὸ εἶναι φρικτό.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — "Ε, καλά, τί σημαίνει αὐτό; Θὰ παύσης νὰ κλαῖς σάν... μοσχάρι;

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ (με λυγμούς): — Πῶς;... Τί;... Δὲν ξέρεις γιατί... κλαῖ... κλαῖω;

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — "Εχεις δίκιο. Κλαῖς γιατί εἶσαι μοσχάρι. Τώρα ὅμως θάπρεπε νᾶσαι χαρούμενο.

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ: — Χαρούμενο! χαρούμενο! Ξέρεις τί κάνουν ὅταν ἐπιστρέφῃ σπῆτι του ἕνα ἄσωτο παιδί;

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — "Οχι ἀκριβῶς.

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ: — Σφάζουν τὸν «μόσχον τὸν σιτευτόν». Μέε! Μέε! Κι' ἀκριβῶς τώρα εἶμαι τόσο παχύ...

Ο ΣΚΥΛΟΣ (γλείφοντας τὰ χεῖλη του). Εἶσαι βέβαιο γι' αὐτὰ πὸν λές;

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ: — 'Απολύτως. Εἶναι μιά παλὴ συνήθεια τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Κι' ἐγὼ πὸν ἤμουνα τόσο εύχαριστημένο πὸν ἀνεκάλυψα ἐ-

κείνο τὸ ὑπέροχο χόρτο!... "Αν μποροῦσα ν' αδυνατίσω!... Δὲν ξέρει κανεὶς σας καμμιά συνταγή;

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: — "Ισως... ἂν σ' εἶπιανε κόρυζα...

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — Τὰ μοσχάρια δὲν πιάνουν κόρυζα. Αὐτὴ εἶναι μιά ἀρρώστια τῶν πτερωτῶν ζώων...

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ (συνεχίζοντας τὴ σκέψι του): — Τὸ πάχος δὲν μᾶς ὠφελεῖ ἑμᾶς τὰ ἄλλα ζῶα. "Αλλοτε στὴν 'Αθήνα, ὅπως σήμερα καὶ σὲ πολλές ἐπαρχίες, εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ παχαίνουν ἕνα γουροῦνι.

"Όταν τὸ γουροῦνι γινόταν παχύτατο καὶ εύτραφέστατο, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τὸ ἀνέβαζαν ἐπάνω σ' ἕνα κάρρο στολισμένο με λουλούδια καὶ κορδέλλες.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — Αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ διασκεδαστικό.

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ: — Ναί, ἀλλὰ ἄκουσε καὶ τὴν συνέχεια. "Όταν τελειῶνε ὁ περίπατος αὐτὸς, τὸ παχὺ γουροῦνι σφάζονταν καὶ μοιραζόνταν στὰ συγγενικά σπῆτια. Μέε! Μέε!

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ (μέσα σου): — Τί καλὰ πὸν δὲν εἶμαι παχύ!

Ο ΣΚΥΛΟΣ (μέσα του): — Δένειναι ἄσχημο αὐτό. (Δυνατά): "Ακόμα δὲν ἔχουμε Χριστούγεννα, κι' ἐπειτα δὲν εἶσαι γουροῦνι.

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ: — "Οχι βέβαια, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ... ἀσώτου υἱοῦ εἶναι τὸ παχὺ μοσχάρι πὸν σφάζεται. (Ξαναρχίζει τὰ κλάματα): "Μέε! Μέε!

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ: — Φτωχὸ μοσχάρι!...

Η ΠΑΠΙΑ: — Εἶναι πολὺ φρικτό!

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ (με αὐστηρότητα): — Βλέπεις, Μπόμπυ, ὅτι τὸ λύπησε τόσο.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — Θέλω νὰ τὸ συμβουλευσω. "Ακουσέ με, μοσχάρι! Σ' ὅλα τὰ πράγματα ὑπάρχει ἡ καλὴ καὶ ἡ κακὴ πλευρά.

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ: — Δέ.. δέ.. δὲν βλέπω τί καλὴ πλευρὰ ὑπάρχει σ' αὐτὸ πὸν σᾶς εἶπα...

Ο ΣΚΥΛΟΣ: — Κι' ἂν τὴν ἐβλέπες;... "Ας ποῦμε δτι σὲ τῶνε... "Ελα, καλά, θὰ μείνουν καὶ κόκκαλα.

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ: — Μέε! Μέε!

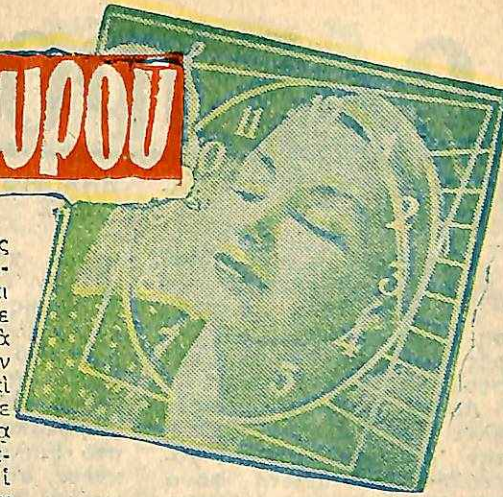
Ο ΣΚΥΛΟΣ: — Θὰ δῆς τί ὑπέροχα πὸν εἶναι τὰ κόκκαλα. Μοῦ δίνουν κάθε μέρα. Θὰ σοῦ κρατήσω... ἕνα!

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ (ξεσπώντας σ' ἀκράτητα κλάματα): — Μέε! "Αλλὰ δὲν θὰ εἶμαι πιά ἐδῶ γιὰ νὰ τὰ τραγανίσω.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (ἀπελπισμένος): — Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ συνεννοηθῇ κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ μοσχάρι. Δὲν παραδέχεται τίποτε. (Ξαναγνίζει τὸ σιγοτραγουδιόμα του): "Ω, τί χαρά, τρά-λά-λά, τρά-λά-λά!

(Διασκευὴ ΕΠΗ Σ)

Τὸ ὑπόροκόπιον τοῦ θησαυροῦ

16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Αἱ ἐπιδράσεις αὐτῆς τῆς ἡμέρας εἶνε πολὺ εὐνοϊκαί, ἰδίως δὲ διὰ τὰς ἐπιδιώξεις ἐκείνας πὸν ἀποβλέπουν εἰς βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως. "Αλλὰ καὶ αἱ ἀσθηματικαὶ ὑποθέσεις σας θὰ εὐνοηθοῦν ὀχι ὀλιγώτερον. Μόνον κατὰ τὰς πρώτας μεταμεσημβρινὰς ὥρας, μετὰ τὴν 1.45' θὰ παρατηρηθῇ μιά μικρὰ σύγχυσις καὶ ἀναταραχὴ, μικρὰς ὅμως διαρκείας. Αἱ κατ' ἐξοχὴν εὐνοϊκαὶ ὄραι αὐτῆς τῆς ἡμέρας εἶνε αἱ ἀκόλουθοι: 11.30 — 1.30 π. μ. καὶ 7.30 — 9.30 π. μ. "Επωφεληθῆτε ἀπ' αὐτὰς διὰ τὴν διεξαγωγὴν οἰασδήποτε σοβαρὰς ὑποθέσεως σας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Αἱ πολὺ ποῶναι ὄραι θὰ εἶνε ὄραι προστριβῶν καὶ ἐρίδων καὶ θὰ μᾶς προδιαθέσουν δυσμενῶς καὶ κατὰ τὴν ὑπόλοιπον ἡμέραν. Τὸ ἀπόγευμα θὰ ἐπαυξήσῃ τὴν νευρικότητα καὶ θὰ ὀδηγήσῃ εἰς ἀποτυχίαν πολλὰ σχέδιά μας. Οἱ ἐρωτευμένοι ἄς προσέξουν τὰς ὥρας ἀπὸ τῆς 7ης ἐσπερινῆς. Εἶνε ὄραι διαφωνιῶν καὶ συγκρούσεων, πὸν ἡμπορεῖ νὰ καταλήξουν καὶ εἰς πλήρη διακοπὴν τῶν σχέσεων τῶν. Οἱ γάμοι ἢ οἱ ἀρραβῶνες πὸν θὰ συναφθοῦν κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν θὰ εἶνε πολὺ ἀτυχεῖς. Τὸ ἴδιον καὶ αἱ σχέσεις πὸν θὰ συναφθοῦν διὰ πρώτην φορὰν αὐτὴν τὴν ἑσπέραν.

18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Μία ἀντίθεσις τῆς Σελήνης πρὸς τὸν Οὐρανὸν θὰ ἐπιρεάσῃ τὰς πρωινὰς καὶ μεσημβρινὰς φέρῃ μίαν ἀθυμίαν καὶ μίαν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν νωχέλειαν. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως θὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ ἐντελῶς δι' αὐτὴν τὴν κακὴν διάθεσιν τῆς πρωῒας. "Εξαιρετικῶς εὐνοϊκαὶ διὰ τὸν ἑρῶτα θὰ εἶνε αἱ ὄραι ἀπὸ τῆς 2.30 μεταμεσημβρινῆς μέχρι καὶ τῆς 5ης περιπύου. "Αλλὰ καὶ ἡ ἑσπέρα θὰ εἶνε ἐξ ἴσου εύχάριστος, μολοντί θὰ μᾶς ὀδήσῃ περισσύτερον πρὸς τὸν ρεμβασμὸν καὶ τὴν ὄνειρον-ῆλθιν.

19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

"Η ἡμέρα θὰ διαρρεῦσῃ ἐντελῶς ἡρεμῶς. "Η ἡρεμία δὲν θὰ εὐνοήσῃ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεων σας, αἱ ὁποῖαι θὰ παραμείνουν εἰς μίαν κατάστασιν στασιμότητος. "Αντιθέτως αἱ νυκτεριναὶ ὄραι, μετὰ τὴν 10.30 θὰ εὐνοήσουν ἰδιαίτερος τὸ χαρτοπαίγνιον. "Οχι ὅμως τοὺς τολμηροὺς παίκτας, ἀλλ' ἐκείνους πὸν θὰ κάμουν τοὺς καλυτέρους καὶ περισσότερον ἐπιτυχεῖς συνδυασμοὺς.

ΔΕΥΤΕΡΑ

20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Οὐδεμία ἐπιδρασις οὔτε καλὴ, οὔτε κακὴ θὰ ἔλθῃ νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς πρῶτῃς ὥρας. "Απὸ τῆς μεσημβρίας ὅμως θὰ παρατηρηθῇ μιά σχετικὴ ζωηρότης εἰς τὰς συναλλαγὰς καὶ τὸ μικρὸν ἰδιὰ ἐμπόριον. Αἱ γυναῖκες, ἐξαιρετικῶς ἀσταθεῖς αὐτὴν τὴν ἡμέραν, θὰ

21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τὸ πρῶτὸ αὐτῆς τῆς Τετάρτης θὰ εἶνε βαρὺ καὶ καταθλιπτικόν καὶ θὰ ἀπονήσει τὸ ἐνδιαφέρον μας. Αἱ ὄραι μέχρι τῆς 4ης ἀπογευματινῆς εἶνε ἀκατάλληλοι διὰ νὰ ἀρχίσετε οἰανδήποτε ἐπιχείρησιν. "Απὸ τῆς ὥρας αὐτῆς καὶ ἐφεξῆς θὰ ἀσκηθῇ μιά εὐνοϊκωτάτη ἐπιδρασις, ἡ ὁποία θὰ διαρκέσῃ μέχρι καὶ τῆς 7.30 ἐσπερινῆς. Εὐτυχῶς αἱ σχέσεις, ὁ ἀρραβῶνας ἢ οἱ γάμοι πὸν θὰ παραγματοποιηθοῦν κατὰ τὰς ὥρας αὐτάς, ὑπόσχονται μίαν μεγάλην διάρκειαν, ἀρμονικὴν συμβίωσιν, κοινωνικὰς διακρίσεις ἀξιολογοῦς καὶ ὀλικὴν εύμερίαν. "Η ἐπιδρασις αὐτὴ θὰ διαρκέσῃ καὶ μετὰ τὴν 7.30 μ.μ., ἀλλὰ κάπως ἐξησθενημένη.

22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

"Ημέρα φιλονεικῶν καὶ ἐρίδων. "Αποφύγετε τὰς συναντήσεις τὰς φιλάς σας, ἂν δὲν θέλετε νὰ ἐκτεθῆτε εἰς τὸν κίνδυνον διακοπῆς τῶν σχέσεων μαζί των. Αὐτὸ ἰσχύει δι' ὅλους κληρονόμους τῆς ἡμέρας. Δὲν θὰ εὐνοηθοῦν περισσότερον αἱ ὑποθέσεις μας. Αἱ πρωτοβουλία αὐτῆς τῆς ἡμέρας θὰ ἀποδοῦν ὀλέθρια καὶ δι' αὐτὸ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ δώσωμεν συνέχειαν εἰς αὐτάς.

23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

δῶσουν πολλὰς ἀφορμὰς πικριῶν εἰς τοὺς φίλους ἢ τοὺς συζύγους των. "Εξαιρετικῶς εὐνοϊκαὶ θὰ εἶνε αἱ ὄραι ἀπὸ τῆς 10.30 νυκτερινῆς. "Εάν εἶνε δυνατόν, ἐπωφεληθῆτε ἀπ' αὐτάς. Διὰ τοὺς φίλους τῶν τυχηρῶν παιγνιδιῶν αἱ ὄραι αὐταὶ ὑπόσχονται πολλὰ καὶ σοβαρὰ κέρδη. "Η ἐπιδρασις των εἶνε τόσο εὐνοϊκὴ, ὥστε καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μας ἀκόμη, θὰ συντελέσουν εἰς πραγματοποίησιν πολλῶν σχεδίων μας. Οἱ ἀνθρώποι οἱ ὁποῖοι θὰ παρατείνουν τὴν παραμονὴν των κατὰ τὰς ὥρας αὐτάς θὰ γνωρισθοῦν με πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς φανοῦν πολὺ χρήσιμα εἰς τὴν ζωὴν των, ἂν προσπαθοῦν νὰ καλλιεργήσουν καταλλήλως τὰς μετ' αὐτῶν σχέσεις.

24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τὸ πρῶτὸ αὐτῆς τῆς Τετάρτης θὰ εἶνε βαρὺ καὶ καταθλιπτικόν καὶ θὰ ἀπονήσει τὸ ἐνδιαφέρον μας. Αἱ ὄραι μέχρι τῆς 4ης ἀπογευματινῆς εἶνε ἀκατάλληλοι διὰ νὰ ἀρχίσετε οἰανδήποτε ἐπιχείρησιν. "Απὸ τῆς ὥρας αὐτῆς καὶ ἐφεξῆς θὰ ἀσκηθῇ μιά εὐνοϊκωτάτη ἐπιδρασις, ἡ ὁποία θὰ διαρκέσῃ μέχρι καὶ τῆς 7.30 ἐσπερινῆς. Εὐτυχῶς αἱ σχέσεις, ὁ ἀρραβῶνας ἢ οἱ γάμοι πὸν θὰ παραγματοποιηθοῦν κατὰ τὰς ὥρας αὐτάς, ὑπόσχονται μίαν μεγάλην διάρκειαν, ἀρμονικὴν συμβίωσιν, κοινωνικὰς διακρίσεις ἀξιολογοῦς καὶ ὀλικὴν εύμερίαν. "Η ἐπιδρασις αὐτὴ θὰ διαρκέσῃ καὶ μετὰ τὴν 7.30 μ.μ., ἀλλὰ κάπως ἐξησθενημένη.

25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

"Ημέρα φιλονεικῶν καὶ ἐρίδων. "Αποφύγετε τὰς συναντήσεις τὰς φιλάς σας, ἂν δὲν θέλετε νὰ ἐκτεθῆτε εἰς τὸν κίνδυνον διακοπῆς τῶν σχέσεων μαζί των. Αὐτὸ ἰσχύει δι' ὅλους κληρονόμους τῆς ἡμέρας. Δὲν θὰ εὐνοηθοῦν περισσότερον αἱ ὑποθέσεις μας. Αἱ πρωτοβουλία αὐτῆς τῆς ἡμέρας θὰ ἀποδοῦν ὀλέθρια καὶ δι' αὐτὸ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ δώσωμεν συνέχειαν εἰς αὐτάς.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Κον Β. Α. Τ.—"Ο χαρακτήρ σας εἶνε δραστήριος καὶ ἐνεργητικός, ἀλλὰ τὰς πράξεις σας διέπει ἡ βία καὶ ἡ ὀρμητικότης. Τὸ περιβάλλον σας διὰ κεῖται ἐχθρικῶς ἀπέναντί σας καὶ σᾶς ἐμποδίζει εἰς κάθε πρᾶξιν ἢ ἐνέργειαν σας. Πρέπει ὅμως καὶ σῆς νὰ δεῖξετε περισσότεραν σταθερότητα καὶ ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῶν σχεδίων σας καὶ νὰ μὴν παρσύρεσθε ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰ μῆση τῆς στιγμῆς. Θὰ θραδύνετε ἀκόμη νὰ σταθεροποιήσετε τὴν θέσιν σας καὶ νὰ βελτιώσετε τὴν κατάστασιν σας. Σᾶς προλόγω μίαν ριζικὴν μεταβολὴν τῆς ζωῆς σας διὰ τὸ ἔτος 1944. Θὰ ἀποκτήσετε ἀρκετὰ χρήματα καὶ μεγάλην κοινωνικὴν ὀποληψιν. Θὰ εὐτυχήσετε εἰς β' γάμον.

Κον Ε.Π.Μ.—27—"Η ζωὴ σας εὐοίσκεται ἐκτεθειμένη εἰς πολλοὺς κινδύνους καὶ ἀπειλεῖται ἀπὸ πολλὰς ἀποτόμους μεταπτώσεις τῆς τύχης. Θὰ συναντήσετε ὅμως μεγάλας φιλίας καὶ

θὰ ἀνελεθε γρηγορὰ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἱεραρχίαν. Θὰ παντρευθῆτε εἰς 25ου ἔτους, ἀλλ' ἡ οἰκογενειακὴ σας 25ου ἔτους, ἀλλ' ἡ οἰκογενειακὴ σας ζωὴ θὰ εἶναι γεμάτῃ ἀπὸ ἐπεισόδια καὶ περιπετειάς. Δεύτερον γάμον δὲν προβλέπω. Διορθώσετε τὸν χαρακτήρ σας καὶ καταπολεμήσατε τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ἀστάθειαν πὸν σᾶς διακρίνει. Τὰ πάθη σας εἶνε ἀρκετὰ βίαια καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἐπειδὴ εὐρίσκεισθε εἰς νεαράν ἡλικίαν, πρέπει νὰ προσέξετε πολὺ διὰ νὰ μὴν ὑποδουλωθῆτε εἰς αὐτά.

Κον Γ. Κ. Νιγρίταν.— Εἰσθε προικισμένος με ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ κατακτήσετε μίαν ἀξιόλογον κοινωνικὴν θέσιν: ἀποφασιστικὴν θέλησιν, εύφυϊαν, δραστηριότητα καὶ μεγάλην ἱκανότητα εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ὑποθέσεων. Πρέπει ὅμως νὰ περιορίσετε τὸ δέξυθμον τοῦ χαρακτήρος σας καὶ τὴν διάθεσιν σας πρὸς τὴν σπατάλην. "Η φύσις σας ἔχει προικίσει με μίαν φυσικὴν γοητείαν ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάμετε κατάχρησιν. Εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ μέχρις τοῦ βρῆτε τὸν δρόμον πὸν πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε καὶ θὰ δοκιμάσετε πολλὰς διακυμάνσεις τῆς τύχης. Δὲν θὰ εἰσθε ἀπολύτως εύτυχῆς εἰς τὸν γάμον σας, κατὰ πάσαν δὲ πιθανότητα δὲν θ' ἀποκτήσετε παιδιὰ.

"Η φίλη σας εἶναι πείσμονος χαρακτῆρος καὶ κάπως δύστροπος, μολοντί εἶναι προικισμένη με μίαν φυσικὴν καλωσύνην καὶ στοργὴν. "Θ' ἀποβῇ θαυμασία αὐγύος καὶ νοικοκυρά. Θὰ εἶναι ἐπίσης ἐξαιρετικῶς γόνιμος καὶ θὰ ἀφοσιώσῃ ὀλοψύχως εἰς τὰ παιδιὰ της. "Η ζωὴ της θὰ διαρρεῦσῃ ἡρεμῶς καὶ σχετικῶς ἀτάραχος, χωρὶς ἀξιολογούς διακυμάνσεις. "Ολίγα χρήματα. Μεγάλη υγεία καὶ μακροζωία. "Ισχυραὶ φίλαι, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν πρόκειται νὰ τῆς εἶναι ἐπωφελεῖς.

Παῖδι τοῦ δρόμου, Νιγρίταν.—"Εχετε χαρακτήρα ρωμαντικόν καὶ ὄνειροπόλον. Αἱ ἐντυπώσεις σας εἶνε ἰσχυραὶ, ἀλλὰ πολὺ μικρὰς διαρκείας. "Η υγεία σας δὲν εἶναι πολὺ σταθερὰ καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴν προσέξετε. Τὸ μεγαλύτερον ἐλάττωμά σας εἶναι ὅτι ἀλλάζετε διαρκῶς ἀποφάσεις καὶ σχέδια. Θὰ εὐδοκιμήσετε μετὰ τὸ ἔτος 1946, τὸ ὁποῖον θὰ σημειώσῃ μίαν ριζικὴν μεταβολὴν εἰς ὅλην σας τὴν ζωὴν. Θὰ εὐρετε ἰσχυρὰς ὑποστηρίξεις, ἰδίως μετὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας σας, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέξετε, διότι λόγω τοῦ χαρακτήρος σας εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν ἐπωφεληθῆτε ἀπ' αὐτάς ὅπως θὰ ἔπρεπε. Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

Ασφαλώς θα σάς ενδιαφέρει να μάθετε πού εμφανίστηκε για πρώτη φορά το ταγκό, ο χορός αυτός που άρεσει και στους πιο δύσκολους. Λοιπόν, το ταγκό δεν ήλθε από την Ισπανία ή την Αργεντινή, αλλά χορεύθηκε για πρώτη φορά από 500 έτών στην Ασία. Και σε μία πόλη που ονομάζεται Τάγκ-Χό και από την οποία πήρε το όνομα. Ποιγγάνοι έφεραν το χορό αυτόν στην Ισπανία και από εκεί στην Αργεντινή, όπου τελειοποιήθηκε, και από όπου με νέα σχεδόν μορφή διαδόθηκε σ' όλη τη γη.

ΣΥΡΑΦΙΑ ΑΠΟ... ΠΕΤΡΕΣ

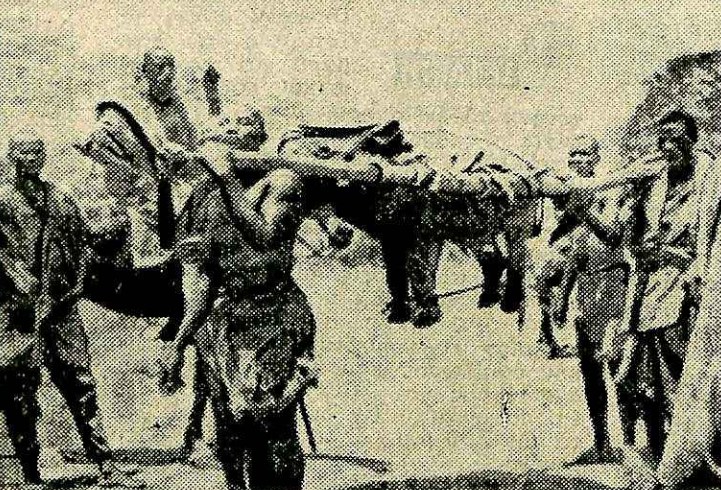
Αγγλοι, αρχαιολόγοι, κατά τις ανασκαφές της Μεσοποταμίας, βρήκαν ένα μεγάλο αριθμό ξυραφιών τα οποία έπρεπε να χρησιμοποιούντο κατά τους πρό Χριστού χρόνους. Τα ξυράφια αυτά ήταν από πολύ κοφτερές πέτρες και στο ένα μέρος είχαν μία τρύπα για να μπαίνει το δάχτυλο και να μπορεί κανείς να τα κρατά. Ένας από τους αρχαιολόγους μετεχειρίσθη ένα απ' αυτά και είπε ότι για πρώτη φορά ξυρίστηκε τόσο καλά και τόσο νωγώρα!

ΟΜΑΔΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΜΑΘΗΤΩΝ

Σε μία πόλη της Αμερικής αυτοκτόνησαν 7 μαθητές μαζί, γιατί δεν τους αγαπούσε μία συμμαθήτριά τους. Η συμμαθήτριά τους ήταν μία μικρή 15 ετών, η οποία δεν έθεώρησε σοβαρά τις απειλές των συμμαθητών της ότι θα αυτοκτονήσουν εάν δεν αγαπήσουν έναν απ' αυτούς, κι έτσι την τελευταία φορά που της έξιμολογήθηκαν τον έρωτά τους άρχισε να γελά και να τους κοροϊδεύει. Τότε αυτοί έφυγαν απελπισμένοι και πήγαν όλοι και έπεσαν από ένα κρημνό. Μόνον ένας απ' αυτούς, που έκλεψε το πιστόλι του πατέρα του, σκότωσε τον πατέρα του. Μετά τρεις ώρες, αφού δέ μπόρεσε να βρή δανεικά, ο νέος έγύρισε σπίτι και ξαναζήτησε από τον πατέρα του τα χρήματα. Αυτός και πάλι αρνήθη-

ΕΝΑ ΦΙΔΙ ΠΙΣΤΟΣ ΦΥΛΑΚΑΣ

Στο χωριό Γκουμπούτι των Ινδιών ένας λωποδύτης μπήκε σ' ένα σπίτι να κλέψει. Την ώρα όμως που ήταν άπληκτος, ο κλειδαριός ενός συρταριού, ή οικοδόσποινα που κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο, ξύπνησε, σηκώθηκε και ανοίγοντας την πόρτα αντίκρουσε το λωποδύτη, που ήταν έτοιμος να την πυροβολήσει. Η γυναίκα παγωμένη από τον τρόμο, τον είδε ξαφνικά να πετάει το όπλο χάμου και να

Οι Ιθαγενείς του Καμερούν λατρεύουν ως θεότητα τον ελέφαντα. Κάθε 1η Δεκεμβρίου τελούν θρησκευτικές εορτές. Ένα μέρος των οποίων αποτελούν και οι περιφορά νεογεννητών ελεφάντων ανάμεσα στους συνοικισμούς των, κατά τον τρόπον που δείχνει η άνω τέρμα.

φεύγει τρομαγμένος. Όταν συνήλθε, είδε μία εξημερωμένη κόμπρα που είχε πάντα μαζί της, στο μέρος που βρισκόταν πριν από λίγο ο λωποδύτης. Το φίδι την είχε σώσει.

ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Ένα χωριό της Γαλλίας ένας νεαρός 18 ετών, σκότωσε τον πατέρα του γιατί δεν του έδινε ένα ποσόν που αντιστοιχεί σ' έμάς με 30 δραχμές. Ο νεαρός Γάλλος είχε ζητήσει το απόγευμα της ημέρας εκείνης από τον πατέρα του τις 30 δραχμές που του έχρειαζόταν για να πάει σ' ένα άλλο χωριό να δει την αγαπημένη του. Ο πατέρας του, ο οποίος έμάντεψε γιατί της ήθελε δεν του τις έδωσε. Μετά τρεις ώρες, αφού δέ μπόρεσε να βρή δανεικά, ο νέος έγύρισε σπίτι και ξαναζήτησε από τον πατέρα του τα χρήματα. Αυτός και πάλι αρνήθη-

κε και τότε ο γιός του τον έσκότωσε με το περιστροφικό που του είχε κλέψει προηγουμένως!

ΤΥΦΕΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ ΜΕΤΑ 21 ΧΡΟΝΙΑ

Πρό ολίγου καιρού παρουσιάστηκε στον σταθμό της Αγγλικής πόλεως Σκρίμσμπυ μία γριά, η οποία με δάκρυα στα μάτια του είπε ότι επί ένα χρόνο τώρα αισθανόταν τύψεις γιατί τον Νοέμβριο του 1917 έταξιδεψε με τον σκύλο της από το Σούτον στο Σκρίμσμπυ χωρίς να πληρώσει εισιτή-

Οι Ιθαγενείς του Καμερούν λατρεύουν ως θεότητα τον ελέφαντα. Κάθε 1η Δεκεμβρίου τελούν θρησκευτικές εορτές. Ένα μέρος των οποίων αποτελούν και οι περιφορά νεογεννητών ελεφάντων ανάμεσα στους συνοικισμούς των, κατά τον τρόπον που δείχνει η άνω τέρμα.

ριο. Τον παρεκάλεσε δέ να της επιτρέψει να πληρώσει το εισιτήριο, για να απαλλαγεί από τις τύψεις.

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ

Στο Μπρίγκτον της Αγγλίας είχαν καλέσει όλους τους αστυνομικούς για να τους δείξουν ένα νέο είδος χειροπέδων που είχε φέρει ένας από αυτούς από μία αστυνομική έκθεση.

Οι χειροπέδες άρχισαν να κάνουν τον γύρο της αλθούσης ως που έφθασαν στον αστυνομικό που τις είχε φέρει. Αυτός τις πέρασσε στα χέρια του και τις έκλεισε. Μετά όμως ήταν αδύνατον να τις βγάλει, γιατί είχε ξεχάσει το κλειδί σπίτι του.

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ ΜΙΣΟΣ

Πρό ημερών, σε μία πόλη της Νοτίου Γαλλίας πέθανε ένας γέ-

ρος 70 ετών. Οι κληρονόμοι του βρήκαν ένα γράμμα στο οποίο ο γιός του που είχε πεθάνει πρό 11 ετών του έγραφε ότι αυτοκτονεί γιατί θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο να ζητήσει στη γυναίκα του. Τη γυναίκα αυτήν ο πεθερός της την μισούσε γιατί είχε την ιδέα ότι από την ημέρα που παντρεύτηκε με το γιό του, αυτός έπαψε να τον αγαπάει. Όταν πέθανε ο γιός του, που ήταν άρρωστος από πολλόν καιρό, ο πεθερός ζήτησε να γίνουν ανακρίσεις, και πράγματι απεκαλύφθη ότι είχε πεθάνει από χλωροφόρμιο. Όπως ήταν φυσικό ένοχοποιήθηκε η γυναίκα του και καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά. Ο πεθερός παρακολούθησε όλη αυτή την τραγωδία και δεν έμιλησε, γιατί ήθελε να εκδικηθεί τη γυναίκα που του πήρε το παιδί του.

ΜΙΑ ΒΙΒΛΟΣ 50 ΟΚΛΑΔΩΝ

Η μεγαλύτερη βιβλοςτου κόσμου βρίσκεται στο Βατικανό. Τρεις άνθρωποι χρειάζονται για να μετακινήσουν το βιβλίο αυτό. Κατά το έτος 1752 παρεκάλεσαν τον Πάπα να το δώσει στους Βενετσιάνους αντί χρυσού, ο Πάπας όμως δεν έδεχθη. Σήμερα, εάν ήθελαν οι Βενετσιάνοι να το αγοράσουν, θα έπρεπε να το πληρώσουν 18.000.000 δραχμές.

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΣΥΡΜΩΝ

Στους μεγάλους σιδηροδρομικούς σταθμούς του Βερολίνου υπάρχουν σταθμοί Πρώτων Βοηθειών. Δηλαδή αν ταξιδεύετε με το παιδάκι σας που είναι σχεδόν μωρό, και θέλετε να χρησιμοποιήσετε 2 ώρες που σταματάει το τρένο για διάφορες δουλειές σας, αφήνετε το μωρό σας στις νοσοκόμες του σταθμού, που το προσέχουν ως που να γυρίσετε. Επίσης αν ταξιδεύει κανένας άρρωστος, οι συγγενείς τηλεγραφούν στο σταθμό και οι νοσοκόμες αναλαμβάνουν να τον κατεβάσουν απ' το τρένο και να τον περιποιηθούν. Επίσης αν τραυματισθεί κανείς κατά το διάστημα του ταξιδιού ή αδιαθετήσθονταν σταθμό, του παρέχονται αμέσως πρώτοι βοήθειες.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΖΗΤΙΑΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ

Στα 1902, κάποιος Παρισινός ζητιάνος είχε την έμπνευση να ιδρύσει μιά ημερησία εφημερίδα με τον τίτλο «Ο Όσολός». Τυπωνόταν σε λίγα αντίτυπα, και μεταξύ των άλλων δημοσιευμάτων είχε και διάφορες διαφημίσεις καθώς και μικρές άγγελίες με προσφορές και ζητήσεις εργασίας. Έτσι μέσα σ' αυτή την

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΤΑ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗ

Επιστρέφοντας στην Ιταλία έπειτα από μακράν παραμονή στη Γαλλία, ο Τσελεστίνο Γκραβέα, 55 ετών σήμερα, είχε συναντήσει, πριν από 20 χρόνια, έναν συμπατριώτη του, τον Φίλιππο Αμάμπιλε, ο οποίος ήθελε να μεταναστεύσει στη Γαλλία, αλλά δεν είχε τα απαραίτητα πιστοποιητικά. Ο Γκραβέα του έπληρωσε τότε για 400 λιρέτες, τα χαρτιά του κι ο Αμάμπιλε μπόρεσε, με το όνομα του Γκραβέα, να εγκατασταθεί στο Κρώ της Γαλλίας, όπου κι' έσχημάτισε οικογένεια. Έδήλωσε τα δυο παιδιά του με το επίθετο Γκραβέα. Δυστυχώς ο αληθινός Γκραβέα, λίγους ιννεσ αργότερα, κυριεύθηκε από τη νοσταλγία της Γαλλίας και αφού έβγαλε καινούργιο διαβατήριο στην Ιταλία, σ' όνομά του φυσικά, έπηγε κι' εγκαταστάθηκε στην Ύερ. Αυτό έγινε πριν από 20 χρόνια. Πριν από λίγες μέρες, η αστυνομία της Ύερ έκανε έλεγχο των ξένων που έμειναν στην περιοχή και διέπισε με κατάπληξι ένα πρωτοφανές πράγμα: Ένα δελτία είχαν το ίδιο όνομα και επώνυμο: Τσελεστίνο Γκραβέα, αμφότεροι δέ αυτοί είχαν γεννηθεί την ίδια ημέρα, στο ίδιο μικρό Ιταλικό χωριό, έμειναν όμως ο ένας στο Κρώ κι' ο άλλος στην Ύερ. Μία γοργή ανακρίση, απεκαλύψε την αλήθεια κι' οι δύο Ιταλοί συνελήφθησαν. Για τόν αληθινό Γκραβέα υπάρχει και μία άλλη περιπλοκή: τα δύο παιδιά του Αμάμπιλε, που είνε δηλωμένα με το επίθετο Γκραβέα, είναι νομίμως δικά του. Και χρειάζεται δικαστική πράξις για να κανονισθεί το ζήτημα.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΖΗΤΙΑΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ

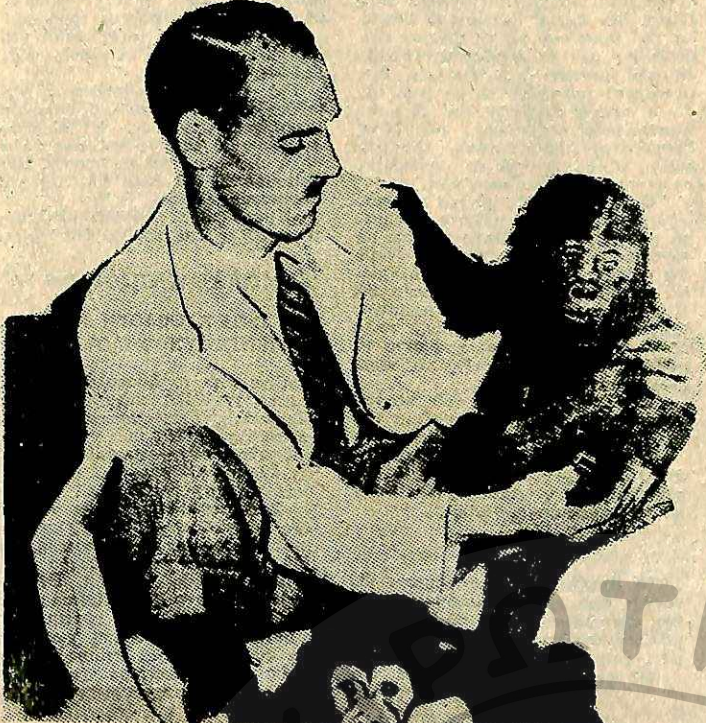
Στα 1902, κάποιος Παρισινός ζητιάνος είχε την έμπνευση να ιδρύσει μιά ημερησία εφημερίδα με τον τίτλο «Ο Όσολός». Τυπωνόταν σε λίγα αντίτυπα, και μεταξύ των άλλων δημοσιευμάτων είχε και διάφορες διαφημίσεις καθώς και μικρές άγγελίες με προσφορές και ζητήσεις εργασίας. Έτσι μέσα σ' αυτή την

εφημερίδα έδιάβαζε κανείς:

«Ζητείται μουγγός που να παίξει φλάουτο», ή «Ο δημόσιος κήπος Τ... δεν έχει τυφλούς. Για περισσότερες πληροφορίες γράψατε υπό τα στοιχεία Η.Α.Ε. Πόστ-Ρεσάντ. Προυπηρεσία και συστάσεις απαραίτητες». Τζητείται χωλός πειραμένος πρόβα άπαράιτητος. Αμοιβή Ικανοποιητική... κ.τ.λ. Επίσης εξέδιδετο μέχρι πρό τινος στο Παρίσι και μία ειδική εφημερίδα των

ΤΟ ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΡΥΤΕΡΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στον πρώτο ρόλο του έργου «Ο μέγας Γκαρρικό» που ανέθηκε πέρσος σ' ένα μεγάλο θέατρο της Νέας Υόρκης, ή Αμερικανός ηθοποιός Απαρλντ. Τζητείται χωλός πειραμένος πρόβα άπαράιτητος. Αμοιβή Ικανοποιητική... κ.τ.λ. Επίσης εξέδιδετο μέχρι πρό τινος στο Παρίσι και μία ειδική εφημερίδα των

Το είδος των γοργιλών τείνει να εκλείψει από τη Γη. Πρό του κινδύνου αυτού οργανώθησαν ροφορία υπό του Φυσιολογικού Ινστιτούτου της Νέας Υόρκης με τον σκοπόν να προστατευθεί το είδος δι' ανατροφής και ανασταύσεως του γοργίλα εις ειδικά ιδρύματα.

λωποδυτών, που κυκλοφορούσε δακτυλογραφημένη και κρυφά μεταξύ των κοκοπιών και των διαφόρων υπόπτων τύπων. Σ' αυτή την εφημερίδα έδιδοντο πληροφορίες ποιοι πλουσιόσπιτοι οι ένοικοι έπρόκειτο να πάνε στην έξοχή και πώς θα ήσαν δυνατόν να ελαφρυνθεί από τα έπιπλά του, ανεφέροντο δέ λες οι νεώτερες μέθοδοι για διαρρήξεις, άπαριθμούντο οι νικτερινές κοσμικές συγκεντρώσεις, παρέχοντο οι πληροφορίες ποιος γνωστός βιομήχανος ή τραπεζίτης θα περνούσε την τάδε ώρα από τον τάδε δρόμο, πώς θα ήταν εύκολώτερο να απαλλαγεί κανείς απ' το πορτοφόλι του κ.ο.κ.

ρητιών. Σε κάθε παράστασι, έξη γυναίκες χρειάζονταν για να μεταφέρουν αυτό το βαρύ φορέμα στη σκηνή και να φορέσουν στην Όλιβια, που από το βάρος του όχι μόνον δεν μπορούσε καθόλου να κινηθεί από τη θέσι της, αλλά και της ήταν αδύνατο να κάνει και την παραμικρότερη χειρονομία.

ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

Ο εφημερίδες της Νέας Υόρκης έδημοσίευσαν την έξης περίεργη είδησι: Η κόρη κάποιου Ιερωμένου έπρόκειτο να παντρευθεί κι' ο πατέρας της θα έκανε τη λειτουργία του γάμου. Ξαφνικά, όμως, ο Ιερωμένος έφυγε για μιάν υπό-

θέσι του επείγουσα στη Νότιο Αμερική, όπου άρρώσθηκε βαρεια και προαισθάνθηκε το θάνατό του. Αλλά επειδή είχε υποσχεθεί πως αυτός θα τελούσε την λειτουργία των γάμων της κόρης του, διέταξε και του έφεραν ένα μηχανήμα φωνογραφικής λήψεως και πρό της συσκευής έκαμε τις συνηθισμένες έρωτήσεις που υποβάλλονται στους νεονύμφους καθώς και τη σχετική γαμήλιο τελετή.

Μόλις τελείωσε την ομιλία του, ο Ιερωμένος πέθανε. Η κόρη του έφυγε για τη Νότιο Αμερική για να παραστή στην κηδεία του. Μετά μιάν εβδομάδα έτελούσε τους γάμους της, ενώ από τις πλάκες του γραμμοφώνου άκουγόταν ή φωνή του πατέρα της, που θαρρούσε κανείς ότι έρχοταν μέσα από τον τάφο. Οι νεόνυμφοι τοποθετήθηκαν πρό του γραμμοφώνου κι' άπήτησαν σ' δέλες τις έρωτήσεις και άκουσαν κι' όλη την γαμήλιο τελετή από το στόμα του ίδιου νεκρού..

ΟΜΙΛΟΥΝ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο τηλεφώνον σιγά-σιγά διαδίδεται — ύπολογίζεται ότι υπάρχουν σ' όλον τον κόσμον τριάντα πέντε εκατομμύρια τηλεφώνων — και ή χρησιμοποίησις του δεν περιορίζεται πιά μόνον στην ανταλλαγή συνδιαλέξεων. Ο τρόπος χρησιμοποίησε ως του τηλεφώνου πολλαπλασιάζονται διαρκώς.

Στην Ολλανδία, το Υπουργείο των Τ.Τ. ένεκαίνισε πρό τινος μίαν νέαν τηλεφωνικήν υπηρεσίαν: το «ομιλούν μετεωρολογικόν δελτίον».

Η υπηρεσία αυτή, λειτουργεί ήδη στην Χάγη. Διά του συνδυασμού ενός ειδικού άρθρου, οι συνδρομηταί άκούουν αυτόματως τις τελευταίες καιρίκες προβλέψεις διά τας Κάτω Χώρας, Μεγάλην Βρεταννίαν, Βέλγιον και γενικώς όλοκληρον της Ευρώπης. Οι προβλέψεις αυτές μεταδίδονται κατά ένα αυτόματον κυριολεκτικώς τρόπον: Καταγράφονται πάνω σε μιά ταινία εκ γυλινθίου, και άνανεοδύνται τέσσερις φορές την ήμέρα.

ΌΤΙ ΕΝΟΤΑΦΕΡΕΙ ΤΗ

Κουβεντούλες

«Ένας άδελφικός φίλος του άνδρός μου μου έμψιτεύεται μία φίλη, έρχομαι χρόνια στο σπίτι μας και είχε πάντα μία διαγωγή έμμεμπτη άπέναντί μου. Όταν έβγαζα τελευταία άλλαζε στυλ. Φιλορά, και άρχισε να μου φέρει με κάποια οικειότητα, που με δυσχερεί πολύ. Δεδομένου ότι δεν θέλω να τον προσβάλω αφού είναι έπιστήθιος φίλος του άνδρός μου. Έξ' άλλου όμως δεν ένωθώ να τον επιτρέπω να μου φέρει χωρίς τον άπαιτούμενο σεβασμό. Διότι λατρεύω τον άνδρα μου. Γι' αυτό τον άδελφό μου. Πολύ δύσκολη η θέση σας. Καλή μου φίλη και καταλαβαίνω πολύ καλά ότι δεν θέλετε να κάμετε κάτι που να έχη δυσάρεστα έπακλούς. Γι' αυτό τον λόγο αυτόν σας συμβουλεύω τ' άξίζ: Προσπαθήστε να δώσετε στον φίλο του συζύγου σας να καταλάβει ότι δεν είσθε διατεθειμένη να επιτρέψετε το παρομοίον. Αν δεν θέληση να το καταλάβει και επιμένει, θα του υποδείξετε ότι με μεγάλη σας δυσσέσκεια θα άναγκασθήτε να μιλήσετε στον άνδρα σας και τότε άσφαλώς, όσο άναήθης και άν είναι ο φίλος θα μπει στη θέση του και μάλιστα θα σας εγγυώμην πως μίαν άνερα που έκρατήσατε το μυστικό του. Πάντως σας συμβουλεύω να μη διασθήτε ν' άνακατέψετε τον άνδρα σας, διότι με ταξίδ άνδρών τα πράγματα παύουν άλλην μορφήν και τελειώνουν έντοσε πολύ τραγικά. Μόνον έν εσχάτη ανάγκη να ζητήσετε την επέμβαση του συζύγου σας και αφού εξαντλήσετε όλα τα άλλα μέσα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Η Έλληνική άγάπηση πλέον τ' άπαιθρον και έγινε περιπατήσια: άντιμετωπίζει τα χιονισμένα βουνά, κάνει «σκί» και δεν διατάζει ν' άντιμετωπίζει κάθε σκληράγωνα. Καίρως, λοιπόν, είναι να έφοιστούμε. Έδώ και λίγα χρόνια ποίος θα μάς έλεγε ότι θα έβλεψαμε τις Άθηνάιες να κάνουν «σκί» και όμως όπου κι' άν είναι άρχίζει η σαιζόν του «σκί» και οι ελπίδες των διαφόρων καταστημάτων άθλητικών ειδών έχουν δύο κληρες πανοπέλειες.

Τα μάλλινα κοστούμια είναι τα άδυνα ενδεδειγμένα για τ' νέον αυτό σπορ στο όποιον επιδιέχεται η Άθηνάια. Τα κοστούμια του «σκί» πρέπει να είναι ζεστά, μαλακά και συνήχως να άφήνουν άπλυτη έλευθερία στις κινήσεις. Άποτελούνται από μία κυλότα ή μάλλον πανταλόνι που στενεύει κάτω και γάντια που είναι υφανιστά στον άστρογάλο. Τα ύποδηματά είναι πλατειά γανθιά και συνήχως μαλακά σε σχήμα χειμάρη μπότα που δέχονται τον άστρογάλο. Άκολουθεί μία μπλοίζα από μουλίν—ντε—λαίν με κατεβαστό

άνδρικό γιακαδάκι και με ύπρετέλλες από πάνω. που συγκρατούν το πανταλόνι. Ένα πουλό—ό—έρ χονδρό και μαλακό και από πάνω μία πέτινη ζακέττα και το κοστούμι του «σκί» είναι καθ' όλα τέλειο.

ΑΛΛΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Έρχομεθα στα άλλα εξάρτημα. τα που είναι κι' αυτά άπαραίτητα: Τα μάλλινα χονδρά γάντια που ένιστε δεν έχουν ξεχωριστά δαχτυλά και μοιάζουν με τ' γάντια των παιδιών, μία κουκούλα άνεξάρτητη που μπαίνει και βγαίνει, ένα μεταξωτό μαντήλι για τα μαλλιά, άν ο καιρός επιτρέψει την μη νοσημοποίησην κουκούλας, μία ζώνη θερμάντη με πορτοφόλι έφαρμωμένο σ' αυτήν για τ' μαντηλάκι σας τα χρήματά σας κλπ. Όσον άφορ' το χρώμα του κοστούμιού σας, προτιμήστε χρώματα χτυπητά, που έναρμονίζονται με τ' άσπυλο λευκό χρώμα που έχουν τα χιόνια. Όσο πιο χτυπητό χρώμα διαλέξετε, τόσο πιο ωραία θα είναι η αντίθεσις. Χτυπητό πράσινο, πορτοκαλί, κόκκινο, κίτρινο, μπλε ναστιέ και από σκούρα χρώματα το μαρόν, το μπλε μαρόν, το πράσινο σκούρο.

Ένιστε τ' χρώμα του πανταλονιού διαφέρει από το χρώμα της ζακέτας και του πουλό—ό—έρ. Πάντως δέ η μπλοίζα θα έχη άπαραίτητα χρώμα άνοιχτό και χτυπητό για ν' άποτελή αντίθεσιν με τ' υπόλοιπο κοστούμι.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τα άπογευματινά φορέματα γλυνονται από λαϊνάς μονόχρωμα ως έπι το πλείστον και σε χρώματα μάλλον σκούρα: βιολέ, μπλε, μέν, μαρόν, ταμπά.

Οι φούστες γίνονται πλισέ, άν.

Το «Μπαρετόν» καπελλάκι, που είχε εδρυτάτην διάδοσιν καθ' όλα τα τελευταία χρόνια, παραμένει πάντοτε της μόδας. Σήμερα μάλιστα το συνοδεύει και μία φαρδιά κορδέλλα βελούδινη που βένετες κάτω από το σαγονί.

φόρμ, με κουφοπίετες και στους γοφούς έφαρμωστές. Τα κορσάζ είναι έφαρμωστά στη μέση, άλλα στο έπάνω μέρος παρουσιάζουν άρκετο πλάτος. Τα μανίκια είναι όγκώδη, φουσκωτά και πολλά γλυνονται «άν μπάν». Το φουσκωμά παρατηρείται πότε έπάνω και πότε κάτω με ντραπαρίσματα και σούρες. Βλέπομε δέ πολλά μανίκια πολύ έργασμένα με μελίσσο, φώληες (νι—ντ' άμπέιγ) τοποθετημένες κατά διαφόρους τρόπους. Οι λαίμοι είναι πολύ λεπτοί και ένιστε καταλήγουν σε θρύο για κοδάκι.

Για θράδσα χρησιμοποιούνται πολλά τούλα, δαντέλλες, βελούδα μουλίνες, ταφτάδες. Οι φούστες έγνίζον το έδαφος και είναι κάτω πολύ πλατείες, ενώ τα κορσάζ είναι έφαρμωστά με πολύ πλατείς και φουσκωτούς ώμους.

Συνηθίζονται πολλά μπλερό, μπερτούλες και γούνες βαρύτιμες.

Ό ο καλλωπισμός

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Είστε από τα δυσκολώτερα πράγματα να θέλη μία γυναίκα να άδυνατισή, διότι πρέπει να στερηθεί από χίλια δυο πράγματα που της κάνουν ευχάριστη και να έχη τη δύναμη να συγκρατή διαρκώς την όρεξί της.

Στο σπίτι μιας φίλης της θα της προσφέρουν ωραία μεζεδάκια: Πρέπει να τ' άποποιήθ. Θα έβη γλυκά του γούστου της: Πρέπει να μην τ' άφή. Θα την καλέσουν σε γεύμα: Πρέπει ν' άποποιήθ και όλα τα νόστιμα φαγάσματα να τα θέλη χωρίς να τα έγγιζι. Πρέπει επίσης να μην τρώη ψωμί, βούτυρο, άμυλώδη.

σάτσες και όλα αυτά, ενώ θα θέλη τούς γύρω της να τρώγουν και να άπολαμβάνουν. Όλα αυτά όμως έχουν σημασία όταν σκέπτεται μία γυναίκα την ωραία της εμφάνισι: Δέν άξίζει χάριν αυτής να ύποβληθι σε πολλές στερήσεις.

Έξ' ίσου όμως δύσκολον, για να μην πούμε πιο πολύ, είναι να θέλη ένας άνθρωπος να παχύνη όταν έχη άδύνατο «σκαρί» όπως λέμε. Διότι έξ' αντίθέτου ύποχρεώνεται να τρώγη περισσότερα πράγματα άπ' ό τι έχει όρεξιν να φάη, να κοιμάται περισσότερον άπ' ό τι επιθυμεί, να άναπαύεται άρκε ποιά ενδε ύποχρεωμένος να έργάζεται και — το κυριότερον — να μη μπορή να έδεύσθ τα χήματα που άπαιτούνται για να διατηρήται άνάλογα.

Βλέπετε, λοιπόν, ότι και τ' να παχύνη κανείς και τ' να άδυνατισή, είναι πράγματα άρκετά δύσκολα, που δεν έπιτυγχάνονται χωρίς τίς άνάλογες θυσίες.

Μικρές συμβουλές

ΣΕΜΝΟΤΗΣ ΠΟΥ ΒΛΑΠΤΕΙ

Πόσες φορές παρεξηγούν οι άπέναντί μας τ' όφρυσμό μας και μας κρίνουν άδικα διότι παρελείψαμε να κάμωμε κάτι που έπρεπε να κάμωμε από ύπερβολική σεμνότητα, από δειλία! Α, χ, άλλόχομε πεζοδρομίο στον δρόμο, διότι ντρεπόμαστε να γαιρετήσωμε μία γυν— μας κυρία, δέν μπαίνουμε στο «άσανσέρ» γιατί έμπεκε κάποιον γνωστό μας πρόσωπο που δέν θα θέλαμε να συναντήσωμε, δέν ευχαριστούμε μία κυρία που έκαμε κάτι για μας, διότι ντρεπόμαστε να την πλησιάζωμε και η κυρία μας καταλογίζει άχαριστίαν, δέν παίζωμε πάνω ή δέν μιλούμε μία ξένη γλώσσα, διότι ντρεπόμαστε τους άλλους, γελοΐμε όταν μας μιλούν για να κρύψωμε τη δειλία μας και όλα αυτά στρέφονται έναντιόν μας, διότι μας κάνουν να παύνημε μειονεκτική θέσι άπέναντι των άλλων.

Για όλους αυτούς τους λόγους πρέπει να καταπολεμούμε με κάθε τρόπο τη δειλία που μας χαρακτηρίζει και δέν θα μάς ξαπιτρέψη ποτέ να διαπρέψωμε. Τα πολλά χρόνια η σεμνότης ήταν πρότερον, τώρα όμως κατατάξ' έλάντωμα και έλάντωμα που μας ελάττει πολύ.

Η καλή συμπεριφορά

ΤΟ ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ

Το χειροφίλημα είναι κάτι που έγινε πλέον συνήθεια και στον τόπο μας, δέν πρέπει όμως να ξεχνούν οι κύριοι ότι δέν πρέπει να φιλούν ποτέ το χέρι ενός κοριτσιού.

Δέν φιλούν επίσης ποτέ τ' όχι. Ας μάς κυρίας σ' ένα σαλόνι και σε όλες τίς άλλες περιπτώσεις ο κύριος άρκετεί μόνον να σφίξει το χέρι που θα τ' όδωσουν, περιμένοντας πάντοτε να δώση πρώ τη ή κυρία τ' όχι της.

Το χειροφίλημα γίνεται με χάριν και ο κύριος σκούει λίγο, ούτως ώστε να μη σπκάνη το χέρι της κυρίας όπως κάνουν οι χωρικοί που δέν έχουν διδαχθι τους καλούς τρόπους.

Υπάρχουν κύριοι που δέν φιλούν ποτέ χείρια, κανείς δέν τους καταλογίζει ως κακήν συμπεριφοράν, διότι το χειροφίλημα ελ.

νε μία άέροτης μη ύποχρεωτική, ούτε άπαραίτητος.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΡΤΑ

Ποτέ δέν περνά πρώτος ένας κύριος όταν έρεθι μπροστά σε μία πορτα μαζί με μία κυρία ή μία δεσποινίδα, άλλα παραχωρεί την θέσιν του και αφήνει την κυρία να προηγηθι.

Άκόμη και δύο όμιλοι άν φθάσουν μπροστά σε μία είσοδο, ο όμιλος που άπαρτίζεται μόνον άπ' άνδρες αφήνει τον άλλο όμιλο να προηγηθι άν ο όμιλος αυτός περιλαμβάνη και κυρίες. Τότε ο όμιλος με τίς κυρίες περνά και ένας από τους κυρίους λέγει «ευχαριστώ» στον άλλο όμιλο, θγάζοντας τ' καπέλλο του. Αυτά άπαιτεί η στοιχειώδης ευγένεια.

Αν ένας κύριος φθάση μπροστά στην θύρα ενός άσανσέρ και φθάση συγχρονως με αυτόν μία κυρία, όσο διασπαστικός και άν είναι θα παραμερήσι για ν' αφήση την κυρία να προηγηθι, και αυτή θα ευχαριστήσθ.

Στα τραίμ, στον σιδηρόδρομο, στον κινηματογράφο κλπ. δέν είναι ύποχρεωμένος ο κύριος να προσφέρει την θέσιν του σε μία κυρία, άλλα άν τ' όχι κάμη σημασία, η ό τι είναι ήπιότης και η κυρία δέν θα παραλείψη να πη «εύχαριστώ».

Αν μία κυρία και ένας κύριος έρεθουν στην άκρη του πεζοδρομίου και για να περάσουν πρέπει ο ένας εκ των δύο να κατέβη από τ' όρόμο, αυτό έναπόκειται στον κύριο να τ' όχι χωρίς τον παραμικρό διαταγμό, διότι έπ' ούδην λόγω επιτρέπεται να άναγκάση την κυρία να κατέβη από τ' πεζοδρομίου.

Κάτι άλλο που πρέπει επίσης να προσέχη η κυρία είναι να δίδη τον άπαιτούμενο καιρό ώστε να προφθάνη ο έκτελων την διαταγή να έκτελωση αυτό που τ' όχι. Νά μη ζητά πράγματα που δέν μπορούν να γίνουν στο διάστημα της ώρας που τ' όχι, δει προσέχαιαν.

Το πλύσιμο των παραθύρων, το καλό ξεσκόνισμα, τ' άμειν, ρευμα, τ' έαράχνισμα, όλα θέλουν την ώρα τους και σε μη έρχονα ποτέ η κυρία να τ' όχι καλή δουλειά δέν μπορεί να γλυνη πολύ γρήγορα.

Επειτα, και κάτι άλλο που πρέπει να προσέχη, ότι μία μαγειρίσσια ή μία καυαίρια έχει έναν δικό της τρόπο για να κάμη την μία ή την άλλη δουλειά τον τρόπο αυτό δέν πρέπει να την άναγκάση να τ' όχι άλλα, ή αν είναι καλός μόνον και μόνον από άπλη ιδιοτροπία, διότι έκείνος που έκτελει μίαν έργασία δέν μπορεί πάντα να έχη τον ίδιο τρόπο έκτελέσεως με έκείνον που άλλως διατάσσει. Το ούτως είναι να γλυνη η δουλειά και να γλυνη καλά, τα άλλα είναι δευτερεύοντα.

Αυτό φυσικά δέν σημαίνει ότι δέν πρέπει να άπαιτούμαι άυστηρα από τους άνθρώπους που έργάζονται στο σπίτι μας, διότι χωρίς άυστηρα δέν γίνεται τίποτε.

Άλλο ζήτημα ούσιώδες: Σ' ένα σπίτι θα γίνονται όπως δήποτε μερικές ζημιές. Δέν πρέπει λοιπόν η κυρία να είναι σάπτηρη και να άπαυή να της πληρώνουν ό τι σπάζει. Τούτων, τόν πρέπει να λήη στην ύπηρεσία της ότι καταλαβαίνει: πως θα γλυνη κάπου— κάπου καμμία ζημία έχει όμως την άπαιτησιν να της άναγγέλουν κάθε ζημία που θα γλυνη και να μη προσπαθούν να κούσουν κάτι που έλασσε με την έλπίδα πως δέν θα

ΓΥΝΑΙΚΑ

φιλοράν, διότι τ' χειροφίλημα ελνε μία άέροτης μη ύποχρεωτική, ούτε άπαραίτητος.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΡΤΑ

Ποτέ δέν περνά πρώτος ένας κύριος όταν έρεθι μπροστά σε μία πορτα μαζί με μία κυρία ή μία δεσποινίδα, άλλα παραχωρεί την θέσιν του και αφήνει την κυρία να προηγηθι.

Άκόμη και δύο όμιλοι άν φθάσουν μπροστά σε μία είσοδο, ο όμιλος που άπαρτίζεται μόνον άπ' άνδρες αφήνει τον άλλο όμιλο να προηγηθι άν ο όμιλος αυτός περιλαμβάνη και κυρίες. Τότε ο όμιλος με τίς κυρίες περνά και ένας από τους κυρίους λέγει «ευχαριστώ» στον άλλο όμιλο, θγάζοντας τ' καπέλλο του. Αυτά άπαιτεί η στοιχειώδης ευγένεια.

Αν ένας κύριος φθάση μπροστά στην θύρα ενός άσανσέρ και φθάση συγχρονως με αυτόν μία κυρία, όσο διασπαστικός και άν είναι θα παραμερήσι για ν' αφήση την κυρία να προηγηθι, και αυτή θα ευχαριστήσθ.

ΤΟ ΟΠΙΤΙ

ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΟΙΟΚΟΥΡΑΣ

Κάθε νοικοκυρά θέλει δέβαια να την ύπακούουν οι άνθρώποι, τους όποιους έχει στην ύπηρεσία της, άλλα για τον λόγον αυτόν άκριβως δέν πρέπει να δίδη ποτέ παράλογες διαταγές και πρό πάντων να μη τίς δίδη ποτέ με τρόπο άποτομο και άυστηρό. Η άυστηρότης χρειάζεται μόνον όταν θέληη ότι δυστορπουν και δέν έννοισιν να ύπακούσουν.

Κάτι άλλο που πρέπει επίσης να προσέχη η νοικοκυρά όταν δίδη μία διαταγή είναι να δίδη τον άπαιτούμενο καιρό ώστε να προφθάνη ο έκτελων την διαταγή να έκτελωση αυτό που τ' όχι. Νά μη ζητά πράγματα που δέν μπορούν να γίνουν στο διάστημα της ώρας που τ' όχι, δει προσέχαιαν.

Το πλύσιμο των παραθύρων, το καλό ξεσκόνισμα, τ' άμειν, ρευμα, τ' έαράχνισμα, όλα θέλουν την ώρα τους και σε μη έρχονα ποτέ η κυρία να τ' όχι καλή δουλειά δέν μπορεί να γλυνη πολύ γρήγορα.

Μικρά μυστικά

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Δέν πρέπει ποτέ να λήη μία μητέρα υπ' ό το παιδί της «θα σε στείλω στο σχολείο» υπό τύπον άπειλής. Άλλα τούναντιον να τ' όχι μιλή με τέτοιον τρόπο γι' αυτό πηλ άκόμη το στείλν, ώστε να τ' όχι μιλη να άναγνηση το σχολείο προκαταβολικώς.

Πρέπει να τ' όχι όταν είναι άκόμη μικρό: «Θά έβης τ' όραίο που είναι το σχολείο! Έχει και άλλα παιδάκια, θα παίζετε μαζί, θα μαθαίνετε ωραίες ιστορίες, θα γελάτε, θα πηδάτε». Και όταν γυρίζη από το σχολείο, θα τ' όρωτ' με ένδιαφέρον πως έπέρασε, τι έμαθε και θα τ' όνηθισθ εύθους έξ' άρχης να μην έχη κανένα μυστικό άπ' αυτήν.

Θά τ' όνηθι να έτοιμάξη τα μαθηματά του, θά έπισκέπεται συχνά τους διδασκάλους για να πληροφωρήται περί της διαγωγής του και δέν θα τ' όμιλη ποτέ εναντιον των έστω και άν άντιληφθι ότι τ' όχι έχουν φερθι κάποτε άδικα. Αν έχη κάποιο παράπονο, άν νομίζη ότι το παιδί της άδικα κείται, θα παραπονεθι εν άγνοία του και δέν θα ένθαρρύνι ποτέ στο παιδί της την ιδέα ότι οι διδασκάλοι του δέν φέρονται καλά.

Η Οικογένεια

Η ΝΕΑ ΣΥΖΥΓΙΟΣ

Η πολυ νέα σύζυγος έχει να άντιμετωπίζη πολλές δυσκολίες, που δέν θα της είναι τόσο εύκολα γι' άντιμετωπίζη μόνη της άν δέν έρεθι ο καταλόγιος έγγονος.

Τόσο η πεθερά της, όσο και η μητέρα, πρέπει να μη λησμονούν ότι η νεαρά σύζυγος δέν έχει τα χρόνια τους και έπομένως πρέπει να κάμη ζώνη άνάλογον με τ' άντα της. Δέν θα παραξενεύουν.

Αν άν την βλέπουν να άρέσκεται στην κοσμική ζωή, δέν θα άπαιτούν να μνήη κλεισμένη στο σπίτι, δέν θα έκπλησσονται άν την έλέπουν να άγαπά τ' άς διασκεδάσεις, διότι όλα αυτά είναι έπόμενα για μία γυναίκα νέα. Θά την συμβουλεύσουν για ζητήματα νοικοκυράς, άλλα δέν θα άνακατεύουν ποτέ στο νοικοκυριό άν άνέλανε αυτή την ευθύνην του σπιτιού. Άκόμη και άν η νεαρά σύζυγος τ' όνηθισθ δέν πρέπει να άνακατεύουνη, διότι το σπίτι πρέπει να κυβερνάται μόνον από την οικοδόεσσαν. Όλες οι άλλες άναμειξεις φέρνουν σύγχυσιν στην ύπηρεσίαν και θα προκαλέσουν προστριβές.

Ο σύζυγος έξ' άλλου δέν πρέπει να είναι πολύ άπαιτητικός τους πρώτους μήνας, άλλα να περιμένη ύπομονετικά να έξοικειώθι η γυναίκα του με την νέαν κατάστασην και να άποκτήσθ την πείραν του νοικοκυριού.

Τό σπίτι

ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΟΙΟΚΟΥΡΑΣ

Κάθε νοικοκυρά θέλει δέβαια να την ύπακούουν οι άνθρώποι, τους όποιους έχει στην ύπηρεσία της, άλλα για τον λόγον αυτόν άκριβως δέν πρέπει να δίδη ποτέ παράλογες διαταγές και πρό πάντων να μη τίς δίδη ποτέ με τρόπο άποτομο και άυστηρό. Η άυστηρότης χρειάζεται μόνον όταν θέληη ότι δυστορπουν και δέν έννοισιν να ύπακούσουν.

Κάτι άλλο που πρέπει επίσης να προσέχη η νοικοκυρά όταν δίδη μία διαταγή είναι να δίδη τον άπαιτούμενο καιρό ώστε να προφθάνη ο έκτελων την διαταγή να έκτελωση αυτό που τ' όχι. Νά μη ζητά πράγματα που δέν μπορούν να γίνουν στο διάστημα της ώρας που τ' όχι, δει προσέχαιαν.

Το πλύσιμο των παραθύρων, το καλό ξεσκόνισμα, τ' άμειν, ρευμα, τ' έαράχνισμα, όλα θέλουν την ώρα τους και σε μη έρχονα ποτέ η κυρία να τ' όχι καλή δουλειά δέν μπορεί να γλυνη πολύ γρήγορα.

Μικρά μυστικά

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Δέν πρέπει ποτέ να λήη μία μητέρα υπ' ό το παιδί της «θα σε στείλω στο σχολείο» υπό τύπον άπειλής. Άλλα τούναντιον να τ' όχι μιλή με τέτοιον τρόπο γι' αυτό πηλ άκόμη το στείλν, ώστε να τ' όχι μιλη να άναγνηση το σχολείο προκαταβολικώς.

Πρέπει να τ' όχι όταν είναι άκόμη μικρό: «Θά έβης τ' όραίο που είναι το σχολείο! Έχει και άλλα παιδάκια, θα παίζετε μαζί, θα μαθαίνετε ωραίες ιστορίες, θα γελάτε, θα πηδάτε». Και όταν γυρίζη από το σχολείο, θα τ' όρωτ' με ένδιαφέρον πως έπέρασε, τι έμαθε και θα τ' όνηθισθ εύθους έξ' άρχης να μην έχη κανένα μυστικό άπ' αυτήν.

Θά τ' όνηθι να έτοιμάξη τα μαθηματά του, θά έπισκέπεται συχνά τους διδασκάλους για να πληροφωρήται περί της διαγωγής του και δέν θα τ' όμιλη ποτέ εναντιον των έστω και άν άντιληφθι ότι τ' όχι έχουν φερθι κάποτε άδικα. Αν έχη κάποιο παράπονο, άν νομίζη ότι το παιδί της άδικα κείται, θα παραπονεθι εν άγνοία του και δέν θα ένθαρρύνι ποτέ στο παιδί της την ιδέα ότι οι διδασκάλοι του δέν φέρονται καλά.

δδηνος αυτός είνε συνηθως η μητέρα της αν υπαρχη η και η πεθερά όταν είνε μια γυναίκα ικανή να συμβουλευσει με καλωσύνη.

Τόσο η πεθερά της, όσο και η μητέρα, πρέπει να μη λησμονούν ότι η νεαρά σύζυγος δέν έχει τα χρόνια τους και έπομένως πρέπει να κάμη ζώνη άνάλογον με τ' άντα της. Δέν θα παραξενεύουν.

Αν άν την βλέπουν να άρέσκεται στην κοσμική ζωή, δέν θα άπαιτούν να μνήη κλεισμένη στο σπίτι, δέν θα έκπλησσονται άν την έλέπουν να άγαπά τ' άς διασκεδάσεις, διότι όλα αυτά είναι έπόμενα για μία γυναίκα νέα. Θά την συμβουλεύσουν για ζητήματα νοικοκυράς, άλλα δέν θα άνακατεύουν ποτέ στο νοικοκυριό άν άνέλανε αυτή την ευθύνην του σπιτιού. Άκόμη και άν η νεαρά σύζυγος τ' όνηθισθ δέν πρέπει να άνακατεύουνη, διότι το σπίτι πρέπει να κυβερνάται μόνον από την οικοδόεσσαν. Όλες οι άλλες άναμειξεις φέρνουν σύγχυσιν στην ύπηρεσίαν και θα προκαλέσουν προστριβές.

Ο σύζυγος έξ' άλλου δέν πρέπει να είναι πολύ άπαιτητικός τους πρώτους μήνας, άλλα να περιμένη ύπομονετικά να έξοικειώθι η γυναίκα του με την νέαν κατάστασην και να άποκτήσθ την πείραν του νοικοκυριού.

Τό σπίτι

ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΟΙΟΚΟΥΡΑΣ

Κάθε νοικοκυρά θέλει δέβαια να την ύπακούουν οι άνθρώποι, τους όποιους έχει στην ύπηρεσία της, άλλα για τον λόγον αυτόν άκριβως δέν πρέπει να δίδη ποτέ παράλογες διαταγές και πρό πάντων να μη τίς δίδη ποτέ με τρόπο άποτομο και άυστηρό. Η άυστηρότης χρειάζεται μόνον όταν θέληη ότι δυστορπουν και δέν έννοισιν να ύπακούσουν.

Κάτι άλλο που πρέπει επίσης να προσέχη η νοικοκυρά όταν δίδη μία διαταγή είναι να δίδη τον άπαιτούμενο καιρό ώστε να προφθάνη ο έκτελων την διαταγή να έκτελωση αυτό που τ' όχι. Νά μη ζητά πράγματα που δέν μπορούν να γίνουν στο διάστημα της ώρας που τ' όχι, δει προσέχαιαν.

Το πλύσιμο των παραθύρων, το καλό ξεσκόνισμα, τ' άμειν, ρευμα, τ' έαράχνισμα, όλα θέλουν την ώρα τους και σε μη έρχονα ποτέ η κυρία να τ' όχι καλή δουλειά δέν μπορεί να γλυνη πολύ γρήγορα.

Μικρά μυστικά

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Δέν πρέπει ποτέ να λήη μία μητέρα υπ' ό το παιδί της «θα σε στείλω στο σχολείο» υπό τύπον άπειλής. Άλλα τούναντιον να τ' όχι μιλή με τέτοιον τρόπο γι' αυτό πηλ άκόμη το στείλν, ώστε να τ' όχι μιλη να άναγνηση το σχολείο προκαταβολικώς.

Πρέπει να τ' όχι όταν είναι άκόμη μικρό: «Θά έβης τ' όραίο που είναι το σχολείο! Έχει και άλλα παιδάκια, θα παίζετε μαζί, θα μαθαίνετε ωραίες ιστορίες, θα γελάτε, θα πηδάτε». Και όταν γυρίζη από το σχολείο, θα τ' όρωτ' με ένδιαφέρον πως έπέρασε, τι έμαθε και θα τ' όνηθισθ εύθους έξ' άρχης να μην έχη κανένα μυστικό άπ' αυτήν.

Η καλή συμπεριφορά

ΤΟ ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ

Το χειροφίλημα είναι κάτι που έγινε πλέον συνήθεια και στον τόπο μας, δέν πρέπει όμως να ξεχνούν οι κύριοι ότι δέν πρέπει να φιλούν ποτέ το χέρι ενός κοριτσιού.

Δέν φιλούν επίσης ποτέ τ' όχι. Ας μάς κυρίας σ' ένα σαλόνι και σε όλες τίς άλλες περιπτώσεις ο κύριος άρκετεί μόνον να σφίξει το χέρι που θα τ' όδωσουν, περιμένοντας πάντοτε να δώση πρώ τη ή κυρία τ' όχι της.

Η οικογένεια

Η ΝΕΑ ΣΥΖΥΓΙΟΣ

Η πολυ νέα σύζυγος έχει να άντιμετωπίζη πολλές δυσκολίες, που δέν θα της είναι τόσο εύκολα γι' άντιμετωπίζη μόνη της άν δέν έρεθι ο καταλόγιος έγγονος.

Τό σπίτι

ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΟΙΟΚΟΥΡΑΣ

Κάθε νοικοκυρά θέλει δέβαια να την ύπακούουν οι άνθρώποι, τους όποιους έχει στην ύπηρεσία της, άλλα για τον λόγον αυτόν άκριβως δέν πρέπει να δίδη ποτέ παράλογες διαταγές και πρό πάντων να μη τίς δίδη ποτέ με τρόπο άποτομο και άυστηρό. Η άυστηρότης χρειάζεται μόνον όταν θέληη ότι δυστορπουν και δέν έννοισιν να ύπακούσουν.

Κάτι άλλο που πρέπει επίσης να προσέχη η νοικοκυρά όταν δίδη μία διαταγή είναι να δίδη τον άπαιτούμενο καιρό ώστε να προφθάνη ο έκτελων την διαταγή να έκτελωση αυτό που τ' όχι. Νά μη ζητά πράγματα που δέν μπορούν να γίνουν στο διάστημα της ώρας που τ' όχι, δει προσέχαιαν.

Το πλύσιμο των παραθύρων, το καλό ξεσκόνισμα, τ' άμειν, ρευμα, τ' έαράχνισμα, όλα θέλουν την ώρα τους και σε μη έρχονα ποτέ η κυρία να τ' όχι καλή δουλειά δέν μπορεί να γλυνη πολύ γρήγορα.

Μικρά μυστικά

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Δέν πρέπει ποτέ να λήη μία μητέρα υπ' ό το παιδί της «θα σε στείλω στο σχολείο» υπό τύπον άπειλής. Άλλα τούναντιον να τ' όχι μιλή με τέτοιον τρόπο γι' αυτό πηλ άκόμη το στείλν, ώστε να τ' όχι μιλη να άναγνηση το σχολείο προκαταβολικώς.

Πρέπει να τ' όχι όταν είναι άκόμη μικρό: «Θά έβης τ' όραίο που είναι το σχολείο! Έχει και άλλα παιδάκια, θα παίζετε μαζί, θα μαθαίνετε ωραίες ιστορίες, θα γελάτε, θα πηδάτε». Και όταν γυρίζη από το σχολείο, θα τ' όρωτ' με ένδιαφέρον πως έπέρασε, τι έμαθε και θα τ' όνηθισθ εύθους έξ' άρχης να μην έχη κανένα μυστικό άπ' αυτήν.

ΓΚΡΕΚΑ

Δοκιμάσατε ένα πλήρες μακιγιάρισμα μόνον με προϊόντα COTY.

Πούδρα - Κρέμα - Κραγιόν - Φάρ,

των οποίων οι ώργοι και ζωντανοί χρωματισμοί έναρμόνιζονται με άβυσση τελειότητα. Θα αντίληφθτε άμέσως τη διαφορά του προσώπου σας και την καταπληκτική εξύψωσή της όμορφιάς σας.

COTY

ΟΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

Άστυνομικόν πρόβλημα

NTETEKTIΒ «X»

Ο ντέτεκτιβ «X» έφυγε διασπικτός από το γραφείο του και έπληγε να συναντήσει την αγαπημένη του Μαρίαν, την μηστή του. Έπι μίαν δλοκλήρον ώρα έπεριμένε στο μικρό καφενείον όπου είχαν από την προηγούμενη ήμερα συμφωνήσει να συναντηθούν. Ο ντέτεκτιβ «X» έκνευριζόταν και ή άργωπορία αυτή τόν ταπεινώνει. Το ποτήρι του του φαίνεται για μιά στιγμή τεράστιο, όσο για το ποτόν, τού είνε άδύ. νατόν να τού καταπιή!

Άλλη μιά ώρα περνά!

Ο ντέτεκτιβ «X» αισθάνεται ότι δεν θα άνθξη περισσότερον και άποφασίζει να φύγη.

Την ίδιαν όμως στιγμήν ή δεσποινίς Μαρίαν καταφθάνει με λεπτες χαριτωμένες κινήσεις.

Συγγνώμη με τού άργησα, αλλά μιά διακοπή τού ήλεκτρικού ρεύματος ή όποια έκράτησε περισσότερον από μίαν ώρα είνε ή αίτία της καθυστέρησώς μου...

Μέσα στο σκοτάδι, μου ήταν άδύνατον να ντυθώ, γι' αυτό έξάπλωσα στο... εβδάτι μου και άκουσα λίγο ραδιόφωνο...

Είς την θέσιν αυτήν με έπληρε ή ύπνος... Έξάφνα έζυπώ και παρατηρώ ότι όλα λειτουργούν κανονικά. Την στιγμήν αυτήν φεύγει ένας πόντος της κάλτσας μου και προσπαθώ να τόν σταματήσω με μιά έδελνη και κλωστή...

Έτρυπήθηκα όμως και άναγκάσθηκα να κατεβώ γρηγορά στο φαρμακείο, όπου με έπεριποίησαν. Επανέρχομαι στο διαμέρισμά μου, κτενίζομαι, έτοιμάζομαι και...

Φθάνουν τά ψέματα, έδωναξε κατακόκκινος από τόν θυμό του ο ντέτεκτιβ «X». Η άφήγησί σας δεν θα έχη άσφαλώς ούτε μίαν λέξιν άληθινή... Μου λέγετε ψέματα. Γιατί;

Πώς ο ντέτεκτιβ «X» έκάταλα, πώς ή μηστή του ψεύδετο;

Γ' διαγωνισμός «Θησαυρού»

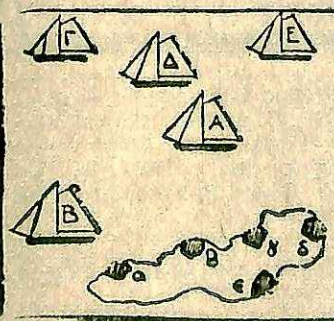
Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 50ν

Είς τó Αλγαιόν εύρίσκοντο μίαν ήμέρα τά πέντε Ιστιόφορα τού έλέπετε κατωτέρω. Έπρεπε όλα να φθάσουν είς τούς αντίστοιχούς λιμένες μίας ίδιας νήσου (της Κρήτης άς υποθέσουμε).

Έπρεπε δηλαδή τó Ιστιόφορον:

«Α» να φθάση είς την πόλιν «α», τó «Β» είς την πόλιν «β», τó «Γ» είς την πόλιν «γ», τó «Δ» είς την πόλιν «δ».

κάι τó «Ε» είς την πόλιν «ε». Βοηθήσατε τούς πλοιάρχους των διαφόρων Ιστιόφορων να φθάσουν είς τόν προορισμόν τους, χω

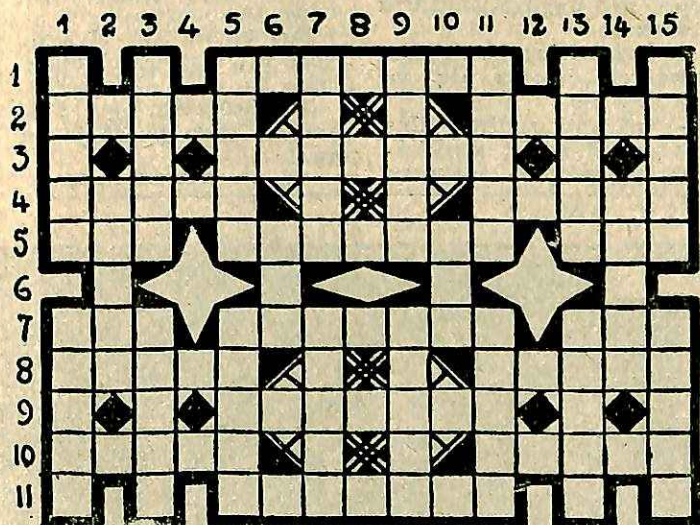
Σταυρόλεξον άριθ. 28

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Η πατρίς τού περιφήμου Τίνο Ρόσι.
- 2) Χρησιμεύει προς πλύσιν και καθαρισμόν. — Πολιτικός άνθρ της Τσεχοσλοβακίας, τó θνομα τού όποιου άνεφέρετο καθ' ου νός στις έφημερίδες κατά τά τελευταία έκείσε έπεισόδια.
- 3) Έπιστήμη, σκοπόν έχουσα την διατήρησιν της ύγείας.
- 4) Ψευδής φανταστική διήγη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Νόσος χαρακτηριζόμενη από παροξυσμών δυσπνοίας. — Ο καίνως όνομαζόμενος ψιτός, ψημένος.
- 2) Τά κάτω της ισάλου γραμμής μέρη τού πλοίου.
- 3) Όπλον άγχέμαχον, έχον μίαν μόνον κοπτεράν άκμήν. — Αρχαία και νεωτέρα όνομασία της δορυεστάτης Πελοποννήσου.
- 5) Ο καπνός και ή όσμη ψηνομένου κρέατος. — Αλτία, άρχη πργματός τινος (πληθυντικός).
- 6) Μονάς Ιππικού, άντιστοιχούσα προς τόν λόχον τού πεζικού.

σις ο καλύτερος έγγραφή από τού Αισώπου. — Άκαθάρσια και μεταφορικά άνειδος, αίσχος.

5) Μιά τών πέντε αίσθήσεων. Άναπτύσσεται μεταξú δύο έτερόφυλων νέων. — Πρόθεσις.

7) Μήδ' ένός εξακουμένου. — Πορεύομαι, μεταβαίνω συχνάσιν που, φοιτώ (δημοτική). — Σύνδεσμος συμπερασματικός.

8) Λεπτοτάτη δρόσος έπικαθιμένη κατά τας ψυχράς νύκτας επί των φύλλων των φυτών. — Κόσμημα έμφανίζον μορφήν σηματοποιού του ρόδου με άνοικτά συγκεντρικά φύλλα.

9) Την φορεί άπαρατήτως κάθε κομψός κύριος.

10) Τά περιλαμβάοντα τó σνολον πργματός τινος.

11) Η ύψηλοτέρα όροσειρά της γής.

12) Εξηκολούθησε τόν δρόμο του με την ίδιαν πάντοτε ταχύτητα και έπειτα από μερικές στιγμές προσέπασε τó άλλο αυτοκίνητο.

Υποθέτοντες ότι αι ταχύτητες

Περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» (Τμήμα Διαγωνισμών)

Λεωφόρος 19 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΛΙΓΗ ΣΚΕΨΙΣ

Ένας οδηγός αυτοκινήτου παρετήρησεν έξάφνα ότι ένα άυτοκίνητον έξηφανίζετο σε μιά στροφή, είς έλαχίστην άπόστασιν έμπροσθέν του.

Βοηθούμενος από τού χ) και μετρητόν του, έγνώρισεν ότι εύρίσκετο είς άπόστασιν ένος χιλιομέτρου άκριέως την στιγμήν που τó άλλο αυτοκίνητο έξηφανίζετο.

Όταν ο οδηγός αυτός έφθασεν είς την στροφή με την σειρά του είδε τó ίδιον αυτοκίνητο να στρίβει σε μιά νέα στροφή. Με τόν ίδιον τρόπο έμαθεν ότι ή στροφή αυτή ήταν είς άπόστασιν 800 μέτρων από την προηγούμενη, άδηλαδη όπου εύρίσκετο αυτός

7) Κάτι τó όποιον δεν είνε διόλου άραιο και ίδιως όταν έμφανίζεται επί γυναικείου προσώπου. — Ηλικιωμένη γυναικα.

9) Κτητική άνταγωνία (τό θηλυκόν). — Μεταδοτικήν νόσημα, προσβάλλον ίδιως τά παιδιά.

10) Ο προσέχης θα γίνη άφορμή της έναρξως ένος νέου έτους.

11) Η παράγουσα δυνατόν ήχον. — Επίθετον τó όποιον έπι δίδωκε κάθε γυναικα.

13) Γεγονότα ή έργα άσυνήθη, παράδοξα, παράλογα. — Συγκρατάσεις παρεχόμενη είς τινα για να παύση ή να μη πράξη τι.

14) Καρκίνος τρωγόμενος ως έχει από τού ανθρώπου.

15) Όπλον άπαραίτητον είς κάθε κάου, μπό. — Σκαπτικόν έργον, γαλειόν.

Α. ΔΕΠ.

την στιγμήν εκείνην. Έξηκολούθησε τόν δρόμο του με την ίδιαν πάντοτε ταχύτητα και έπειτα από μερικές στιγμές προσέπασε τó άλλο αυτοκίνητο.

Υποθέτοντες ότι αι ταχύτητες

16) Μιχ. Μπανταλούκας (Άρτα)

17) Ιωσήφ Α. Ταρμπούλοδς (Μαθητής).

(Συνέχεια όνομάτων είς τó προσέχης μας φύλλον).

Αι λύσεις τού Γ' Διαγωνισμού πρέπει να φθάσουν είς τó γραφείο μας μένιν τού προσέχους Σάββατου 17 Δεκεμβρίου, τά δε τελευταία όνόματα θα δημοσιευθούν είς τó φύλλον τών Χριστουγέννων.

Όσον για τίς λύσεις τού Δ' Διαγωνισμού, (κινηματογραφικό άστέρος) αυτές πρέπει να άποσταλούν μέχρι της παραμονής τών Χριστουγέννων (24η Δεκεμβρίου).

Τά δε τελευταία όνόματα θα δημοσιευθούν είς τó φύλλον της Πρωτοχρονιάς.

Αι λύσεις τούπροηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 270ν

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΑΓΟΡΑ. 2) ΙΝΑ. 3) ΣΩ. 4) ΑΓΙΣΤΗΣ. 5) ΤΡΙΛΙΝΑ. 6) ΑΡΠΑΒΩΝ. 7) ΜΙΚΑΔΟΣ. 8) ΟΙΑ. 9) ΑΦΗΛΙΟΝ. 10) ΔΗΡ. 11) ΑΝΘΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΑΙΓΙΣ. 2) ΟΚΑ. 3) ΛΙ. 4) ΣΤΑΤΙΚΗ. 5) ΡΙΣ. 6) ΑΓΧΙΣΗΣ. 7) ΤΡΙΑΙΝΑ. 8) ΑΝ. 9) ΑΡΠΑΒΩΝ. 10) ΜΙΚΑΔΟΣ. 11) ΔΗΡ. 12) ΑΝΘΟΣ.

ΛΥΤΑΙ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΠΕΔΟΥ)

33) Β. Σαραγιωτίδης (Πειραιεύς).

34) Μηνάς Ε. Μασσάκης (Πειραιεύς).

35) Άλέξανδρος Παππάς (Άθήναι).

36) Χρίστος Άδρακτάς (Παγκράτι-Άθήναι).

38) Κωνσταντίνος Δημητριάδης (Άθήναι).

39) Κάρολος Κιλίτσος (Άθήναι).

40) Ιωάν. Σολάργης (Σύρος).

42) Κώστας Χειροπέδης (Άθήναι).

43) Έμμ. Αβγουστάκης (Σητεία).

44) Νικ. Λεωνίδου (Κασέλλα).

45) Ηλίας Ριζόπουλος (Άθήναι).

46) Γεώργιος Νικολόπουλος (Ευλόκατρον-Κορινθίος).

47) Μηνάς Μασσάκης (Πειραιεύς).

48) Χαγέμ Σαλέμ (Θεσ/νίκη).

49) Γεώργιος Τζιώρατζης (Καστοριά).

50) Σταύρος Άγιομαυρίτης (Στυλίσ).

51) Νίνα Ροθή (Πύργος).

52) Μαρίον Κορκομύλη (Ζάκυνθος).

53) Μάρκος Στεφάνου (Σύρος).

ΤΕΛΟΣ

ΛΥΤΑΙ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΠΙΝΑΚΙΔΟΣ)

1) Χαγέμ Σαλέμ (Θεσσαλονίκη).

2) Μηνάς Μασσάκης (Πειραιεύς).

3) Παγκράτιος Πετρόπουλος (Κυπαρίσσια).

4) Βασ. Σκαρπαβιώτης (Άθήναι).

5) Άλέξ. Παππάς (Άθήναι).

6) Χρ. Κουμέσος (Άθήναι).

7) Άπόστο. Γαλιγγός (Άθήναι).

8) Άρτούρ Μορτζίκιαν (Θεσσαλονίκη).

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ
ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ
ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΚΛΗΣΙΑΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ 1 - ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ-1

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια εσωτερικού Δρ. 250
Εξάμηνος 125
Ετήσια εξωτ. ληρ. Άγγ. 1.10
Εξάμηνος Άμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ

(Περισσότες: Τετρ. 249 άρ. 9)

Προσέταμενος Ιντογραφείου

ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ

(Ευαγγελιστριας 4)

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΟΥ ΔΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια απ' τη σελ. 8)

Αυτή τοιχε άπομείνει μονάχη συντροφιά στη δυστυχία του, γιατί τον έχθρευε το άκόμα και τα παιδιά του, έπειδή είχε άποχτήσει μαζί της άλλο παιδί. Ο Ένας του γιός του άνοιξε φρικτό δικαστικό άγώνα για να του πάρη την περιουσία του. Και ο Περικλής κατήντησε να τον μισηση τόσο, ώστε όταν ο γιός αυτός έπέθανε σε λίγο καιρό, ο πατέρας ούτε δάκρυσε, ούτε καν πήγε στην κηδεία του!

Από τότε ο μέγας Περικλής δεν ήταν παρά ένα έρείπιο. Και ναί μόν οι Άθηναίοι ύστερότερα τον ξανάφεραν στην Έξουσία, αλλά η ύγεια του είχε σοβαρά κλονιστή. Η έπιδημία στο δεύτερο χρόνο του πολέμου με τη Σπάρτη τον έσυρε στον τάφο. Η Άσπασία τον κήδεψε. Τα σκάνδαλα όμως ούτε τότε έτελειώσαν. Κοκέτα άγόρταστη για τη ζωή, η Άσπασία, άμέσως ξαναπαντρεύτηκε. Έπηρε κάποιον Λυσικλή για πλούτη του, έναν κοινό άσφό, «προβατοκόπηλο», ζωέμπορο της άγοράς, που με το δαμόνιό της τον έδιδαζε και τον έκαμε ρήτορα, κατόπιν δέ με την έπιμονή της τά κατάφερε και να τον άναδείξη σε στρατηγό!

Γυναίκα φοβερή και άκατάβλητη, μοιραία άκόμα και ως μάννα ή έμπνευστρια και καταλύτρια του Χρυσού Αιώνα, της ήταν γραφτό πριν κλείση τα μάτια της ν' αντικρύση και άλλη συμφορά: Ο γιός της από τον Περικλή, που τον έλεγαν Περικλή και αυτόν, στρατηγός, άφο ένίκησε στην έν Άργινούσαις ναυμαχία, πέρασε από στρατοδικείο και καταδικάστηκε σε θάνατο!...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια απ' τη σελ. 28)

ρος του αὐτοκινήτου, για να τον παραδώση στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, ενώ η Νίνα εκάθησε κοντά στη θέση του οδηγού.

Τότε ο Μέσσαντζερ είπε:—Λυπούμαι πολύ που δεν μπόρεσα ούτε καν να σας ένθαρρύνω έστω και για μιá στιγμή. Φαντάζομαι τη θέση σας. Μά την αλήθεια, όμως, υπήρξατε πολύ θαρραλέα, ένόσω έκτελούσα τὸ... κόλπο μου.

Η νέα, κοκκίνισε βλέποντας την έκφραση θαυμασμού που υπήρχε μέσα στὰ μάτια του.

—Θαρραλέα; είπε. Άπεναντίας, έτρεμα ως τη στιγμή πού...

—Καὺμένο κορίτσι, είπε ο νέος. Εὐτυχώς καταλάβατε γρήγορα κι' έμπιστευ

θήκατε σ' έμένα.

Η Νίνα τὸν έπιασε τὰ χέρια και τὸν κύτταξε μέξανα γλυκὸ βλέμμα μέσα στὰ μάτια.

—Θα έμπιστευόμουν σε σὺς παντὸ και πάντοτε, είπε.

Τὸ είχε η μοῖρα τοῦ Τζέφφρου να κολυμπήση μέσα στὸ χρέμα. Μέσα σε τρεῖς ημέρες τοῦ είχαν παρουσίαση δυὸ εὐκαιρίες: Η μιὰ ήταν εκείνη πού τοῦ προσέφερε ὁ δόκτωρ Φόκος, κι' η δεύτερα εκείνη πού τοῦ προσέφερε ἡ ώραία νεαρά έκατομμυριούχος.

Τὴν πρώτη τὴν είχε άπορρίψει, και με τὸ δίκηο του!

Τὴν δεύτερη... τὴν έδέχτηκε... πάλι με τὸ δίκηο του!

ΜΑΡΙΟ ΚΑΖΕΛΛΑ

ΚΥΡΙΑΙ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τὰς γνωστές Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον πὺ σὰς δίδουν ν' άναγράφη τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴν μάρκα

ARTI

διότι οὕτω και μόνον θά έσθε βεβαία ὅτι αγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνησῖαι Γερμανικαὶ και έρχονται απ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας έντός κλειστῶν πακετιδίων. Όλοι αἱ ἄλλαι βαφαὶ, αἱ σημερον διαφημιζόμεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίως φήμης και με ξενόφωνες μάρκες χωρὶς ὅμως ν' άναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δέν εἶναι ὅχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαὶ, ἀλλὰ οὐδὲ καν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς, προσέχετε, τὸ πακετίδιον που σὰς δίδουν ν' άναγράφη τὴν γνωστήν μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὸ μὴ τὸ δέχεσθε.

ΤΙ ΑΝΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ

τὸ δὲ χειρότερον εἶνε ὅτι τοῦτο σημαίνει ἀσθένειαν τῶν μαλλιῶν. Πράγματι τὸ κακὸν αρχίζει πάντοτε με τὴν εμφάνισιν τῆς πιτυρίδος. Κατόπιν τὰ μαλλιά πέφτουν σιγά-σιγά, ἀραιώνονται καθημερινῶς και γίνεται κανεὶς φαλακρός χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Η κατάσταση αὕτη δημιουργεῖται διότι ἡ χολεστερίνη, ἡ ὁπαρταίτος αὕτη οὐσία διὰ τὴν κανονικὴν δρέψιν τῶν κυττάρων τῶν τριχῶν, εἶνε εἰς μερικὰ άτομα ἀνεπαρκής. Τὸ καλλίτερον θεραπευτικὸν μέσον κατὰ τὴν ἀσθενίαν αὕτης καταστάσεως τῶν μαλλιῶν εἶνε τὸ θιολογικὸν προϊόν «Τριλυζίν», διότι ἀκριβῶς περιέχει χολεστερίνην και ἀναπληρῶνει ἀποτελεσματικῶς ἐκείνην ἡ ὁποία ἐλλείπει ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ τριχότου τῆς κεφαλῆς. Η έπιδρασις τῆς Trilysin εἶνε θετική. Με τὴν καθημερινὴν χρῆσιν τῆς «Τριλυζίν»

ἡ πιτυρίαδα ἐξαλειφεται ἡ τριχόπτωση σταματᾷ τὰ μαλλιά ξαναφυτρύνουν

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολαΐδην, Ἀλκαίου 1, Ἀθήνας, τηλ. 70-401, νὰ σὰς ἀπελὶξῃ δωρεάν τὴν εἰκονογραφημένην ἐπιστημονικὴν βιβλιονίσσον τῆς

Μέθοδος Ποτγόροκη — Ζούτη. Πλήρης διδασκαλία τῆς Γαλλικῆς με θάσιν ἰην συνδιάλεξιν. (Διδάκτρα μικρά. Νίκης 8, Πλατεία Συντάγματος.

ΑΡΙΣΤ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ—

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Γέως θεοθός δερματολογικῶν κλινικῶν τῶν Νοσοκ. Charité και Virchowki τοῦ Βερολίνου. Κολοσσῶν 22 τηλ. 21-954.

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ πὺ θά ἀπευθύνονται «Πρὸς τὴν «Γραφολόγον» τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωφόρος 19, Ἀθήνας), πρέπει νὰ περιέχουν σαφὴ και συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλή ζητῆται δι' ἄλλο πρόσωπον και ὅχι γιὰ τὸν γράφοντα, πρέπει ἀπορρητικῶς νὰ παρέλξῃ και ἓνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του.

Προσέξτε ὁμως: Όταν καθήσετε νὰ γράψετε, προσπαθήστε νὰ εἰσθε έντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτεθευθῆτε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ἡ ἐκεῖνον τὸν χαρακτήρα, γιατί αὐτὸ θά σὰς ἐλάνῃ, χωρὶς νὰ σὰς ὠφελήσῃ σὲ τίποτε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιώδες. Ἀπορρητικῶς ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται στὴν ἐπιστολή σας τὸ ψευδώνυμον στὸ ὁποῖον θέλετε νὰ σὰς ἀπαντήσωμε

ΛΙΝΑΝ Ζ., Φ λ α μ ω ν.—Ο άνθρωπος πὺ σὰς γράφει, σὰς ἀγαπᾷ εὐκρινῶς και πρέπει νὰ δώσετε πιστὴν σὲς ὑποσχέσεις του, πὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν καρδιά του. Εἶνε φύσις θερμὴ, ἀλλ' ἀπογοητεύεται και ἀποθαρρύνεται πολὺ εύκολα. Μὴν τὸν ἀφήνετε νὰ παραισώρεται σὲ θλιθερές σκέψεις, διότι εἶνε χωρακτηρὸς μελαγχολικός.

ΝΕΛΛΗΝ Ι., Π λ α τ ρ α ς.—Σὰς διακρίνει ἡ αἰσθηματικότης. Ἀλλὰ δέν ἀφήνετε κανένα αἰσθημα νὰ ριζώσῃ πραγματικὰ μέσα στὴν καρδιά σας, γιατί ἀμέσως ἐπειτα ἀμφισβώλετε και ἀρχίζετε νὰ γίνεσθε ἐπιφυλακτικὴ. Τὰ πάθη σας θά εἶνε ἥρεμα και αἱ συγκινήσεις σας ὅχι πολὺ ζωηραί. Θά εὐτυχῆσετε στὸν έρωτα, ἀλλὰ περισσότερο στὸν γάμον.

ΝΕΛΛΗΝ ΙΙ, Π λ α τ ρ α ς.—Φύσις πολὺ τρυφερή. Ἀρκετὰ φιλαρεσκή και λιγάκι ζηλότυπη. Σὰς διακρίνει μιὰ διάθεσις ἀπαισιοδοξίας, πὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸν φαινομενικὰ εὐθυμον χαρακτήρα σας. Δέν έχετε συνοχή στὲς ἰδέες σας κι' αὐτὸ θά σὰς ἐλάνῃ, πολὺ στὴ ζωή. Θά ἐπιζητήσετε τὸν γάμον, όταν θά κούρασθῆτε ἀπὸ τὸν έρωτα. Θά διεκδικήσετε με πείσμα τὸν άνθρωπον πὺ θ' ἀγαπήσετε και ἄλλοιμονον σ' ἐκείνην πὺ θά ἐπιχειρήσῃ νὰ σὰς τὸν πάρῃ. Εἰς τὴν ἰκανὴ νὰ φθάσετε στὲς χειρότερες πράξεις βίας.

ΛΙΛΙΑΝ.—Χαρακτήρ θερμὸς και λίγο βίαιος. Πιστεύει σ' ὅτι λέει, ἀλλὰ δέν δίδει πάντοτε συνέχειαν στὲς σκέψεις και στὲς ἀποφάσεις του. Μπορεῖ νὰ ἀρσώσῃ με στοργὴν και τρυφερότητα, πολὺ δύσκολα ὁμως θά μπόρουσατε νὰ τὸν ἀποσπᾶτε ὅτι δέν θά ἤθελε νὰ πῇ. Θά φυγὴ γρήγορα ἀπὸ τὴν συνθημιέναν ρουτίαν τῆς ζωῆς.

Ε. Μ.—Η ἀπορία σας εἶνε λογική, ἀλλ' ὅχι σωστή. Κάθε γέννα κάνει και ἓνα ξεχωριστὸ γράψιμο, ἡ λεπτή λεπτο, ἡ χονδρὴ χονδρὴ κλπ. Ἀλλὰ δέν ἀλλάζει τὸν χαρακτήρα, πὺ πού μένει πάντα ὁ ἴδιος κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖοδήποτε γράψιμο. Ο γράφολος δέν κυττάζει τὸ γράμμα, ἀλλὰ τὴν κίνησιν πὺν έγραψε. Αὐτὸ τὸ γράμμα, ἡ κίνησις αὕτη εἶνε πάντα ἡ ἴδια και ξεχωρίζει και σε ἓνα ποσοπιομένο ἀκόμη γράψιμο. Ἀλλὰ, στὴν τελευταία περίπτωσι, τὸ πρᾶγμα εἶνε λιγάκι δύσκολο.

ΛΟΡΝΑ.—Εἰσθε φύσις πολὺ θερμὴ και τρυφερή, σὰς διακρίνει ὁμως μιὰ θία και μιὰ ἐπιπολαιότητα ἀρκετὰ μεγάλη. Θά γαπήσετε πολὺ, ἀλλὰ και θ' ἀγαπήσῃτε ἐξ ἴσου. Θά εὐτυχῆσετε ὁμως πολὺ ἀργότερα, διότι στὸν έρωτά σας θά συναντήσετε ἀνυπερέβλητα ἐμπόδια. Η περιπέτεια σὰς συγκινεῖ, ἀλλὰ δέν μπορεί ποτε νὰ σὰς ἀπορροφήσῃ. Η ζωή σας θά εἶνε λιγάκι παραγμένη, με μερικὲς βίαιες συγκινήσεις και πολλὰ ἀπρόοπτα. Σὲ μιὰν ἐρώτησιν, ὅπως ἡ δεύτερη πὺ μὸς κάνετε, δέν μπορῶ ν' ἀπαντήσω, Ἀποταθῆτε

στὸν δόκτορα Κάμα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ ΚΑΡΡΑ. 1) Μὴν διασθῆτε διότι δέν θά εὐτυχῆσετε, εἰν δέν διαβῶσατε μερικὰ ἐλαττώματά σας, τὸ πρῶτιστο ἀπὸ τὰ ὁποία εἶνε ἡ δυσπιστία και ἡ ἀμφισβώλια γιὰ τὸν εαυτό σας και γιὰ τὸς ἄλλους.

2) Θά ἐπιτύχετε, ἀλλὰ πολὺ ἀργά. Χρειάζεται περισσότερον θάρρος.

3) Μὸς εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπαντήσω σ' ἓνα τόσο ἀόριστο ἐρώτημα: «Θά ἐπιτύχω τὸ σκοπὸ πὺ έχω;» 4) Ναί, ἀλλὰ θά τὸν ποτίσετε με πολλὲς πικρίες, διότι θά διατάζετε πάντα νὰ ἐκδηλώθῃτε. Γιὰ νὰ τὸν κρατήσετε πρέπει νὰ ἀνοίξετε περισσότερο τὴν καρδιά σας. Ο άνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον μὸς γράφετε εἶνε ψυχρὸς και προσέχει περισσότερο τὰ προσήματα και ὅχι τὴν οὐσία τῶν πραγμάτων. Εἶνε ἓνας χαρακτήρ «κλειστός» πὺ ὑποφέρει και πονεῖ γιὰ τὸ παρὰ μικρό, ἀλλὰ πὺ δέν μπορεί νὰ δώσῃ μεγάλη θερμὴν στὰ αἰσθηματά του.

ΜΟΝΑΝ ΛΙΖΑΝ.—Και χωρὶς δλα ἐκεῖνα πὺ μὸς γράφετε, ἐμάντευσά ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὸν χαρακτήρα σας, μόλις έπιασα τὸ γράμμα σας στὰ χέρια μου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὸν άνθρωπον πὺ μὸς γράφετε: Χαράκτηρ πείσμων, ἀπαιτητικός, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην θέλησιν. Η ἀγάπη του εἶνε ἐγκεφαλική, δέν προέρχεται δηλαδὴ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του. Σέβεται τὸ αἰσθημα πὺ σὰς ἐνέπνευσε και πὺ συμμερίζεται μέχρις ἐνός σημείου και ὁ ἴδιος, ἀλλὰ τίποτε περισσότερο. Θά μπόρουσε νὰ παραμείνῃ σ' ὅλην τὴν ζωή σας ἰδανικός έρωτης, ἀλλὰ τὴ σκέψι τοῦ γάμου δέν τολμᾷ νὰ τὴν κάμῃ. Καὶ τώρα γιὰ σὰς: Εἰσθε πολὺ αἰσθηματικὴ και έχετε κάμει τὸν έρωτα πραγματικὴ ἰδεολογία. Αὐτὸ ὁμως δέν ὠφελεῖ. Φοβοῦμαι ὅτι δέν θά μπόρουσε ποτε νὰ ξεχάσετε αὐτὸ τὸν άνθρωπον με τὸν ὁποῖον θά σὰς ἐνώνη πάντοτε ἡ σκέψις. Στὴ ζωή ξεκινᾷτε με ὀρυμνικὲς και καλοζυγισμένες ἀποφάσεις, ἀλλ' όταν προχωρήσετε λίγο, τὰ παρσάτε δλα σπὴν τύχη. Βλέπω ἓνα γάμον γιὰ σὰς, ἀλλ' ὅχι ἐκείνον πὺν ἐπιθυμεῖτε. Θά σὰς παρακαλούσα νὰ με ρωτήσετε ἀργότερ ν' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

ΛΕΝΟΥΛΑ.—Φοβοῦμαι ὅτι θά σὰς λυπῶσιν ἀγαπῇτη φίλη, ἀλλὰ δέν θά πανδρευθῆτε με αὐτὸ τὸ πρόσωπον. Θά διατηρήσετε ὁμως ἀρκετὰ ἀκόμη τὲς σχέσεις σας. Θά πανδρευθῆτε πολὺ ἀργότερα και θά εὐτυχῆσετε στὴ ζωή. Ο χαρακτήρ σας σὰς κάνει νὰ θάσκεσθε σὲ μιὰ διαρκή συγκρούσιν με τὸν εαυτό σας και παρσάτε κάθε σας ἐνεργητικότητα. Βιάσεσθε πάντοτε νὰ τελειώσετε ὅτι έχετε στὸ μυαλό σας και αὐτὸ σὰς κάνει νὰ τὰ μπερδεύετε και νὰ τὰ χάνετε. Τελικά, θά ἐπιτύχετε πολὺ στὴ ζωή ἀν αφήνετε τὲς ὥρες παρορμήσεις πὺν έχετε νὰ καταλήγουν κάπου και δέν τὲς σταματᾷτε στὴ μέση, ὅπως, δυστυχῶς, κάνετε σημερα.

ΑΤΥΧΟΝ. Κ α λ α μ ω ν.—Τὸ πρόσωπον πὺ σὰς γράφει σὰς ἀγαπᾷ. Δόστε μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια του. Θά γίνῃ μιὰ πολὺ καλὴ σύζυγος και θά ἐνδιαφερῇ πολὺ γιὰ τὸ σπῆτι και τὴν οἰκονομία της. Εἶνε καλόκαρδη γυναίκα, εὐκρινὴς και με μεγάλην τρυφερότητα. Ἔσθις ὁμως ἀπομακρύνετε διαρκῶς τὴν τύχη ἀπὸ κοντά σας. Μεμψιμοιρεῖτε πάντοτε και θρίσκετε ἀρριμὲς στενωχωριῶν ἐκεῖ πὺ δέν υπάρχουν. Ὀπισθῆτε με μεγαλύτερο θάρρος και ἀντιμετωπίστε με ψυχραιμία τὴν ζωή, πὺ σὰς ἐπιφυλάσσει πολλὰς χάρες. Ὅχι ὁμως τώρα ἀμέσως.

Κ. Μ. Μ. διὰ ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ.—Ο φίλος σας σὰς ἀγαπᾷ περισσοτέρον παρ' ὅσον τὸν ἀγαπᾷτε εἰς, Στὸ αἰσθημα τὸ δικὸ σας εἶσθε πὺ πολὺ τὴν περιέργεια και τὴν ἱκανοποίησιν τῆς προσωπικῆς φιλαρεσκίας σας. Εἰσθε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ και διατακτικὴ και σὰς ἀρέσει πολὺ ἡ τάξις ἐς δλα. Δέν ἐλέπω τίποτα πὺ νὰ προέκυται νὰ σὰς συμβῇ σὺντομα. Προσέξτε ὁμως τὸ ἐξῆς: Η ἀγάπη τοῦ φίλου σας έρίσκει τὰ ἀκόμη στὰ σύννεφα και ἀνδέν τὸν βοηθήσατε εἰς, δέν θά μπόρῃ μόνος τὸν νὰ προσεγγίσῃ ποτε στὴν πραγματικότητα. Στεῦτε μου ἓνα πὺ καθαρογράμμενο σημείωμά του και εἰν εἶνε δυνατόν γράμμα του.

ΙΠΠΟΤΗΝ.—Θ. Κ. Κ ο ζ α ν η ν.—Χαρακτήρ ἥρεμος, με μικρὴ πνευματικὴ ἀνάπτυξιν. Τὸ αἰσθημα ὑπερισχέσει περισσότερο. Θά ἀρσώσῃ με μεγάλη πιστὴν στὸν άνθρωπον πὺ θά ἀγαπήσῃ και θά κάμῃ κάθε τι πὺ εἶνε δυνατόν γιὰ νὰ τοῦ φανῇ εύχρηστική. Η ἀγάπη της δέν θά ἔχη καμμίαν ἰδιαίτηρη φλόγα, ἀλλὰ θά εἶνε μόνιμη, σταθερὴ και διρκής. Φαντάζομαι ὅτι τὴν γυναικα αὕτη τὴν ἀγαπᾷτε. Σὰς θσαπνίζει ὁμως κάποια ἀμφισβώ.

λῖα και γ' αὐτὸ δυσκολεύεσθε νὰ ξεχωρίσετε τὰ πραγματικὰ αἰσθηματά σας. Ο χαρακτήρ σας εἶνε σταθερός, χωρὶς μεγάλην ὁμως ἐπιμονή. Εἰσθε ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος και καχύποπτος. Τὰ αἰσθηματά σας εἶνε γενναία και εὐγενικά, ἀλλὰ σὰς παρασύρει πολὺ ἡ φαντασία. Θά δυσκολευθῇ τὸ πολὺ νὰ προσδεσθε στὴ ζωή, γιατί έχετε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν εαυτό σας, και αὐτὸ σὰς φέρνει σὲ συγκρούσεις με τοὺς ἄλλους.

ΟΡΑΑΝΤΑΝ.—Πιστεύω στὴν ἀννότητα τῆς φιλίας σας. Ἀλλὰ νομίζω πὺς ὑπάρχει κάτι περισσότερο ἀπ' αὕτην, πὺ, πολὺ γοηγορα, θά ἐκδηλώθῃ. Ο φίλος σας εἶνε φύσις ὀνειροπόλος και αἰσθηματικός. Ζῇ μέσα σ' ἓναν κόσμον δικὸ του τὸν ὁποῖον τὸν φτιάχνει ὅπως αὐτὸς θέλει. Κατὰ θέσιν εἶνε εὐθυμος, ἀλλὰ κάποτε προσπαθεῖ νὰ φαίνεται μελαγχολικός. Η μελαγχολία του ὁμως αὕτη θρίσκεται πὺ πολὺ μέσα στὴ φαντασία του. Τὸν φαντάζομαι ὅτι εἶχει πολὺ μεγάλα πρᾶγματα στὸ μυαλό του. Ἀλλ' ἡ ζωή σὰς χέρια του εἶνε ἀκόμη ἓνα παιχνίδι δάκι. Δέν τὴν έχει πάρει στὰ σοβαρά. Φοοντῖτε νὰ τὸν κάμετε νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Ἔσθις εἰσθε περισσότερο σταθερὸς. Σὰς ἐλέπω φρόνην, ὑπερβολικὰ φρόνην. Τὰ αἰσθηματά σας εἶνε πολὺ τακτοποιημένα και συναρμογυμένα μεταξὺ των. Ἀλλ' έχετε ἓνα σῶικὸν ἐνωμένον και θά σὰς ὄρεσε πολὺ νὰ ἐπεκτείνετε τὴν προσοσίαν σας και στὸς ἄλλους. Όταν μὸς ξαναγράφετε, θά σὰς πῶ περισσότερα.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Υ. Γ.—Στὸς ὁπολοῖτους ἄλληλων, ἡσάφουε μου θά ἀπαντήσω στὸ ἐργόμενο πεύχος, γιατί ὅτε δ' χρόνος, οὐτε ὁ χώρος μὸς εἶ παρκεῖ.

COBRA.

ESSENTIALLY PREPARED FOR HAIR

COBRA

SAPOYNI

Τὸ μοναδικὸν και ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πιτυρίαν και Τριχόπτωσην.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθήναι Τηλ. 52.351

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

-ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ Σ' ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ

(Συνέχεια απ' τη σελ. 46)

αν ήταν η Λούση και είχε ξεχάσει να πάρη μαζί της το κλειδί. Προχώρησε στην πόρτα και την άνοιξε γελαστός:

—Ξέχασες τό...

Τού κόπησε όμως η μιλιάρ. 'Αντίκριτο του είχε τον Μπέργκεν κι' έναν πόλι-σμαν. 'Ο άνθρωπος του νέμου του έβροντοφώνησε:

—'Εσείς πήρατε τα λεπτά;

'Ο Νήντχαμ θά έπεφτε αν δεν τον έπιανε από τον αγκώνα ο Μπέργκεν, να τον καθήση σε μια καρέκλα. Κατόπιν έχωσε το χέρι του κάτω από το σασκάκι του υπαλλήλου και θριαμβευτικά άνεσυρε το χρηματόδεμα.

—Τό ήξερα πώς τό είχε πάρει αυτός, είπε στον πόλι-σμαν.

'Ο Νήντχαμ έκαμε να σηκωθώ. "Ήθελε να τους ξεγηγή. Να τους πη ότι τώκαμε αυτό για τη Λούση, για τη Λούση που θά έμενε μόνη στον κόσμο. 'Ο Μπέργκεν ήταν καλός. Θά τον συγχωρούσε...

Μόλις όμως πήγε ν' ανοί-ξη στο στόμα του ένωσε μια ζαλάδα και έπεσε θαρ-ρως στο κάθισμα.

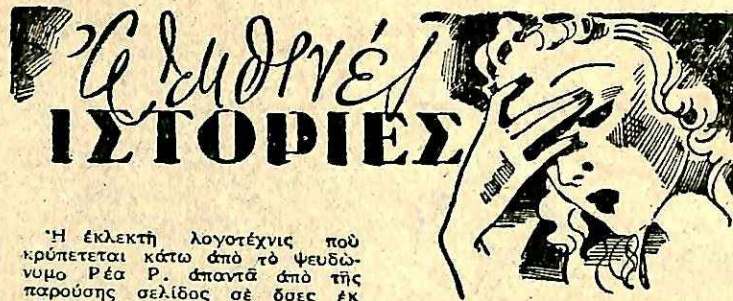
—Πέθανε!, ανήγγειλε σε λίγο ο πόλι-σμαν, αφού τράβηξε την παλάμη του ά-πό τό μέρος της καρδιάς του Νήντχαμ. Συγκοπή!

'Ο Μπέργκεν πανικοβλή-θηκε. Τώρα είχε μετανοή-σει για ό,τι είχε κάμει. Γιατί να θιαστή; Να μη θυμηθώ την αδύνατη καρδιά του υπαλλήλου του; 'Η πα-ρουσία του πόλι-σμαν τον είχε τρομάξει τον καυμένο! Πίστεψε ότι τον έθεώρησε πράγματι για κλέφτη.

—Αυτό που έκαμα είναι εγκληματικό, γύρισε και είπε στον πόλι-σμαν. 'Υπέ-θυνος είμαι εγώ που ξέχα-σα τό χρηματοκιβώτιο ά-νοιχτό! Τόν είχα τόσα χρό-νια στο γραφείο μου και ή-ταν ένας τίμιος κι' εύσυνει-δητος υπάλληλος. Τώρα εί-μαι άπολύτως θέβαιος ότι πήρε τα λεπτά για να τό ασφαλίση. Μην μπούν κλέ-φτες και τό πάρουν. Τι μούρθε να σάς καλέσω κι ναρθούμε έδω να τρομάζω με τον άνθρωπο!

Και για να ξεिलεωθώ, έ-δωκε στη γυναίκα του, τη Λούση, τό χρηματόδεμα που της είχε υποσχεθώ ο Νήντ-χαμ. 'Ο νεκρός έτήρησε την υπόσχεσί του.

KIRK ALLAN

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

'Η έλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από τό ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά άπό της παρούσης σελίδος σε όσες εκ τών άναγνωστριών μας της έμπι-στεύονται 'ναν ψυχικό τους πόνο πέτεια, για την όποία θά είχαν

"Ενας άτυχος

'Όταν ο μικρός υπάλληλος του γραφείου μου έφερε την έ-πιστολή του άγνωστου φίλου μου που υπογράφεται «ένας ά-τυχος»... τό έχασα!

Δέν ήταν έπιστολή πλέον αυ-τή! 'Ηταν σωστό μυθιστόρημα. Μυθιστόρημα πολυσέλιδο μά-λιστα, όπως τό προπολεμικό έργα των Γάλλων μυθιστοριο-γράφων. 'Ετρόμαξα, τό όμολο-γώ. 'Εσυλλογίσθηκα ότι αν έ-πρεπε ν' άπαντήσω κατά τον αυτό τρόπο στον «άτυχος» φίλο μου θά έπρεπε να καρακαλέσω την Διεύθυνσι του «Θησαυρού» να διαθέση ένα δόκκληρο τεύ-χος του περιοδικού μόνο και μόνο για την άπάντησί μου...

ή μίαν αισθηματική τους περι-άναγκη κ' όποιας συμβουλής

'Όπωσδήποτε, κάθησα κοντά στο τζάκι — έδώ, στην έξοχή, όπου ζω άποτραβηγμένη από χρόνια τώρα, ή καλύτερη συν-τροφιά μου στις άτέλειωτες νύχτες του χειμώνα είνε τό τριζίμο των καιομένων ξύλων στο τζάκι... — και άρχισα να διαβάζω.

Δεκαπέντε πυκνογραμμένα μεγάλα χειρόγραφα! Δέν θά με άδικήση που τρώμαξα στην άρ-χή, ο φίλος μου... Θά παρη-γορηθώ όμως όταν μάθω ότι τόπο πολύ τραβούσε σιγά-σι-γά τό ένδιαφέρον μου τό γραμ-μα του, ή εξίστορησις της πραγματικά πονεμένης του 'ε-ής, ώστε έτρεμα με τυχόν έλ-θη καμιά φίλη μου και με διακόπη...

Γιατί μου είχε πη τό μυστι-κά της μια πραγματικά βασα-νισμένη ψυχή, κι' ήθελα να μείνω μόνη μαζί της, να την παρηγορήσω, να την κάμω ν' άντικρύση την πραγματικότητα, να βρω τό λόγια εκείνα που θά τόν έπειθαν τόν άγνωστο φίλο μου ότι πρέπει να ξεφύγη άπ' τις άρρωστημένες σκέψεις του, ότι τά βάσανά του μόνον ή εύαίσθητη φαντασία του τό δημιουργεί—ή εύαίσθητη φαν-τασία του που, αν δέν άντι-δράση, θά τόν οδηγήση στην νευρασθένεια...

'Η ιστορία του φίλου μου άρχίζει πολύ άλλα. 'Ετσι άλλά άρχίζουν οι Σαιξπήρειες τρα-γοδίες.

Πριν από έφτά χρόνια, ά-φου τελείωσε τό γυμνάσιο, έ-φυγε από τό χωριό του και ήρθε στην 'Αθήνα. Τό όνειρό του ήταν να δώση εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο. Δέν έπέτυ-χε όμως σ' όλα τά μαθήματα και, πληγωμένος όλόψυχα, έ-γύρισε στο χωριό του. 'Εκεί, έπεδόθηκε στις άγροτικές ά-σχολίες. Θέλοντας να τιμωρέ-ση τόν έαυτό του για την ά-ποτυχία του, δούλευε σκληρά μαζί με τους άλλους εργάτες στα χτήματα του πατέρα του.

«Όταν είχα πολλές δου-λειές», μου γράφει, «τό θέ-ρος και τόν χειμώνα, στις έ-λπες και στη σπορά, δέν κοιμό-μουν, πολλές φορές, ούτε τρεις ώρες τό 24ωρο!»

Τέλος, ξαναγύρισε στην 'Α-θήνα, έδωσε εξετάσεις κι' επέ-τυχε. Τότε κούλας πρωτοερω-τεύθηκε. 'Αγάπησε μια νέα μ' όλη την άγνότητα της άπλο-κής του καρδιάς. 'Η νέα όμως αυτή άδιαφόρησε για τό αισθη-μά του. Και τό γεγονός αυτό έπλήγωσε κατάκαρδα τόν φίλο μου.

'Ετσι, είχε άρχισε να χάνη την πεποίθησι στον έαυτό του (αυτό δέν μου τό γράφει ο ίδιος, τό εικάζω όμως έγώ) όταν, στο... τό χειρόγραφο της έπιστολής του, φθάνουμε στο αισθημά του με μια μικρούλα όφρανή, την Δήμητρα, άνεψιά της σπιτονοικοκυράς του έδώ στην 'Αθήνα.

Ακούστε μια χαριτωμένη ά-πλοική ειδυλλιακή σκηνή:

«... Σιγά-σιγά άρχισε να γεννιέται μέσα μου ένα άγνό αισθημα για την μεγαλύτερη όφρανή που πήγαινε στη νυκτε-ρινή σχολή. Τραγουδούσε πολύ όφραία... Είχα τους πύ άγνούς σκοπούς και την αγαπούσα με όλη μου την ψυχή. Προσπαθού-σα να βρίσκω και όσο μπορού-σα περισσότερη ώρα μαζί της. Την κύτταξα με κύτταξε και κοκκίνιζε. 'Ετελείωσε ο δεύτε-ρος μήνας που καθόμουν σπίτι τους, όταν μου έδόθηκε ή εύ-καιρία να της μιλήσω. 'Ελει-παν όλοι από τό σπίτι, και αυτή ήτο στην κουζίνα. 'Εμπή-κα με κάποια πρόφασι 'Αρχί-σαμε την κουβέντα, και όστε-ρα από λίγο, την πλησίασα και της είπα: «Σ' αγαπώ...» Συγ-χρόνως έκανα να της πιάσω τό χέρι, να τη φιλήσω... Λά-α-ε!

χα κακό σκοπό. 'Εκείνη όμως άποτραβήχτηκε φοβισμένη. Και τρομαγμένη είπε: «Θά φωνά-ξω!»

'Ε, αυτό ήταν. 'Ο φίλος μου πειράχθηκε βαθεία βλέποντας να παραξηγούνται τά αισθήμα-τά του. 'Απελπίσθηκε. 'Εγύρι-σε στο χωριό του, άρρώστως βαρειά... Και τώρα, βλέπει τη ζωή μαύρη και μ' άπαισιο-δοξία...

'Ε, λοιπόν, όχι, φίλε μου! 'Ενας νέος σαν και σένα που κρύβει τόση εύαισθησία και τέ-τοια λεπτότητα στην ψυχή του, πρέπει να θεωρή τόν έαυτό του τυχερό γιατί δέν έτυχε να μπλέξη με κανένα από τά «έ-πιπόλαια» πλάσματα που έτυχε να γνωρίση... Και όχι ν' ά-πελπίζεσαι. Είσαι τόσο νέος ακόμα... 'Η ζωή έχει 'αρες και λύπες που ούτε τις φαν-τάσθηκες ακόμα... Στην ήλι-κία σου όλοι οι εύαίσθητοι νέ-οι γίνονται έτσι άπαισιόδοξοι, κι' αυτό πρds γνωση σου και παρηγορίαν σου. Δέν βαστά πολύ όμως ή άπαισιοδοξία τους. Κάποτε γνωρίζουν τόν έρωτα τόν αληθινό, βρίσκουν τό πρό-σωπο που είνε σε θέσι να τους

Κάτιαν

Σαν πολύ έχεις μπερδέψει τά άπλούτερα των πραγμάτων, άγαπητή μου. 'Εφ' όσον με τό-ση εύκολία, και για να κάμης άπλώς τό κέφι σου, άλλαξες έως τώρα φίλους, θεωρώντας τόν σύνδεσμό σου μ' έναν νέο ως κάτι τό... άπαράιτητο για να περνάς την ώρα σου (άπό τά γραφόμενά σου, τούλάχι-στον, δέν φαίνεται να άγάπη-σες πραγματικά κανένα), κα-λόν θά είνε, νομίζω, ν' άφή-σης ήσυχον τόν Α. που άγοπά- τώρα άλλην, να άφήσης ήσυχον και τό Β. εφ' όσον δέν τόν ά-γαπάς ούτε τόν άγάπησες πο-τέ, και... να περιμένεις καρ-τερικά έως ότου τύχη ν' άγα-πήσης, όποτε τά ξαναέμε!

PEA P.

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΚΙΩΝ

Είνε ή τροφή διά τό δέρμα-
σας, διατηρεί την νεότητά-
σας, ούδέποτε θά γηράσκει.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ «ΑΦΡΟΔΙΤΗ»
Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ

N° 169 - B

Προϊόντα Clarks Paris καλλυντικά Venus
Μητροπόλεως — 'Υπατίας 11, 'Αθήνα

ΓΚΡΕΚΑ

Κομμονισσόν της Μιδάς Etam

Νέες ιδέες, νέα σχέδια
'Απόλυτος έφαρμογή
'Εξαιρετική κατασκευή.

Κομμονισσόν ETAM
άπό Κορίν-Μεταξωτό

Κομμονισσόν ETAM
άπό Charmeuse

Etam

Χονδρική πώλησις: ETAM
Βουκουρεστίου 8.

Χείλη Γοητευτικά!!! ΜΕ ΤΟ ΓΝΗΣΙΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ

ΚΡΑΓΙΟΝ

ΦΛΑΜ ΓΚΛΟ FLAME-GLO (ΦΛΟΓΑ)

Ώραιότατες άποχρώσεις σας εξαερα-
λίζουν τό χρώμα που επιθυμείτε

- FLAME 'Αποχρωσις νεανικών χειλέων.
- LIGHT (άνοικτόν) Ζωηρά άρμονική έρυθρά άποχρωσις αίματος.
- MEDIUM (μεσαίον) Μία πολύ επιτυχής άποχρωσις κατάλληλος δί' όλες τās όψεις.
- RASBERRY Μία έλκυστική και γοητευτική άπο-
χρωσις κατάλληλος διά μελαχροινάς.

Διαρκής παρακαταθήκη και άποκλειστική άντ/ησία
Ι. Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ
'Αποθήκη ψιλικών και ειδών πολυτελείας.
ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 9 & 11 ΑΘΗΝΑΙ

Μυστικά Πραιότητας που κάμνουν τὰς Γαλλίδας Παρυοσμίας Περιφήμους

**ΜΑΝΕ,
ΘΕΚΕΛ,
ΦΑΡΕΣ**

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 15)

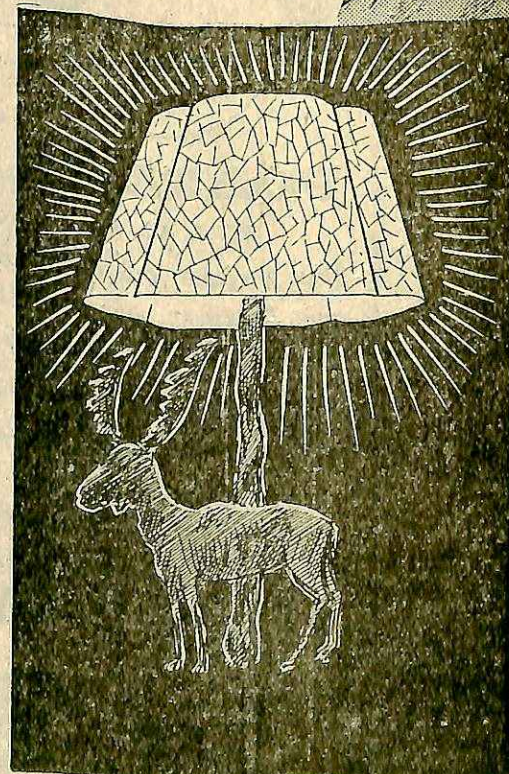
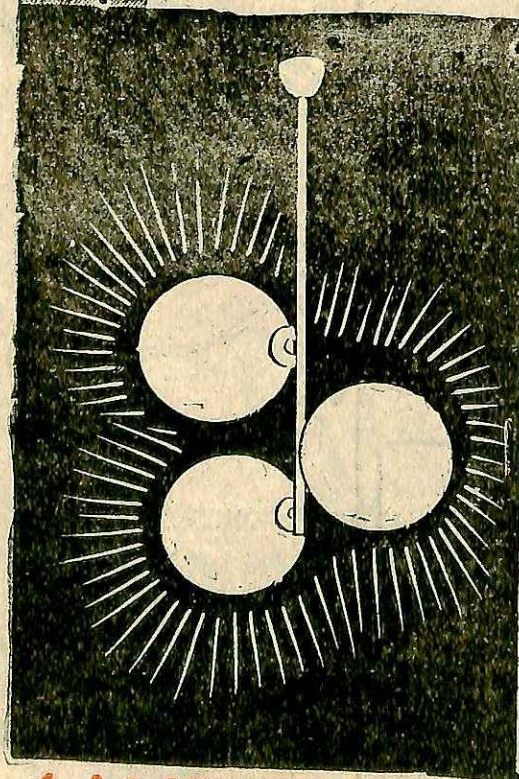
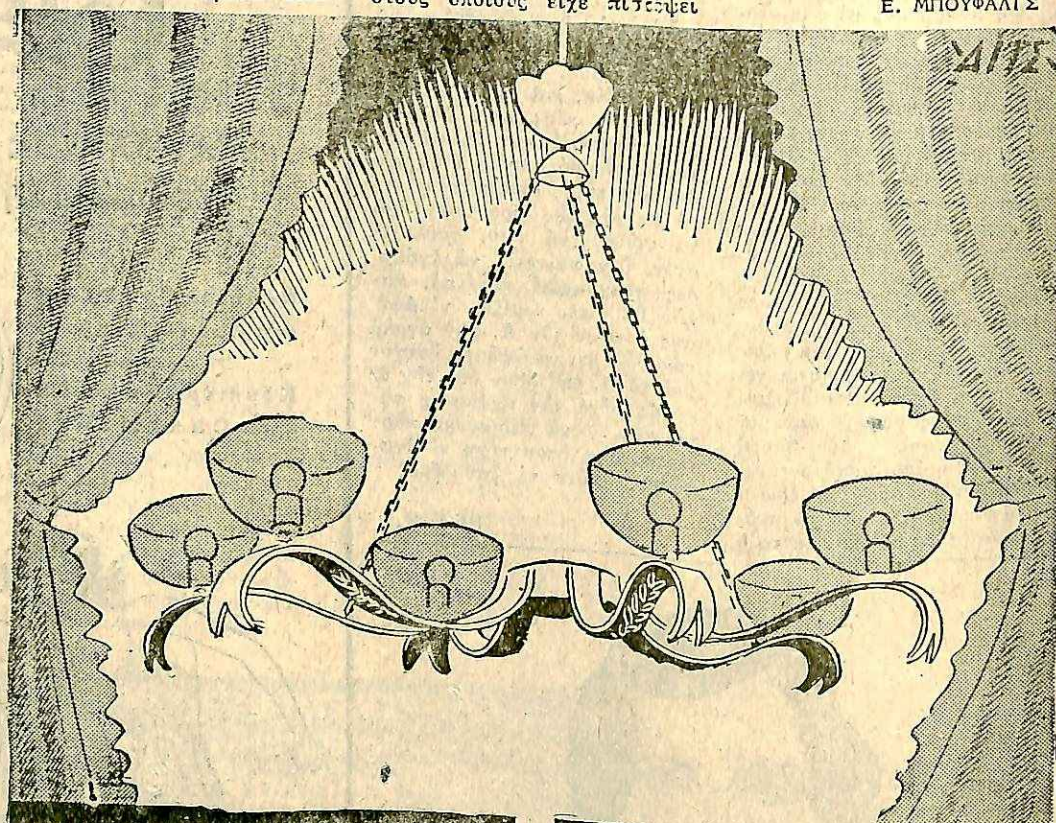
ναζήτησαν τὸν Ναμπου-Νασ-

σίρ. Εἶχεν εξαφάνισθῃ. Καὶ
μὲν ἀφοῦ ἐψάξαν ἐπὶ πολὺ,
βρῆκαν τὴν ἀρχιερατικὴν μίτρα
τοῦ καὶ τὸ περιδέραιο τοῦ Ἀρ-
χιερέως, μετὰ τοὺς ἐπὶ πελὺ-
τιμοὺς λίθους, ἔξω ἀπὸ τὸν
κλωθὸ τοῦ μεγάλου ὄψεως τοῦ
Κρόνου. Ὁ σεβάσμιος πρεσβύ-
της εἶχε προσφέρει τὸν ἑαυτοῦ
τοῦ θυσία στοὺς ἀπανθρώπους
καὶ αἰμοδιψεῖς θεοὺς του,
στοὺς ἰπποὺς εἶχε πιτῶσει

ὡς ἐμείνη τὴν ἡμέρα, μετὰ ὅλη
τὴν δύναμι τῆς πίστεως καὶ τὸ
μέγεθος τῆς ἀπεράντου σοφί-
ας του.

Ἡ καταπληκτικὴ προφητεία
του, ποὺ εἶχε σκορπίσει τὸ
δέος καὶ τὴ σύγχυσι μέσα στὴν
ψυχὴ τῶν μάγων καὶ τῶν ιε-
ρέων τοῦ Βήλου, ἐμείλε νὰ
πραγματοποιηθῇ πέντε αἰῶνες
ἀργότερα.

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΛΑΜΠΕΣ-ΠΟΛΥΦΩΤΑ-ΠΟΛΥΦΛΑΔΙΟΙ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αἱ κομψαὶ Γαλλίδες εἶνε
ἀναμφιδόλως ἀφθαστοὶ εἰς
τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρί-
σματος. Τὸ τελευταῖο τους
μυστικὸ συνίσταται εἰς τὴν
χρῆσιν μιᾶς νέας πούδρας
«ἀεροποιημένης». Μία πού-
δρα 10 φορές λειοτέρη
ἀπὸ ὅ,τι θὰ μπορούσε κα-
νεῖς νὰ φαντασθῇ γιὰ δύνα-
τόν. Παρασκευασμένη κατὰ
ἓνα νέον τρόπον καθίστα-
ται τόσο ἐλαφρά, ὥστε ἀ-
πλώνεται κανονικῶς καὶ ἐ-
νταῖως ἐπὶ τῆς ἐκτετακτικῆς
σάν ἓνα ἀδιόρατο πέπλο ὡ-
ραιότητος. Δίδει εἰς τὴν ἐ-
κτετακτικὴν φυσικὴν ὄψιν ὡ-
ραιότητος καὶ ἀπὸ τὰς πλέ-
ον κολακευτικὰς, πολὺ δια-
φορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέ-
σματα τῆς ἀπὸ τὰς βαρεῖας
πούδρας, περασμένης μό-
δας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν
ἐντύπωσιν μακιγιαρίσματος.
Αὐτὸς ὁ νέος τρόπος
ἀεροποιήσεως χρησιμοποιο-
εῖται τὰς εἰς τὴν παρα-
σκευὴν τῆς πούδρας Τόκα-
λόν... καὶ ἡ πούδρα Τόκα-
λόν περιέχει pousse de
creme, ἡ ὁποία τὴν κάμνει
νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν.
Ὁ ἄνεμος, ἡ βροχὴ καὶ ἡ
ἐφίδρωσις κατὰ τὸν χορὸν
δὲν δύνανται νὰ χαλάσουν
τὸ θαυμάσιον χρῶμα ὅπου
εἶδει ἡ πούδρα Τόκαλόν.
Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡ-
ραιότητος τῶν Γαλλίδων.
τὴν «ἀεροποιημένην» πού-
δραν Τόκαλόν.

Ομορφιά

